

# Nam Nhân Dã Hội Lưu Lệ

## Contents

|                               |          |
|-------------------------------|----------|
| <b>Nam Nhân Dã Hội Lưu Lệ</b> | <b>2</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .         | 2        |
| 2. Chương 2 . . . . .         | 6        |
| 3. Chương 3 . . . . .         | 11       |
| 4. Chương 4 . . . . .         | 16       |
| 5. Chương 5 . . . . .         | 22       |
| 6. Chương 6 . . . . .         | 27       |
| 7. Chương 7 . . . . .         | 32       |
| 8. Chương 8 . . . . .         | 35       |
| 9. Chương 9 . . . . .         | 42       |
| 10. Chương 10 . . . . .       | 48       |
| 11. Chương 11 . . . . .       | 53       |
| 12. Chương 12 . . . . .       | 58       |
| 13. Chương 13 . . . . .       | 63       |
| 14. Chương 14 . . . . .       | 68       |
| 15. Chương 15 . . . . .       | 74       |
| 16. Chương 16 . . . . .       | 81       |
| 17. Chương 17 . . . . .       | 86       |
| 18. Chương 18 . . . . .       | 90       |
| 19. Chương 19 . . . . .       | 94       |
| 20. Chương 20 . . . . .       | 100      |
| 21. Chương 21 . . . . .       | 105      |
| 22. Chương 22 . . . . .       | 110      |
| 23. Chương 23 . . . . .       | 116      |
| 24. Chương 24 . . . . .       | 118      |
| 25. Chương 25 . . . . .       | 122      |
| 26. Chương 26 . . . . .       | 129      |
| 27. Chương 27 . . . . .       | 133      |
| 28. Chương 28 . . . . .       | 138      |
| 29. Chương 29 . . . . .       | 140      |
| 30. Chương 30 . . . . .       | 147      |
| 31. Chương 31 . . . . .       | 152      |
| 32. Chương 32 . . . . .       | 158      |
| 33. Chương 33 . . . . .       | 163      |
| 34. Chương 34 . . . . .       | 168      |
| 35. Chương 35 . . . . .       | 173      |
| 36. Chương 36 . . . . .       | 178      |
| 37. Chương 37 . . . . .       | 184      |
| 38. Chương 38 . . . . .       | 190      |
| 39. Chương 39 . . . . .       | 196      |
| 40. Chương 40 . . . . .       | 201      |
| 41. Chương 41 . . . . .       | 207      |

# Nam Nhân Dã Hội Lưu Lê

---

## Giới thiệu

Edit: Phong Ảnh, Cổ Thập Dạ, lão Hầu, ZuuneyusThể loại: đam mỹ cổ đại, huynh đệ sinh tử văn. he. Hấn chán ghét c

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-nhan-da-hoi-luu-le>

## 1. Chương 1

Đại Á hoàng triều xây dựng được 120 năm, truyền đế mười sáu vị, vương hiện tại đế hiệu Phụng Thực, tên Hoàng Phủ Thúy, dưới trướng có bốn vị hoàng tử, sáu vị công chúa.

Sáu phi đứng đầu, Chu quý phi không có con, thu “Thoán” con của Vinh quý phi làm nghĩa tử, để củng cố địa vị trong cung của mình.

Nhân Phụng Thực đế vẫn chưa lập thái tử, khiến trong triều, trong cung các thế lực tranh đấu. Bốn vị hoàng tử trong lúc đó sống ngăm mãnh liệt, đặc biệt hoàng hậu, mẹ của Đại hoàng tử Hoàng Phủ Nhật cùng Nhị hoàng tử Hoàng Phủ Thoán văn võ song tuyệt tranh đấu gay gắt không ngừng nghỉ!

Từ năm năm trước, Phụng Thực đế bị bệnh ma quái thân thường xuyên nằm trên giường, không dậy nổi, không thể lo việc triều chính. Trong triều đại thần nhân cơ hội này từng bước xâm quyền, cha Chu quý phi là đương triều Thừa tướng Chu Sĩ Phú, cùng cha hoàng hậu là Lí thái sư đuổi dần đại quyền trong triều.

Thừa tướng Chu Sĩ Phú cùng Lí thái sư đại quyền độc tài, ở trong triều tạo thân tín bài trừ những kẻ đối lập, ở các chức quan trọng xếp thân bằng hoặc môn hạ của mình vào, làm cho chi sĩ tài giỏi không thể thăng tiến, hoặc cáo lão hồi hương hoặc phần nộ mà xin đi hoặc đóng cửa không màng thế sự. Hơn nữa hai phái nhân mã hổ đấu, tài lực không thể thiếu, vì thế tăng thêm thuế má, trưng thu của dân chúng, làm cho dân chúng Đại Á hoàng triều lâm than, tiếng oán than dậy đất! Bắc thổ đại hạn ba năm không thấy triều đình cứu viện mà lại còn bị thu thêm thuế, rốt cục có người dấy lên khởi nghĩa, nói muốn thay đổi cục diện Đại Á hoàng triều!

=====

Kinh thành, đường cái phía đông.

Một vị dáng người thon thả, bộ mặt thuần hậu, tuổi đời thanh niên, vai gánh một gánh nặng hướng đến hoàng cư cuối đường.

Mười ba năm, không biết Thoán Thoán hiện tại trở nên như thế nào? Rồi đi khi hấn mới bốn tuổi, khẳng định đã không nhớ từng có một ca ca như ta...

Đường Trì vừa đi vừa nhớ lại người cũ chợt thấy động lòng, nghĩ đến chỗ đáng yêu không tìm được lộ ra một tia mỉm cười.

Mẹ, ta tuy rằng nghe lời người tuyệt đối không đi gặp lại Thoán Thoán, nhưng hiện giờ thiên hạ tình thế không ổn, triều cương không vững, trong cung hoàng tử tranh ngôi thái tử, hơn nữa Đại hoàng tử cùng hoàng hậu liên thủ chờ cơ hội đăng ngôi, mà vô luận chuyện gì thì Nhị hoàng tử Thoán tự nhiên trở thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, bọn họ luôn muốn trừ khử hấn! Hiện giờ tình huống cấp bách, nếu Đại hoàng tử đến được ngôi vị hoàng đế quyền thế, Thoán Thoán tất nhiên gặp nguy hiểm!

Thực xin lỗi, mẹ, tha thứ ta không giữ lời thề, ta thật sự lo lắng cho Thoán Thoán. Mẫu thân đã bị người hoàng tộc đoạt đi sinh mệnh, ta không muốn lại mất đi tiểu đệ duy nhất này. Chỉ sợ hấn đã quên ta...

Ta ở bên cạnh bảo vệ hấn vài năm, chờ hấn củng cố được thế lực cho mình hoặc ngồi lên ngôi vị hoàng đế, ta sẽ rời hấn trở lại bên sư phó chuyên tâm y học. Mẹ, xin người trên trời có linh thiêng phù hộ ta!

“Đứng lại! Người là người phương nào? Hãy xưng tên ra!” Cửa chính hoàng cư của Nhị hoàng tử Hoàng Phủ Thoán, thị vệ ngăn cản Đường Trì bố y màu lam.

Liên ôm quyền, “Làm phiền huynh đài, tại hạ Đường Trì, đến hưởng ứng lệnh triệu tập chức thị vệ của Nhị hoàng tử điện hạ. Thỉnh cầu thông cáo.”

“Người? Người cũng biết thị vệ của hoàng tử điện hạ đều là đệ tử của tứ phẩm quan viên mới có thể đảm nhiệm, hoặc là người thân có võ chức công danh?”

“Không có. Nhưng tại hạ nghe nói Nhị hoàng tử điện hạ chiêu mộ thiên hạ hữu dụng chi sĩ (những người có tài), chỉ cần có tài không hỏi xuất thân, lúc này mới lớn mật đến hưởng ứng lệnh triệu tập.”

“Người có gì mới? Nếu quả thật rất tuyệt, ta sẽ thông báo thủ lĩnh thị vệ cho người. Chờ thủ lĩnh kiểm tra, sẽ đem người tiến cử với Nhị hoàng tử điện hạ.” Thị vệ có lẽ thường xuyên gặp nhân sĩ tới tự tiến cử, cũng có thể nghe qua lời, đối với áo lam bố sĩ (chỉ người mặc bố y màu lam) tự tiến cử coi như khách khí.

“Đa tạ huynh đài, tại hạ ngoài tài năng, còn có một chút võ thuật cùng một chút y dược. Không biết là có thể gặp thủ lĩnh thị vệ đại nhân?”

“Người từ từ.” Một người trong bốn thị vệ xoay người bước vào bên trong.

Được thị vệ dẫn vào thiên môn lĩnh trong hoàng cư của Nhị hoàng tử, đi vào một chỗ có bốn hợp viện. Xem chung quanh trong viện sở bãi binh khí đặt trên giá, nói vậy đây chính là chỗ thị vệ luyện võ.

Tám gã thị vệ từ trong phòng đi ra, trong đó có một vị thân mặc phục sức quan tứ phẩm, vai quần khăn, đeo đao thị vệ đỏ. Chỉ thấy bộ mặt người này anh tuấn, thất đát lưng ong, xem tuổi ước chừng khoảng hai mươi. Tuổi trẻ tài năng như thế ở dưới tay Nhị hoàng tử rất nhiều, xem ra chắc chắn người có tài nghệ tuyệt vời hoặc ý nghĩ hơn người.

“Người đến hưởng ứng lệnh triệu tập quan võ? Người tên gì? Là nhân sĩ phương nào? Gia có mấy khẩu? Có công danh không? Có tuyệt kỹ gì? Được người nào truyền? Có từng đảm nhiệm chức vụ trong phủ nào chưa?” Người này nhìn từ trên xuống dưới Đường Trì, bắt đầu điều tra.

Khom lưng chấp tay, mặt tươi cười hồi đáp: “Tại hạ Đường Trì, đến hưởng ứng lệnh triệu tập thị vệ của Nhị hoàng tử. Nguyên quán Giang Nam, cư trú ở Kiến Khang, cha mẹ chết sớm được bà nội nuôi nấng, hiện bà nội đã mất một năm trước, tại hạ lúc này mới xuất ngoại tìm chức. Từ nhỏ cùng sư phụ Phó Tôn ở trong núi, bình sinh học nghệ, nhân gia dù không có dư tiền cũng có chút công danh, cho nên cùng sư phó học được mấy kỹ năng hoa màu cùng một ít dược thảo. Nhân trên đường nghe nói Nhị hoàng tử điện hạ chiêu hiền nạp sĩ, liền nghĩ đến thử một lần. Xin có việc làm, không muốn ở hoang sơn dã lĩnh hoang phế cả đời.” Nói xong, Đường Trì thoải mái nhìn thẳng đối phương, tỏ vẻ trong lòng vô quỷ.

Nửa thật nửa giả, thật giả nửa nọ nửa kia, có điều khảo nhân có điều tra, sư phó ở địa phương không phải dùng tên mà là danh, nói vậy cũng sẽ không lộ chuyện hấn nổi danh trên giang hồ. Hiện tại thấy đối phương có vẻ không tin tưởng.

Gật gật đầu, thủ lĩnh thị vệ rất vừa lòng Đường Trì quang minh hào phóng đúng mức, xem vẻ ngoài ngoài hấn cũng không giống người gian trá. Để xem võ nghệ hấn, nếu được thì phái người điều tra thân thể hấn có đúng như lời nói không sau, rất nên thu về dưới trướng Nhị điện hạ.

“Tại hạ Trần Sâm, là thủ lĩnh thị vệ của Nhị hoàng tử. Thỉnh cầu Đường huynh đệ cho huynh đệ xem võ nghệ của người.” Ôm quyền hành lễ xong, Trần Sâm tiện tay chỉ một tảng đá lớn, “Đá này nặng có trên dưới một trăm cân, người thử nâng lên xem.”

Quảng cục nọ trên vai, học kiểu múa của người giang hồ, tay áo cuộn cuộn nổi lên, nhưng không ngờ nhỏ nước miếng vào tay, tùy tiện vỗ vài cái, đi đến bên tảng đá lớn.

Trần Sâm cùng các thị vệ khác thấy hấn hành vi tầm thường như thế, đều không khỏi lộ ra điểm khinh thị, mỉm cười. Đều suy nghĩ, người này cho dù có võ nghệ trong người, chỉ sợ cũng chỉ là giống như lời hấn nói, rằng chỉ có mấy kỹ năng hoa màu thôi.

Cũng không thấy hấn vận khí, cũng không thấy hấn khai khí phun thanh, chỉ thấy Đường Trì lập tức đem tảng đá lớn đưa lên quá... đầu, sau đó nhẹ nhàng buông.

Mọi người ngạc nhiên!

Đường Trì đem tảng đá lớn buông xong, còn không biết mình vừa làm chuyện khiến mọi người kinh ngạc, mang theo nụ cười ngại ngùng nhìn về phía thủ lĩnh thị vệ Trần Sâm.

Hô, chỉ là một tảng đá lớn trên dưới một trăm cân mà thôi, nói không chừng hẳn có chút sức mạnh. Dù sao ở trong núi quá lâu, thân có sức mạnh cũng không chút nào thần kỳ.”Ân, không tồi, người chọn một bình khí thuận tay, đơn độc thi đấu. Thỉnh!” Trần Sâm lại phân phó nói.

Lần này Đường Trì chọn bình khí biểu hiện cũng rất bình thường. Hẳn tùy tay chọn một cây trường côn, múa một đường mà chỉ cần là người luyện võ trên cơ bản sẽ nhận ra là Thiếu Lâm côn pháp.

Nhưng khi thi đấu, Trần Sâm nhìn ra kiểu cách Đường Trì không đồng nhất, nhìn động tác hẳn làm như thông thả nhưng đúng lúc, không sớm không muộn vừa lúc ngăn đối thủ đích công kích, mà lại vẫn duy trì thủ thế không chủ động công kích.

Trần Sâm hướng về người thị vệ gật đầu, ý sai hẳn cũng tham gia trận đấu. Trần Sâm tiếp tục cẩn thận quan sát động tác Đường Trì, sau đó hẳn phát hiện, thêm một đối thủ tình thế đã thay đổi, Đường Trì vẫn có thể duy trì thủ thế nhưng tốc độ cũng không nhanh hơn, nhưng vẫn chưa biểu hiện có hết sức.

Liên tục cho thêm ba người, đến khi người thứ năm nhảy vào, mới thấy Đường Trì bắt đầu chống đỡ hết nổi.

Biết Trần Sâm thăm dò mình, Đường Trì lo lắng nhìn những tên mật thám đứng cạnh ao. Đã muốn cho đối phương coi trọng mình, đem mình đề cử với Nhị hoàng tử, lại không thể biểu hiện năng lực làm cho đối phương hoài nghi cảnh giác, như thế nào mới có thể toàn vẹn đôi đường? Trải qua một hồi cân nhắc kĩ lưỡng, khi Trần Sâm phái ra người thứ ba, Đường Trì bắt đầu chuyển sang tấn công. Đến khi người thứ năm thượng đài, liền bắt đầu biểu hiện chống đỡ hết nổi.

“Tốt lắm! Đến đây được rồi! Các vị huynh đệ dừng tay!” Trần Sâm đạt được kết quả vừa lòng, ra tiếng quát bảo ngưng trận đấu lại.

“Bội phục, bội phục! Vị huynh đài này hảo thân thủ! Tại hạ không thể sánh bằng!” Bọn thị vệ cũng khen ngợi công phu của Đường Trì, tức thì liền đến vây quanh.

“Không dám nhận. Tại hạ đa tạ chư vị huynh đài.” Thái độ khiêm tốn của Đường Trì càng khiến bọn thị vệ có cảm tình.

“Lợi hại! Lợi hại! Huynh đệ thật sự là thâm tàng bất lộ a!(tài năng không để lộ) Nhị hoàng tử điện hạ có thể có cao thủ như người đúng là gặp may mà, buổi chiều huynh đệ sẽ đưa người đi tiễn cử. Đầu tiên, giới thiệu mọi người với người một chút, về sau nói không chừng mọi người sẽ ăn cùng một nồi cơm. Ha ha ha!” Trần Sâm giữ chặt Đường Trì, cười to hào phóng nói.

Buổi chiều, sau khi rửa mặt chải đầu, Đường Trì được Trần Sâm dẫn đi yết kiến Nhị hoàng tử.

“Đường huynh đệ, người yên tâm. Nhị hoàng tử điện hạ tuy rằng mặt làm lạnh, nhưng cực kỳ coi trọng nhân tài, đối cấp dưới cũng tương đối rộng lượng. Người chỉ cần không ăn ở hai lòng, hoàn toàn không cần lo lắng sẽ chọc giận điện hạ mà gặp tai họa bất ngờ.” Lời nói vừa giống giải sầu vừa giống cảnh cáo.

“Đó là đương nhiên, tại hạ tuyệt đối sẽ không ăn ở hai lòng! Trên đường cũng nghe không ít về việc điện hạ chiêu hiền đãi sĩ văn võ song tuyệt, đoán điện hạ tất là người trung chí long phượng,(hiếu nôm na là người tài đi a =.) tại hạ nghĩ thầm, muốn sớm gặp mặt!” Ta sao có thể ăn ở hai lòng với hẳn! Vì hẳn ta có mất mạng cũng là tình nguyện a!

Đi đến trước một trung điện, hai người dừng lại.

“Người từ từ, để ta vào thông báo.” Trần Sâm ho khan một tiếng, ngăn lại thị vệ truyền báo, tự mình đi vào phía trong thông báo: “Thuộc hạ Trần Sâm, dẫn Kiến Khang nhân sĩ Đường Trì khấu kiến điện hạ!”

“Cho vào!” Bên trong truyền ra thanh âm to rõ ràng.

Nhắm mắt lại, Đường Trì cố gắng kiềm chế không kích động nội tâm. Thoán Thoán, đây chính là thanh âm của Thoán Thoán! Mười ba năm, ta rốt cục lại có thể nhìn thấy người...

Đẩy cửa đi vào trong điện, Trần Sâm tiến lên trước chào, Đường Trì hơi lui ra phía sau một chút cúi đầu đứng ở bên cạnh hắn.

“Người tên Đường Trì? Ngẩng đầu lên.” Nhị hoàng tử Hoàng Phủ Thoán ngồi ở sau án phen phó nói.

“Phải” ngẩng đầu, nhìn về phía người trên ghế.

Mẹ! Đường Trì thiếu chút nữa là gọi nhầm!

Hít sâu một hơi, cố gắng đem khát vọng trong tâm áp chế. Trong lòng chấn động, không ngờ rằng Thoán Thoán lớn lên lại giống hệt mẫu thân như vậy! Một nam tử ngày thường xinh đẹp như thế, không biết là hạnh phúc hay bất hạnh. Lại nghĩ, từ nhỏ Thoán Thoán đáng yêu rất được Hoàng Thượng sủng ái, cho dù trưởng thành đẹp như thế tựa hồ cũng không phải chuyện lạ.

“Ân, nghe Trần Sâm nói, công phu của ngươi không tồi. Người học võ bao lâu rồi? Môn phái nào?” Hoàng Phủ Thoán đưa mắt nhìn nam tử tướng mạo thuần hậu, lòng bắt đầu sinh cảnh giác.

Người bình thường lần đầu gặp ta, không phải liếc mắt một cái cũng không dám nhìn lại, thì là nhìn chăm chăm ta ngăn người chảy nước miếng! Nam tử trẻ tuổi này thật bình tĩnh, làm như không bị vẻ ngoài của ta ảnh hưởng. Ngoại trừ đầu tiên ánh mắt có vẻ kinh ngạc, nhưng sau đó liền bình tĩnh, thậm chí còn mang theo điểm hoài niệm, cảm giác ấm áp. Hừ! Người này nếu không phải huấn luyện nhiều năm không làm nên sự cũng không thể là sát thủ, chỉ là hắn quen nhìn người đẹp nên mới giữ được phong thái bình thường. Mặc kệ hắn là ai nhưng hắn không đơn giản!

Hoàng Phủ Thoán ngờ vực nhiều vậy cũng có căn cứ, dù sao những kẻ làm bộ tự tiến cử đến ám sát hắn cũng đã có, trong đó không thiếu người tướng mạo thanh bình thành thật. Mà những người này cũng vì vẻ ngoài của hắn mà ít nhiều kích động, tưởng rằng hắn là người trong tranh bước ra.

“Hồi bẩm Nhị hoàng tử điện hạ, tại hạ ở trong núi đi theo sư phó học võ đã mười ba năm, về phần môn phái, bởi vì sư phó nói là theo động vật thực vật trong núi tự lĩnh ngộ mà ra võ, cho nên không xưng môn phái.”

“Ồ, sư phó của ngươi tên gì? Ở giang hồ có danh không?”

“Sư phó tên Tôn Bình Sinh, nghe sư phó nói, năm nào cũng từng đi du ngoạn giang hồ, nhưng không có lưu lại danh hào, công phu cũng là đến tuổi già mới có thành tựu. Nhưng sư phụ ở Kiến Khang coi như có chút danh tiếng.”

Nhìn thoáng qua Đường Trì, bất động thanh sắc (không nói lời nào), quay sang chỗ Trần Sâm phen phó nói: “Người đi tìm xem trong phủ có người xuất thân Kiến Khang không, nếu có thì đưa đến.”

“Tuân mệnh” Trần Sâm thi lễ rời đi.

Đem thân mình dựa vào bảo khối y (ghế tựa thuộc loại quý hiếm a), Hoàng Phủ Thoán cẩn thận đánh giá nam tử trước mắt. Nếu hắn là thích khách, sẽ chọn khi nào thì động thủ? Hiện tại thị vệ của ta không bên cạnh, hắn là thời cơ động thủ tốt nhất của hắn, nhưng hắn giống như không hề có ý động thủ. Hay hắn là người nằm vùng? Hắn là do ai phái tới?

Trong khi Thoán đánh giá Đường Trì, đồng thời Đường Trì đã gần như tham lam nhìn Thoán Thoán.

Thoán Thoán, tiểu Thoán Thoán của ta! Người đã lớn như vậy, người ở trong cung nhiều năm như vậy có tốt không? Có người khi dễ người không? Chuyện mẫu thân có ảnh hưởng đến địa vị người trong cung không?? Người hiện tại công phu nhất định tốt lắm đúng không? Sẽ không giống trước đây kéo mộc kiếm đuổi theo con bướm chạy loạn nơi nơi? Ha hã, đứa nhỏ đáng yêu, ca ca rất nhớ người. Nhìn người hiện tại lớn lên tốt như vậy, ta thật sự hảo vui vẻ!

Nghe nói người thường xuyên bị người ám sát, người có bị thương không? Có bị đau không? Thoán Thoán, Thoán Thoán đáng thương của ta...

Người yên tâm, về sau đại ca sẽ ở bên cạnh bảo vệ người, sẽ không cho người bị một chút thương tổn! Ta sẽ làm cho từng âm mưu thương tổn đến người đều suốt đời hối hận vì đã làm chuyện ngu xuẩn! Ta thề!

Trong mắt người kia lóe ra gì vậy? Không phải là nước mắt đấy chứ? Hoàng Phủ Thoán hoài nghi hai mắt của mình.

Bởi vì sao lại dùng ánh mắt... ánh mắt quan tâm như vậy nhìn ta? Vì cái gì? Chẳng lẽ là ta nhìn lầm? Hẳn có lẽ không phải thích khách chăng? Nếu không hẳn vì cái gì đến bây giờ còn chưa động thủ?

Hoàng Phủ Thoán luôn hướng về quyền lực, nhiều mưu mô kín đáo, khó lường, khiến mọi người trong cung lẫn trong triều đều e ngại. Nhưng lúc này nghĩ cũng không nghĩ đến tại sao trong mắt Đường Trì, hẳn lại thấy sự thương xót, ánh mắt dịu dàng yêu thương chứ không phải là sự đau khổ.

“Bẩm điện hạ, Kiến Khang nhân sĩ Trương Lương Thủ cầu kiến.” Ngoài điện truyền đến thanh âm của thủ lĩnh thị vệ Trần Sâm.

“Dẫn hần vào.”

“Tuân mệnh” cửa lại bị đẩy ra, Trần Sâm cùng Trương Lương Thủ tiến vào điện phủ.

Khi Trương Lương Thủ thấy Đường Trì, mắt lộ kinh ngạc, trên mặt không kìm hãm được lộ vẻ sung sướng.

Hoàng Phủ Thoán tự nhiên đem biểu hiện đó thu hết vào đáy mắt, trong lòng cũng có phán đoán riêng.

Chờ Trương hành lễ xong, Thoán mở miệng hỏi: “Trương Lương Thủ, ta hỏi ngươi, ngươi có biết người này không? Có từng nghe qua tên Tôn Bình Sinh?” Đưa tay chỉ Đường Trì.

“Bẩm điện hạ. Thuộc hạ biết Đường Trì, cũng biết sự phò Tôn Bình Sinh của hần. Hai người họ ở Kiến Khang cũng coi như danh nhân, từng cứu không ít dân chúng Kiến Khang nghèo khổ. Mẫu thân thuộc hạ sáu năm trước bị bệnh, thuốc và châm cứu không có hiệu quả, cũng là nhờ Tôn tiên sinh cứu giúp.” Nói xong, Trương Lương Thủ lại hướng về phía Đường Trì thi lễ.

Đường Trì vội vàng đáp lễ.

“Điện hạ, xin hỏi, Đường Trì cũng là đến đầu nhập vào dưới trướng điện hạ sao?” Trương nhin không được mở miệng hỏi.

“Ân.”

“A, thật sự là quá tốt! Điện hạ có Đường Trì tương trợ, tất như hổ thêm cánh! Đường Trì bản tính lương thiện, tâm luôn lo cho dân chúng thiên hạ, lại có tuyệt kỹ trong người, chính là lương sĩ hiếm có! Thuộc hạ chúc mừng điện hạ có được người tài.” Về mặt Trương Lương Thủ không giấu được sự cao hứng.

“Trương huynh quá khen, tiểu đệ thật sự không dám nhận. Xấu hổ quá!” Đường Trì được tán dương thì tỏ ra ngượng ngùng, gương mặt thuần hậu đoan chính hơi ửng đỏ.

Nhìn Đường Trì mặt mỏng như thế, Hoàng Phủ Thoán không khỏi cảm thấy thú vị, hơn nữa trong lòng còn bớt đi nửa phần nghi hoặc hẳn, không khỏi lộ ra khuôn mặt tươi cười, cất cao giọng nói: “Ha ha, Đường Trì ngươi nếu có thể được khen ngợi như thế, thật là bất phàm. Hoàng Phủ Thoán ta có thể có nhân tài như ngươi cảm thấy rất vui mừng. Nếu ngươi quả thật quyết tâm phò tá ta, ta sẽ giao cho ngươi chức vị thích hợp, cho ngươi cơ hội trở tài. Người đâu, ban thưởng yến!”

Đường Trì cuối cùng cũng an tâm, dù sao cũng đã được ở bên Thoán Thoán. Cảm kích liếc mắt nhìn Trương Lương Thủ một cái, cảm ơn khẳng định của hần đã trừ bỏ nghi hoặc trong lòng Thoán Thoán.

Trần Sâm cùng Trương Lương Thủ vốn có hảo cảm với Đường Trì, nghe được Nhị hoàng tử điện hạ ban thưởng yến, mừng rỡ, vội vàng hướng điện hạ cùng Đường Trì chúc mừng.

## 2. Chương 2

Nháy mắt, Đường Trì đã làm thị vệ trong hoàng cư của Hoàng Phủ Thoán được hai tháng. Trong hai tháng này, đã xảy ra một lần chuyện thích khách. Đường Trì được phái làm thủ vệ bên ngoài hoàng cư là người đầu tiên phát hiện, đã cùng chúng giao chiến, khi bọn thị vệ đuổi tới thích khách tự biết đào tẩu vô vọng đã uống thuốc độc tự sát.

Đường Trì có công phát hiện hành tung địch trước tiên, được Hoàng Phủ Thoán khen ngợi. Vừa vặn người cận vệ trước kia đã bị thích khách giết, để khen ngợi liền đem hần thể vào chỗ đó, trở thành một trong mười hai cận vệ luôn theo sát bên người.

Đường Trì thấy có thể tiến thêm một bước tới gần bên người Thoán Thoán bảo vệ hần thì vui sướng vạn phần, bởi vì có vết xe đổ khiến cho hần khắc sâu nhận thức về cuộc sống nguy hiểm của Thoán Thoán (đoạn này Ảnh tự chém, ai đã đọc qua bản QT mà hiểu thì bảo Ảnh nha ~~~), cho nên hần đối với sự an nguy của Thoán càng thêm chú tâm.

Ngày mười bảy tháng mười một, giờ Hợi, không trăng không sao không gió.

“Giờ Hợi thay ca. Huynh đệ vất vả! Có gì khác thường không?” Đường Trì, thủ vệ phụ trách giờ Hợi cùng một thị vệ họ Du bay đến trước tẩm cung Thoán.

“Vất vả! Làm phiền huynh đệ. Vô biến.” Thị vệ canh cổng hành lễ xã giao.

Đường Trì cùng Du Phi chia làm tẩm cung tả hữu(chia ra hai bên trái phải tẩm cung), mắt nhìn lục lộ tai nghe bát phương, không dám có chút lơ lửng. Hai ngày này, Phụng Thực để bệnh tình càng thêm nghiêm trọng đã tới nông nổi nằm liệt giường không dậy nổi, hơn nữa lại thường thường Nhị hoàng tử Thoán tiến cung, càng làm cho phe hoàng hậu đại hoàng tử lo lắng đứng ngồi không yên, sợ Phụng Thực để trước khi băng hà sẽ đem ngôi báu truyền cho Hoàng Phủ Thoán, đến lúc đó cho dù bọn họ đoạt cung cũng là danh bất chính ngôn bất thuận không thể đường đường chính chính.

Đường Trì thầm nghĩ: nếu ta là đám người đại hoàng tử, hiện tại thừa dịp mọi chuyện chưa rõ đúng là lúc động thủ tốt nhất, nếu không đợi cho mọi thứ xong xuôi mới nghĩ đến hành động chỉ sợ hối hận thì đã muộn. Nếu đúng như ta dự liệu, mấy ngày nay bên kia chắc sẽ có động tĩnh! Mà đêm nay...

Nhìn sắc trời, lộ ra một nụ cười nhạt. Tối nay mặc dù không gió nhưng đêm không trăng không ánh sáng thật ra thực thích hợp là lúc giết người. Sờ sờ hai lỗ côn trong ngực, hần bắt đầu chờ địch nhân đến.

Hoàng Phủ Thoán bỗng nhiên mở hai mắt, bỗng dưng hần cảm thấy tựa hồ có cái gì ở ngay cạnh. Chung quanh yên tĩnh rất mất tự nhiên!

Đồng thời, tim Đường Trì đột nhiên gia tốc. Đến rồi!

Thị vệ Du Phi bên cạnh đột nhiên như bùn nhão ngã xuống.

Có độc! Hần là hơi độc. Thật là lợi hại! Vậy mà vô sắc vô hương. Trong lúc đó Đường Trì cũng học Du Phi chậm rãi ngã xuống mặt đất.

Cung điện im ắng, trong hoa viên toát ra một thân ảnh màu xám, thậm chí ngay cả đầu và hai mắt của hần cũng đều phủ khăn xám. Thân ảnh bắn ra một viên đá nhỏ đánh tới đám người thị vệ đã ngã xuống đất, thấy bọn họ không có chút phản ứng, lúc này mới giống một con mèo nhanh như chớp lên đến trước cửa tẩm cung.

Từ trong lòng lấy ra một ống đồng tinh xảo xuyên vào khe hở ở cửa giữa cửa, chuẩn bị thổi hơi độc vào bên trong. “Vô sỉ!” Thanh âm vang lên, một trận kinh khí đột nhiên hướng tới sau lưng hần đánh úp.

“Ách...” Một tiếng kêu rên, khách không mời mà đến không kịp hướng bên trong thổi độc, xoay người một chưởng hướng phía sau phản kích.

“Người không xảy ra chuyện?! Không thể thế được!” Hần nhận ra người vừa tới là một trong số các thị vệ vừa té xỉu, không khỏi thất thanh.

“Nhờ phúc!” Tên hỗn đản này! Dám dụng độc hại đến Thoán Thoán! Đêm nay người đừng mơ tưởng rời khỏi nơi đây! Mắt thấy tiểu đệ yêu quý ở trước mắt mình bị người hại độc, Đường Trì này cáu nha! Hần chưa từng động thủ giết người cũng nhịn không được nghĩ muốn cho đối phương thượng Tây Thiên!

Nhưng đối thủ cũng không bình thường! Tuy rằng người đã bị một côn đả thương nhưng vẫn cố sức ương ngạnh chống cự, nhất thời lại cùng Đường Trì bất phân thắng bại.

Thấy trong tẩm cung không có phản ứng, Đường Trì không biết Hoàng Phủ Thoán ra sao, bắt đầu lo lắng. Vì cái gì các hộ vệ khác còn chưa tới? Chẳng lẽ bọn họ đều trúng độc?

Một lát sau, Đường Trì không có kinh nghiệm đối địch không khỏi xuống tay càng ngày càng mạnh mẽ, một lòng thầm nghĩ muốn hạ gục địch nhân trước mắt để tiến vào tẩm cung xem Thoán rốt cuộc ra sao.

Từ nơi mà vừa rồi thân ảnh màu xám xuất hiện bỗng lại hiện ra một người nữa có cách ăn mặc y hệt! Người này thấy bằng hữu nguy cấp, bắt đầu lặng yên không một tiếng động tới sát phía sau Đường Trì.

Từ trong tiểu hà bao tùy thân lấy ra gì đó, giơ cao tay hướng phía Đường Trì đang toàn tâm đối phó kẻ địch trước mặt.

“Lớn mật!” Hét lớn một tiếng, cửa tấm cung bị đá văng ra, Hoàng Phủ Thoán ở bên trong quan sát tình hình địch đã lâu phi thân bay ra! Một kiếm hướng cổ tay phải thích khách đâm tới!

Thích khách không ngờ đường lang bộ thiền hoàng tước tại hậu (bộ ngựa rình mồi không ngờ chim sẻ đã ở phía sau) đánh ở phía sau, trở tay không kịp. Ám khí giương lên sửa hướng đánh tới đầu Thoán.

Không biết là ám khí gì, không dám tùy tiện đỡ, hơi nghiêng người sang bên tránh. Thân chưa chạm đất vẫn tiếp tục hướng thích khách đánh tới.

Đường Trì thấy Hoàng Phủ Thoán chẳng những vô sự còn cứu mình một lần, mừng rỡ lại an tâm, thấy thích khách kia không phải đối thủ của Thoán, liền yên lòng chuyên tâm nhất chí tấn công địch nhân trước mắt.

“Đường Trì! Lưu lại đối phương người sống! Người cùng ta hợp lực bắt giữ đối phương!” Đối thủ của Hoàng Phủ Thoán bị đâm thủng bụng biết đào tẩu vô vọng, uống độc tự sát!

“Tuân mệnh” Đường Trì phối hợp tuyệt diệu để ra vị trí bên phải cho Hoàng Phủ Thoán tham nhập vòng chiến. Hai người cùng nhau nghênh hướng địch nhân!

Một trước một sau, một tả một hữu, một tiến một lui, một công một thủ, hỗ phụ hỗ thành (tương trợ lẫn nhau). Chưa từng có hai người nào phối hợp ăn ý kinh người đến vậy! Cảm thấy được tay đối phương cũng như tay của mình, vận dụng tự nhiên.

Thích khách vốn đã không thể địch lại một mình Đường Trì lại thêm Hoàng Phủ Thoán, càng thêm lâm vào cùng địa. Chỉ sau mấy chiêu đã lộ rõ sắp thất bại.

“Cẩn thận! Phòng hấn uống thuốc độc!” Thanh âm chưa hết, chỉ thấy thích khách đóng lại, trề ròi! Đối phương đã cắn độc được dấu ở răng nanh, tức thì ngã xuống!

“Đáng chết!” Hoàng Phủ Thoán thấy không thể lưu lại người sống ép hỏi khẩu cung, tức giận một cước đá bay thi thể thích khách lọt vào hoa viên trước cung điện.

“Điện hạ, người không sao chứ?” Đường Trì nhìn hấn đá thi thể người không khỏi mặt nhăn nhu, nhưng nghĩ hấn có lẽ tức giận trong lòng khó kiềm chế nên bèn coi như không. Sửa sang lại hô hấp xong, khom người ân cần thăm hỏi.

“Không sao. Người thì sao? Hơi độc của thích khách đối với người không có hiệu quả?” Hoàng Phủ Thoán Nghi bán tín bán nghi hỏi Đường Trì đang ngồi xổm trên mặt đất xem xét tình trạng của Du Phi.

“... Thiên hạ nhất phẩm...”

“Người nói cái gì?”

“A! Thực xin lỗi điện hạ, thuộc hạ đoán thích khách sử dụng mê hương đại khái chính là được xưng thiên hạ mê được cực phẩm “thiên hạ nhất phẩm”. Mặt khác, thuộc hạ bởi vì khi còn nhỏ ở trong núi cùng sư phó đã ăn rất nhiều loại dược thảo, cho nên mê dược đối với thuộc hạ đều không có hiệu quả.” Cẩn thận quan sát tình trạng Du Phi xong, Đường Trì suy đoán.

“Ân, người có thể trị liệu không?” Tuy rằng chưa thực tin tưởng, nhưng nghi ngờ cũng giảm đi tám phần.

“Có thể. Thiên hạ nhất phẩm tuy rằng lợi hại, nhưng phương pháp giải lại phi thường đơn giản, chỉ cần dùng nước tiểu ngựa một lần là được!”

“Nước tiểu ngựa? !” Hoàng Phủ Thoán sửng sốt, lập tức ngửa mặt lên trời cười to, “Ha ha ha! Người, người đi đem người bị dược mê hoặc cứu sống, tiện thể nói với bọn họ, bảo bọn họ tắm rửa thay đổi quần áo rồi hãy đến gặp ta! Ha ha ha...” Nghĩ đến bộ dáng đám người cấp dưới đắc lực của Trần Sâm bị đội nước tiểu ngựa, Thoán nhìn không được nở nụ cười.

Thoán Thoán quả nhiên sinh ra để làm đế vương! Đại nạn qua đi chẳng những vô kinh vô sá(không tỏ ý kinh hãi), mà lại có thể lấy việc sinh tử coi như không, không vì chút việc nhỏ mà câu nệ. Hơn nữa hấn gặp địch mà không loạn, lấy bất biến ứng vạn biến, hiểu được và biết nắm giữ thời cơ tốt nhất, nếu hấn có từ tâm, tất có thể trở thành hoàng đế được dân chúng thiên hạ ủng hộ!

Trần Sâm chờ mười hai thị vệ hé ra gương mặt thối thối đi vào thiên điện, hiển nhiên bọn họ thấy mình bị nước tiểu ngựa dội cho tỉnh lại rất canh cánh trong lòng, trong lòng thâm chửu tổ tông tám đời tên thích khách!

Đường Trì đi vào trong điện cuối cùng. Các thị vệ ở trong điện thấy hấn tiến vào đều đổi hấn gật đầu kì kỉnh, tỏ vẻ cảm tạ.

“Khụ!” Nhịn ý cười, Hoàng Phủ Thoán mở miệng nói: “Chư vị vất vả! Thực đáng tiếc, tối nay thích khách đánh tới cũng không thể lưu lại người sống. Nhưng theo phán đoán của thầy thuốc, thích khách vài lần tự sát đều sử dụng độc vật giống nhau, chắc là sát thủ cùng một chỗ phái ra. Về phần là nơi nào? Ta không cần phải nói mọi người cũng có thể hiểu được.” Nói xong lời cuối cùng, sắc mặt Thoán đã trở nên âm lãnh cực kỳ.

Hoàng Phủ Nhật, đừng nói hoàng gia huynh đệ vô tình! Người bất nhân cũng đừng trách ta bất nghĩa! Hoàng Phủ Thoán ta muốn gì chẳng lẽ lại không chiếm được! Người muốn làm hoàng đế? Chờ đến khi ta đầu thai chuyển kiếp đi!

“Điện hạ, tối nay thuộc hạ không thể làm tròn trách nhiệm, thỉnh điện hạ trách phạt.” Trần Sâm khom lưng thật sâu nói.

Lắc đầu, “Người đã cố hết sức. Hôm nay mê được khó phòng, tối nay nếu không có Đường Trì, chỉ sợ ngay cả ta cũng không chống đỡ nổi chứ nói gì đến các người. Ta gọi các người đến, một là muốn các người tăng cường phòng bị, hai là muốn với các người thương thảo sự kiện.”

” Thỉnh điện hạ phân phó.”

“Hôm nay người trong cung tới truyền chỉ bảo ta đi vào trong cung có việc mấy ngày...” Hoàng Phủ Thoán đem sự kiện êm tai nói tới.”Cho nên, Trần Sâm người như thế như vậy, cử một đội nhân mã nằm ở ngoài cung.”

Thoán hạ mặt, “Nhớ kỹ, làm việc không thể có một tia sai lầm! Ta không muốn lại nhìn thấy sự việc tối nay có lần thứ hai! Phải biết rằng, thắng, thưởng! Bại, tử!”

“Vâng, mặc cho điện hạ phân phó!” Đám thị vệ cùng đồng thanh hô.

“Điện hạ, Hoàng Thượng lần này đột nhiên đòi người vào cung ở mấy ngày, không biết là ý gì?” Trần Sâm lo lắng hỏi han.

“Mặc kệ ý phụ hoàng ra sao, bên Hoàng Phủ Nhật kia tuyệt đối sẽ không sống yên ổn! Lần này tiến cung, Đường Trì cùng theo ta vào. Trần Sâm người toàn lực phụ trách an bài bên ngoài.”

Đường Trì bị chỉ đích danh liền chấn động. Tiến cung...

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Tuy rằng Nhị hoàng tử kỳ quái sao lại muốn dẫn Đường Trì là người mới tiến cung, Trần Sâm vẫn là bộ dáng cũ tuân lệnh làm việc.

Kỳ thật ý nghĩ Hoàng Phủ Thoán rất đơn giản, hấn muốn mang Đường Trì tiến cung đơn giản có hai nguyên nhân. Thứ nhất, Đường Trì tựa hồ hiểu rõ các loại dược, có hấn ở bên người cũng có thể phòng lúc hoạn nạn. Thứ hai, lần liên thủ tấn công địch đó, làm cho Thoán cảm thấy được hai người bọn họ rất ăn ý, mang theo cùng hấn hành động làm việc đại khái cũng sẽ có thuận tiện hơn.

“Đường Trì, người chuẩn bị một chút, ngày mai liền cùng ta tiến cung gặp mặt Thánh Thượng.” Nhìn khuôn mặt nam tử ôn hoà hiền hậu trước mắt hiện nét do dự nghiền ngẫm, Hoàng Phủ Thoán vẻ mặt xinh đẹp chẳng biết tại sao cảm thấy mình tựa hồ hấn là đã sớm biết người này.

Ta liệu có phải đã gặp qua hấn? Ở chỗ nào? Khi nào?

“... Vâng, thuộc hạ tuân lệnh.”

Phải vào cung sao? Liệu mẹ có thể sinh khí hay không? Người bảo ta không được trở về nơi đó...

Không biết còn có thể nhìn thấy dấu vết của mẹ còn lưu lại không...

Hoàng cung đã thành lập hơn một trăm năm nay trong suốt mười ba năm qua dường như không có gì biến hóa, trừ bỏ tăng giảm mấy chỗ đình lầu các thai, cảnh vật đại khái vẫn giống như mười ba năm trước. Không biết Vinh cung hồi trước ở cùng mẫu thân còn không? Từ ngoài Trường Xuân cung có thể thấy được không? Thật muốn hỏi Thoán Thoán...

“Người đang tìm cái gì?”

“Sao!” Bị thanh âm bên tai làm hoảng sợ, vội thu hồi ánh mắt không dám nhìn loạn chung quanh nữa.

“Ta đang hỏi người, Đường Trì.” Nhị hoàng tử Hoàng Phủ Thoán cùng cận vệ Đường Trì chậm chậm bước từng bước tới chỗ ở của PHụng Thực đế, Trường Xuân cung.

“Thuộc hạ không tìm gì cả, bởi vì là lần đầu tiên nhìn đến hoàng cung cho nên...”

“Sao? Đúng rồi, chúng ta trước kia đã từng gặp qua chưa? Ta đối với người cảm thấy rất quen thuộc... Nhưng thế nào cũng không nhớ đã gặp người ở đâu. Người có ấn tượng gì không?”

Bị ánh mắt sắc bén của Thoán nhìn khiến toàn thân không thoải mái, cúi đầu che dấu cảm tình trong mắt không thể không chế thoát ra, cố gắng bình tĩnh hồi đáp: “Thuộc hạ trước kia chưa từng gặp qua điện hạ. Là do thuộc hạ diện mạo bình thường, thường xuyên bị người nói rất giống người nào đó. Thuộc hạ nghĩ có lẽ đó là lí do điện hạ đối với kẻ bất tài này sinh ra cảm giác quen thuộc.”

“Người, diện mạo bình thường? Sẽ không a, nhìn kỹ, người ngũ quan tương đương thanh tú! Lệnh đường(cha mẹ) chắc chắn là mỹ nhân.” Vốn là tùy tiện nói, nhưng về sau xem xét vài lần, phát hiện nam tử này càng nhìn càng thuận mắt, thật sự rất ưa nhìn. Da thịt cũng khá trơn nhẵn thậm chí cằm cũng chưa gặp một sợi râu mới nhú.

“Điện hạ quá khen. Mỹ mạo điện hạ mới là tuần tú vô cùng! Thuộc hạ cùng điện hạ so sánh thật giống như huy nguyệt cùng huỳnh hỏa...”(ánh trăng so với đom đóm)

Phất tay áo ngắt lời tỏ ý không muốn nghe lời tán dương, “Ta không muốn nghe người nịnh hót. Ta bảo Trần Sâm dạy người lễ nghi trong cung người đều nhớ kỹ?”

“Vâng đều nhớ kỹ.” Ta cũng không có nịnh hót người, lời ta nói đều là nói thật! Thoán Thoán, người thật sự hảo hảo đẹp! So với mẹ còn đẹp hơn...

“Nhị điện hạ, bệ hạ ở bên trong chờ ngài.” Thái giám thâm niên lớn nhất trong cung Hà công công đứng ở ngoài Trường Xuân cung, khom lưng nghênh đón nhị điện hạ đã đến.

“Đã biết. Đường Trì người ở bên ngoài chờ đợi! Không có lệnh không cho kẻ nào tiến vào!” Phân phó Đường Trì xong, Thoán vừa đi vào trong vừa hỏi Hà công công: “Thân thể phụ hoàng như thế nào? Có tốt hay không? Thái y nói sao ?...”

“Bẩm nhị điện hạ, Hoàng Thượng long thể khiếm an, thái y nói...” Thanh âm Hà công công càng ngày càng thấp, dần dần trở nên không thể nghe thấy.

Nam nhân quyền thế tối cao nhất trong thiên hạ, người đã từng giết mẫu thân hiện đang nằm trong cung, chờ đợi thời khắc là trần. Hắn hiện tại suy nghĩ điều gì? Hắn có nhớ tới mẫu thân không? Trong lòng Đường Trì tràn ngập chua xót, hắn là kẻ thù giết mẫu thân, nhưng đồng thời hắn lại là phụ thân Thoán Thoán, người mẫu thân yêu, nếu ta thật sự xuống tay, hai người bọn họ liệu có tha thứ cho ta?

Đang suy tư, chợt thấy ngoài cửa cung xảy ra hỗn loạn, đồng thời truyền ra tiếng kêu của thái giám: “Đại điện hạ, Đại điện hạ, bệ hạ nói hôm nay không muốn gặp những người khác...”

“Cút ngay! Phụ hoàng nói không muốn những người khác, vậy Người vì cái gì chỉ cho Thoán tiểu tử tiến cung? Các người muốn che giấu bản cung chuyện gì? ! Cút ngay! Bản cung muốn gặp phụ hoàng!” Một thân ảnh cao lớn mang theo vài tên thị vệ hiện thân trước cửa cung.

Đây là Đại hoàng tử? Mày rậm mắt to cũng coi như nhân vật anh tuấn, nhưng lại thần tình bạo ngược tổn hại phúc tướng! Nghe đồn, người này không những tàn bạo mà còn ưa nịnh hót, người như hắn mà làm hoàng đế, thiên hạ chắc chắn đại loạn.

“Đứng lại! Người là kẻ nào? Không biết đây là nơi nào sao? Dám ở Trường Xuân cung làm loạn! Bệ hạ cùng Nhị điện hạ ở bên trong, ai cũng không được phép vào!” Đường Trì từng bước tiến đến, cổ chặn đường Đại hoàng tử Hoàng Phủ Nhật.

“Người là kẻ nào? Thật to gan! Dám cản đường bốn cung! Người đâu! Mang đi chém!” Hoàng Phủ Nhật đang ngang nhiên bước vào cung, lại gặp phải một thị vệ không đáng cho mình để mắt chặn đường, tức giận lửa giận tận trời. Nhìn kĩ sắc áo thì nhận ra là thị vệ của nhị hoàng tử, càng thêm hỏa đại!

“Đường thị vệ, vị này chính là Đại hoàng tử điện hạ.” Hoàng cung thủ vệ đứng ở cửa vội vàng nhỏ giọng nói cho Đường Trì thân phận tôn quý của đối phương.

“Nguyên lai là Đại điện hạ! Tại hạ Đường Trì bái kiến Đại điện hạ. Vừa rồi đắc tội Đại điện hạ. Người không biết không có tội, người rộng lượng như Đại điện hạ nhất định sẽ không đem điểm thất lễ này của tại hạ để trong lòng chứ? Tại hạ tất cả chỉ vì muốn làm tròn phận sự bảo vệ sự an nguy của bệ hạ cùng Nhị điện hạ thôi.” Đường Trì lộ ra một bộ dáng kính sợ liên tục thi lễ.

“Hừ! Mau tránh đường!” Trước mặt mọi người bị Đường Trì dùng tài ăn nói ngăn chặn, Hoàng Phủ Nhật cũng không muốn bị nói là giết gà dọa khỉ, nhún nhún quát lớn.

“Xin cho công công đi vào bẩm báo. Nếu bệ hạ muốn gặp Đại điện hạ, tại hạ tức khắc sẽ tránh đường.” Kính sợ qua đi, biểu hiện chính là đúng mức, vừa thể hiện sự tôn kính của hắn đối với Đại hoàng tử cũng tỏ vẻ ra thủ hạ của Nhị hoàng tử là nhân vật không tầm thường.

“Người!” Đại hoàng tử vừa định phát hỏa thì bị một thanh niên ăn mặc như văn nhân phía sau giữ chặt ống tay áo, đưa lỗ tai nói nhỏ một phen. Nói xong, văn nhân lại lui về phía sau Hoàng Phủ Nhật.

Hay người này là chính là phụ thần hoàng hậu phái ở bên người Đại hoàng tử? Xem chừng, Hoàng Phủ Nhật đối với hắn nói gì nghe nấy. Đường Trì đối với văn nhân kia để bụng.

“Hảo! Người, vào bẩm báo cho bốn cung! Báo cho phụ hoàng biết nhi thần lo lắng long thể của người nên tiến đến thăm.” Hoàng Phủ Nhật tùy tay chỉ một thái giám, sai hắn đi vào truyền lời.

Trên mặt thái giám trẻ lộ ra vẻ khó xử, nhưng cũng không dám phản kháng, cúi đầu đẩy cửa đi vào trong cung.

### 3. Chương 3

“Ta còn tưởng là ai? Dám ở trước cửa cung vua lớn tiếng ồn ào! Nguyên lai là đại hoàng huynh, cái này khó trách. Nói vậy đại hoàng huynh đã không hề đem phụ hoàng bệnh nặng đặt ở trong mắt phải không?” Cửa Trường Xuân cung bị mở ra, một nam tử tuyệt thế tuấn tú thân hình cao lớn cùng Hoàng Phủ Nhật tương xứng từ trong chậm rãi bước ra.

“Thoán tiểu tử! Người nói bậy bạ gì đó! Đùng vừa đến đã chụp mũ bản cung! Người đúng là mồm miệng tiểu nhân!” Bị lời nói sắc bén của Thoán công kích không nói gì được, Đại hoàng tử Hoàng Phủ Nhật then quá thành giận.

” Thỉnh Đại điện hạ bớt giận.” Văn nhân phía sau Hoàng Phủ Nhật nhẹ giọng khuyên giải an ủi, từ sau tiến từng bước lên phía trước, đối diện Hoàng Phủ Thoán ôm quyền hành lễ nói: ” Đỗ Uyên bắt tài bái kiến Nhị điện hạ. Từng nghe Nhị điện hạ võ mồm sắc bén mưu kế như biển, một câu của ngài thực sẽ có thể sát phạt, kẻ bắt tài cả gan thỉnh điện hạ khẩu hạ lưu đức\*.”

Đi đến bên cạnh Đường Trì, Thoán dừng cước bộ, vẻ mặt cười nhạo, “Đỗ Uyên, người không phải là thuộc hạ của Lí thái sư sao? Như thế nào lại thành đầu quân làm môn hạ Đại hoàng huynh? Hay do hiện tại họ Hoàng Phủ, họ Lí biến thành một nhà, thần tử cũng có liên hệ a?”

“Nhị điện hạ nói đùa. Kẻ bắt tài là ngưỡng mộ Đại điện hạ nhân trung long phượng, lúc này mới cùng thái sư hảo ngôn thương lượng, chuyển đến làm môn hạ của Đại điện hạ.” Đỗ Uyên không nghĩ đầu óc Nhị hoàng tử lại có thể xoay chuyển nhanh như vậy, chỉ một câu đã khiến hắn ở vào thế nguy hiểm.

“Đại hoàng huynh, nếu người muốn gặp phụ hoàng xin đợi ngày mai. Hôm nay phụ hoàng đã mệt mỏi vừa mới ngủ lại. Bất quá, nếu người nghĩ muốn khiến phụ hoàng không vui, thỉnh!” Như là quên Đỗ Uyên, Thoán đối Hoàng Phủ Nhật nói xong, quay đầu lại phân phó Đường Trì:

“Đi. Không cần tái ở lại chỗ này quấy rầy thánh giá nghỉ ngơi. Có chút nhân chính là xuân\*! Thánh chỉ rõ ràng đã đưa đi bảo hắn ngày mai đến gặp, còn có người không nên xuân chạy đến trong cung đại náo động là làm trò hề! Đường Trì, người đừng trở thành như vậy, nếu không cẩn thận ta phạt người ra khỏi thành đi đắp đá.” Ý cười nửa thật nửa giả tràn đầy thỏa mãn có thể đoạt hồn người hiện lên trên mặt, mắt Đường Trì không chớp, ba hồn đã có hai hồn rơi vào tiếng cười của Thoán.

“Đường Trì!”

“A! Vâng.” cuối cùng phản ứng lại.

“Người choáng váng?”

“... Thực xin lỗi, điện hạ...” Mặt Đường Trì thoáng cái đã hồng đến tận mang tai.

Nhìn hắn, thầm nghĩ một tiếng người thành thật! Lắc đầu, vẻ mặt không biết làm thế nào, “Đi.”

“Từ từ! Người vừa rồi nói gì đó? ! Cái gì thánh chỉ? Sao bản cung không biết?” Một chưởng đẩy Đỗ Uyên ra, Hoàng Phủ Nhật tiến lên chất vấn Thoán.

“Bẩm Đại điện hạ, thánh chỉ đã đưa đến phủ Đại điện hạ non nửa canh giờ trước.” Một thái giám truyền lời thật cẩn thận bước lên trước trả lời.

“Cái gì? ! Vì sao khi vừa đến không nói với bản cung? ! Đám nô tài ngu xuẩn các người!”

Hoàng Phủ Nhật mượn cơ hội trút giận lên thái giám đã không báo cho mình biết chuyện, nói Phụng Thực để liên tiếp bốn ngày biệt ly bốn đứa con của mình, cũng triệu quần thần đến ban hạ khẩu dụ. Nói bốn hoàng nhi khó phân cao thấp, đến nay chưa lập thái tử cũng là muốn xem tư chất mỗi người. Hiện giờ bốn người con ai muốn ngồi trên ngôi vị thái tử nhất định phải đáp ứng đủ bốn điều kiện! Hơn nữa trước khi chưa xác định, bốn hoàng nhi ngoại trừ tam, tứ hoàng tử còn đang ngụ ở ngoài cung, đại, nhị hoàng tử cũng phải tiến cung.

Điều kiện thứ nhất: sẵn sẵn. Toàn bộ hoàng tộc cùng trọng thần đều có thể tham gia.

Mọi người nghe thấy Phụng Thực đề bày ra điều kiện này, cũng hiểu được lần này vị hoàng đế thiên tính thích sẵn sẵn cuối cùng muốn cho chính mình giữ lại hồi ức, mới có thể cho toàn bộ hoàng tộc chẳng phân biệt vương công phi tần đều được tham gia.

Điều kiện thứ hai: công bố sau sẵn sẵn.

Điều kiện thứ ba: hoàng tử muốn trở thành thái tử phải được hai trong ba vị hoàng tử khác tán thành.

Điều kiện thứ tư: có thể khiến cho người cuối cùng mỉm cười mà ra đi.

Hoàng cư, Vị Ương cung.

“Bẩm điện hạ, Trần Đô úy vừa rồi truyền lời, ngoài cung hết thấy đã an bài thỏa đáng, thỉnh điện hạ yên tâm.” Đường Trì hướng Thoán bẩm báo xong, đang chuẩn bị thi lễ rời khỏi.

“Đường Trì, người ngồi xuống.” Tựa lưng vào ghế ngồi, Nhị hoàng tử trẻ tuổi chỉ chỉ ghế dựa của thủ hạ, “Nói cho ta biết, ý kiến của người đối với bốn điều kiện phụ hoàng đưa ra lần này như thế nào.”

Phi thường ngoài ý muốn, Thoán lại chủ động để hắn lại nói chuyện, bất quá có thể tiếp cận càng nhiều hiểu biết Thoán Thoán, Đường Trì tất nhiên là thập phần vui.

“Đa tạ điện hạ.” Không có chút khước từ, thoải mái ngồi xuống.

“Thuộc hạ cho rằng, Hoàng Thượng đưa ra điều kiện đầu tiên đơn thuần chỉ là tìm vui. Khụ khụ, điện hạ, thuộc hạ có thể không cần cân nhắc lời nói mà trực tiếp nêu quan điểm không?” Xem ra Đường Trì đối với tôn xưng kính ngữ trong cung khó đọc còn chưa quen.

Nhìn vẻ mặt hần bộ dạng trẻ con không được tự nhiên, Thoán nhin không được cười rộ lên.

“Ta đặc biệt cho phép người có thể tùy tiện phát ngôn bừa bãi, hơn nữa không cần tự xưng thuộc hạ. Nhưng trước mặt người khác, nhớ rõ phải như cũ.”

“Vâng. Tạ ơn điện hạ.” Đường Trì thấy mình có năng lực tiếp cận Thoán từng bước cảm thấy vạn phần cao hứng. Hần phải chăng đã không hề dễ phòng ta ? Hoặc là có nhưng không nhiều lắm?

“Ha ha, ta cũng đồng ý với ý kiến của người về điều thứ nhất. Sau thì sao?” Nâng chung trà lên muốn giải nhiệt cổ họng, nhìn nước chè còn xanh, đành để xuống.

Không nghĩ nhiều, đứng dậy đi đến bên tủ, từ bên trong lấy ra trà lài, đặt ấm trà lên bếp nấu lại, một bình trà nóng một lần nữa đặt tới trước mặt Hoàng Phủ Thoán, trở lại ngồi xuống vị trí của mình, suy nghĩ một phen rồi nói: “Điều thứ ba, ước chừng là một phen khổ tâm của Hoàng Thượng.”

“Tại sao?” Nam nhân nhìn thấy nước trà trước mắt nhiệt khí chậm chậm bốc lên hương hoa nhài, lộ ra một tia tươi cười không biết là hàm nghĩa gì.

“Xin thứ cho ta thất lễ, từ xưa huynh đệ hoàng gia đồng lòng là chuyện khó. Ta nghĩ, Hoàng Thượng hình như là không muốn nhìn thấy ái nhi của mình... Nếu điều kiện thứ ba được thỏa mãn, cuối cùng cho dù huynh đệ có điều tranh chấp, cũng có thể bảo trụ ba trong số đó. Huống hồ, theo ta đoán, Hoàng Thượng vì sao lại trước mặt mọi người đưa ra bốn điều kiện này, đơn giản là vì muốn che miệng thế gian. Nói cách khác, Hoàng Thượng là vì điện hạ mới đưa ra bốn điều kiện này.”

Ngẩng đầu ngưng thần nhìn nam tử phía trước mắt, “Giải thích rõ ràng.”

“Tam hoàng tử cùng tứ Hoàng Tử còn nhỏ, Hoàng Thượng ngay từ đầu sẽ không lo lắng bọn họ. Người đưa ra điều kiện này cũng là vì để điện hạ cùng Đại điện hạ có thể dấu một trận danh chính ngôn thuận. Điện hạ chính là Nhị hoàng tử, đại hoàng tử chẳng những sinh ra trước, hơn nữa mẫu hậu vẫn là hoàng hậu đương triều, theo lý thuyết, thế nào cũng có thể là hần làm thái tử. Nhưng mà, Hoàng Thượng yêu thương điện hạ, coi trọng tài năng của điện hạ. Người mặc dù muốn phong điện hạ là thái tử, nhưng lại sợ hoàng hậu cùng gia đình Lí thái sư gây rối, còn lo lắng lời nói của thiên hạ. Vì thế, Hoàng Thượng làm trò trước mặt quần thần đưa ra bốn điều kiện này, nếu điện hạ thắng được, chẳng những có thể khiến người trong thiên hạ hiểu được điện hạ chính là rất thích hợp làm hoàng đế. Lại có thể che miệng Lí thái sư, cũng khiến cho hoàng hậu không thể nói gì. Ta nghĩ, Hoàng Thượng nhận định điện hạ nhất định có thể thắng được Đại điện hạ.”

Đứng dậy, đi đến phía sau Đường Trì, dựa vai của hần, thanh âm Hoàng Phủ Thoán mang theo chút băng giá: “Đường Trì, người thật là lớn lên ở trong núi? Không cần đối ta, ta hận nhất người khác gạt ta! Người vì cái gì lại hiểu trong lòng đương kim Thánh Thượng suy nghĩ cái gì như vậy? Người sao biết ta thích uống trà lài? Nói cho ta biết lời nói thật, ta có thể không giết người, người là một nhân tài, ta cũng đối với người rất có hảo cảm, sẽ để người bình an rời đi. Nói!” Bàn tay dần dần ra sức.

“Ngô... !” Không nghĩ Thoán lại đột nhiên biến sắc mặt, Đường Trì nhất thời không biết nên ứng đối như thế nào. Bởi vì đau đớn cùng lo lắng, trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

Nước trà... , ta không nghĩ tới việc này sẽ để lộ ra dấu vết...

Chỉ nhớ rõ khi Thoán Thoán lớn một chút, không thích uống trà hảo hạng mà đắng, có một lần thấy mình uống trà lài bình thường, nhìn thấy trong nước trà phiêu có thả đoá hoa mùi thơm ngát, uống vào cũng không đắng, về sau liền vẫn đều làm trà lài cho hần uống.

Nguyên lai sở thích này của hần đến bây giờ đều không có thay đổi. Đường Trì rất muốn cười một cái, đem Thoán Thoán yêu thương kia kéo vào trong lòng trêu chọc, nói cho biết hần chính là “Trì Trì” năm đó. Nhưng nghĩ đến lời thề với mẹ...

“Điện hạ... , ta tuy rằng là lớn lên ở trong núi, nhưng từ nhỏ sư phó liền cùng ta đàm đạo thiên hạ sự tình cho ta xem dần thư, tự nhiên đối với thế sự thấy cũng không mới lạ. Đối Hoàng Thượng, ta không dám tự xưng hiểu biết, chỉ là dựa theo nhân tình lẽ thường phán đoán, ta nghĩ không riêng gì ta, chỉ cần là người có trí tuệ sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của Hoàng Thượng.” Chịu đựng đau đớn, cố gắng bình tĩnh giải thích.

“Người tốt nhất đừng để ta biết người gạt ta.” Chậm rãi uy hiếp.

“Thuộc hạ không dám... Ngô... , điện hạ, ta biết ngài thích uống trà lài, là bởi vì ta thấy tử trà trong phòng ngài đều là...”

Cái nắm rắn chắc ở hai vai chậm rãi buông ra, rời đi.

Hô... ! Hẩn tin sao?

“Đêm đã khuya , người cũng đi xuống nghỉ tạm sớm một chút đi. Ngày mai còn có một trận phải đấu!” Làm như chưa có chuyện gì xảy ra, Hoàng Phủ Thoán phát tay bảo Đường Trì lui ra.

Cẩn thận chuyển động bả vai, đứng lên, ôm quyền xoay người hành lễ: “Vâng, thuộc hạ cáo lui. Thỉnh điện hạ cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Đi tới cửa, vẫn là nhện không được quay đầu lại nói một câu: “Điện hạ, ngày mai... Còn thỉnh cẩn thận! Đại điện hạ nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này.” Nói xong, đẩy cửa rời đi.

Lưu lại phòng trong Hoàng Phủ thoán một mình, nhìn bóng dáng hẩn rời đi, trong lòng có một cái tên sinh động, nhưng tới bên miệng rồi lại quên.

Đường Trì này, hẩn tựa hồ là thật sự quan tâm ta. Ánh mắt sẽ không nói dối, ánh mắt hẩn nhìn ta rất quen thuộc... Hảo ấm áp...

Hẩn biết cái gì ta không biết sao? Ta có thể hoàn toàn tin tưởng người này sao? Hẩn vì cái gì lại đối ta quan tâm như thế? Vì cái gì... ?

Ngày thứ hai, Nhị hoàng tử Thoán đi theo bên người mẫu phi Chu quý phi, mang theo thường thị Đường Trì cùng cung nữ thái giám liên quan, theo hoàng giá đi vào cuộc săn bắn.

Chu quý phi nhìn đứa con vĩ đại trước mặt nhưng không phải do chính mình sinh ra, sờ sờ làn da trên cổ con mình, miệng hơi oán giận cùng cảnh cáo nói: ” Trời này đại lạnh, nào có thứ gì để đánh! Nói là săn bắn, ta thấy người săn còn thiếu không nhiều! Thoán nhi, người cần phải cẩn thận, ngàn vạn lần không được bại bởi tay Hoàng Phủ Nhật! Nếu người không thể thắng được ngôi vị hoàng đế, không riêng gì người, liên quan người mẫu phi ta cùng Thừa tướng đại nhân cũng sẽ bị liên lụy. Người phải biết rằng, tính mạng chu thị bộ tộc ta đã toàn bộ nằm trong tay người !”

“Mẫu phi yên tâm, con biết được lợi hại.” Mặt mỉm cười, ôn hòa trả lời.

Mẫu phi, đừng tưởng rằng ta không biết các người trong lòng suy nghĩ cái gì. Nghĩ muốn đem ta biến thành con rối hoàng đế, cũng phải xem ta đồng ý hay không đồng ý mới được. Không vội, chờ đem đám người hoàng hậu cùng Lí thái sư trừng trị , ta sẽ quay đầu lại chậm rãi xử lý các người.

“Người lần này chỉ mang một hộ vệ bên người? Vì cái gì không mang nhiều hơn? Trần Sâm đâu?” Nếu ta có con, tiểu tử người nào có cơ hội tọa vị Hoàng đế! Hừ! Nhìn khuôn mặt này của người, khiến cho ta nghĩ đến tiện nhân kia! Một người đàn bà \*\*\* đáng thế nhưng chiếm lấy Hoàng Thượng sáu năm! Đáng chết!

Hiểu rõ người mẫu phi nuôi này có tính đồ kị, chẳng muốn kích động vị phu nhân giờ đã già, quay đầu nhìn chiếc chuồng ngoài xe, “Hoàng Thượng có phân phó, để công bằng, thị vệ chỉ cho mang một người tiến vào nơi săn bắn hầu hạ, mà lại không được phép mang cung tiễn. Trần Sâm gần đây thân thể không khoẻ, ta liền bảo hẩn tìm một người công phu không tệ thay thế.”

Trên danh nghĩa mẫu tử hai người ngoài mặt quan tâm tôn kính lẫn nhau, tâm tư ngầm đấu nhau, người tới ta đi, nói chuyện đều là thật cẩn thận. Song phương đều tạm thời lợi dụng ý niệm trong đầu đối phương, cho nên cũng còn có thể duy trì bình thản ở mặt ngoài.

“Bẩm điện hạ, giờ săn bắn tới rồi. Hoàng Thượng đang gọi các vị hoàng tử tiến đến yết kiến.” Đường Trì đứng ở ngoài xe bẩm báo.

“Đã biết. Chuẩn bị ngựa.”

Ngày hai mốt tháng mười một, chính ngọ. Hoàng gia sẵn bắn.

Đường tri lần đầu tiên thấy Phụng Thực hoàng đế bệnh lâu. Thân hình tuy rằng cao lớn, lại bởi vì duyên có bệnh lâu, khuôn mặt gầy yếu, thần sắc uể oải. Nhưng trong lúc đó hai mắt khép mở, chưa gặp hỗn truân.(hỗn loạn)

Hắn, thay đổi thật nhiều...

Hoàng đế trong ấn tượng cao lớn uy mãnh tâm địa lãnh huyết hiện giờ bất quá cũng chỉ là lão nhân gần đất xa trời, hần hần là còn chưa tròn năm mươi? Dù là dạng đàn ông thật khỏe cũng sợ nhất bệnh đến a!

Phụng Thực đế ở trong xa giá,nhóm bên trái chính là trọng thần đem cùng, còn lại phía bên phải là hoàng tộc nhất phái nhân mã.

Bốn hoàng tử nghe gọi đi vào giữa sân.

“Nhi thần bái kiến phụ hoàng.” Bốn người con cùng yết kiến.

Cổ hết sức phát tay, Hà công công thấy thế, vội vàng xướng nói: “Miễn lễ ——! Bình thân ——!”

“Tuyên...” Phụng thực Đế hữu khí vô lực phun ra một chữ.

“Tuân mệnh” Hà công công từ trong tay áo lấy ra hoàng quyền, mở ra, tuyên bố quy tắc trận đấu sẵn bắn.

Thời gian trận đấu là hai canh giờ. Mỗi vị hoàng tử chỉ mang một tùy thị. Có thể nửa đường rời khỏi. Sẵn bắn được nhiều là người thắng. Phương pháp sẵn bắn bất luận.(gì cũng được)

Quy tắc trận đấu đơn giản sáng tỏ, trừ bốn vị hoàng tử cùng sẵn bắn ra, phạm là đại tướng trên nhị phẩm đều được tham gia. Còn lại người có hứng thú cũng được tham gia tỷ thí, người thắng tự nhiên có phần thưởng.

“Các người đều vào sân chơi đùa... , để trẫm xem các người có thể sẵn chút gì, ha hả... , không cho phép có người lên trợ giúp hoàng tử, nếu như phát hiện người... lập tức trảm. Được rồi, các người đều đi chơi đi!” Phụng Thực đế cười phát tay, chờ đợi náo nhiệt bắt đầu.

Bốn vị hoàng tử cùng tùy thị lên ngựa, tứ hoàng tử mới mười một tuổi ngồi lên một tiểu mã, tựa vào bên người tam ca mười sáu tuổi cùng mẹ.

Lễ quan vào sân, giờ hoàng kì trong tay lên, mạnh mẽ phát xuống.

Nhân rồng mã tê, hai con ngựa lao ra dẫn đầu, theo sau chính là thị vệ của bọn họ. Tam hoàng tử giục ngựa phía trước, chờ đợi tứ hoàng tử kéo cương ngựa, chờ khi hai người xuất phát, đã không thấy bóng dáng đại, nhị hoàng tử.

Mà chúng thần cũng không đem tam, tứ hoàng tử xếp vào nhóm cạnh tranh, thấy bọn họ chậm, cũng không để tâm. Chờ bốn vị hoàng tử toàn bộ xuất phát xong, nhân tài còn lại tham gia sẵn bắn giục ngựa xâm nhập khu vực sẵn bắn.

Nhất thời, cả khu sẵn bắn tiếng người sôi động, vó ngựa như sấm minh, khói vàng cuộn cuộn,từ xa nhìn tới căn bản là phân không rõ ai cùng ai, náo nhiệt cực kỳ. Nhìn thấy cảnh tượng này, trên mặt Phụng Thực đế lộ ra một tia tinh thần.

Gắt gao đi theo phía sau Thoán, đồng thời hướng đi chú ý chung quanh. Bọn thị vệ này nói là trợ giúp hoàng tử sẵn bắn, kỳ thật chủ yếu là bảo vệ. Người ngựa hỗn tạp như thế, cũng là thời cơ ám sát tốt nhất.

Nhìn thấy thân ảnh mạnh mẽ trên lưng ngựa phía trước, Đường Trì trong lòng kiêu ngạo nói không nên lời. Xem! Đây là đệ đệ của ta! Thân như giao long khí thế như cầu vồng, tuy có diễm lệ chi mao, cũng không thiếu hào khí đại trượng phu, không luận văn võ, cũng tài trí hơn người! Thử hỏi trong thiên hạ có ai xứng làm hoàng đế hơn hắn? !

Bốn phía binh sĩ đem động vật thả vào giữa sân sẵn bắn, Hoàng Phủ Thoán ngồi trên lưng ngựa, nhắm mục tiêu, bắt đầu sẵn. Bên kia, đại hoàng tử Hoàng Phủ Nhật cũng không cam yếu thế, từng bước giảo nhanh.

“Đường Trì! Người đi bên trái! Đem toàn bộ sở sản tẩu thú nhặt lên! Theo sát sau ta!”

“Vâng!”

#### 4. Chương 4

Sở với đại hoàng tử và nhị hoàng tử, Tiểu Tứ hoàng tử Hoàng Phủ Nguyên tuy nói là tới tham gia cuộc săn bắn không bằng nói là đến góp vui. Cưỡi Tiểu Mã chạy loạn, thấy cáo đuổi cáo, thấy thỏ theo thỏ. Hết trò để làm lại cầm tiểu cung bắn vào móng ngựa của đại hoàng tử, chơi vui chết đi được.

Tam hoàng tử Hoàng Phủ Dũ cũng không để tâm đến ngôi vị hoàng đế, đối kết quả săn bắn cũng không coi trọng. Trong cuộc săn bắn lần này điều hấn quan tâm nhất chính là bảo bối Tứ đệ do đó luôn cưỡi ngựa theo sát tứ hoàng tử. Thấy tứ đệ bắn trộm tên vào móng ngựa của đại hoàng tử, hấn nghĩ thầm rằng dù sao cũng bắn không đến, nên cũng không ngăn cản mặc hấn đi chơi đùa giỡn (anh công này chịu pé thụ ghê)

Ngược lại hoàn toàn với tam, tứ hoàng tử, đại hoàng tử cùng nhị hoàng tử lại cạnh tranh vô cùng gay gắt. Hiện tại trên ngựa của hai người đều mang không ít con mồi săn được, thoạt nhìn không thể phân biệt được ai hơn ai.

Còn nửa canh giờ nữa cuộc đi săn kết thúc, đột nhiên Hoàng Phủ Thoán lại nhắm vào một con bạch điều trưởng thành. Muốn dùng con bạch điều hiếm thấy này làm con mồi cuối cùng kết thúc cuộc săn (anh thích chơi trội a)

Bạch điều thân hình linh hoạt, giống như biết có người săn nó, đông lủ tây trốn, lẩn vào trong bụi cỏ khô bên triền núi, khiến cho Hoàng Phủ Thoán ở phía sau vầy bắt nó vô cùng khó khăn. Thời gian rất nhanh trôi qua, Thoán tuy thấy vậy nhưng vẫn quyết không từ bỏ con bạch điều.

Không nghĩ tới trường hợp được nhìn thấy bộ dáng trẻ con này của Thoán Thoán, Đường Trì mỉm cười.

Thoán trong lòng vui mừng vì thấy tuyết rơi không nhiều, nếu không bạch điều chui vào trong tuyết, chỉ cần nó bất động là khó có thể nhận ra. Đối người bên cạnh vầy tay, ý muốn bảo Đường Trì lại gần.

“Điện hạ.” Đường Trì đưa ngựa tới gần.

“Hừ, nhẹ giọng thôi. Người có thấy con bạch điều kia không? Ta muốn bắt sống nó! Người đi vào bên trong bụi cỏ dọa nó, bắt nó bay đến lùm cây bên kia. Nó một khi tiến vào lùm cây liền không thể tự do hoạt động, hơn nữa với tính tình của nó, chỉ cần ta bắt được thân ảnh nó khẳng định nó chạy không xong!” Thoán nhỏ giọng phân phó.

“Vâng, thuộc hạ hiểu.” Đường Trì cười, dựa theo phân phó tới gần bạch điều đuổi nó đi ra.

Hoàng Phủ Thoán đã lên trên sườn núi đợi sẵn để bắt bạch điều, từ dưới mặt đất có thể thấy rõ thân ảnh của hấn trên lưng ngựa.

Đường Trì suy nghĩ một chút, từ cái túi bên người lấy ra một cái tiểu bình sứ, đổ ra một chút bột phấn màu đen bỏ trong lòng bàn tay, sau đó đem hoà vào nước rồi đổ hỗn hợp đó lên bụi cỏ bên cạnh mình.

Bạch điều kia lúc trước còn ở bụi cỏ không chịu bay lên sườn núi, khi Đường Trì ở trên lá cây đồ được xong bị đuổi dần đến bụi cây bên triền núi. Đột nhiên, Đường Trì dừng ngựa lại, quay đầu nhìn xung quanh. Nhiều năm sống trong núi đã luyện cho hấn một trực giác nhạy bén, hấn cảm thấy trong không khí có một tia bất ổn...

Thoán Thoán lần này nhìn rõ được bóng dáng bạch điều, rút ra một mũi tên trên đầu có quần vải, lấp vào cung tên rồi chậm rãi di chuyển hướng cung theo thân ảnh di chuyển của con vật. Bạch điều đúng như Thoán mong muốn đã trốn ở đỉnh của lùm cây. Cung tên được nâng lên nam nhân chăm chú quan sát bóng trắng kia.

Điểm màu trắng dừng lại, mục tiêu xác định. Hảo, chính là hiện tại! Thoán lập tức nhắm vào điểm đó bắn tới! Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh! Ngay khi hấn vừa mới bắn tên ra, đồng thời, một thân ảnh ở ngay phía sau lưng hấn!

Cầm thấy kinh phong nhưng không kịp phản ứng, đối phương thật sự quá nhanh! Thoán bị đối phương mạnh mẽ lao tới.

Hai người đang ngã khỏi thân ngựa.

Vừa chạm đất, Nhị hoàng tử đã kịp phản ứng lại xoay người ra chướng!

“Điện hạ...” Đường thấy rõ đối phương chính là thị vệ của hần miệng đầy máu tươi, hần đã biết có chỗ nào không đúng, nhanh chóng hướng chướng lực ra chỗ khác nhưng căn bản vẫn là không kịp. Đường Trì đã bị một phần chướng đánh trúng.

“Ngô...!” Đường Trì bị đánh cho thân thể lật sấp, nằm ngã xuống đất.

Ánh mắt Hoàng Phủ Thoán chăm chú nhìn vào lưng hần. Nơi đó, rõ ràng đang cắm một mũi tên!

Nhị hoàng tử tức thì hiểu được cái gì đã xảy ra. Trong lòng kích động, một phen ôm lấy người đang nằm trên mặt đất, trầm giọng nói: “Đường Trì, mau mở mắt ra! Ta hiện tại giúp ngươi chữa thương, ngươi cố chịu một chút!”

Chậm rãi mở hai tròng mắt, lộ ra một tia mỉm cười, “... Điện hạ, chú ý... Bốn phía. Thuộc hạ... Không có việc gì. Người đi trước đem con mồi trở về...Cẩn thận...Ấm toán...”

“Câm miệng! Ta không cho phép ngươi có gì bất trắc, ta lập tức đem ngươi đưa đến chỗ thái y...”

“Điện hạ... , chúc... Ta biết y thuật, biết tự... mình tình huống như... gì, này không tính... trọng thương, người đi trước...” Đường Trì dùng một ngụm nguyên khí cuối cùng buộc không cho chính mình té xỉu.”Đã đến... nông nổi... này, người... không thể thua!... Điện hạ... cần người...”

Nhìn thấy nam tử thuần hậu tuấn tú trong lòng mình, Hoàng Phủ Thoán trong lòng có chút tư vị không thể nói được. Hần chẳng qua chỉ là một thị vệ nhỏ nhoi mà thôi, làm gì phải như vậy liều mình! Ta ở trong lòng hần thật sự đáng giá để hần làm như thế sao? Trong lòng nghĩ vậy miệng cũng không muốn nói ra: “Ngươi vì cái gì không nói cho ta biết có tên bay đến?”

Cười khổ một chút, Thoán Thoán, ngươi sao biết khi ta thấy mũi tên phóng tới lưng ngươi, tâm tình lo lắng như thế nào! Tên kia bay nhanh như vậy ta chỉ nghĩ bay người đến chắn cho ngươi. Hướng hồ lúc đó nếu ta gọi ngươi quay lại khác gì biến ngươi thành tấm bia. Ngươi có thể tránh được mũi thứ nhất nhưng còn mũi thứ hai thì sao?

“Bối vì... Ta khờ... , điện hạ, đi mau!” Không giải thích nhiều, Đường Trì nhắm hai mắt lại.

Cẩn rằng một cái, thân là Nhị hoàng tử, Hoàng Phủ Thoán cũng biết hần hiện tại nếu thua sẽ thế nào. Nếu Đường Trì tinh thông y dược đã nói mình không sao, như vậy sẽ chờ hần quay lại dẫn Đường Trì đi gặp thái y. Hiện tại đành phải đem hần tạm thời đặt ở nơi này.

Cẩn thận buông Đường Trì, để hần nằm nghiêng ở trong bụi cỏ. Cởi áo choàng xuống cho Đường Trì. Hoàng Phủ Thoán đứng lên.

Xa xa tiếng chuông vang lên, hai canh giờ đã qua. Bốn vị hoàng tử cùng các quan tướng thân tử cũng mang theo con mồi trở lại trường doanh loan giá.

Nhìn thấy Nhị hoàng tử nắm một con ngựa không người cỡi, mặt trên chở đầy con mồi, cũng không thấy thị vệ của hần, mọi người không khỏi cảm thấy kỳ quái thoáng nhìn nhau.

Đại hoàng tử Hoàng Phủ Nhật thấy hần xuất hiện ở đây, ngấm dậm chân một cái, trừng mắt nhìn sang bên cạnh. Nam nhân cạnh hần thấy cái nhìn đó liền cúi gằm đầu xuống.

“Ha hả cho trầm... nhìn xem các ngươi săn được cái gì?” Phụng Thực để biểu tình thực sung sướng.

“Khởi bẩm phụ hoàng, con có một chuyện muốn nhờ.” Hoàng Phủ Thoán đi lên phía trước

.

“Nói.”

“Thị vệ của nhi thần vì ngăn cản một mũi tên đâm sau lưng con mà bản thân bị trọng thương, khẩn cầu phụ hoàng ban thưởng thái y đi đến Đông Sơn sườn núi trị liệu cho hần. Nhi thần không muốn mất đi một trung thần như hần.”

Lời nói của nhị hoàng tử làm quần thần xôn xao. Một số người còn thầm bình luận với nhau.

Phụng Thực để gật gật đầu, cũng dự đoán được sẽ có loại tình huống này phát sinh, có vẻ không sợ hãi cũng không tức giận. So với chúng thần thì bình tĩnh hơn nhiều. Huy phát tay ý bảo công công truyền thái y đi trước.

“Hừ! Cái gì đâm sau lưng! Khu vực săn bắn tên bay loạn vốn là chuyện bình thường. Bản điện hạ thấy, tên thị vệ kia của ngươi không giỏi giang gì nên trúng phải loạn tiễn thôi!” Đại hoàng tử Hoàng Phủ Nhật mượn cơ hội cười nhạo nói.

Lạnh lùng nhìn thoáng qua đại hoàng huynh của mình, Thoán lạnh nhạt mở miệng, “Nếu tất cả thị vệ của ta đều vụng về được như hần thì ta cũng rất vui mừng a. Đáng tiếc, bên người đại hoàng huynh không biết có ai ngu ngốc chắn tên cho huynh không?”

“Ngươi nói cái gì! Thoán tiểu tử...”

“Được rồi! Không cần cãi nhau! Cho trăm xem các ngươi săn được... Khụ khụ... cái gì?” Phụng Thực để nhú mày.

Tất cả các quan viên phụ trách đếm đều chạy tới chỗ bốn vị hoàng tử, nhanh chóng đếm số con mồi và sắp xếp thứ hạng.

Mỗi người đều đang khẩn trương chờ đợi kết quả cuối cùng, ngay cả Tiểu Tứ hoàng tử cũng ghé vào bên người Tam ca, trừng lớn ánh mắt chờ đợi kết quả. Mắt thấy số con mồi của đại hoàng tử vượt quabọn họ, Hoàng Phủ Nguyên đi cà nhắc đến bên tai Hoàng Phủ Dũ, nhỏ giọng nói: “Tam ca, ngươi nói đại hoàng huynh có thể thắng hay không?”

Hoàng Phủ Dũ lắc đầu, tỏ vẻ hần cũng không biết.

“Ta không mong hần thắng, nếu Tam ca ngươi không thể làm hoàng đế, ta tình nguyện để cho nhị hoàng huynh làm.” Tiểu Nguyên Nguyên không biết nặng nhẹ mở miệng nói.

“Nguyên Nguyên!” Vội bịt lại cái miệng nhỏ nhắn có thể mang tới hoạ sát thân của tiểu đệ đệ, Hoàng Phủ Dũ khẩn trương nhìn về phía đại hoàng tử đang đứng cách đó không xa.

Hoàng Phủ Nhật cũng nghe được, cố ý vô tình liếc mắt một cái quét qua hai người bọn họ. Hoàng Phủ Dũ thầm nghĩ trong lòng một tiếng không ổn!

“Bẩm Thánh Thượng, tứ Hoàng Tử điện hạ săn được ba con mồi, tam hoàng tử điện hạ săn được năm con, đại hoàng tử điện hạ mười một con, Nhị hoàng tử điện hạ cũng là mười một con!” Quan viên sau khi đếm hết lớn tiếng thông báo số lượng.

“Úc, bất phân thắng bại sao? Hảo...” Phụng Thực để không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Phụ hoàng, người xem!” tứ hoàng tử Nguyên Nguyên chỉ ngón tay vào đồ vật này nọ, hướng đến phụ hoàng hưng phấn mà kêu lên: “Con mồi của nhị hoàng huynh có con bạch điều ai, nó vẫn còn sống! Khanh khách, nó còn sống, phụ hoàng, có thể để nhị hoàng huynh đem con điều này tặng cho con a?”

“A! Quả nhiên! Nhị hoàng tử điện hạ quả nhiên lợi hại, có thể săn một con chim còn sống!” Mọi người trong hoàng tộc cùng các vị đại thần đều hướng về phía điểm trắng kia mà chỉ chỉ trỏ trỏ.

Không cần phải nói, tuy rằng số con mồi giống nhau, nhưng người sáng suốt vừa thấy liền biết thắng bại đã phân.

Đại hoàng tử mắt thấy cục diện từ hoà lập tức nghịch chuyển, tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn về phía tứ hoàng tử Nguyên Nguyên với ánh mắt tràn ngập ác độc.

Hoàng Phủ Dũ ngay lập tức tiến lên, chặn ánh mắt ác độc kia lại, ánh mắt nhìn thẳng hướng đại hoàng huynh, ẩn ẩn hàm chứa một tia cảnh cáo. Hai người chúng ta hiện tại tuy rằng bảo trì trung lập, nhưng nếu người đối chúng ta có hành động gì không tốt, cũng đừng trách chúng ta đứng về phía nhị hoàng huynh..

Phụng Thực để lộ ra miệng cười, gật gật đầu nói: “Trận này tỷ thí... xem ra là lão Nhị thắng một bậc. Khụ khụ... Thoán nhi, đệ đệ ngươi muốn con điều, ngươi có thể cho hắn hay không?”

“Đương nhiên! Tứ đệ thích cứ việc cầm.” Hoàng Phủ Thoán đến bây giờ mới lộ ra vẻ mỉm cười.

“Oa! Cảm ơn nhị hoàng huynh!” Tứ hoàng tử Nguyên Nguyên vui vẻ chạy lại chỗ con bạch điều, ôm lấy.

Phụng Thực để nhìn công công bên cạnh, công công hiểu ý, xướng nói: “Hôm nay người thắng là—— Nhị hoàng tử Hoàng Phủ Thoán diện hạ. Ngày mai lâm triều đương diện tuyên phần thưởng ——. Và công bố đề thi tiếp theo——.”

Chu Thừa tướng cùng những người liên can nghe vậy mừng rỡ, đều tiến lên chúc mừng Thoán Thoán. Thoán tuy rằng lo cho sự an nguy của Đường Trì, cũng không thể không ở lại nhận sự chúc mừng. Một bên hướng Hoàng thượng tạ ơn, một bên nghi hướng thoát thân.

Nóng... Nóng quá!

Cả người giống như bị đặt ở trong \*\*\*g hấp, nhất là ngực, nơi đó giống như trực tiếp bị lửa thiêu.

Máu của ta có phải đang sôi lên không? Muốn đưa tay cởi áo, nhưng vì sao tay chân không thể động đậy?

Không cần đắp chăn cho ta! Mau đưa cây đuốc ra chỗ khác! Cho ta nước...

“Thái y, bộ dáng của hắn thoát nhìn giống như rất không ổn... , mặt đỏ như vậy! Thân thể cũng nóng bỏng!” Một bàn tay to lạnh lẽo đặt lên trán. Hô, thật thoải mái...

“Bẩm diện hạ, Đường thị vệ bị trúng tên có tẩm kịch độc của rắn nước, độc này tính nhiệt, phát độc thì toàn thân sẽ thành như vậy.”

Rắn nước? Ta bị rắn cắn sao? Sẽ không a, sư phó rõ ràng nói người ta nhiều năm ăn dược thảo cứ thể bình thường sống, độc không thể làm hại, độc xà như thế nào lại cắn thương ta? Còn nữa... người nói chuyện này là ai? Ai đang vuốt ve ta? Sư phó? Mẹ?

“Người không phải đã cho hắn ăn giải dược sao? Như thế nào còn chưa thấy hiệu quả?” Bàn tay to dời đi. Không! Đừng rời đi... , muốn kéo tay kia quay về, nhưng làm thế nào cũng không nâng tay lên được.

“Này... là bởi vì Đường thị vệ chẳng những thương ở ngực lại bị nội thương, khiến thể lực kháng độc giảm xuống, cho dù đã ăn giải dược... Trong khoảng thời gian ngắn dược hiệu tạm thời chưa thể khuếch tán đến toàn thân. Bất quá, hắn khôi phục thể này đã là phi thường. Người thường nếu trúng loại kịch độc này cho dù không bị huyết phá hư mà chết, cũng sẽ bị sốt cao mà chết. Hãy nhìn bộ dáng khôi phục của Đường thị vệ, giống như chỉ là trúng xà độc bình thường vậy. Lão phu nghĩ, Đường thị vệ có thể đã ăn thuốc kháng độc tốt nào trước đây rồi.”

Àm ĩ quá, không cần ồn như vậy ở bên tai ta. Ta muốn uống nước... Cho ta một chút nước uống... , mẹ, ta muốn uống nước,

“Nước... , mẹ... nước...”

“Thái y! Hắn đang nói chuyện! Hắn nói hắn muốn uống nước! Người đâu! Mang nước trà đến!”

“Từ từ, diện hạ! Bây giờ vẫn không thể cho Đường thị vệ uống nước...”

Không... Ta muốn uống... , ta nóng quá... Cổ họng khô rất...

Không rõ là mơ hay tỉnh, nghe được bên tai truyền đến thanh âm nói chuyện đứt quãng, trong đó nhiều nhất chính là người được xưng là diện hạ, người này lại thường xuyên dùng một bàn tay to hơi lạnh sờ sờ trán hắn, thỉnh thoảng ngồi ở đầu giường. Hương vị hắn truyền đến giống cảm giác của một người, một người vô cùng quan trọng với ta...

... Thoán Thoán.

Địa ngục lửa thiêu rớt cục chấm dứt, một dòng nước mát lạnh chảy vào họng, Đường Trì mở hai tròng mắt. Cảnh vật trước mắt từ mơ hồ dần biến thành rõ ràng, hần đồng thời thấy rõ người đang hai tay bưng trà đứng ở đầu giường.

“Trương... huynh đệ?”

“Đường huynh, người rốt cục tỉnh! Thật tốt quá! Người từ từ, ta đi báo cho điện hạ.” Trương Lương Thủ thấy Đường Trì tỉnh lại, vẻ mặt vui mừng, đặt chén trà xuống.

“Khoan...” Nói còn chưa xong, Trương Lương Thủ đã biến mất.

Ai, Trương huynh đệ thực là nhiệt tình, thật rất xúc động một chút. Ta còn muốn hỏi hần một việc. Ví dụ như, ta hiện tại có phải còn ở trong hoàng cung hay không? Người không phải là thị vệ tới thay ta chứ? Còn nữa, người có thể đem nước trà kia làm cho ta uống xong đã hay không? Ta sắp chết khát rồi!

Không để Đường Trì chờ lâu, từ một trận tiếng bước chân dồn dập, cửa phòng bị đẩy ra. Nhị hoàng tử Hoàng Phủ Thoán mặt mang một tia quan tâm, có Trương thị vệ hộ tống, xuất hiện ở cửa.

“Điện hạ...” Thanh âm khàn khàn, ánh mắt chuyển từ nhị điện hạ xinh đẹp đến Trương Lương Thủ phía sau, trong mắt mang theo mong ngóng.

Cảm thấy kỳ quái, liền nhìn theo ánh mắt hần, thấy hần gắt gao nhìn chằm chằm Trương thị vệ trong tay bưng chung trà, Hoàng Phủ Thoán lộ ra miệng cười.

“Đưa ta. Người đi làm việc của người đi.”

“A? A! Vâng!” Trương Lương Thủ vội đưa chén trà cầm trong tay ra, thi lễ sau đó xoay người đi ra cửa.

Ngồi xuống mép giường, thấy Đường Trì cố gắng ngồi dậy, liền buông chén trà trong tay, dìu hần ngồi dậy, thuận tiện đặt một cái gối vào phía sau hần.

“Cám ơn... điện hạ, ” nam nhân cười cười ngại ngùng, rất là ngượng ngùng.

“Nếu nói tạ ơn, cũng có thể là ta tạ ơn người mới đúng.” Đem chén trà đưa cho hần, Nhị hoàng tử nhìn về phía nam nhân sắc mặt mang điểm hồng trên giường. Thấy hần tay chân tấy mẩn bưng chén trà, khiến nắp trà kêu leng keng, nhìn như sắp rơi vỡ.

“Ta cho người uống.”

“Điện hạ, không... Không cần, ta, ta có thể.” Không biết sao, Đường Trì đột nhiên cảm thấy thực căng thẳng. Nhìn nước trà đưa đến bên miệng, lại từ chén trà nhìn về phía bàn tay thon dài, khớp xương rõ ràng kia,... Chính là bàn tay này vuốt ve khi ta hôn mê đúng không? Nhị điện hạ, Thoán Thoán, hần muốn đích thân cho ta uống nước ai...

Cười cười, biết dung nhan chính mình đối người có lực sát thương thế nào, Thoán nghĩ Đường Trì đang thẹn thùng.”Được rồi, người cứu ta một mạng, ta chưa báo đáp được, đành tạm lấy trà thay rượu kính người một ly. Như thế nào? Hay người không muốn để ta cho người uống?”

“Không phải! Đương nhiên không phải!” Hai ngày không dùng, thanh âm của yết hầu chưa thấm nước phát ra thật sự không dễ nghe.

Mang theo một chút tư vị nói không nên lời, Đường Trì liền chậm rãi uống hết chỗ trà trên tay Thoán. Chất lỏng lạnh lẽo như đại mùa đông tiến thẳng vào dạ dày chẳng những không lạnh, thậm chí còn mang theo một tia ngọt ngào ấm áp như vậy.

Uống xong một ly, Hoàng Phủ Thoán thấy hần giống như còn muốn nữa, lại cho hần uống thêm một chén trà nóng.

Ba chén nước trà xong, tinh thần Đường Trì cũng tỉnh táo. Thanh thanh yết hầu, nhin không được hỏi: “Điện hạ, kết quả sản bản như thế nào?”

“Người còn chưa hồi phục vết thương. Nếu có thể, ta thật muốn cho người xem nét mặt của Hoàng Phủ Nhật ngay lúc đó!” Thoán như bạn bè, thả lỏng thân thể tự nhiên tùy ý cùng Đường Trì tán gẫu.

Đôi mắt Hoàng Phủ thoán hiện tại đối với nam tử trên giường đã hoàn toàn buông cảnh giác, hơn nữa lần đầu tiên cảm thấy ở bên cạnh người này lại có một cảm giác an tâm khó lý giải, thế nên khiến hắn cứ nói ra những ý niệm trong đầu mà không suy nghĩ gì.

Có lẽ có thể nói với người kia những điều không thể nói với người khác...

Cảm giác nhạy cảm được Thoán rộng mở tâm tình với mình, Đường Trì vừa thấy được an ủi lại vừa vui vẻ.

“Chúc mừng điện hạ! Nhưng Hoàng Thượng nói sẵn bắn xong sẽ công bố đề thi tiếp theo, đề thi kia phải...”

“Đã chấm dứt.”

“Úc? Nhanh như vậy?”

“Ngày kế phụ hoàng khó có thể lâm triều. Lâm triều để bốn người chúng ta ở Thập Tự nội viết ra chính sách trị quốc, sau đó tuyên bố trước điện.”

“Kết quả phải... ? Điện hạ người nói chính là?” Hơi hơi nhìn ra trên mặt Thoán vừa mới mười bảy tuổi có một chút mất hứng, đoán rằng có thể hay không là đáp án của hắn làm cho đương kim Thánh Thượng không hài lòng.

“Kết quả phụ hoàng chưa nói, để các đại thần cùng nhau bình luận. Sau đó có thể nghĩ, kết quả bình luận một phân thành hai. Người cũng biết, hiện tại trong triều quyền lực phân thành hai phái?” Nhị hoàng tử cởi giày, cũng khoanh chân ngồi trên giường.

Gật gật đầu, đem thân mình lúi vào trong một chút, để đối phương được ngồi thoải mái.

“Ngày đó đề sách trị quốc, Hoàng Phủ Nhật viết: mở rộng quốc thổ, lập uy hậu thế. Lão Tam Hoàng Phủ Dũ viết: lấy nhân trị quốc, vạn dân làm trọng. Tiểu Tứ tử nói thẳng hắn không nghĩ đến việc hoàng đế. Đường trì, người cho rằng ta sẽ nói cái gì?” Về mặt thú vị hưng hưng.

” Trị quốc chỉ sách của Điện hạ... , ân...” Tự hỏi một phen, “Lấy tác phong làm việc của điện hạ mà xét, đại khái sẽ là mở rộng quốc thổ quốc nội phong phú trước, đời dân phú mã cường mới có thể nói đến lo lắng mở rộng quốc thổ. Hơn nữa điện hạ khẳng định không muốn làm con rối của người khác, trở thành hoàng đế xong hắn là sẽ đem thực quyền thu hồi trong tay trước. Về phần đối dân... , người sẽ bình nội loạn trước, sau đó chỉnh lại quan liêu, cuối cùng giảm thuế. Bất quá, hiện giờ Đại á hoàng triều nơi nơi đều là nhân tố bất an, nếu điện hạ trở thành hoàng đế, đại khái sẽ dứt khoát trọng chỉnh hắn hơi một phen. Nhưng hiển nhiên sự tình không phải dễ dàng như vậy... , điện hạ, không biết thuộc hạ đoán có đúng không?”

Đường Trì không có chút giấu diếm, nhất ngữ nhất thập nói ra ý nghĩ trong lòng mình. Hắn không ngại cũng không sợ Thoán sẽ vì vậy mà đề phòng hoặc hại hắn, hắn tin tưởng Thoán chính là đế vương trời sinh, người ý chí thiên hạ nếu nghi kỵ người khác, như vậy cuối cùng nghênh đón hắn cũng chỉ là thất bại mà thôi.

Nhìn thủ hạ này thật sâu, Hoàng Phủ Thoán đột nhiên nghĩ: có lẽ thế gian này người hiểu ta nhất nói không chừng chính là nam nhân tên gọi Đường Trì này. Ta có hắn tương trợ, cũng coi như thiên ý chăng?

“Người không phải là người nói dối, phải không?”

Không rõ ý tứ của hắn, ngẩng đầu nhìn đối phương.

“Về sau cũng không được nói dối ta, bên người một người cầm quyền khẳng định sẽ có không ít tiểu nhân. Dù ở giữa một đồng lớn nịnh nọt, ta cũng muốn nghe được lời nói chân chính. Ta cần người! Người phải thề, về sau tuyệt đối không nói dối ta!”

Giấu diếm có tính nói dối không? Do dự một chút, nghiêm mặt nói: “Điện hạ, thuộc hạ có lẽ không thể cam đoan tuyệt đối không nói dối người, nhưng là ta có thể thề, về sau chỉ là lời là ta nói với người, tuyệt đối không nói dối!”

“Hảo!”

Thân thể Đường Trì từ từ khôi phục, chờ khi thái y xác định hân đã khỏi hân, Trương Lương Thủ rời hoàng cung trở lại hoàng tử cư, Đường Trì lại làm thị vệ bên người Hoàng Phủ Thoán như trước, ngày đêm đi theo hân.

Theo Thoán cùng Đường Trì hai người phân tích, bọn họ cho rằng Phụng Thực để sở dĩ không có tuyên bố kết quả vòng thi thứ hai, là vì phòng ngừa Đại hoàng tử biết chính mình đã mất hi vọng thắng, có lẽ sẽ bí quá hoá liều dùng vũ lực đoạt cung. Bảo trì cục diện hòa bình hai bên, có thể tạm thời ổn định những người liên can đến đại hoàng tử.

Hiện tại thắng bại tất cả chỉ còn chờ vào ý kiến của nhị vị hoàng tử !

## 5. Chương 5

Mấy ngày gần đây, ở phủ tam, tứ hoàng tử số quan viên đến tiếp kiến đột nhiên tăng lên. Hoàng Phủ Dũ nguyên bản còn đang đề phòng Hoàng Phủ Nhật đối Nguyên Nguyên hạ độc thủ, nhưng hành động của đại hoàng tử nằm ngoài dự liệu của hân. Một người mười một năm qua chẳng bao giờ thêm để mất tới thoáng cái đã biến thành một đại ca tốt quan tâm đến tiểu đệ, trong một thời gian ngắn đã thay đổi thái độ, Hoàng Phủ Nhật mang đến cho Nguyên Nguyên gần trăm món đồ chơi quý hiếm, trong đó có mấy thứ thật là khiến Tứ đệ vui muốn chết đi được.

Cùng lúc hân nhận được một phong thư: Nếu như không theo mặt trời (Nhật\_ tên của đại hoàng tử a) thì sẽ không thể nhìn được mặt trời nữa, mang đây hàm nghĩa uy hiếp, rồi hôm sau Hoàng Phủ Nhật lại mang tới cho hân bốn thiếu nữ xinh đẹp giỏi ca múa. Tính tình hân tuy rằng mềm yếu nhưng cũng rất quật cường, Hoàng Phủ Dũ thấy đại hoàng huynh dùng loại nữ sắc này để dụ dỗ chỉ thêm lạnh lùng, tức giận định đem bọn họ trả lại. Nhưng sau đó hân lại lo lắng lòng dạ của Hoàng Phủ Nhật rất tiểu nhân, có thể vì chuyện này trả thù hân và tứ đệ.

Thoán cũng không có hành động gì lớn bên tam, tứ hoàng tử. Hiện tại tâm tư của hân đặt nặng ở điều kiện cuối cùng của Phụng Chân Đế: làm ông ta mỉm cười an nghỉ.

Hai người một trước một sau chậm rãi tản bộ trong cung.

“Điện hạ, trong cung cũng có nơi như thế này sao? Hình như ở đây không có người ở, cửa cũng bị khoá lại...” Thấy cửa cung màu hồng mà có nằm mơ hân cũng không nghĩ sẽ quay lại, ngẩng đầu tìm kiếm tên cung được khắc trên tường. Trong đám dây leo cuốn quanh, hân loáng thoáng nhìn ra ba chữ: “Úc Vinh Cung”.

Trên mặt mang theo biểu tình hồ hững, cũng không thém liếc mắt nhìn cửa cung lấy một cái, “Đây là nơi trước đây Vinh quý phi ở, sau đó người được hoàng thượng ban cái chết. Không biết vì nguyên nhân gì mà phụ hoàng không cho các phi tần khác ở lại đây, cũng không cho quét tước, lâu dần biến thành như hiện nay.”

“Vinh... quý phi... nương... nương, chỉ nghe tên cũng đủ biết là một vị tuyệt thế mỹ nhân. Thương cảm hồng nhan bạc mệnh... chẳng biết vị này vì có gì mà chết?” Trái tim mơ hồ đau xót, nhin xuống sống mũi cay cay, Đường Trì muốn biết Thoán Thoán đối với mẫu thân cảm thấy như thế nào.

Tựa hồ không muốn tiếp tục câu chuyện này, nhị điện hạ lộ ra thần sắc dường như không nhin được nữa nói: “Nữ nhân trong hậu cung một năm chết đi ba bốn người, cần gì quan tâm một phi tử thất sủng vì sao mà chết! Đi! Người muốn ở nơi này đến khi nào?”

“Xin lỗi! Điện hạ, thuộc hạ thất lễ.” Lễ nào hân không biết người bị chết là mẹ hân? Nếu có thì tại sao lại không muốn nhắc đến mẹ đẻ của mình? Biểu tình chán ghét trên mặt hân vì đâu mà có? Thoán Thoán... , có phải người đang oán hận hay không? Hận mẫu thân và ta để người – một hài nhi ba tuổi một mình lưu lại nơi hoàng cung lãnh khốc...

Đường Trì một mực lo lắng cảm giác của Thoán Thoán, nhưng hân đã quên rằng khi rời đi hân cũng mới chỉ là một đứa nhỏ sáu tuổi mà thôi. Sáu tuổi, hân có năng lực gì để bảo vệ cho đệ đệ mà hân yêu quý?

“Ta không phải là đang trách cứ người.”Đưa mắt nhìn thiếp thân thị vệ của mình, Hoàng Phủ Thoán bước tiếp về hướng chính cung, nói tiếp:” Hiện tại Chu quý phi không phải là mẹ đẻ của ta, người biết không?”

“Đã nghe đồn qua.”

“Mẹ đẻ của ta là một nữ nhân độc ác, bởi vì ham vinh hoa phú quý đã dùng khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ phụ hoàng, bỏ lại người yêu mà tiến cung. Phụ hoàng ta vì nhất thời mê luyến sắc đẹp của bà mà bất chấp việc bà đang mang thai cũng đồng ý cho tiến cung, còn để bà sinh hạ ra đứa trẻ kia. Thế nhưng dù có xinh đẹp đến mấy thì cũng sẽ già đi, khi phụ hoàng mất đi hứng thú với bà thì bà vì đố kị, vì tranh giành tình cảm mà đầu độc sủng phi của phụ hoàng lúc bấy giờ. Sau đó bà được ban cái chết, hừ, đúng là bụng dạ đàn bà mà!”

Không phải như thế! Thoán Thoán! Không phải như thế! Mẫu thân không phải là người như thế!

“Vậy còn hài tử mà nàng sinh ra thì sao?” Thanh âm lạnh lẽo ẩn chứa một tia tha thiết.

“Ân... Lúc đó quá nhỏ, ta không nhớ rõ. Có lẽ đã chết cùng nữ nhân kia rồi. Phụ hoàng sao có thể cho phép một tiện nhân như thế ở lại trong cung. Để hấn sống vài năm đã là ân điển cho hấn rồi.”

” Vậy là... nguyên lai hấn đã... đã chết...”

“Sở dĩ thế nên ta mới ghét nữ nhân tranh giành tình nhân! Thật là ghê tởm! Để bảo vệ địa vị sủng ái của mình mà sẵn sàng dùng thủ đoạn độc ác hại chết người khác, thật là ngu xuẩn!”

Cố gắng gượng cười, “Ha hã, đây là nguyên nhân đến nay điện hạ không nạp phi sao?”

“Ta không nạp phi cũng có thể phát tiết a. Đường Trì, người ở quê đã có người thương chưa?” U ám trên mặt nhị hoàng tử dần dần tán đi.

“Bẩm điện hạ, chưa có.”

“Thật không? Người có muốn ta thưởng cho người hai người thị thiếp hay không ? Ha ha, nam nhân không cần phải ngượng ngùng những chuyện như thế.”

Không biết nên nói tiếp thế nào, vừa đúng lúc tứ hoàng tử đến, nam tử mang vẻ mặt đỏ bừng đã nhanh chóng chuyển sang chuyện khác: “Nghe nói mấy ngày này, đại hoàng tử điện hạ dường như muốn lôi kéo tam, tứ hoàng tử. Điện hạ, người không sợ hai vị hoàng tử hướng về phe đại hoàng tử sao?”

Bước đi chậm lại, Hoàng Phủ Thoán rơi vào suy tư. Nửa ngày mới mở miệng nói rằng:”Nếu như dựa vào quan hệ ban đầu mà nói, tam đệ, tứ đệ có khả năng sẽ ủng hộ ta. Nhưng tam đệ sợ phiền phức, tứ đệ mọi việc đều nghe theo tam đệ, cũng khó có thể nói trước họ không vì một nguyên nhân nào đó mà hướng về phía của đại hoàng tử. Nếu như vậy quả thực sẽ rất phiền phức ! Người có ý kiến gì hay không?”

Sau một hồi kĩ càng suy nghĩ, Đường Trì quyết định nói thật: “Bẩm điện hạ, kỳ thực thuộc hạ đã có hành động. Vốn là muốn chờ có kết quả mới thông báo cho điện hạ, nếu điện hạ đã hỏi, xin hãy tha thứ cho tội tiền trạm hậu tấu của thuộc hạ, nghe thuộc hạ báo cáo...”

“Chẳng lẽ thư đe dọa là do người đưa tới sao? Người không sợ tam đệ sẽ cầm phong thư đến chất vấn Hoàng Phủ Nhật?” Tuy bị kế hoạch của Đường Trì làm cho hoảng sợ nhưng Hoàng Phủ Thoán vẫn không khỏi tán thưởng.

“Thuộc hạ cũng đã suy nghĩ đến chuyện này, mặc kệ tam điện hạ có mang phong thư đến chất vấn đại hoàng tử hay không, cũng không cần biết đại hoàng tử điện hạ trả lời làm sao cũng đều khiến tam điện hạ trong lòng sinh ra sự cảnh giác và phần nộ với đại điện hạ. Hơn nữa nghe điện hạ nói thì trong đợt săn bắn vừa rồi, tiểu điện hạ dường như đắc tội với đại điện hạ, hai bên bất đồng, khả năng kế hoạch thành công là phi thường lớn.” Hiện tại Đường Trì nói vô cùng bình tĩnh nhưng ai biết rằng hấn đã phải lao tâm khổ tứ, chịu bao dằn vặt của lương tâm để thực hiện kế hoạch này?

“Ngô, kế trong kế... Cách làm của người không sai! Nhưng cái kế hoạch này có một khuyết điểm lớn đó là cơ hội. Làm thế nào để an bài thời gian hoàn hảo, cho dù người và ta có tính toán tốt đến mấy vẫn không thể chờ đợi sự trùng hợp ngẫu nhiên được. Chính là cần người hỗ trợ.”

Lưu Ly điện, tiểu tứ Hoàng Tử Nguyên Nguyên sau khi chơi đùa mệt mỏi, ghé vào trên ghế nằm nghỉ, bên cạnh có một thái giám giúp hần đỡ chần, luôn chú ý bếp cháy, cẩn thận duy trì độ ấm trong điện.

Một nén nhang sau, không biết có phải vì không khí trong điện ấm áp vừa phải, thái giám đang ngồi cạnh lò lửa hầu hạ không thể chống lại sự buồn ngủ rồi cũng nhắm mắt chìm vào giấc ngủ thật sâu.

Một bóng đen phi thân tiến vào Lưu Ly điện, mặt được che kín bằng khăn đen, đến cả con mắt cũng không lộ ra. (Ặc, nhìn bằng niềm à?)

Tự nhiên như vào chính nhà mình, hần bước tới trước mặt tứ Hoàng Tử, từ trong ngực móc ra một bao giấy màu tro, rõ ràng là một mũi tiêu sắc nhọn, xem màu sắc có thể nói là đã bôi kịch độc bậc nhất. Tính toán thời gian biết không thể do dự, hần quyết tâm lấy phi tiêu tẩm độc hướng tới cổ tay trái tứ Hoàng Tử.

Nguyên Nguyên đang mơ màng bỗng nhiên cảm thấy tay trái đau đớn, sau đó liền thấy cảm giác dần dần biến mất như bị tê liệt. Cùng lúc đó, hần nghe được một tiếng thét lớn:” Người đang làm cái gì? ! Đứng lại!”

” Tặc tử kia! Đừng chạy!”

Nguyên Nguyên cố sức mở mắt, mơ mơ hồ hồ thấy một cái bóng đen từ trong cung thoát ra, chỉ một lát sau, một người mang theo cái gì đó vội vàng vàng đẩy cửa tiến vào, đi thẳng đến trước mặt hần. Buồng đồ vật trong tay ra, người đó thấy trên tay hần có cầm phi tiêu, vội vã nhỏ xuống, từ từ mở mắt của hần. Dùng ngón tay mở hàm coi đầu lưỡi của hần, sau đó bắt mạch kiểm tra, rồi thấp giọng nói:” Là xà độc!” Lời nói vừa dứt người đó lại cúi đầu giúp hần hút độc.

Một ngụm rồi một ngụm máu độc nhỏ ra, người đó móc từ túi áo ra hai bình sứ, một màu tím nhạt, một màu trắng, sau đó lấy bột thuốc màu trắng đổ ra bôi lên vết thương, rồi lại ôn nhu nhìn hần cười nói:”Tứ điện hạ, người đừng lo lắng, ta hiện tại sẽ cho người ăn giải được.”

A, là thị vệ hàng ngày bên cạnh nhị hoàng huynh. Là hần đã cứu ta!

Nước thuốc vừa chảy vào trong miệng, cảm giác khó chịu dần dần tan biến, Nguyên Nguyên muốn nói cảm tạ, tuy nhiên cơn buồn ngủ lại kéo tới, khiến hần chưa nói câu nào đã lả ra ngủ.

Đường Trì thấy Hoàng Phủ Nguyên thoát khỏi nguy hiểm, thở ra một hơi nhẹ nhõm, đóng lại bình thuốc màu tím, chuẩn bị cho vào túi áo.

“Người là người ở đâu? ! Người đã làm gì Nguyên Nguyên? ! Người a! Có thích khách!” Buổi chiều, Hoàng Phủ Dũ tìm đến tứ đệ để dạy bài, nghe tiếng kêu thì liền chạy tới, đúng lúc nhìn thấy có người đang cho tứ đệ của hần ăn cái gì đó, bên cạnh là một cái phi tiêu, nhất thời hoảng loạn trong lòng mà kêu lên!

Tin tức thiếp thân thị vệ Đường Trì của Nhị hoàng tử ám sát tứ Hoàng Tử điện hạ không thành đã ngay lập tức truyền khắp trong cung, Phụng Thực Đế giận dữ triệu nhị hoàng tử lập tức yết kiến, đại hoàng tử biết tin này thoải mái cười to nói thẳng ngôi vị hoàng đế chắc chắn đã là của hần, mưu thần Đỗ Uyên dâng lên một kế, cho rằng đây chính là cơ hội tốt nhất để lung lạc tam, tứ Hoàng Tử, chỉ cần tìm được giải được dâng lên không lo hai vị hoàng tử không ủng hộ bên này.

Trường Xuân cung.

“Người, đã làm một việc thật tốt a!” Phụng Thực Đế chỉ vào Thoán, tức nói không ra lời, cung nữ đứng ở một bên hầu hạ vội vã giúp hần đầm lưng.

“Phụ hoàng, xin phụ hoàng bớt giận! Chuyện này nhi thần cũng không biết tại sao, bất quá hiện tại có giải thích cũng là vô dụng. Tứ đệ bây giờ ra sao?” Cố gắng duy trì sự bình tĩnh, nhị hoàng tử khom người đối đáp phụ hoàng, rồi đứng thẳng lên hướng tam đệ đứng ở một bên mặt lộ vẻ bi phẫn.

“Không làm phiền người mất công hỏi thăm! Hiện tại mới giả vờ hảo tâm, người không thấy đã quá muộn sao?” Hoàng Phủ Dũ thấy Thoán xuất hiện gần như là bổ nhào về phía trước.

Thở dài, Thoán xoay người hỏi phụ hoàng: “Phụ hoàng, tứ đệ hần...”

“Hồi bẩm điện hạ, thái y đang khám và chữa bệnh, tứ điện hạ đến bây giờ còn chưa tỉnh lại, nếu như người bị cái gì...” Hà công công nhìn thoáng qua Phụng Thực Đế một cái, không nói thêm gì nữa. Nhưng ngụ ý, đều đã minh bạch.

“Phụ hoàng, tam đệ, chuyện này xin hãy điều tra rõ ràng. Hai người hãy nghĩ lại thử xem, ta cùng tứ đệ không thù không oán, vì cớ gì lại muốn hại hần? Lại ngay vào đúng thời gian này... Hơn nữa ta tin tưởng thị vệ của ta – Đường Trì không phải là người làm ra những chuyện thế này. Trong việc này chắc chắn có ẩn tình, khẩn cầu phụ hoàng cho Đường Trì một cơ hội giải thích.”

Tam hoàng tử lên cơn thịnh nộ, bỏ ngoài tai lời biện giải của Thoán.

“Phụ hoàng, chuyện này nhân chứng vật chứng rõ ràng, nhi thần cũng tận mắt chứng kiến, hơn nữa tên tặc tử kia cũng thừa nhận chính Hoàng Phủ Thoán phái hần đến đây. Khẩn cầu phụ hoàng ra lệnh lăng trì tên tặc tử kia! Về phần Nhị hoàng huynh..., hừ! Đến lúc đó chớ có trách ta không để ý tình nghĩa huynh đệ!”

Lăng trì? Không thể nào! “Phụ hoàng, nhi thần cầu xin người, thỉnh cầu để cho Đường Trì có cơ hội giải thích! Nếu như quả thực hần làm việc này, nhi thần chắc chắn sẽ tận tay xử lý hần!”

“Tên tặc tử kia không phải do người phái đi hay sao?! Hần đã thừa nhận tất cả rồi, người còn muốn phủ nhận?!” Quá lo lắng cho tiểu đệ, Hoàng Phủ Dĩ không còn tâm trí để suy nghĩ nhiều nữa, nói như đang cãi nhau.

“Phải, chính ta đã phái hần đi vấn an tiểu Tứ, vài hôm trước ta đã cho tiểu Tứ một con bạch điều, cách đây hai ngày ta lại tìm được một chiếc \*\*\*g sắt rất đẹp, nghĩ rằng hần sẽ thích liền sai Đường Trì mang đến. Nhưng việc hạ độc này...”

“Người vẫn không thừa nhận sao...”

“Đừng cãi nhau! Tất cả câm miệng cho trầm! Người đâu, mang...Đường Trì... đến... đến...khụ khụ...đây...” Nghe xong lời giải thích của Thoán, Phụng Thực Đế chưa hoàn toàn mất đi sự minh mẫn, cảm thấy có thể có chuyện tình cờ không may, phát tay cho người mang Đường Trì vào.

Đường Trì bị lôi vào!

Thoán mặc dù cũng nghĩ tới việc hần chắc chắn bị hành hạ, Nhưng khi tận mắt thấy tâm phúc của mình bị người ta đánh cho máu chảy khắp mình, không thể tự đi mà phải để kéo vào, thì không khỏi cảm thấy chua xót trong lòng.

Điện tiền thị vệ đẩy nghi phạm ngã xuống giữa điện, sau đó xoay người đứng sang hai bên.

Hà công công thấy hoàng đế nhìn hần, vội vã gật đầu tỏ vẻ biết ý.

“Người là ai? Hãy xưng tên ra!”

Hít một hơi sâu, cẩn thận cử động để không động đến vết thương, nhịn xuống cơn đau đớn, nửa quì nửa úp sấp, Đường Trì thấp giọng nói:” Thiếp thân thị vệ của nhị hoàng tử...Đường Trì, khấu kiến bệ hạ, điện hạ, tam điện hạ...”

“Đường trì, người biết tội chưa?” Hà công công tiếp tục thay Phụng Thực Đế hỏi.

”Vi thần chẳng hay... tội gì?”

“Phụ hoàng, tặc tử rất cứng đầu, dù đã dùng nghiêm hình bức cung như thế nào, hần đều chỉ nói là nhị hoàng tử phái hần đến đây tặng lễ, thấy tứ Hoàng Tử bị đầu độc nên muốn điều trị, còn lại cái gì cũng không chịu khai!” Tam hoàng tử tiến thêm lên một bước, một lòng muốn đẩy Đường Trì vào tử địa.

“Phụ hoàng, Đường Trì biết y thuật, có thể lời hần nói là thật, thỉnh phụ hoàng minh xét!” Nhị hoàng tử cũng tiến về phía trước một bước, cầu khẩn.

“Trẫm... hỏi người, có phải Thoán nhi phái người đi hạ độc tiểu tứ?” Đường Trì... ? Cái tên này rất quen thuộc...

“Hồi bẩm thánh thượng, tuyệt đối không có chuyện này, ! Điện hạ chỉ là sai... vi thần tặng lễ vật cho... Tứ Hoàng Tử điện hạ.” Hoàng thượng có thể nhận ra ta hay không? Đường Trì bắt đầu cảm thấy lo lắng, tuy

biết rõ là đã cách xa mười ba năm, Phụng Thực để không thể nào nhớ rõ một tiểu nhân vật như hần, thế nhưng vạn nhất... , Đường Trì cúi đầu thật thấp.

“Ngươi... Ngẩng đầu lên...”

“...Vâng.” Lòng hoảng sợ, chậm rãi ngẩng đầu lên. Ta cũng không tin ngươi còn có thể nhận được ta!

Máu đã che đầy đi vẻ mặt vốn đoan chính thanh tú, Phụng Thực để nhúu mày, suy nghĩ xem đã gặp qua người này hay chưa.

Ánh mắt liếc khẽ về phía Nhị Hoàng Tử đang đứng, thấy Thoán đang dùng ánh mắt khổ cực cùng lo lắng nhìn mình, Đường Trì trong lòng cảm thấy êm ái, đau đớn cũng bớt đi rất nhiều.

“Ngươi...hãy kể lại rõ ràng...những chuyện đã diễn ra...” Thân thể Phụng Thực Đứ đường như ngày càng kém, thanh âm cũng là hữu khí vô lực.( uể oải; yếu ớt)

“Vâng, sự tình là như vậy...” Đường Trì mang hết mọi chuyện kể ra rõ ràng.

“Ngươi nói ngươi thấy một bóng đen đứng ở bên người Tiểu tứ? Thoán lại gần hỏi.

“Vâng. Thần đi vào Lưu Ly điện... phát hiện thị vệ ngã xuống đất...ở ngoại viên...”

Sau đó nghĩ thầm không ổn...thần vội vã đẩy cửa tiến vào, kết quả... thấy một bóng đen đứng bên cạnh tứ Hoàng Tử...đang vung tay lên... trên cánh tay trái Tứ Hoàng Tử có một phi tiêu ghim vào.”

Lần này bị thương không nhẹ a! Đáng đời! Đây là người đáng phải nhận! Ai kêu ngươi bất chấp lương tâm nghĩ ra chủ ý này! Đường Trì trong lòng tự giễu chính bản thân mình.

“Phụ hoàng, nếu như lời Đường Trì nói là thật thì không chỉ hung thủ là người khác mà Đường Trì nói không chừng còn cứu Tiểu tứ một mạng!” Thoán ôm quyền hướng phụ hoàng khiêu nại.

“Ta không tin! Những lời... này đều là hần bịa ra! Trên đời nào có chuyện trùng hợp như thế! Nếu như hần không phải hung thủ, vậy hung thủ ở đâu? !” Hoàng Phủ Dũ căn bản không tin vào chuyện này.

”Tam đệ, ngươi nên tỉ mỉ ngẫm lại, tiểu tứ trong khoảng thời gian này liệu có đắc tội với người nào? Ta vì sao lại muốn hại tiểu tứ chứ? Hại chết hần ta có lợi gì chứ? Tam đệ!”

Dần dần cũng bắt đầu cảm thấy nhị hoàng tử muốn giết tiểu tứ quả là việc quái dị, thế nhưng hần tận mắt thấy Đường Trì đổ thứ nước gì đó vào trong miệng tiểu tứ, mà tiểu tứ đến nay còn chưa tỉnh lại...

”Báo ——” ngoài điện truyền đến tiếng báo, “Thái y Phong Thập yết kiến —— “

Thái y? Tiểu tứ hần...” Phụ hoàng!” Hoàng Phủ Dũ hô to.

“Tuyên —— “

”Vi thần khấu kiến hoàng thượng,vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Thấy nam tử đang quì trên mặt đất, , Phong Thập trong lòng cảm thấy khổ sở.

“Bình thân. Nói mau, là...là... tiểu tứ... hần...”

“Hồi bẩm bệ hạ, tứ Hoàng Tử điện hạ đã tỉnh lại.”

“A! Thật tốt quá! Hần không sao chứ? Hần không sao chứ?” Tam hoàng tử vui vẻ xông lên hỏi thái y.

“Ách... , cái này, ” Phong Thái y hiện ra sự do dự.

”Cái này cái gì! Ngươi nói mau a!”

“Hồi bẩm bệ hạ, nhị điện hạ, tam điện hạ, tứ điện hạ đã không sao. Độc mà người trúng phải chính là xà độc, còn nguyên nhân dẫn tới hôn mê cũng giống như các thị vệ và thái giám khác, chính là trúng thiên hạ nhất phẩm mê hồn dược.

Xà độc? Chẳng phải là cùng loại với độc trên mũi tên bắn lên nhị hoàng tử?

”Thái y, là người cho tiểu tứ uống thuốc giải ư?” Thoán đột nhiên hỏi.

“Vi thần không dám, vi thần cùng các thái y khác cùng cộng chăm, khi chúng thần tìm ra được đó là xà độc thì cũng đồng thời phát hiện độc trên người tứ Hoàng Tử đã được giải hết.”

“Cái gì? ! Độc đã được giải? Là ai?” Hoàng Phủ Dũ dừng vui vẻ, bắt đầu hoài nghi.

“Sau khi Tứ điện hạ tỉnh lại đã nói, là thiếp thân thị vệ của nhị hoàng tử đã làm thích khách kinh sợ bỏ chạy, cứu người, nhưng người không biết tên mà chỉ biết mặt người đó.” Phong thái y nói rõ từ đầu đến cuối mọi việc.

Tất cả mọi người ở chính điện đều rơi vào trầm mặc, lập tức mọi ánh mắt đều tập trung vào người vừa ngã ra sàn, hôn mê bất tỉnh – thiếp thân thị vệ của nhị hoàng tử – Đường Trì.

Thoán không nói lời nào, đi tới ôm lấy Đường Trì, thi lễ với hoàng đế, xoay người đưa Đường Trì ra ngoài.

Nhị ca... , huynh chờ một chút... , ta...” Nhìn bóng lưng của nhị ca, Hoàng Phủ Dũ thật chẳng biết nên nói cái gì cho tốt.

Ngay khi tam hoàng tử mang theo lòng tràn đầy áy náy và hối hận vội vàng vàng chạy tới Lưu Ly điện thăm tứ hoàng tử, thì đại hoàng tử đột nhiên phái người đến đây, nói là đưa tới giải được, thái y xác nhận, kỳ thực đây chính là giải được của xà độc.

Hoàng Phủ Dũ nhìn giải được, không những không cảm kích mà trong lòng còn xuất hiện tia phần nộ.———  
Hoàng Phủ Nhật người làm thế nào biết tiểu tử trúng xà độc?! Ta cũng chỉ vừa mới biết, người hiện tại sao có thể mang tới giải được ngay tức khắc?! Hoàng Phủ Nhật! Tâm địa người cũng thật là độc ác! Thật là một kẻ hiểm độc! Dĩ nhiên một cục đá bắn hạ ba con chim! Không những giáo huấn được Nguyên Nguyên người đã đắc tội với người mà còn vu cáo nhị hoàng huynh, sau đó lại giả hảo tâm đưa tới giải được vọng tưởng hai chúng ta đối với người sinh lòng cảm kích giúp người leo lên ngôi vị hoàng đế. Hoàng Phủ Nhật! Người đốn mạt! Người cả đời cũng đừng mơ tưởng đến ngôi vị hoàng đế!

Ngày hôm sau, tin về việc thị vệ của nhị hoàng tử ám sát tứ Hoàng Tử đã được thay đổi lại thành người thị vệ ấy bởi vì trùng hợp chạy tới, lại tinh thông y được, trước đây cũng từng bị trúng loại độc này. Vì đề phòng nên lúc nào cũng mang trong mình giải được, cứu mạng tứ hoàng tử. Tất cả mọi việc đều có đường sự Hoàng Phủ Nguyên làm chứng.

Bởi vì sự oan uổng cùng thân thể đầy thương tích do nghiêm hình của Đường Trì, thêm vào đó lại nói vũ nhục nhị ca trước mặt hoàng thượng nên tam hoàng tử đối với Thoán tràn ngập hổ thẹn cùng cảm kích, tứ Hoàng Tử bởi vì được Đường Trì cứu, mấy ngày nay lại tìm hấn chơi đùa. Trong phút chốc, tam tứ Hoàng Tử đã trở nên cực kỳ thân thiết với nhị hoàng tử Hoàng Phủ Thoán.

Về phần tên hung thủ rốt cục là do ai phái đến, tất cả mọi người đều không nhắc đến. Bởi vì trong lòng tất cả đều đã có đối tượng hoài nghi.

## 6. Chương 6

“Người tỉnh?”

“Thoán... Điện hạ...” Cảm giác có người nhìn hấn, Đường Trì từ trong giấc ngủ tỉnh táo lại, vừa mở mắt liền thấy Hoàng Phủ Thoán ngồi ở trước giường, ánh mắt kia giống hệt tiểu Thoán Thoán vừa mới nhìn thấy ở trong mộng, suýt nữa thốt lên cái tên thân mật của Thoán trước đây.

“Điện hạ, làm sao vậy? Phát sinh sự tình gì sao?” Trì bỏ chăn ra, ngồi dậy.

“Không cần ngồi dậy, không có phát sinh sự tình gì. Ta... ngủ không được, muốn tìm người tâm sự mà thôi.” Trời ban đêm đại lạnh mà chỉ mặc một chiếc áo từ trong tủ cung chạy đến phòng ngủ của thị vệ, Nhị hoàng tử Hoàng Phủ Thoán thoát nhìn so với ngày thường có vẻ nhiều tính trẻ con.

Thấy hấn một thân áo đơn, không nghĩ nhiều, Đường Trì kéo chăn bông để lộ ra một vị trí, “Điện hạ nếu không ngại...”

Cười cười, cởi giày, tiến vào trong chăn nóng hầm hập, “Hô, hôm nay thật đúng là lạnh! Bên ngoài tuyết đã rơi rồi.”

“Thật sao? Tuyết đã rơi...” Thoán Thoán thực thích tuyết rơi, một chút tuyết sẽ kéo hân chạy khắp hoàng cung, mục đích rất đơn giản, chỉ vì muốn tuyết trên mặt đất in dấu chân mình. Không biết hân hiện tại có phải cũng thích trời tuyết rơi hay không...

Cùng Thoán Thoán chui trong một cái chăn nói chuyện phiếm, đã cách bao lâu?

“Chăn của người thật đúng là ấm áp, không giống ta, ngủ đến tận sáng sớm chăn vẫn lạnh lẽo.” Tìm một tư thế thoải mái, xem ra Nhị hoàng tử thật sự là chạy tới nói chuyện phiếm.

“Ha hã, người có thể cho cơ thiếp giúp người ấm giường... A,” vốn là tùy ý nói giỡn, nhưng khi nói xong không rõ vì cái gì trong lòng đột nhiên đau đớn một trận.

“Ta chỉ khi cần mới gọi đến các nàng. Không nói chuyện này nữa, Đường Trì, thân thể người đã khỏe chưa? Miệng vết thương đã đóng vảy chưa? Cho ta xem xem.” Nói xong, nam nhân đưa tay mò mẫm bên trong áo người kia.

Trong lòng lạc đẳng\* một chút, xem miệng vết thương chỉ là một chuyện bình thường mà lại khiến tim mình đập lợi hại như thế. Ta làm sao vậy... ?

“Điện hạ, thái y nói cũng sắp khỏi hẳn, ta chính mình cũng hiểu được cơ hồ so với trước kia không có gì khác biệt lắm.”

“Àn, lão Tam đưa tới không ít hảo dược, thái y xem chừng đều cho người dùng tới, vết sẹo cũng không phải thực rõ ràng, qua mấy ngày có lẽ sẽ nhìn không ra nữa. Cũng may lần này không hề động đến gân cốt, thương đến nội phủ, nếu không...” Nếu không cái gì, Thoán không nói tiếp nữa.

Hân quan tâm ta sao? Trong lòng tràn lên một trận ấm áp, một lần nữa nắm chặt nội y, bình định tâm tình một chút xong, Trì mở miệng nói: “Đại hoàng tử không biết có toan tính gì? Điện hạ có thể tưởng tượng ra điều kiện cuối cùng Hoàng Thượng là ý tứ gì không?”

Rõ ràng ngả đầu tựa vào trên thân thể ấm áp bên cạnh, nhắm mắt lại, “Ta suy nghĩ liệu có phải phụ hoàng có tâm nguyện chưa xong hay không. Lão Tam cùng Tiểu Tứ tử hai ngày này vẫn ở bên người phụ hoàng, muốn làm bạn hân một đoạn thời gian cuối cùng. Về phần Hoàng Phủ Nhật, hừ! Lén lút tưởng là ta không biết hân cùng đám người Lí thái sư có kế hoạch gì sao? !” Trợn mắt nhìn về phía thị vệ trung thành của mình, “Người phải cẩn thận! Hoàng Phủ Nhật tựa hồ đối với người hận thấu xương, hân hiện tại không riêng gì muốn giết ta, nghe nói hân tựa hồ cũng rất muốn đem người cho vào nồi nấu. Hừ!”

Không rõ Thoán vì cái gì đột nhiên phát ra cười nhạt, “Đại hoàng tử trời sinh tính lỗ mãng làm việc lúc nào cũng để lại dấu vết, ta thật không thực lo lắng hân. Ta lo lắng chính là mưu thần tên Đỗ Uyên bên người hân kia, hân tựa hồ không thể coi thường.” (để mọi người hiểu rõ, câu này là Trì nói)

“Đỗ Uyên? Ha ha, người không cần lo lắng hân. Xuất môn chỉ cần cẩn thận không để bị Nhật tiểu tử bắt lấy cơ hội là tốt rồi. Cái khác, người đều có thể không cần lo lắng.” Biểu tình của Thoán thực khoái trá, tựa hồ cũng không đem mưu thần Đỗ Uyên để ở trong lòng.

Cảm giác nam nhân thân mật khăng khít cùng hân trước mắt giống như đối hân che giấu không ít chuyện, nhưng Đường Trì cũng vẫn không hỏi nhiều. Hân hiểu được có một số việc hân nên biết, có một số việc còn lại hân không nên biết đến.

“Điện hạ, đã nghĩ ra được tâm nguyện chưa thành của Hoàng thượng là gì chưa?”

“... Ta nghĩ chắc không phải ở âm phủ người cũng muốn làm hoàng đế, ta cũng không rõ ràng phụ hoàng rốt cuộc muốn cái gì,... Người khác đều nghĩ phụ hoàng rất thương yêu ta, kỳ thật, có khi ta cảm thấy được ánh mắt người nhìn ta giống như đang nhìn một người khác, có khi còn có e ngại...”

“Mạo muội hỏi một câu, điện hạ có phải rất giống bộ dạng Vinh quý phi nương nương trong quá khứ hay không?” Lá gan nổi lên, một lòng bất ổn.

Phòng bỗng nhiên lâm vào trầm mặc, sau một lúc lâu, mới nghe thanh âm sâu kín vang lên, “Hân là... rất giống. Ít nhất mẫu phi Chu quý phi của ta hiện tại mỗi lần thấy ta đều làm ra vẻ mặt buồn nôn.”

“Điện hạ...” Muốn an ủi hân rồi lại không biết bắt đầu từ đâu.

“Ý của người là nói phụ hoàng nhìn ta giống như nhìn Vinh quý phi trong quá khứ? Vậy người vì cái gì lại có sắc mặt sợ sệt?”

“Có lẽ... Hoàng Thượng cảm thấy được có chỗ nào thực có lỗi... với Vinh quý phi cũng nên.”

“Thực có lỗi? Người ám chỉ án Vinh quý phi độc chết một phi tử là phụ hoàng hàm oan nàng?” Nghe không ra Thoán trong lòng suy nghĩ cái gì.

“Nếu không Hoàng Thượng vì cái gì không cho người khác ở Úc Vinh cung? Vì cái gì giữ nguyên vẹn bộ dáng cung? Vì cái gì... ánh mắt nhìn điện hạ lại mang theo ý sợ hãi? Có lẽ Hoàng Thượng sợ hãi ở âm phủ phải gặp Vinh quý phi...” Nhịn không được nói ra.

“Người cho rằng... nàng... là bị oan uổng... ?” Thanh âm rất thấp, tựa như không thể nghe thấy hẳn đang nói gì.

“Ta cho rằng như vậy. Nhìn bề ngoài điện hạ cũng biết mẫu thân điện hạ nhất định... là một... nữ tử ôn nhu xinh đẹp lương thiện... , nhất định là.” Cố nén không cho nước mắt rơi, mẫu thân... , có lẽ Thoán Thoán sẽ giúp người rửa sạch oan án.

“Vậy người nhất định sai lầm rồi! Ta tuy rằng bên ngoài là như vậy, đối với người khác một chút cũng không ôn nhu lương thiện, ngược lại còn là tâm địa độc ác bị mọi người e ngại! Có lẽ nữ nhân có vẻ ngoài giống ta kia cũng thế thôi!”

“Không phải, điện hạ... , ta cảm thấy điện hạ... tốt lắm, tốt lắm, thật sự!”

Ngước mắt, nghênh đón ánh mắt nam tử ôn nhu đến cực điểm, Nhị hoàng tử trong lòng âm áp, “Đừng nói chuyện phiến lòng này nữa. Dù sao người cũng đã chết mười ba năm...”

Trong phòng lại lâm vào trầm mặc, thật lâu.

“Đêm nay ta ngủ cùng người được không?” Chậm rãi nhắm mắt lại, nam nhân thì thào nói nhỏ.”Ta cũng không biết vì cái gì, ở bên cạnh người lại cảm thấy đặc biệt an tâm, ta thấy hương vị trên người người giống như thật lâu thật lâu trước kia từng ngửi qua... Mùa hè... cỏ xanh... nhàn nhạt... , Đường Trì, ta rõ ràng cảm thấy ta tựa hồ đã biết người từ trước... nhưng thế nào cũng không nhớ ra...”

Nâng tay lên, lưỡng lự, chậm rãi dừng ở trên tóc hắc, nhẹ nhàng vuốt ve, “Có lẽ kiếp trước ta là... huynh... bằng hữu người cũng nói không chừng,... Chỉ cần điện hạ không chê, lúc nào cũng có thể.”

“Kiếp trước sao? Ha hã, vậy ra người và ta thực có duyên, đời này lại gặp nhau...” Từ năm Nhị hoàng tử vừa mới mười bảy tuổi có thể nhớ được mọi chuyện tới nay, lần đầu tiên mang theo nụ cười cùng an tâm tiến vào mộng đẹp thật sâu.

Để lại Đường Trì, nhìn nam tử bên cạnh ôm thất lưng hắc ngủ say, si ngốc mãi cho đến bình minh...

Phụng Thực để rốt cục cũng tới giai đoạn cuối, không thể dậy nổi khỏi long sàng. Mỗi ngày, tam, tứ Hoàng Tử không cần gọi tự động chạy tới vấn an phụ hoàng, đến tận lúc hắc ngủ mới rời đi.

Đại hoàng tử còn muốn tranh thủ cơ hội cuối cùng, mỗi lần tới đều mang đến các loại bảo bối quý hiếm hoặc vũ nữ xinh đẹp cho Phụng Thực để xem xét, trước khi đi, còn nói với phụ hoàng, hắc mới là người thừa kế đầu tiên quốc gia này, hắc Hoàng Phủ Nhật chẳng những là hoàng hậu sở sinh mà còn là con đầu, võ nghệ hơn người, trong tay lại có một phần ba binh quyền quốc gia, nói như thế nào thái tử vị này cũng chỉ có thể là hắc. Tới lúc cuối, thấy Phụng Thực để chậm chạp không lập triều, khẩu khí Hoàng Phủ Nhật đã ẩn hàm uy hiếp.

Bên này, Nhị hoàng tử Hoàng Phủ Thoán thì gia tăng tu kiến hoàng lăng, nghĩ muốn tận lực để Phụng Thực để ở tuổi vàng cũng có thể hưởng thụ thanh phúc làm hoàng đế. Thỉnh thoảng, hắc cũng tiến Trường Xuân cung vấn an phụ hoàng, nhưng luôn ngồi không lâu, bởi vì ánh mắt Phụng Thực để nhìn hắc thật sự kỳ quái, có đôi khi miệng không biết đang nói gì, cẩn thận nghe hình như là hai chữ Vinh nhi. Mà điều này làm cho Thoán đứng ngồi không yên đành phải rời đi.

Thánh Thượng tới nay lập triều, truyền bốn vị hoàng tử tấn kiến.

Khẩu dụ truyền đến cung điện bốn vị hoàng tử. Tam, tứ Hoàng Tử lúc này chạy tới Trường Xuân cung. Nhị hoàng tử tiếp chỉ xong ung dung cử người mang ba cái túi gấm đi trước, lúc này mới chính thức mang theo thị vệ Đường Trì đi. Lại nói đại hoàng tử, khi tiếp chỉ hấn lại ở trong điện phủ mặc trọng giáp, tiếp chỉ xong không hướng trong cung đi mà đi ra ngoài cung.

Trong cung Trường Xuân, trước long sàng.

“Tam điện hạ, tứ điện hạ, trước khi hai vị điện hạ kia đến, Thánh Thượng muốn hỏi hai vị điện hạ nguyện ý phụ tá vị hoàng huynh nào?” Hà công công đứng ở trước vị quan thư văn, hỏi tam tứ Hoàng Tử.

Hai người nhìn về phía Phụng Thực để nửa nằm nửa tựa vào long sàng, liếc mắt nhìn nhau một cái, tam hoàng tử tiến lên từng bước: “Khởi bẩm phụ hoàng, con cùng với Tiểu Tứ sau này nguyện ý phụ tá nhị hoàng huynh Hoàng Phủ Thoán. Phò tá hấn làm huy hoàng Đại Á hoàng triều ta! Tuyệt đối không hai lòng!”

Cổ hết sức gật gật đầu, Phụng Thực để run rẩy đưa tay ra lệnh cho quan thư văn, “Ghi, trăm... truyền ngôi... nhị... hoàng tử... Hoàng Phủ... Thoán...”

“Vi thần lĩnh chỉ.” Xá nhân thi lễ xong, suy nghĩ một hồi rồi bắt đầu khởi thảo truyền ngôi chiếu thư.

Viết xong, để Hà công công đưa cho Hoàng Thượng xem qua.

Bàn tay phải gầy trơ cả xương chỉ về phía truyền quốc ngọc tỳ trên chiếc bàn dài cạnh giường, Hà công công hiểu ý, giúp hấn nâng lên.

Đại ấn hạ xuống, truyền ngôi chiếu thư lập thành.

“Nhị hoàng tử điện hạ yết kiến ——”

Theo thanh âm, Hoàng Phủ Thoán mang theo cận vệ xuất hiện.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng!” Nhị hoàng tử Thoán khom người, thị vệ Đường Trì quì một gối.

Nâng tay lên, vẫy vẫy, ý bảo hấn đến gần.

Thoán lướt qua những người khác, đi đến trước long sàng, quỳ xuống.”Phụ hoàng...”

Đem chiếu thư nhét vào trong tay đứa con thứ hai, Phụng Thực để đã như cây nến tàn cố gắng nở nụ cười, “Nhớ... ở lại, phải... đối đãi hảo... với Dũ...và Tiểu Tứ...” Giọng điệu thở hổn hển, bắt lấy tay Thoán, “Điều trăm... căn dặn... cuối... cùng, người... làm được... tốt lắm... , trăm thắng... Ngày sau, người phải đem... Hoàng lăng hảo... niềm phong lại. Còn nữa...”

“Tạ ơn phụ hoàng, nhi thần hiểu ý phụ hoàng. Nhi thần sẽ đem hết thảy phụ hoàng thích khi còn sống đưa vào hoàng lăng, chính là sủng phi của phụ hoàng. Sau này, thỉnh phụ hoàng an dưỡng hảo. Nhi thần đã sai người đi tìm thần y nổi danh trên giang hồ, có lẽ hấn có biện pháp chữa khỏi bệnh của phụ hoàng.” Đem chiếu thư bỏ vào trong ngực, Thoán bắt lấy tay Hoàng Thượng để hấn yên tâm.

“Hảo... , Thoán nhi... Còn nữa, ngày mai... người sai người đem... Úc, Vinh, cung... mau... Đốt! Không được... lưu lại một... vết tích... A a! !”

“Phụ hoàng! Phụ hoàng! Người làm sao vậy! Mau truyền thái y!”

Đường Trì vẫn cúi đầu đứng ở phía dưới nghe đến Phụng Thực để sắp chết chẳng những không có nói cho Thoán chân tướng, ngược lại đòi thiêu hủy Úc Vinh cung là di địa duy nhất mẫu thân còn để lại, nhin không được ngẩng đầu lên gât gao nhìn thẳng vào người đang nằm trên long sàng phía trước !

Muốn dặn dò Thoán thiêu hủy Úc Vinh cung không được lưu lại một dấu vết, Phụng Thực để Hoàng Phủ Thúy bỗng nhiên cảm thấy từng đợt hàn ý. Trong giây lát, hấn thấy được nam tử đứng cách long sàng hai mươi bước kia.

Đường Hành Thiên! A ——! Không! Không thể nào! Hấn rõ ràng đã bị trăm lăng trì xử tử! Hấn, Hấn là ai vậy? Hấn... Chẳng lẽ là hồn ma của Đường Hành Thiên? ! Người đến tìm trăm báo thù sao? Người muốn đòi Vinh nhi về sao? ! Không! Không cho người! Vinh nhi dù chết vẫn là người của trăm!

Người vì cái gì phải nhìn trằm như vậy? ! Người hận trằm giết chết Vinh nhi sao?... Đều tại người! Nếu người không lén lút tiến cung vọng tưởng mang Vinh nhi đi, nếu người không luôn miệng nói Vinh nhi yêu chính là người, trằm, trằm cũng sẽ không...

Đều tại người! Đều tại người! Là người không tốt! Đều là người không tốt! Vinh nhi, Vinh nhi, tha thứ trằm! Tha thứ trằm! Tránh ra! Tránh ra! Đường Hành Thiên! Người rút ngay cho trằm!

Người đâu a, người đâu a! !

Nâng tay lên, liếc mình chỉ Đường Trì phía sau Thoán, “A... A... Đường...”

“Phụ hoàng, người muốn nói gì? Người muốn gì? Thái y đâu? Sao còn không mau đến!” Thoán đối thái giám hầu hạ bên cạnh rống to.

Tam, tứ Hoàng Tử cũng chạy tới, chặn thân ảnh Đường Trì.

Trằm biết người là ai !... Đường Trì! Đường Trì! Đứa con của Đường Hành Thiên! Người tới làm gì? Người muốn tới báo thù cho mẫu thân phụ thân người sao?! Người muốn tới giết Thoán nhi phải không? Người muốn tới giết các con của trằm đúng không? Người muốn hủy diệt Đại Á hoàng triều sao? ! Người... ! Thoán nhi, cẩn thận! Hắn muốn giết người!

“A... Thoán... Mau! Mau! Thoán... nhi... , “

“Phụ hoàng! Nhi thần đây!”

Đường Trì đến gần vài bước, tựa vào quỳ rạp xuống trước long sàng phía sau Thoán, đồng thời nhìn về phía Phụng Thực để đang cố kéo dài hơi tàn.

Tay càng run rẩy mãnh liệt, căn bản không thể nâng lên.”Hắn... Hắn... lòng dạ... nhỏ nhen...”

“Phụ hoàng, người muốn nhi thần cẩn thận đại hoàng huynh sao? Nhi thần sẽ cẩn thận!” Thoán hiểu sai ý hoàng thượng.

Đường Trì nghe thấy Thoán nhắc tới Hoàng Phủ Nhật, thấy đại hoàng tử đến nay chưa tới, không khỏi lo lắng nhìn về phía hắn.

Nhìn thấy ánh mắt Đường Trì chuyển hướng Thoán, Phụng Thực để đầu tiên là kinh hãi sau là đại nghi!

Ánh mắt kia, ánh mắt kia... , hắn sao lại nhìn Thoán nhi như thế... ?

Hoàng Phủ Thúy đem ánh mắt dời về phía nhi tử trước giường. Thoán nhi? Không... Không đúng, hắn không phải Thoán nhi! Nàng là... Nàng là... Vinh nhi! Không không! Hắn là Thoán nhi! Hơi thở càng ngày càng không ổn, từ từ biến thành hơi thở đứt quãng.

Hất ra một hơi cuối cùng, Phụng Thực để muốn nói cho con mình biết thân phận người thị vệ của hắn.”Hô... Hô... Cáp... Cẩn thận... Đường a ách...”

“Phụ hoàng!” Thoán kêu.

“Phụ hoàng!” Tam, tứ Hoàng Tử kêu.

“Hoàng Thượng!” Trong cung tất cả quan viên thị vệ thái giám cung nữ cùng kêu lên.

Phụng Thực để chưa chờ thái y tới, trợn tròn mắt nuốt xuống một hơi cuối cùng! —— Nào có ai biết một vị hoàng đế lại bị một người sống hù chết!

“Hoàng Thượng băng hà——”

Trong cung mọi người nhất tề quỳ xuống.

Cùng lúc Phụng Thực để băng hà, thị vệ trước cung chạy vào, quì một gối đưa tin: “Bẩm điện hạ, Đại điện hạ đột nhiên mang binh mã xâm nhập trong cung! Hiện đã bao vây Trường Xuân cung!”

“Cái gì? ! Đại hoàng huynh hắn... !” Tam tứ Hoàng Tử quá sợ hãi, cùng nhau nhìn về phía Nhị hoàng tử hiện tại đã là thái tử Hoàng Phủ Thoán điềm tĩnh dị thường.

“Không cần kinh hoảng. Mở rộng cửa điện ra! Đường Trì, người theo ta ra!” Thoán bước nhanh ra phía cửa.

“Vâng!” Đến rồi! Thời khắc cuối cùng! Thắng hay thua toàn bộ xem tối nay ! Đường Trì cuối cùng nhìn thoáng qua Phụng Thực để chết không nhắm mắt trên long sàng, nén xuống tất cả cảm giác hỗn độn đích, kiên định theo sát phía sau Thoán rời đi.

“Thoán tiểu tử! Đưa chiếu thư đây!” Hoàng Phủ Nhật tay cầm đại đao đứng trong đám binh sĩ bao vây cửa cung vươn tay hô to.

“Lớn mật! Kẻ nào dám vô lễ với đương kim Thánh Thượng!” Tam hoàng tử Hoàng Phủ Dũ xuất hiện ở cửa cung, người chưa tới tiếng tới trước.

“Đương kim Thánh Thượng... ? ! Người! Hoàng Phủ Thoán! Tên tạp chủng nhà người dám cướp ngôi Hoàng đế! Ta... Ta, trăm mới đúng là thiên tử của Đại Á hoàng triều!” Đại đao run lên, Hoàng Phủ Nhật lớn tiếng quát.

Lấy ra chiếu thư trong ngực đưa cho Đường Trì phía sau.

Đường Trì tiến lên từng bước, mở chiếu thư, “Thánh chỉ tới, mọi người tiếp chỉ ——!”

## 7. Chương 7

“... Trăm truyền ngôi cho Nhị hoàng tử Hoàng Phủ Thoán. Khâm thủ ——!” Chiếu thư gấp lại, thu vào trong tay áo, lui về phía sau.

Hà công công đang cầm truyền quốc ngọc tỷ cùng hoàng bào xuất hiện.

Thoán tiếp nhận ngọc tỷ, Hà công công vừa định giúp hắn phủ thêm hoàng bào, đột nhiên nghe được một tiếng quát trầm: “Đường Trì! Người đến đây!”

Đường Trì sững sốt, tức thì hiểu được, tiếp nhận hoàng bào trong tay Hà công công, run rẩy bước. Đi đến bên người Hoàng Phủ Thoán, từ phía sau phủ lên người hắn. Lập tức quỳ xuống! Miệng hô:

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Tất cả mọi người trong cung Trường Xuân lập tức quỳ xuống, hô to: “Khấu kiến ngô hoàng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Nhìn thấy cảnh tượng đó, binh sĩ tướng lĩnh đứng phía sau Hoàng Phủ Nhật một trận dao động.

Hoàng Phủ Nhật nắm chặt đại đao trong tay, to tiếng nói: ” Hoàng Phủ Thoán! Người đừng nghĩ mặc hoàng bào là tự nhiên có thể trở thành vua! Ta hiện tại vẫn có thể kéo người xuống khỏi ngôi hoàng đế như thường! Người đừng quên! Một phần ba binh quyền của quốc gia này là tay ta nắm giữ, mà môn hạ Lí thái sư lại nắm giữ một phần tư, ta hiện tại trong tay cũng sở hữu một nửa binh quyền! Người muốn làm hoàng đế? Đừng mộng tưởng!”

Đem ngọc tỷ giao cho Đường Trì phía sau cầm, Hoàng Phủ Thoán đứng ở trên bậc thang cao nhìn xuống nói: ” Hoàng Phủ Nhật, người thứ nhất phun ra lời lẽ bẩn thỉu vũ nhục trăm, đã phạm trở hình. Thứ hai coi thường tiên hoàng thánh chỉ tự xưng là trăm, đã phạm trăm hình. Thứ ba mang binh đoạt cung, đã phạm quát hình. Hiện tại, trăm ra lệnh cho người chủ động giao binh quyền đưa tay chịu trói, như thế, trăm sẽ nể tình huynh đệ lâu nay cho người chết toàn xác. Nếu như kháng chỉ không tuân, người chết sẽ không được nhập táng hoàng lăng!”

“Người nói cái gì? ! Thoán tiểu tử người lớn gan lắm! Người! Người dám vũ nhục ta như thế... Bản điện, bản điện tuyệt đối sẽ không tha cho người! Hoàng Phủ Dũ, Hoàng Phủ Nguyên! Bản điện hỏi các người một lần cuối cùng, các người rút cuộc theo ai? !” Đại đao ra khỏi vỏ, “Nghĩ kĩ rồi hãy nói! Kéo đến lúc hối hận!”

Hoàng Phủ Thoán mặt lộ vẻ cười lạnh, khinh hắn là chó sủa.

Tam hoàng tử nhịn lửa giận trong \*\*\*g ngực xuống tiến lên từng bước, ” Hoàng Phủ Nhật, người luôn mồm vũ nhục đương kim Thánh Thượng, lại thừa lúc phụ hoàng vừa mới băng hà mang binh vây cung, quả nhiên

là bất trung bất hiếu! Nếu người hiện tại giao ra binh quyền đưa tay chịu trói, ta nể tình huynh đệ có thể cầu xin Thánh Thượng cho người, tha cho người tội chết. Nhưng nếu người nhất định không chịu hối cải, như vậy...”

“Hừ hừ! Nói như vậy hai tiểu tử các ngươi không theo bản điện? Hảo! Hảo! Hảo! Bản điện thật muốn nhìn các ngươi đến lúc đó sẽ dùng bộ mặt như thế nào quỳ trên mặt đất hướng bản điện cầu xin tha thứ! Hoàng Phủ Thoán! Bản điện hiện tại ra lệnh cho người lập tức đem truyền quốc ngọc tỷ giao ra!” Dao phong vung lên, binh sĩ vây quanh Trường Xuân cung “Soạt” giờ lên trường thương nhất tề tiến về phía trước từng bước.

“Ha ha ha! Hoàng Phủ Nhật, người chỉ bằng thứ này đã nghĩ đoạt được ngôi vị hoàng đế sao? Ngoại trừ mang binh bức vua thoái vị, người không có phương pháp nào tốt sao? Hừ! Không ngoài sở liệu của trẫm, đầu óc của người thật đúng là không khác gì heo!” Nhếch khóe miệng, nhìn vị đại ca trên danh nghĩa kia bị ngôn ngữ của hắn đùa cợt vũ nhục tức giận đến cả người phát run, Thoán lơ đãng đối một tiểu thái giám đứng ở chỗ tối ngoắc ngoắc ngón tay. — Trong mọi người ở đây, chỉ có thường thị Đường Trì của hắn chú ý tới sự mờ ám này của hắn.

Nâng khuôn mặt không cười lên, “Để trẫm đoán xem người còn có chiêu gì chưa giở ra, ngô, người sẽ không vì khẩn cấp muốn làm hoàng đế, không để ý mưu thần khuyển bảo, khư khư cố chấp lợi dụng binh phù điều binh sĩ đóng quân trong kinh thành đến để người bức vua thoái vị. Đúng, người tuy rằng ngốc, nhưng là biết phải lưu một đường lui, đường lui này là gì? Ân... , đại khái chính là đường của Lí thái sư kia.”

Có người chú ý bầu trời đêm tối đen bỗng nhiên xuất hiện pháo hoa, chưa tới lễ mừng năm mới, là ai vội như vậy?

“Lí thái sư hiện tại hắn là mang theo môn hạ cùng binh sĩ mà hắn có khả năng nắm giữ đóng quân ở ngoài thành, hảo tùy thời tiếp ứng người đoạt cung đúng hay không?”

Nhìn ánh mắt ý vị của người nọ, nghe suy đoán chính xác của hắn, Hoàng Phủ Nhật không khỏi rung mình một cái. Chẳng lẽ hắn đều biết? Hắn có thể đã bố trí hết hay không? Không... Sẽ không, ta đã nhiều ngày phái người theo dõi hắn, tin tức nói hắn không có hành động gì kỳ quái.

“Về phần mẫu thân của người, từng là Hoàng hậu nương nương, bà ta hiện tại có phải đang ở cung chờ đợi tin tốt của người hay không? Nữ nhân ngu xuẩn, khẳng định bà ta nghĩ đứa con đầu heo của mình nhất định sẽ thành công, sau đó bà sẽ là hoàng thái hậu, từ nay về sau Lý gia bà nắm giữ cả Đại Á hoàng triều. Ha ha ha, hành vi ngu xuẩn, tự cho là ý tưởng đúng, kế hoạch trăm ngàn chỗ hở, nếu người có thể thành công, thì lên trời mà diệt Đại Á!” Tính thời gian đã sắp tới, Thoán ngậm miệng không hề tiếp tục kích thích Hoàng Phủ Nhật sắp phát điên nữa. Ngược lại nhìn về phía sau hắn.

Nhìn thấy đối phương hơi hơi xoay người gật đầu, khóe miệng mỉm cười, vận khởi nội lực từ đan điền ra tiếng nói: “Các vị quan tướng quân nghe cho kĩ, trẫm biết các ngươi chỉ là nghe lệnh làm việc, chuyện tối nay sẽ không hỏi tội các ngươi! Nhưng nếu các ngươi cố ý đồng lõa, không để ý Đại Á hoàng luật, miệt thị tiền hoàng thánh chỉ, nghịch trẫm phạm thượng, vậy đừng trách quả nhân độc ác! — Ai cũng chém hết!”

Binh sĩ vây quanh Trường Xuân cung khí thế đã không bằng vừa rồi, mỗi người đều đem ánh mắt ném đến trên người kẻ trực tiếp chỉ huy mình.

Thấy binh sĩ dao động, Hoàng Phủ Nhật giọng dao rống to: “Binh phù ở đây, ai dám lâm trận phản chiến, xử theo quân pháp lập tức chém không tha! Lên! Bắt cả những kẻ liên can cho bản điện!”

Mấy ngàn binh sĩ bỗng nhiên cảm thấy binh khí ngày thường sử dụng trở nên nặng vô cùng, nhắc chân cũng vịn phần cổ hết sức.

Mắt thấy lúc gay go đã đến, Thoán lại hét lên, lần này hắn chỉ gọi tên một người: “Đỗ Uyên!”

“Có thần.” Từ phía sau đại hoàng tử một mưu thần ăn mặc như văn nhân đi ra.

Thần? Hắn, vì cái gì đối Thoán tiểu tử tự xưng hạ thần?” “Đỗ Uyên?” Ánh mắt Hoàng Phủ Nhật tràn ngập nghi hoặc.

Một người khác cũng nghe Thoán gọi Đỗ Uyên, trong lòng đã biết trước. Lại nghe Đỗ Uyên tự xưng vì thần, Đường Trì biết tối nay ước chừng đã không cần lo lắng gì, nói vậy Thoán đã đem hết thầy an bài thỏa đáng.

“Việc của người đã làm tốt chưa?”

“Chuyện bề hạ phân phó, vi thần may mắn không làm nhục mệnh.” Từ trong tay áo lấy ra một vật, đi đến trước bậc thềm quỳ xuống trình lên.

Đường Trì do dự một chút, từ sau đi ra, tiếp nhận vật ấy chuyển cho đương kim Thánh Thượng Hoàng Phủ Thoán.

Xác định không có sai lầm, Thoán chậm rãi giơ tay trái lên, “Bình phù ở đây, chúng tướng sĩ nghe lệnh!”

“Đỗ Uyên người!” Hoàng Phủ Nhật sờ tay vào ngực, sờ soạng nửa ngày, phát ra tiếng gào thê lương. Hẳn biết, hiện giờ đại thế đã mất.

Chúng tướng sĩ nghe tiếng gào của Hoàng Phủ Nhật, cũng xác định binh phù trong tay Hoàng Phủ Thoán không phải giả, lúc này thu hồi đao thương nhất tề quỳ xuống, mấy ngàn binh sĩ trong miệng cùng hô to: “Tham kiến Hoàng Thượng, Ngộ hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế ——!”

Hoàng hậu nương nương ngồi ở đông cung chờ đứa con đăng cơ nghe cung nữ truyền tin tức đến, kêu ba tiếng bi thương rồi uống rượu độc.

Đám người Lí thái sư lưu thủ ngoài thành đột nhiên bị Trần Sâm mang binh vây quanh, môn hạ đệ tử mà hẳn một tay đề bạt là Vân Ma Đại tướng quân biết Nhị hoàng tử Hoàng Phủ Thoán phụng chiếu xưng đế, liền phản bội.

Lí thái sư tuyệt vọng, nuốt vàng tự sát. Môn hạ của hắn cùng quan viên ủng hộ đại hoàng tử bị một lưới bắt hết.

Đại hoàng tử Hoàng Phủ Nhật ám sát tân hoàng không thành định đào thoát, bị Đường Trì bắt. Về sau trên đường giải về thiên lao thì chết không rõ lí do.

Bảy ngày sau, Đại Á hoàng triều 121 năm, mùng một tháng giêng, Hoàng Phủ Thoán đăng cơ xưng đế.

Đế hiệu “Thịnh Lãm”, niên hiệu “Sùng thịnh”. Là năm, Thoán vừa tròn mười bảy tuổi.

Thịnh Lãm để đăng cơ, phong hạ bốn thần:

Trần Sâm —— nhậm phẩm bộ binh thượng thư phụ trách chủ quản quân sự chính vụ cả nước

Đỗ Uyên —— nhậm phẩm bộ lại thượng thư phụ trách chủ quản chính sự nhân sự.

Du Phi —— nhậm phẩm hộ bộ thượng thư phụ trách chủ quản chính vụ tài chính.

Đường Trì —— nhậm phẩm kiều kỵ đô úy kiêm nhiệm tướng lĩnh tối cao thị trung lang cấm vệ quân hoàng cung, thường thị bên người hoàng đế.

Phụng Thực những năm cuối, triều chính Đại Á hoàng triều hỗn loạn, thuế nặng sưu cao, hơn nữa mấy năm liên tục thiên tai khiến Tây Bắc Cảnh dân khởi phản loạn, trong đó nhất nổi danh được lòng người nhất chính là “Thay trời hành đạo, cùng lương đất bằng phẳng” Dương Hiến Quân, trong ba tháng ngắn ngủn liên phát triển đến mấy vạn người. Hợp thời Hoàng Phủ Thoán một lòng đề vị, không hề hỏi đến sự việc này, khiến cho Đường Trì khó hiểu.

Năm đầu Sùng Thịnh, Dương Hiến Quân ở Tây Bắc Cảnh đã hoàn thành chuẩn bị lực lượng, đầu xuân tháng hai, ba tháng liên tục tấn công hạ bốn tòa thành trì: Vệ Nam ( nay là đông huyện Hoạt ở Hà Nam), Diệp ( nay là huyện Diệp ở Hà Nam), Dương Dịch ( nay là huyện Vũ ở Hà Nam), Võ Lao ( nay là Hồ Lao ). Khiến cho triều đình chấn động.

Ngoài cửa ngự thư phòng, kiều kỵ đô úy kiêm nhiệm thị trung lang Đường Trì đứng ở nơi đó đã quá một tiếng đồng hồ.

Đi hay là không đi? Hiện giờ Thoán đã thuận lợi đi lên ngôi vị hoàng đế, bên người cũng có hiền thần phụ tá, tuy rằng thời cuộc vẫn chưa ổn định, nhưng ta lưu lại cũng không còn nhiều ý nghĩa...

Chính là cứ như vậy rời đi sao? Đường Trì a Đường Trì, người phải biết rằng lần này người ly khai, về sau muốn đến gặp hẳn cũng không phải chuyện dễ. Hơn nữa, nếu ta rời đi, sau này ai có thể là người tri kỷ nhất

của hần? Ai có thể toàn tâm toàn ý suy nghĩ vì hần? Nếu có người ám toán đâm sau lưng hần thì sao? Nếu hần muốn nửa đêm tìm người nói chuyện phiếm mà tìm không thấy thì làm sao bây giờ? Người nhần tâm nhìn Thoán Thoán biến thành người chổ cao không thắng nổi lạnh sao?(ý nói tuy địa vị cao nhưng không ai thân thiết)

Vào đi thôi, nói cho hần biết chuyện người định rời đi, nếu hần giữ lại, như vậy sẽ không ngại lưu lại một thời gian chờ thời cuộc ổn định, nhắc lại việc này sau cũng không muộn.

... Có lẽ hần cần ta cũng nói không chừng...

“Cửa có cái gì đặc biệt hấp dẫn người sao? Lại làm cho kiêu kỳ đô úy của trẫm ở bên ngoài đứng non nửa canh giờ! Hay là người sợ trẫm giống mấy lần trước đem mấy cuốn sổ rồi rắc khó hiểu ném cho người tìm trọng điểm? Ân?” Thịnh Lãm để không ngẩng đầu lên, phê chỉ tấu chương, thuận miệng nói giỡn cùng Đường Trì vừa mới tiến tới.

“Không dám, thần chỉ là ở cửa tự hỏi một chuyện. Nhất thời nghĩ đến nhập thần, liền...”

“Úc? Trẫm còn tưởng rằng người đang ngắm cung nữ nào?... Đây là cái gì! Viết cái gì vậy! Cả tấu chương đều là khen tặng nịnh hót, này dào dạt một thiên cũng không biết hần rốt cuộc muốn nói gì! Đường Trì, người xem giúp trẫm hần đến tốt cùng muốn nói cái gì!” Vừa mới nói xong, một thiên tấu chương liền hướng Đường Trì bay lại.

Đưa tay ra bắt lấy, Đường Trì dở khóc dở cười. Ai, Thoán Thoán người như thế nào lại nữa! Người muốn tìm người giúp phê tấu chương, vì cái gì không tìm quan văn của người? Mỗi lần đều kéo ta xuống nước...

“Người đâu! Ban thưởng tọa.”

Tiểu thái giám đưa đến ghế bành cùng bàn và bút, mang tới chỗ thủ hạ của hoàng đế.

Bất đắc dĩ, đành phải ngồi xuống mở tấu chương ra dùng chu sa bút khoanh vùng trọng điểm, để đương kim Thánh Thượng dễ dàng phê chỉ thị.

Không đến một canh giờ, thoán đã bỏ lại sáu tấu chương.

” Quan viên ngồi không mà hưởng trong đầu đại khái chỉ có năng lực nịnh hót, kẻ nào cũng như nhau! Thật không hổ cùng là môn sinh của một người! Trong triều quan viên thực quyền, Chu lão nhân cùng môn hạ hần thể nhưng chiếm hơn phân nửa! Quả nhân không biết triều đình này là của họ Hoàng Phủ hay họ Chu đây!”

“Kia bệ hạ vì cái gì không thu hồi quyền của bọn họ?” Đường Trì từ trong tấu chương ngẩng đầu lên.

“Chớ đến đường cùng sẽ vượt tường. Trong triều thế lực nguyên bản phân hai phái, hiện một phái bị diệt trừ, một phái khác tự nhiên sẽ phát triển. Trẫm nếu hiện tại đại động bọn Chu lão nhân, tình huống sẽ không tốt.” Thoán liếc mắt nhìn thân tín của mình một cái, không có chút giấu diếm ý nghĩ trong lòng hần.

“Bệ hạ nói tình huống không tốt chính là chuyện Chu Thừa tướng tay cầm một nửa binh quyền triều đình?”

“Chính thế. Trẫm nếu động phải Chu lão nhân, phải phá chỗ dựa vững chắc của hần trước. Chờ hần không có chỗ dựa vững chắc, trị hần cũng dễ dàng hơn nhiều.”

Thấy bộ dáng hần một bức định liệu trước, Trì tò mò hỏi han: “Bệ hạ, phải chăng đã có ý kiến hay?”

Giơ lên một quyển tấu chương trong tay, tiết ra ý cười, “Rốt cục trẫm đã đợi được!”

## 8. Chương 8

Đợi cái gì?

Giống như một đứa nhỏ nhếch miệng cười, cầm tấu chương trong tay vút cho người của hần phía dưới đang giấu không được tò mò mà nhìn.

Tiếp được, mở ra.

“Đây là tấu chương của Vân Ma tướng quân. Người này tuy từng là môn nhân của Lí thái sư, nhưng rất có tài cán lại đầy ngạo khát vọng. Trẫm từng cùng hắn nói chuyện qua một lần cảm thấy hắn thực sự có tài, đầu óc cũng không hồ đồ. Thực tế về sau chứng minh hắn cũng quả thật thâm minh đại nghĩa. Tấu chương này đến thật đúng lúc.”

Đọc xong việc được trình trong tấu chương, Đường Trì nhẹ gõ mặt bàn mở miệng nói: “Bệ hạ là muốn mượn cơ hội thu phục quân phản loạn Dương Hiến để thu hồi binh quyền trong tay Chu Thừa tướng?”

Gật gật đầu, “Người đoán không sai! Trẫm xác thực có ý này.”

Bưng lên nước trà thái giám đưa tới uống một ngụm, thanh thanh giọng, tựa như nói một mình, “Thần nghĩ bệ hạ ước chừng sẽ không dễ môn hạ tướng quân chu Thừa tướng cầm binh. Bởi vì nếu vậy, cuối cùng binh quyền vẫn là ở trong tay người liên can đến Chu Thừa tướng, hơn nữa môn hạ này tài năng kém cỏi, mang binh bình loạn chẳng những không lập công ngược lại tổn hại số lượng binh lính Đại Á ta. Như vậy hẳn bệ hạ chuẩn bị cho Vân Ma tướng quân hoặc bộ binh thượng thư Trần Sâm mang binh bình loạn, sau đó lấy cơ binh lực không đủ, yêu cầu Chu Thừa tướng đem binh quyền giao ra tiếp ứng sao? Chỉ là...”

“Chỉ là Chu lão nhân có thể dễ cử môn hạ này xuất binh tiếng ứng, vẫn đem binh quyền chặt chẽ nắm giữ trong tay. Nếu ép buộc hắn giao ra, chắc chắn sẽ khiến hắn ngờ vực, tiến tới sinh lòng phản. Không đảm bảo hắn hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, rõ ràng thừa dịp quốc gia chưa ổn cố gắng lập vua khác.” Thịnh Lãm để tiếp lời nói, đồng thời âm thầm kinh hãi Đường Trì này lại có thể hiểu được ý nghĩ của mình đến thế. May mắn hắn đối với mình không hề không trung thực, nếu hắn làm việc cho người khác chắc chắn sẽ trở thành một đại tai hoạ ngầm của mình.

“Kia... Bệ hạ chuẩn bị làm như thế nào?”

“Người cho rằng trẫm lúc này làm như thế nào?” Thoán hỏi ngược lại.

Nghe trong giọng nói thấy không có gì không ổn, Đường Trì liền lấy sự hiểu biết của hắn đối với huynh đệ của mình cùng tình trạng hiện tại phân tích cho ra kết luận: “Ngự giá thân chinh!”

Hoàng đế trẻ tuổi không sợ hãi cười lại, “Ha ha ha, hảo! Nói hay lắm! Người nói đúng, trẫm thật là có ý ngự giá thân chinh. Đường Trì a Đường Trì, người đối trẫm thật đúng là hiểu biết! Trẫm có hiền thần người phụ tá như vậy lo gì không thể ổn định giang sơn.” Giương mắt, chăm chú nhìn phía dưới, “Đường Trì, người sau này toàn tâm toàn ý phụ tá trẫm, trẫm sẽ không bạc đãi người. Quyền thế tiền tài thổ địa mỹ nhân cho người hưởng thoải mái! Người hiểu được ý trẫm không?”

Trong tâm sợ hãi, bỗng nhiên nhớ tới người ngồi ở phía trên kia không phải tiểu đệ đệ Thoán Thoán đáng yêu trí tuệ trong trí nhớ của mình mà là Đại Á hoàng triều đệ nhất nhân đương kim Thánh Thượng, sao hắn có thể phát ngôn bừa bãi như thế được!

Vội vàng đứng lên ôm quyền khom người: “Vi thần hiểu được. Vi thần tuyệt đối sẽ không sinh lòng không trung thực! Chỉ cần vi thần còn trên đời một ngày, trong lòng chỉ có bệ hạ. Chỉ cần bệ hạ có thể tín nhiệm vi thần, Đường Trì thần không cần vật gì ngoài thân.”

Ngừng lại một chút, “Kỳ thật thần hôm nay nguyên bản nghĩ muốn hướng bệ hạ nói chuyện từ quan trở về quê cũ, cho nên mới ở ngoài cửa do dự nửa ngày. Nhưng lo lắng cho tới bây giờ thiên hạ chưa định, thần lại thật sự lo lắng an nguy của Thánh Thượng, cho nên muốn chờ chuyện quân phản loạn xong sẽ nói lại sau.”

“Úc? Người muốn từ quan? Vì cái gì? Trẫm đối với người không tốt sao?” Nghe Đường Trì lại có ý từ quan, Thịnh Lãm để đột nhiên sinh ra nôn nóng không hiểu vì sao.

“Không phải. Bệ hạ đối thần... phong quan tước ban cho bảo vật, thần đã xấu hổ.” Người tuy rằng rất tốt với ta, nhưng này chỉ là hoàng đế phong thưởng cho công thần, mà ta không muốn thế... , “Thần ở bên cạnh hầu hạ bệ hạ tuy chưa đến một năm, cũng đã được cách đối nhân xử thế của bệ hạ thu hút. Nhưng nói thực ra, tính cách của thần không thích hợp với chốn quan trường, một năm này sống trong quan trường thấy chỉ toàn người gạt ta rồi ta gạt người, cảm thấy mệt mỏi, mà bệ trí tuệ tuyệt đỉnh hơn nữa bên người cũng có không ít hiền thần phụ tá, cho nên thần...”

“Đủ rồi! Đừng nữa nói! Trẫm không cho phép! Không cho phép người từ quan! Không cho phép người về quê! Người cảm thấy quan trường hắc ám dơ bẩn không chân thật muốn từ quan rời đi, người có nghĩ đến

trầm hay không, nếu người rời trầm đi, trầm làm thế nào mới có thể nghe được lời nói thật? Trầm làm thế nào mới có thể tìm được thị vệ trung thành như người? Trầm có chuyện biết tìm ai nói? Người đừng nghĩ đến chuyện cáo quan hồi hương nữa, quả nhân tuyệt đối sẽ không đáp ứng! Trừ phi trầm già không còn làm hoàng đế, người mới được nhắc lại việc này. Được rồi! Chuyện này sau này nếu không được phép thì đừng nhắc tới!” Tùy tay lấy ra mấy bản tấu chương, ném cho người phía dưới.

“Giúp trầm xem, có gì được trình lại với trầm.”

“Hoàng Thượng...”

Không để ý tới, Thịnh Lãm để làm bộ vui đầu vào công sự, vừa thấy Đường Trì rảnh rồi muốn giải thích cái gì, liền vội tìm việc cho hắn làm.

Đêm khuya, đương kim Thánh Thượng nằm ở long sàng nghỉ ngơi, thực nghiêm túc nghĩ muốn chọn một công chúa gả cho Đường Trì, để hắn cả đời ở lại bên mình.

Ngày kế, lâm triều.

Khi Thịnh Lãm để nói ý của mình, vài tên quan tướng triều thần trẻ tuổi vốn là thủ hạ Nhị hoàng tử liền tiếp bàn luận đến đề tài quân phản loạn, cũng hơi miêu tả khuếch đại tính nguy hại của vấn đề.

Đường Trì làm thị trung lang của hoàng đế, không cùng triều thần nghị sự, mà đứng yên lặng ở phía sau bên trái Thịnh Lãm để xem tình thế phát triển.

“Thần nghĩ việc này tuyệt đối không thể tha! Hiện nay thiên hạ kêu ca nói Đại Á hoàng triều sưu cao thuế nặng nghiêm hình khổ phạt có nhiều câu oán hận, nếu không thể thu phục loạn quân đúng lúc, nguy loạn càng thêm mở rộng, đối với việc thống trị thiên hạ của Thánh Thượng sau này cũng thật rất bất lợi. Thần khẩn cầu bệ hạ sớm quyết đoán giải quyết việc này.” Trần Sâm đi ra khỏi hàng, khom người tấu.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần cũng đồng ý với lời đồng trần thượng thư.” Thượng thư bộ Lại Đỗ Uyên ra tiếng phụ họa.”Hiện giờ theo điều tra, quân Dương Hiến từ từ mở rộng đã tăng tới mười vạn quân. Hai tháng tới nay, đã liên tục đánh hạ sáu tòa thành của Đại Á hoàng triều ta. Bởi vì khẩu hiệu đánh “thay trời hành đạo, bình đẳng lương thực”, không riêng gì dân Tây Bắc mấy năm liên tục gặp tai họa, những dân chúng nghèo khổ khác cũng đều hưởng ứng theo. Nếu không nhân lúc quân phản loạn chưa vững chắc mà diệt trừ, e rằng sẽ làm lay động nền móng Đại Á hoàng triều! Thỉnh Thánh Thượng lập tức phái binh trấn áp!”

Triều thần còn lại nghe thấy tin tức như thế, cũng cảm giác mỗi nguy khôn lường, cùng phụ họa.

“Bệ hạ, thần chờ lệnh mang binh trấn áp phản loạn quân giúp Đại Á ta an bình.” Vân Ma tướng quân Âu Dương đi ra.

“Khải tấu Thánh Thượng, thần cũng nguyện ý làm gương cho binh sĩ.” Trương Lương Thủ Tân vừa mới được phong chức cũng ôm quyền chờ lệnh.

“Ân... , lời các ái khanh nói đều đúng nhưng hôm nay không riêng gì dân chúng nội loạn, biên cảnh quốc gia hoàng triều cũng là rục rịch đối ta như hổ rình mồi. Nếu trầm phái hai người các người trấn áp, như vậy việc phòng thủ hai người các người làm thế nào? Rộng mở đại môn để quân địch nhập cảnh sao? Hồ nháo!”

Thấy các thần lâm vào trầm mặc, biết cơ hội thể hiện mình đã đến, “Bệ hạ, thần có một đề nghị.” Chu Thừa tướng chậm rãi mở miệng nói.

“Nói xem.” Hừ! Đến đây. Ta không sợ người đâu!

“Thần đề cử tam phẩm Quy Đức tướng quân mang binh trấn áp quân phản loạn. Quy Đức tướng quân Ngô Hiểu Thành lãnh binh nhiều năm đối việc binh vô cùng quen thuộc mà binh chúng thuộc hạ đều ở cảnh nội tùy thời sai phái, cho dù rút ra cũng không lo lắng biên phòng thất thủ. Về phần Âu Dương tướng quân cùng Trương tướng quân sẽ có thể chuyên tâm bảo vệ biên giới.” Đây làm sao là đề cử, căn bản là đã thay thế đương kim Thánh Thượng quyết định! Chu Thừa tướng trong lòng khinh thị hoàng đế tuổi trẻ, hiển nhiên cho rằng mình chỉ cần đưa ra ý kiến, Thịnh Lãm để sẽ không thể không tôn trọng mà tiếp thu.

“Thừa tướng một lòng tiến cử hiền tài Quy Đức tướng quân này, nói hấn cầm binh nhiều năm, nhưng sao chưa từng nghe qua Ngô tướng quân này đánh thắng trận a! Nếu binh chúng dưới tay hấn điều ra cũng không vấn đề, kia không bằng giao cho Trần thượng thư, mang binh trấn áp quân phản loạn chẳng lẽ không được sao?” Vân Ma tướng quân nói châm chọc.

Trần Sâm vừa nghe lời ấy, vội bước ra khỏi hàng, “Thần nguyện ý vi bệ hạ cống hiến sức lực. Làm gương cho binh sĩ không chối từ!”

“Khoan đã!” Chu Thừa tướng năm nay gần sáu mươi mà dã tâm vẫn như cũ, bưng bưng lửa giận, lại bước ra từng bước, “Âu Dương tướng quân lời ấy sai rồi. Quy Đức tướng quân Ngô Hiếu Thành lãnh binh xuất chiến chỉ có hai lần, khó tránh khỏi chưa đủ kinh nghiệm, nhưng trải qua mấy năm thao luyện, hấn cũng đã có thêm nhiều kinh nghiệm, cự thần tin tưởng hấn nhất định sẽ không phụ sự phó thác của Thánh Thượng...”

“Hừ! Chính ngươi cũng nói hấn kinh nghiệm không đủ, lại vẫn dám để cho hấn lãnh binh trấn áp loạn quân. Thừa tướng cũng biết chiến sự này quan trọng, nếu một trận chiến bại chẳng những có tổn hại danh tiếng Đại Á hoàng triều ta mà còn càng tăng khí thế đối phương, cũng để cho các quốc gia biên cảnh xem thường sức chiến đấu nước ta rồi tiến tới xâm lược. Đến lúc đó trong ngoài giáp công, Thừa tướng khả nguyện gánh vác hậu quả xấu này? !”

“Âu Dương Phi! Ngươi miệng còn hôi sữa! Thánh Thượng thấy ngươi có tài mới không đem ngươi xử tử cùng đám tặc tử Lí thái sư, hiện giờ ngươi tự cho là được Thánh Thượng trọng dụng đến liền không đem lão phu để vào mắt sao?!” Chu Thừa tướng tức giận râu vểnh lên.

“Không coi ngươi ra gì là sao? Tội của ta là bệ hạ miễn, cũng không phải nhờ gì ngươi. Cũng là ngươi cho rằng thể diện của ngươi so với Hoàng Thượng còn trọng yếu hơn, bắt ta không để ý Hoàng Thượng cũng phải nhìn ngươi trước a?” Xem ra, Vân Ma tướng quân Âu Dương Phi này cũng không phải nhân vật dễ chơi.

“Ngươi ngươi ngươi, ngươi nói bậy bạ gì đó!” Chu thừa tướng tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng mặt ngoài vẫn giữ lễ nghĩa quân thần, sao có thể dám tỏ vẻ được!

“Được rồi, các ngươi không cần âm ỉ ! Trần Sâm ở lại phòng thủ kinh đô cho trẫm, Âu Dương cùng Trường tướng quân bảo vệ tốt biên phòng cho trẫm.”

Nghe đến đó, Chu Thừa tướng vui vẻ. Xem! Tiểu hoàng đế còn phải để thể diện cho ta! Đang muốn tạ ơn, chợt nghe đương kim thiên tử tiếp tục nói:

“Nếu Quy Đức tướng quân này kinh nghiệm lãnh binh không đủ mà bại trận, để hấn làm tướng trẫm không thể yên tâm. Chu Thừa tướng, ngươi xem như vậy được không?”

Không biết hấn trong lòng giấu điều gì, “Mặc cho Thánh Thượng phân phó.”

Ha hả, nếu ngươi thật sự mặc cho trẫm phân phó là tốt rồi! “Chu ái khanh vừa mới nói Quy Đức tướng quân này dẫn binh chúng rút ra cũng không vấn đề, như vậy, lần trấn áp này, trẫm chuẩn bị ngự giá thân chinh! Ngươi đâu! Truyền Quy Đức tướng quân Ngô Hiếu Thành!”

“Cái gì?! Bệ hạ!” Chu Thừa tướng cùng những người liên quan không hiểu ý tứ vô cùng sợ hãi.

“Lần này trẫm tự mình mang binh, bình định nội loạn nêu cao quốc uy ta! Ba mươi vạn quân mã dưới trướng Quy Đức tướng quân đều điều hết về dưới tay trẫm! Chư thần có gì dị nghị?” Ai dám đưa ra dị nghị thử xem!

“Bệ hạ nghĩ nhiều a! Ngài là nhất quốc chi tôn thân thể đáng giá ngàn vàng sao có thể mới đăng cơ không lâu liền ngự giá thân chinh? Nếu vạn nhất có chuyện gì...” Chu Thừa tướng không sợ chết đưa ra dị nghị.

“Sao, Thừa tướng không tin tài khiển binh của quả nhân? Hay là ngươi muốn cho Quy Đức tướng quân cầm binh ngồi trên đầu trẫm chỉ huy đại cục?” Lời nói sắc bén, biểu tình cũng trở nên nguy hiểm.

“Cự thần không dám.” Phía sau lưng nóng đến độ đổ mồ hôi, rồi lại không biết như thế nào cho phải! Nếu không đồng ý để cho Ngô Hiếu Thành giao xuất binh quyền, đại khái lập tức sẽ bị coi là tội khinh thường thánh chỉ. Mà nếu đồng ý, binh quyền này sẽ giao ra, mà tương lai còn có cơ hội hay không thì có trời mới

biết ! Ngô, xem ra tiểu hoàng đế này so với trong tưởng tượng khó chơi hơn nhiều! Liền nghĩ biện pháp khác không chế hấn. Chu Thừa tướng quyết định tối nay yết kiến đương kim thái hậu, suy nghĩ đối sách.

Nói trải qua một tháng thao luyện, Thịnh Lãm để mang theo ba mươi vạn đại quân ngự giá thân chinh, nhân dân châu Cảnh Vạn tới xem, hoặc sợ hãi hoặc phấn hận, tâm tình bất đồng nghênh đón đại quân hoàng đế đến. Nhưng đại đa số đều không có thiện cảm về quân đội nên kính nhi viễn chi(\*) chỉ là muốn xem như thế nào chứ không có ý hoan nghênh.

Đường Trì yên lặng quan sát, trong lòng suy ngẫm lần này làm thế nào mới có thể trấn áp quân phản loạn, chẳng những không gia tăng độ phản cảm của nhân dân, ngược lại còn khiến dân chúng đối tân hoàng đế Thịnh Lãm sinh ra hảo cảm cùng kính sợ.

Ba mươi vạn đại quân. Mười vạn tụ tập ở Trung Châu Lạc Dương đợi mệnh, mười vạn vòng theo thượng lưu sông để cắt đứt đường lui của quân phản loạn, mười vạn còn lại do Thịnh Lãm để đích thân chỉ huy đi đánh hạ thành trì.

Ba ngày. Hoàng Phủ thoán chỉ dùng thời gian ba ngày đã thu hồi Võ Lao thành.

Phản quân phòng vệ Võ lao đại đa số đều là dân chúng, không có tổ chức và huấn luyện. Trang bị cũng không đầy đủ, hoàn thiện. Hơn nữa chủ yếu thủ lĩnh Dương Hiến không ở đây, không có người nào đủ năng lực chống lại mười vạn đại quân đã thao luyện hơn mười năm của Thịnh Lãm đế. Không đến ba ngày thành trì đã bị công phá! Đây vẫn là Đường Trì lớn mật ngăn cản đương kim Thánh Thượng dùng hỏa công thủy yểm tuy là phương pháp thu hồi thành nhanh nhưng hậu quả sẽ gây thương vong lớn, nếu không không cần ba ngày ước chừng chỉ là một đêm, Võ Lao thành nhỏ bé sẽ bị Thịnh Lãm đế thu phục.

Đại bản doanh đại quân Hoàng triều. Đêm, giờ Hợi.

“Bệ hạ, vi thần Đường Trì cầu kiến.”

“Tiến vào!”

“Tạ ơn bệ hạ.” Trưởng doanh bị xốc lên, có người cúi đầu mà vào.

“Đã trễ thế này người còn không ngủ, chạy tới làm gì?” Thịnh Lãm đế đang lật xem bản đồ tác chiến

“Đi qua doanh trưởng của bệ hạ, thấy bệ hạ chưa nghỉ ngơi, liền qua bái kiến.” Đường Trì đi đến gần, ôm quyền hành lễ.

“A, bái kiến? Theo trẫm thấy, người là rảnh rồi không có việc làm thôi. Lại đây ngồi xuống, vừa lúc giúp trẫm.” Đối Đường Trì vẫy tay, ý bảo hấn ngồi vào bên cạnh mình.

Nói một tiếng thất lễ, liêu khởi vạt áo thoáng ngồi xuống bên người hoàng đế.

“Trẫm ban đầu nghĩ thu phục quân Dương Hiến sẽ mất nhiều công sức, không nghĩ tới sức chống cự của bọn họ yếu đuối như thế. Quân đội như vậy lại cũng có thể đem quân chính quy đánh cho đại bại làm cho thành trì thất thủ, điều này làm cho trẫm không thể không lo lắng hiện tại quan viên đóng quân các nơi châu trì thị trấn trong thiên hạ rốt cuộc là như thế nào! Xem ra lần này trở về, chuyện thứ nhất đó là cần mở rộng khoa cử trọng tuyển văn võ quan viên. Đem những kẻ chỉ ham lợi nhỏ trước mắt bỏ hết! Kéo thiên hạ của trẫm thành loạn lạc. Đường Trì, người có thể đề cử ai?”

Lắc đầu, “Bệ hạ, thần quả thật có việc muốn bẩm báo. Còn thỉnh bệ hạ để lại lửa giận, chậm rãi nghe.”

“Chuyện gì? Người nói. Người có gì nói lỡ trẫm cũng sẽ không trách tội người. Người nếu thật sự lo lắng, muốn hay không quả nhân ban thưởng trước cho người một miễn tử kim bài? Ha ha!” Hoàng đế trẻ tuổi ở trước mặt cận vệ của mình rất tùy ý, biểu tình cũng không có lãnh khốc nghiêm khắc như ngày thường.

Cười rộ lên, thân thể căng thẳng cũng thoáng thả lỏng, “Bệ hạ đang chuẩn bị cho trận bắt giữ phản quân ngày mai?”

“Ân.”

Nhắc ấm trà trên bếp lên, đổ đầy chén Thoán.

“Hoàng Thượng cũng biết phản quân này cũng chỉ là chút bần cùng dân chúng ăn không đủ no không thể không khởi nghĩa? Nhà bọn họ còn có cha mẹ già thê tử cùng con nhỏ phải nuôi, thần tuy rằng hiểu được bệ hạ muốn ở lập uy trận đầu, giết gà dọa khỉ làm cho quân phản loạn mất đi khí thế hoảng hốt bất an mất sức chiến đấu. Có điều, cứ như vậy, bệ hạ có lẽ sẽ làm mất lòng dân, dẫn đến thiên hạ căm phẫn, đến lúc đó chiến hỏa nổi lên bốn phía, chỉ sợ không phải một năm hai năm có thể bình định.” Biết nói đã có chỗ vượt qua, nhưng không muốn thấy Thoán biến thành bạo đế, Đường Trì đem sinh tử không để ý lớn mật góp lời nói.

Mùi ngửi thấy mùi thơm ngát thoang thoảng, Thịnh Lãm đế không mở miệng, nâng trà lên uống.

Rõ ràng một hơi đem ý nghĩ của mình cùng đề nghị nói ra, dừng câu chuyện lại, chậm đợi phản ứng của đương kim Thánh Thượng.

Nâng mí mắt lên, lẳng lặng nhìn chăm chú vào khuôn mặt thuần hậu thanh tú của người thủ hạ trước mắt. Sau một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Trẫm nghe theo đề nghị của người. Bất quá, lá gan của người cũng quả thật rất lớn, người không sợ trẫm nữa chừng sinh giận giáng tội người sao?”

“Không sợ. Thần tin tưởng Thánh Thượng! Hơn nữa thần một lòng chỉ vì Thánh Thượng, trong lòng vô quỷ không thẹn, có chi mà sợ?”

“Nói hay lắm! Hay cho câu vô quỷ không thẹn! Đường Trì, trẫm nguyên lai liền nói qua với người, ở sau lưng người khác, trẫm cho phép người không cần ti xưng(xưng hô thấp kém). Phải biết rằng... , trẫm ngẫu nhiên cũng muốn có đối tượng có thể tùy ý nói chuyện.”

Thần sắc trở nên nhu hòa, ánh mắt nhìn về phía hoàng đế trẻ tuổi cũng lộ vẻ nhu tình, “A, ta hiểu được. Thịnh bệ hạ yên tâm, vô luận khi nào, ta sẽ ở bên nghe ngài nói chuyện. Ngài muốn nói cái gì ta cũng sẽ chăm chú lắng nghe. Chỉ cần ngài không trách là ta phiến là tốt rồi.”

“Ân, như vậy dễ nghe hơn.” Hai tay để trên vai Đường Trì, đứng lên, “Đường Trì, người tối nay cũng đừng quay về doanh trướng của người, lưu lại giúp trẫm ấm áp ổ chăn. Tuy nói đã là cuối tháng tư, nhưng đây là tây bắc, hàn ý vẫn còn nhiều. Đêm mai người liền đến ngủ cùng trẫm, đến tận khi nào hồi cung.”

Cận vệ Đường Trì thường xuyên bị đương kim Thánh Thượng nửa đêm quấy rầy chia nửa ổ chăn, đối yêu cầu như vậy của Thoán đã dần tập mãi thành thói quen. Cười gật đầu đáp ứng.

Trong áo ngủ dày bằng gấm bọc một đôi đang ngủ say.

A, không đúng, có một là giả bộ ngủ. Theo mí mắt run rẩy của hắn cùng bả vai di động đó có thể thấy được hắn không ngủ.

Đường Trì ngủ không được. Như thế nào cũng ngủ không được!

Không biết là bởi vì duyên cớ không phải giường của mình, hay là lần đầu tiên ngủ cùng nhau ngoài cung, nam tử có cảm giác khác thường kỳ quái.

Hơi thở còn lạnh hơn tây bắc hoang vắng, độ ẩm thân thể của nam nhân bên người cùng mùi hương mơ hồ càng làm cho hắn khó an tâm.

Không thể tiến vào giấc ngủ trạng thái của thần kinh trở nên ben nhọn mẫn cảm, liền ngay cả hơi thở của nam nhân cũng trở nên âm ỉ.

Mở to mắt, nghiêng người nhìn về phía đương kim thiên tử đã an tâm ngủ say.

Trong bóng đêm, loáng thoáng hiện lên hình dáng khắc sâu giống như có ma lực. Hấp dẫn Đường Trì càng rơi càng sâu.

Đây là Thoán Thoán của ta a, tiểu Thoán Thoán của ta...

Ngón tay không dám đụng vào mặt hắn, nhẹ nhàng theo hình dáng của hắn phác hoạ mắt mũi mồm miệng của hắn. Ngón tay nhịn không được rơi xuống trên tóc hắn, nhắm mắt lại, cảm thụ cảm giác đầu ngón tay trượt trên tóc. Thật sự nhịn không được, đánh bạo, buộc chặt cánh tay đem đương kim thiên tử kéo vào trong lòng.

A, tiểu Thoán Thoán của ta trưởng thành rồi...

Thịnh Lãm để không tỉnh lại, có thể là bởi vì mùi hương bên người đã quen thuộc, bị ôm chặt, chẳng những không đẩy ra, ngược lại lấm bắm một tiếng vươn cánh tay phản ôm lấy thân hình ấm áp, tìm một tư thế thoải mái, lấm vào giấc ngủ càng sâu.

Nam tử cảm động sống mũi cay cay, đưa mặt vùi vào mái tóc dài của hoàng đế trẻ tuổi.

Sáng sớm, truyền đến tiếng chuông.

Đường Trì mặc nội sam ngồi chồm hổm ở trên giường, giúp hoàng đế mặc áo, không gọi thái giám vào hầu hạ. Mà hoàng đế cũng cho rằng không cần, cứ để cận vệ của mình mặc cho cũng được. Tựa hồ chuyện này là đương nhiên.

Dùng cây lược gỗ chải vào mái tóc dài đen nhánh, nắm một lọn tóc ở tay, lại chải tiếp, cẩn thận mà lại ôn nhu kết tóc lại, dùng trâm rồng vấn tóc lên.

Ngoài màn truyền đến thanh âm của thái giám hầu hạ: “Hoàng Thượng, nô tài bái kiến.”

Nhú mào, “Không cần vào, trẫm đã xong.” Thuận tay đem mũ vua bên người đưa cho nam tử đang đứng phía sau chải đầu cho hắn.

“Vâng nô tài tuân chỉ.” Thái giám chờ ở cách vách, không dám tiến vào.

“Cũng là người giúp trẫm thoải mái! Mọi lần thái giám cùng cung nữ chải tóc, không thoải mái thế này. Ha ha, trẫm nghĩ đến nếu về sau người phạm sai lầm, nên trừng phạt người như thế nào. Quả nhân sẽ biến người thành hoạn quan cho người từ nay về sau hầu hạ sinh hoạt hàng ngày của trẫm. Ha ha ha!” Thịnh Lãm để thấy ý tưởng bất chợt của mình thật vui, không khỏi cười to.

Thiến? Hoạn quan? Cho dù ta phạm sai lầm chọc giận người, người cũng sẽ hy vọng giữ ta ở bên người sao? Đường Trì trong lòng hoàn toàn suy nghĩ thành chuyện khác.

Ngoài thành Dương Dịch. Hai quân một trong một ngoại đối chọi.

Trong trận, rõ ràng chật ních người quỳ. Đây là?

Đột nhiên quân hoàng đế phát ra tiếng hô vang dội: “Cung kiến vạn tuế ——!” Tiếng hô của mười vạn nhân vang tận mây xanh.

Theo tiếng hô chỉ thấy Thịnh Lãm để một thân võ hoàng trang phục theo hoàng kì kỳ mã xuất trận, phía sau thị trung lang Đường Trì theo sau.

Không nhìn tới đầu tường đã cung tiễn dựng thẳng lên, đi tới trước mặt tù binh, dừng ngựa lại xuống đi bộ, rút ra bảo kiếm —— tiếng hô liền im bặt, bảo kiếm chậm rãi đặt ngang trên đùi. Quét mắt liếc nhìn dân chúng đang quỳ, “Các người muôn sống hay muốn chết?” Tanh âm u nghiêm bình tĩnh không lớn, nhưng khắp nơi đều có thể nghe được.

Chúng tù binh vừa nghe lời ấy, đều ngẩng đầu lên. Như thế nào? Chúng ta chẳng lẽ còn có cơ hội sống?

“Trẫm hiểu được các người nguyên bản là thiện lương dân chúng, chỉ là không thể chịu được thuế nặng sưu cao, thiên tai nhân họa, mới có thể bị người phản loạn kích động không thể không vì bản thân mà khởi nghĩa vũ trang.”

Địch nhân, mọi người nghe lời ấy xong, ai nấy đều kinh hãi. Đương kim thiên tử cao cao tại thượng nhưng lại nói những câu đó!

“Chính là, trẫm lúc này cam đoan các người, chiến sự này xong, chắc chắn đại xá thiên hạ! Cả nước gặp thiên tai, nơi nghèo khổ khổ sở được miễn thuế ba năm! Triều đình trừ lương trừ tiền cấp cho cứu viện! Người xem, còn sinh lòng phản nghịch hay không? ! Trả lời trẫm ——!”

Thật sự? Hay là giả? Có chuyện tốt vậy sao? Chẳng những không hỏi tội còn...

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không thể tin được cái tai của mình.

Rốt cục trong tù binh có người nổi lên lá gan, dò hỏi: “Ngài... ngài nói thật hay giả?”

Thịnh Lãm để ngẩng đầu ngửa mặt lên trời cười dài, tiếng cười dừng lại, “Vua không nói đùa! Không riêng gì các người, những kẻ phản nghịch khác trăm cũng đối xử bình đẳng! Trăm hiện tại hỏi lại các người một lần, nếu trăm nói là làm, các người còn phản nghịch nữa không? !”

Một trận yên tĩnh, trong trận bỗng nhiên nổi mở nhiệt, sôi trào lên. Thanh âm liên tiếp vang lên: “Nếu có thể làm cho yêm nhóm có khẩu cơm ăn, ai còn hội giờ đao kiếm cả ngày quáo lẳng đề phòng địch ngày!”

“Nếu không dồn chúng ta vào đường cùng, ai lại muốn xa rời quê hương đi vào nơi chiến trận!”

“Chúng ta chỉ muốn sống thôi a... !”

“Hảo! Trăm cho các người một cơ hội!” Giọng bảo kiếm lên, “Nhường đường!”

Quân trận tách ra, hình thành một đường ra.

Xoay người đối mặt dân chúng, “Trăm hiện tại tha các người hồi hương! Cho các người trở về trùng kiến gia viên! Nếu trăm lật lọng không làm như lời nói, các người cứ tiếp tục phản loạn!” Hảo một bức trí tuệ!

Chúng tù binh sững sốt, hoan hô phát ra tận trời mừng như điên: “Vạn tuế! Tạ ơn vạn tuế ——!” Quân dân trong trận dập đầu liên tục.

Thịnh Lãm để thấy có hiệu quả liền chậm rãi thối lui đến bên người thị vệ Đường Trì, mang theo nụ cười người khác nhìn không ra nhỏ giọng nói: “Người vừa lòng?”

Nhịn không được lộ ra khuôn mặt tươi cười, cũng nhỏ giọng nói: “Hoàng Thượng làm thế này chắc chắn làm cho thiên hạ dân chúng cùng khen ngợi, cũng khiến quân địch dao động lớn, bệ hạ, người xem, thành của đối phương...”

Quả nhiên, Dương Dịch thành xuất hiện cảnh tượng hỗn loạn, có người đã thu hồi cung tiễn. Xem ra bên trong đang có biến.

Tù binh đứng dậy, nhường lối cho quân đội đi, có người khi Thịnh Lãm đi qua trước mặt, không tự chủ được quỳ xuống, dập đầu tạ ơn.

Trong đám tù binh được giải phóng thỉnh thoảng truyền ra: “Doàng đế lần này xem ra là hoàng đế tốt a! Dân chúng thật có phúc!”

“Về nhà ! Có thể về nhà ! Cuối cùng cũng gặp được hoàng đế tốt a! Ông trời phù hộ a!”

...

Đột nhiên, trên tường thành đối phương xuất hiện cờ hàng, ngay sau đó, có người ở tường thành hô lớn: “Chúng ta nguyện ý hàng phục ——!”

Thịnh Lãm để cùng Đường Trì đối xem liếc mắt một cái, trong mắt cùng chứa vẻ tán thưởng. —— Người, làm được rồi!

## 9. Chương 9

Trong lúc đó chuyện Đại Á hoàng triều đại đế thứ mười bảy Thịnh Lãm ở trên chiến trường theo như lời đồn chỉ một đêm đã thu phục thành truyền khắp thiên hạ. Vạn dân chấn động!

Tiếp bước thành Dương Dịch, Diệp thành cũng mở cửa tỏ vẻ nguyện ý hàng phục, khẩn cầu thứ tội. Trong thiên hạ nguyên bản phản loạn quân rục rịch nghĩ muốn đục nước béo cò ồm đủ loại mục đích cũng có chút bất an. Rất nhiều địa phương đã tập kết đủ dân binh nhưng trong một đêm liền giải tán hết. Nhưng vẫn có địa phương không tin lời Thịnh Lãm đế, chuẩn bị án binh bất động xem tình hình. Nếu về sau chúng mình hoàng đế thật sự không nói đùa, liền giải tán quân đội tự về nhà, như thế cũng không có cơ phát động chính biến.

Hiện giờ chỉ có Dương Hiến chỉ huy quân đội còn có phản ý, nơi nơi lôi kéo những dân chúng đang trên đường về nhà, lui đến Vệ Nam thành chuẩn bị cùng hoàng đế đàm phán.

“Các người nghe qua người tên Dương Hiến này chưa? Có biết ưu nhược điểm của hắn?” Nhìn báo cáo thư trong tay trình sát, Thịnh Lãm đế ngồi ở lều lớn hỏi thủ hạ tham dự hội nghị tác chiến phía dưới.

“Khởi bẩm Thánh Thượng, mật tướng nghe qua người này.” Hồi Đức tướng quân trong lần trấn áp phản loạn này không có công lao gì vội mở miệng thể hiện.

“Úc? Nói nghe xem.”

“Khụ, nghe nói người tên Dương Hiến này từng là cử nhân. Bởi vì gia cảnh đột nhiên suy tàn, đành phải khi vắn theo nông. Hắc hắc, nghe nói thê tử của hắn khá xinh đẹp, chỉ tiếc xuất thân là kỹ nữ. Mật tướng cũng từng gặp qua thê tử hắn lúc chưa cưới, quả thật là đại mỹ nhân! A! Đương nhiên không bằng Thánh Thượng đẹp như thiên thần...”

“... Ân, người trừ bỏ nhớ rõ hắn có thê tử xinh đẹp bên ngoài, còn nhớ rõ cái gì khác?” Theo thần sắc hoàn toàn nhìn không ra hỉ giận của Thịnh Lãm đế.

Đường Trì thầm than một tiếng, biết người này mệnh không lâu.

“Này... này, mật tướng chỉ biết như vậy.” Thân mình mặc dù không mập mạp, nhưng áp ứng không giống Hồi Đức tướng quân thường xuyên rèn luyện.

Nhìn hắn nói chuyện phù phiếm, cũng biết hắn nhất định là kẻ háo sắc. Tướng hắn chỉ háo sắc bên ngoài, không ngờ dám ở trong trường doanh tác chiến đối đương kim thiên tử lộ ra thói xấu! Thịnh Lãm đế mặt ngoài dù chưa thấy động tĩnh, nhưng trong lòng đã đem người này bỏ vào sổ đen lên tiếng hỏi các tướng lãnh khác: “Còn có người nào biết gì không?”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, mật tướng nghe nói người này đã tự xưng là Uy Đại tướng quân. Hơn nữa... , thê tử vừa rồi Ngô tướng quân nhắc tới đã bị biếm làm thiếp, hiện tại ngồi ở vị trí chính thê của hắn là người khác. Ngoài ra nghe nói người này tựa hồ không muốn cho người khác lại gần, liền ngay cả thân cận của hắn cũng không được tùy tiện tiếp cận.” Nguyên bản chính là một tiểu đội trưởng, về sau trong lúc thao luyện được Thịnh Lãm đế coi trọng, Vương Hữu Sinh được đề bạt đi theo vua, cũng nói ra tin tức mình biết.

“Ân.” Gật gật đầu, cảm thấy giống những điều cơ bản mà trình sát điều tra được. Nhìn về phía các tướng lãnh, “Các người đối lần công thành này có gì đề nghị?”

“Hoàng Thượng uy vọng thiên hạ, xuất trận có thể chấn địch! Chỉ cần bệ hạ lâm thành khê quát, không sợ Dương Hiến không chủ động đầu hàng.” Xem ra Ngô Hiếu Thành ở được chỗ chu Thừa tướng chính là dựa vào miệng lưỡi nịnh hót.

Dùng ngón áp út xao xao ấn thư, Thịnh Lãm đế chờ đợi những người khác lên tiếng.

Đường Trì chú ý tới cử chỉ này của hắn, trong lòng khê động. Ha hã, Thoán Thoán cùng ta có thói quen giống nhau. Khi không kiên nhẫn hoặc thắc mắc vấn đề gì sẽ vô ý động động ngón áp út. Nguyên lai, ta cùng hắn dù là tiểu tiết cũng hợp nhau a! Cảm thấy vui vẻ khó hiểu.

“Bệ hạ, theo mật tướng thấy...” Nguyên là một trong mười hai thường thị thời còn là hoàng tử, Lí Hiên hiện được tăng lên thành tướng lãnh trong quân đội lên tiếng nói ý kiến của mình.

Các tướng lãnh khác cùng thảo luận ý kiến hắn đưa ra, mỗi người phát biểu ý kiến của mình. Chỉ có Hồi Đức tướng quân Ngô Hiếu Thành thường thường đem ánh mắt liếc về phía mị lực tân hoàng bên trên, có vẻ không yên lòng.

Lật xem mật thư vừa rồi Thịnh Lãm đế đưa cho hắn, Đường Trì bán tựa vào trên giường cạnh ngọn đèn dầu vừa nhìn vừa tự hỏi có thể có phương pháp chiếm Vệ Nam mà không đổ máu không.

“Người có thể nghĩ được ý kiến gì hay? Thị trung lang nhân hậu của trẫm.” Bên trái một thân thể nam nhân áp vào, bên tai vang lên tiếng trêu đùa.

Không được tự nhiên lui lui cổ, buông mật báo mật thám đưa tới, đem chăn lông bao bọc kỹ thiên tử.

“Thời tiết lạnh, cẩn thận kéo cảm.”

“Ha ha, có người là thầy thuốc, trầm lo lắng cái gì. Nói cho trầm, người có phải nghĩ được ý gì hay rồi không?” Có lẽ cảm thấy không lạnh, tay duỗi ra đem người ngồi kéo xuống, tiến vào trong chăn bông.

Thực thích cảm giác cùng Thoán Thoán thân cận như vậy, trên mặt Đường Trì khẽ hiện nụ cười, thả lỏng thân thể đưa cánh tay cho đối phương gối đầu, khi hoàng đế ung dung gối lên, thừa cơ ôm người vào lòng.

“Bệ hạ, có phải ngài đã có kế sách thần kỳ?”

“Ân, có là có, nhưng trầm muốn nghe một chút ý kiến của người. Buổi thảo luận tác chiến hôm nay người đều không lên tiếng.”

“... , ta dù sao không phải tướng lĩnh, hơn nữa ta chỉ có thể âm thầm phụ tá ngài là tốt rồi, bệ hạ, ngài mình bạch chưa?” Ánh đèn mờ, thấy hai trong mắt hắc tựa như hồ sâu. Trong lòng không ngừng thở dài, mưu mao của hắc là độc nhất vô nhị như thế. Nhìn lâu, làm cho người ta không tự kìm hãm được sinh ra một ít ma niệm kỳ quái, nói không nên lời.

“Người không hy vọng lập công để trầm thăng quan tiến chức cho người sao? Chẳng lẽ người cả đời muốn làm thị trung lang của trầm?” Ánh mắt dò xét nét đối trá hiện trên mặt hắc. Đường Trì này, nói vậy chính hắc cũng không biết trong lòng hắc nghĩ gì thì trên mặt đều viết ra hết.

Cả đời sao? Cả đời đều yên lặng ở cạnh người làm cánh tay của người, này cũng không sai. Chỉ là người sẽ cho phép ta ở lại bên cạnh người cả đời sao? Người có thể hay không có một ngày không muốn gặp lại ta...

A, ta suy nghĩ cái gì? Ta không phải quyết định tương lai chờ thiên hạ bình định triều đình thanh minh liền yên rồi đi sao? Vì cái gì lại sinh ra ý niệm cả đời đều muốn ở lại bên người hắc trong đầu? Ta, ta là làm sao vậy?

“Người còn đang suy nghĩ chuyện rồi trầm đi? Hừ! Trầm không cho phép!” Bàn tay căng thẳng, chế trụ cổ tay hắc.

“Bệ hạ, ta sợ...”

“Người sợ? Sợ cái gì?” Ta cũng không biết ta sợ cái gì. Ta chỉ biết nếu ta còn tiếp tục như vậy, sớm hay muộn một ngày ta sẽ làm chuyện mình hối hận cả đời.

“Ta sợ mình tương lai trì sủng sinh kiêu.” Tùy tiện tìm lý do.

“Trì sủng sinh kiêu? Ha ha, người nghĩ nhiều rồi! Đường Trì, người không phải có việc lên gạt trầm đấy chứ?”

Tránh đi ánh mắt dò hỏi của đối phương, nhìn cổ áo hắc, “Không có, bệ hạ.”

“Thật sự? Người không cần lừa gạt quả nhân! Người hắc là biết trầm hận nhất người khác lừa gạt.”

“Không dám.” Cổ áo Thoán Thoán mở thật rộng, trong ngực trần trụi nhìn không sót một cái gì. Nhìn bình thường bên ngoài hắc có vẻ gầy, thân thể dưới quần áo nguyên lai cứng cõi hữu lực như vậy. Bỗng nhiên, Đường Trì cảm thấy yết hầu một trận khô rát, trái tim đột nhiên không thể khống chế đập càng lúc càng nhanh... Thành thật thành thật... !

Ta rốt cuộc là làm sao vậy? ! Chẳng lẽ là không hợp khí hậu? Ta sinh bệnh sao?

“Đường Trì, người không sao chứ? Sắc mặt hảo hồng. Không phải là bị phong hàn đấy chứ?” Bàn tay hơi lạnh khẽ vuốt gò má hắc.

Nhắm mắt lại, từ trong lòng phát ra tiếng thở dài: thật thoải mái... ! Ta thích Thoán Thoán dùng tay hắc vuốt ve ta... Trời! Ta suy nghĩ cái gì? ! Ánh mắt tròn to.

Liều mình cố nén tiếng tim đập như trống trận. Hắc có thể hay không đã nghe thấy? Lớn tiếng như vậy...

“Bệ hạ, ” bỗng rồi mở miệng, dời tầm mắt, “Sắc trời không còn sớm, nếu bệ hạ đã có kế sách thần kỳ, ngày mai liền phải nhổ trại, đi nghỉ sớm bổ sung thể lực vẫn là tốt hơn.”

Thật sâu nhìn hắc một cái, quyết định tối nay không nên ép hỏi hắc cái gì, gạt gạt đầu, “Người sắc mặt đỏ như lửa, có lẽ do lạnh, đều là do người đem chăn đắp hết lên người trầm. Đến, dựa vào lại đây một chút,

ngủ một chút, đến sáng không chừng sẽ khôi phục. Người nếu ngã bệnh, trăm sẽ không có ai hầu hạ.” Cánh tay hữu lực duỗi ra, đem nam tử nhanh kéo vào trong lòng.

Ôm Đường Trì cảm giác tựa hồ không tồi, trừ bỏ bên ngoài hần, mình giống như chưa bao giờ cùng nam tử đồng giường cộng chằm qua. Không biết ôm những người khác có giống Đường Trì không? Ở trong đầu ảo tưởng một chút, Thịnh Lãm đế lúc này liền đem ý niệm này ném lên lên chín tầng mây. Xem ra, phải ôm vẫn là ôm nữ nhân tốt hơn. Đường Trì có thể là trường hợp đặc biệt, hương vị trên người hần trăm thực thích, ôm vừa ấm áp lại thuận tay, có phải đây là duyên cớ trăm tin nhiệm hần nhất?

Làm hoàng đế ôm thoải mái, giống như ôm cái hỏa lò. Đường Trì bị ôm, mới thật sự đáng thương. Tim đập mạnh như muốn bắn ra khoang miệng, nhưng lại không thể đẩy cái ôm của Hoàng thượng ra, nhắm mắt lại tự nhủ nài cảm giác như cả người bị hấp. Lần đầu tiên, Đường Trì cùng Thoán ngủ như thế đến tận sáng.

Ngày kế, Thịnh Lãm đế nhận được thư viết tay của Dương Hiến. Trong đó yêu cầu, nếu cho hần làm nhất phẩm đại tướng hoặc tước vị thân phận trấn thủ một phương, cũng đồng ý vĩnh viễn không truy thảo (xử phạt) hần, thì sẽ mở thành nghênh đế.

Thịnh Lãm đế Hoàng Phủ thoán cười lạnh một tiếng, đem thư ném qua một bên. Sai người truyền lời lại cho Dương Hiến: trăm không cùng phản tặc đàm phán! Nếu hần chiêu hàng, liền tha cho hần một mạng thả hần trở về nhà. Nếu không, đầu người rơi xuống đất là xong hết. Mười dặm sườn núi ngoài Vệ Nam thành, Dương Hiến dẫn dắt tất cả binh chúng còn lại đối chọi cùng đại quân hoàng đế.

Về khí thế, quân Dương Hiến đã thua một bậc. Hơn nữa trong quân không hề ít kẻ chuẩn bị gió chiều nào che chiều ấy, lại có vẻ quân tâm không xong.

Đại tướng hai bên, xuất liên tục quân đấu đá nhau, tướng lãnh quân Dương Hiến bại hai trận, tả hữu của Dương Hiến tuổi chừng ba mươi ngồi trên lưng ngựa trong lòng biết đại thế đã mất, nhưng lại không cam lòng cứ như vậy dễ dàng đầu hàng.

Dương Hiến đi ra trận doanh, cùng tả hữu đi tới trước quân đội, “Thịnh Lãm đế! Người muốn đem dân chúng nghèo khổ chúng ta bức đến cái tình trạng gì? ! Cái gì triều đình miễn thuế duy trì tai khu, đó chỉ là nghe người nói chứ không thấy người làm, người nghĩ muốn lừa gạt thiên hạ dân chúng sao?” Nghe hần nói vậy, dân chúng cũng một trận ồn ào.

Quân trận tách ra, tứ đại tướng lãnh cùng thị trung lang cùng long liên(xe rồng) long trọng trang nghiêm xuất hiện. Thân long bào, đầu đội quan, cầm trong tay bảo kiếm Thịnh Lãm đế uy nghiêm vạn phần ngồi ngay ngắn trên long xa. —— Hảo một bức thiên tử uy nghi!

Hoàng đế trẻ tuổi vừa ra trận liền nghe thấy đối phương phát ngôn bừa bãi, không khỏi cất tiếng cười to: “Buồn cười Dương Hiến người lĩnh dân tác loạn, nhưng lại không có đầu óc!”

Khuôn mặt tươi cười vừa thu lại, “Lời trăm nói trước trận, chính là mười lăm ngày trước, trăm chưa thể về triều, muốn như thế nào thực hành chính pháp? Bất quá, chỉ cần hôm nay thu về thành trì này, chém xuống đầu của người, trăm sẽ lập tức quay về công bố chính lệnh. Đại xá thiên hạ, nơi nghèo khổ cho duy trì miễn thuế. Dương Hiến, người đã luôn miệng nói mình là suy nghĩ vì thiên hạ dân chúng, vậy thì người hãy để đầu lại đi.”

“Người!” Dương Hiến giận dữ, nhưng không nói lại được, trong bụng rối bời, cuối cùng bức ra một câu: “Ai chẳng biết họ Hoàng Phủ các người hoàng thất thế lực, trọng dụng một đồng tiểu nhân vô dụng, vợ vét mồ hôi nước mắt nhân dân thiên hạ, không để ý dân chúng sinh tồn chỉ lo mua vui bản thân. Nói thì hay, hiện nay giàu có cũng chỉ toàn quan viên vương tôn các người, đáng thương nghèo khổ như cũ vẫn là dân chúng chúng ta. Ta Dương Hiến vì thay trời hành đạo vì thực hiện công bằng đất đai, cho dù thân tử sa trường cũng không tiếc!”

“Nói rất đúng, ăn nói quả nhiên có phong thái anh hùng. Chỉ tiếc... , Dương Hiến người thật là vì dân chúng nghèo khổ sao?” Thịnh Lãm đế ngồi ở trên long vô tay hoan nghênh mà cười. Bức rèm che ngăn trở khuôn mặt hần không thấy rõ vẻ mặt của hần như thế nào.

“Có ý gì? !” Dương Hiến trong lòng cả kinh.

“Trẫm thay đại thiên hạ dân chúng hỏi ngươi, ngươi có ý phủ định Đại Á hoàng triều tự xưng hoàng đế đúng không? Ngươi vì sao phải tự xưng UY Đại tướng quân? Ngươi vì sao cho người đưa tới mật hàm yêu cầu nhất phẩm rồi lại quan tước vương vị? Ngươi nói xem! Đây đó chẳng lẽ chính là ngươi làm vì thiên hạ dân chúng? Ngươi dám nói ngươi không lợi dụng bọn họ để đạt được mục đích của mình không?!” Lời nói sắc bén, không thể tránh đỡ.

Nghe được từ phía sau truyền đến tiếng dị nghị của dân chúng, chung quanh những ánh mắt nghi ngờ đâm chọc, Dương Hiến bắt đầu dao động, “Ta sao lại có thể có mục đích? Ta cũng không tự xưng UY Đại tướng quân, đó là tôn xưng mọi người tặng cho ta. Ta đưa ngươi mật hàm chính là nghĩ muốn bảo trụ tính mạng dân chúng thành trì này, lúc đó mới tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục...”

“Thật sự là buồn cười! Tính mạng dân chúng toàn thành này cần ngươi bảo toàn sao? Trẫm ngay cả thu ba tòa thành trì, có thể giết lung tung? Có thể có tổn hại mệnh dân chúng bình thường? Ngươi nói ngươi không có mục đích không thể cho ai biết, vậy trẫm hỏi ngươi, tiền bạc châu báu ngươi chiếm được từ đâu mà đến? Ngươi đem lương thực phân chia vì cái gì không đem vàng bạc ngươi đoạt được cũng nhất tịnh phân ra?”

Hắn sao lại biết?! Dương Hiến hai mắt trợn lên.

Quân Dương Hiến ồn ào, “Cái gì? ! Tướng quân có vàng bạc châu báu? Hắn không phải nói đều phân cho chúng tasao? Chẳng lẽ hắn gạt chúng ta? Hắn lợi dụng chúng ta?”

“Dương tướng quân, mời ngươi giải thích!” , “Đúng! Mau giải thích! Ngươi nói thế này là sao?!”

Mất thấy hiệu quả, Thịnh Lãm để lại tiếp tục lửa cháy đổ thêm dầu, “Dương Hiến, trẫm nghe nói ngươi từng làm cử nhân, tựa hồ khi đó ngươi xem thường nhất đó là dân chúng nghèo khổ. Thường nói bọn họ lỗ mãng dã man cả người thối không chịu ở gần họ, từng có ăn xin đến trước cửa nhà ngươi, ngươi ngại đối phương phát ra tanh tưởi còn thả chó cắn người đứng không? Sau đó nhà ngươi sa sút, dựa vào thê tử từng là danh kỹ một thời mang tiền riêng đến mua một chức quan nhỏ ở Kinh Châu, cuối cùng cầu kết sơn tặc phát động phản loạn, tự xưng Đại tướng quân rồi về sau cưới nữ tử danh giá về làm vợ, đem người vợ nghèo đói năm đó vứt đi. Ngươi như vậy, thực sự sẽ thay trời hành đạo suy nghĩ cùng dân chúng cùng khổ? ! Ân?!”

“Ngươi nói vậy! Nói năng vậy bạ!” Dương Hiến thần sắc đại loạn.

“Lớn mật!” Nghe đầu lĩnh phản quân vũ nhục Thánh Thượng, mười vạn quân phát ra tiếng hô như sấm.

Bị dọa đến giật mình một cái.

Lúc này, quân Dương Hiến đã nhốn nháo! Vừa mới trong miệng đương kim thiên tử nói ra chuyện thật, bọn họ nhiều ít cũng có chút nghe thấy, chính là không nghĩ nhiều mà thôi. Hiện giờ một khi bị vạch trần, điểm đáng ngờ liền càng ngày càng nhiều. Độ tín nhiệm đối với UY Đại tướng quân cũng càng ngày càng thấp.

Đột nhiên, Lưu tướng lĩnh được Dương Hiến coi là cánh tay trái ném bảo kiếm đi, đưa ngựa đến giữa sân ương, “Thánh Thượng nói quả thật là thật, ta cũng đối hắn nhiều điểm không phục, hiện giờ gặp vua hiền, tội đem nguyện ý thần phục. Khẩn cầu Thánh Thượng thứ tội.”

“Lưu tướng quân, ngươi!” Dương Hiến chỉ vào bóng dáng hắn, cả người phát run.

Thoảng do dự một chút, một tướng lĩnh khác cũng noi theo. Có thứ nhất, liền có thứ hai, có thứ hai, liền có thứ ba, người tỏ vẻ nguyện ý thần phục càng lúc càng nhiều. Trong trận quân Dương Hiến, trên mặt đất rải đầy đao kiếm.

“Trời muốn diệt ta a!” Dương Hiến biết đã không thể vãn hồi hoàn cảnh xấu, thở dài một tiếng gơ kiếm tự vận. Đến tận đây, thành trì mất đi toàn bộ được thu hồi. Thịnh Lãm để nự giá thân chính binh không đổ máu, ngăn ngừa một tháng thu hồi đất đai bị mất kiến hạ uy vọng, sau này đã thành huyền thoại trong lịch sử Đại Á hoàng triều. Nhất là trận chiến cuối cùng, lại chưa từng có ai như vậy, chỉ bằng mấy câu liền đánh tan lòng quân của địch, khiến cho thống lĩnh phản quân tự tử ngay tại trận, khiến vạn người tán dương.

Nhưng ai có thể biết, phía sau truyền thuyết hoàng đế công thành trấn áp thu phục phản loạn quân, từng có một thị vệ Đường Trì nho nhỏ cống hiến không ít? Chỉ bằng đề nghị hắn, đã cứu biết bao tính mạng vô

tội?

Đường Trì khi đó đối với Đại Á hoàng triều mà nói chỉ là một nhân vật nhỏ bé, nhưng về sau thì... , về phần đời sau của hắn nên bắt đầu từ đâu đây? Thôi, để nói sau, hồi sau sẽ rõ.

“Người nói người chết không phải Dương Hiến thật?” Đang trên đường quay về triều, Thịnh Lãm đế ngồi ở trên long liễn thấp giọng hỏi mật thám.

“Vâng, chính thể tử của hắn, vị danh kỹ kia khi xem thi thể xong đã xác nhận.” Quý một gối ở ngoài xe, mật thám chuyên môn phụ trách dò hỏi các loại sự tình thấp giọng bẩm tấu.

“Vàng bạc Chu chiếm giữ đã phải người xem chưa? Mau sai người đem đi.” Hoàng đế trong lòng có chút dăm chiêu phân phó.

“Này... , bẩm Thánh Thượng, vàng bạc đột nhiên biến mất.” Giương mắt nhìn lên thần sắc hoàng đế, thấy hắn chỉ nhìn chằm chằm mình, vội vàng lại cúi đầu, “Vi thần đã phái người tiến đến xem xét, phát hiện phía dưới hố vàng có một thông đạo, lúc ấy không lưu ý đến. Cho nên...”

“Cho nên có kẻ hở để hắn thoát! Lui ra, mật tra hành tung của hắn, hơn nữa chú ý...” Khom người xuống, đưa lỗ tai một phen mật ngữ xong, nâng thân lên, “Nhớ lấy, không thể tiết lộ chuyện Dương Hiến còn sống. Người nhà còn lại của hắn...” Làm động tác “trảm”, “Trảm không muốn nghe bên ngoài có lời đồn kì quái!”

“Vi thần tuân chỉ!” Mật thám nhận lệnh xong, lặng yên thối lui.

“Bệ hạ, ngài có tính toán gì không?” Đường Trì vẫn ẩn thân ở một bên không giấu diếm chuyện lạ hắn đã nghe được.

“Lúc trước bệ hạ sắp xếp mua chuộc hai tên tả hữu, cũng an bài nội tuyến trà trộn vào trong phản loạn quân, tạo thành thanh thế tan rã quân tâm này, chỉ là không nghĩ tới...”

Thịnh Lãm đế tựa hồ cũng không giấu diếm tính toán của hắn, cười lạnh một tiếng: “Trẫm lúc ấy còn cảm thấy kỳ quái, phản tặc này như thế nào bị trảm hai ba câu nói đã tự vận mà không có chút đấu tranh ẩu đả. Nguyên lai là hắn dùng kế kim thiền thoát xác! Nói vậy hắn nhìn tình thế thiên hạ biết hiện tại cho dù hắn cố gắng phản bác cũng không hề có phần thắng, cho nên tìm người âm thầm dời vàng bạc đi, chờ đợi cơ hội Đông Sơn tái khởi. Quả là một tên giáo hoạt!”

Đường Trì lo lắng theo, “Thần chỉ sợ hắn có khiên đỡ, nếu không thiên hạ rộng lớn, hắn phải tìm người nào nương tựa? Lại có người nào dám che dấu hắn? Lưu lại hậu hoạn này...”

“Trẫm sẽ không để cho hắn trở thành hậu hoạn! Nếu hắn thành thật trốn tránh sẽ bỏ qua, nếu hắn dám rục rịch, sẽ xin luôn cái đầu của hắn.” Thịnh Lãm đế trên mặt lộ vẻ hàn ý.

“Bệ hạ hắn đã có manh mối về người hắn nương tựa?”

“Thiên hạ rộng lớn, hiện giờ dám cùng quả nhân đối nghịch, âm thầm nghĩ muốn nắm trong tay quyền thế liệu có được mấy người! Hừ! Chờ trẫm tóm được nhược điểm sẽ từ từ xử lý chúng!”

“Minh thương dịch đoá ám tiền nan phòng(\*), còn thỉnh Thánh Thượng cẩn thận ám toán.”

“Vậy dựa vào thị vệ trung thành nhà ngươi rồi! An nguy của Trẫm đều giao vào tay ngươi, đừng để trẫm nghe mấy lời vô vị muốn từ quan nữa!” Hoàng đế trẻ tuổi nhìn về phía thị vệ trung lang của mình, biểu cảm như cười mà không cười.

“... Thần sẽ dốc hết sức.” Ta không thể không rời hắn, nguyên bản làm hoàng đế sinh hoạt mỗi ngày đều có thể bị người ám toán, ta lo lắng hắn như thế, về sau như thế nào mới có thể rời đi? “Khởi bẩm Thánh Thượng, phía trước đã đến Lâm Đồng. Châu quan cùng Huyện lệnh văn võ các chức đã ở ngoài cửa thành năm mươi dặm đón chào.” Vương Hữu Sinh cưỡi ngựa đi tới trước loan giá, xoay người xuống ngựa quý xuống đất bái bái.

“Ân, biết. Người chuyển lời tới quan viên địa phương, trẫm hôm nay nghỉ lại.”

“Tuân chỉ.” Vương Hữu Sinh đi truyền lệnh. “Hy vọng quan viên lần này không giống các châu thành trước, mạnh mẽ nịnh hót cực kỳ xa hoa. Nếu không bệ hạ còn chưa về kinh, đầu châu quan chém xuống so với phản quân đã chết còn nhiều hơn.” Đường Trì cười thuận miệng nói.

“Ha ha! Như vậy chẳng phải vừa lúc đó có thể thấy được quan viên châu huyện hữu dụng hay không sao?” Trên đường về Thịnh Lâm để mượn cơ hội này rửa sạch triều chính đã chém không ít ác bá tham quan.

“Bệ hạ tối nay có phải hay không cũng muốn mở tiệc chiêu đãi quan viên Bản Châu đảo? Hay là sớm nghỉ ngơi, mau chóng quay về?”

Lắc đầu, “Trẫm đã lệnh mật thám đi trước điều tra, tối nay thấy chủ yếu là quan viên liên chuẩn bị ngủ lại. Đường Trì, người đã nhiều ngày tựa hồ quá mức căng thẳng không có hảo hảo nghỉ ngơi, tối nay trẫm cho Lí Hiên phái người gác đêm, người cùng trẫm nghỉ ngơi đi.”

Sửng sốt một chút, muốn cự tuyệt lại không biết nên như thế nào cự tuyệt, đã nhiều ngày tìm lý do nói phải tuần tra ban đêm không ngủ cùng Thoán, xem ra tối nay... , “Tạ ơn bệ hạ quan tâm!” Bên trong thành Lâm Đồng, quan viên diện kiến đương kim thánh thượng Thịnh Lâm đế xong, Huyện lệnh cùng châu lệnh hai người Lâm Đồng lưu lại cùng hoàng đế dùng bữa tối. Đường Trì cùng với dư chủ yếu tướng lãnh cũng nhất tề đồng liệt.

Đang dùng thiện gian, chợt nghe lâm đồng Huyện lệnh vỗ tay hoan nghênh sai người thượng rượu. Thanh lạc, một trận linh bội tiếng vang cùng với một đám thướt tha nhiều vẻ thủ phủng bầu rượu đích tuổi thanh xuân nữ tử xuất hiện ở đại sảnh.

Mỗi người không cần phân phó, phân biệt ngay ngắn có tự tiêu sái đến các văn võ quan viên phía trước, quỳ xuống phụng rượu.

Hồi Đức tường quân Ngô Hiếu Thành háo sắc thấy vậy, cười títt mắt. Thầm nghĩ trong lòng lâm đồng Huyện lệnh này quả nhiên thượng đạo, mình chẳng qua cố ý vô tình nói ra một câu, liền có thể làm ra chuyện này, nói vậy ngày thường hẳn là hưởng lạc không ít.

Đường Trì tuy chỉ là thân phận thị trung lang, nhưng là người duy nhất được đương kim Thánh Thượng gọi vào phụ cận dùng bữa. Mắt thấy mỹ nữ phụ cận cũng không phản ứng, chỉ chăm chú nhìn mỹ mạo nữ tử đang thêm rượu cho Thịnh Lâm đế.

Đường Trì coi trọng nữ tử này sao? Vậy tại sao hẳn cứ nhìn chòng chọc? Chỉ vì nàng kia quá mức lớn mật, thừa lúc thêm rượu cố tình cợt nguyệt mình vào tay hoàng đế

Lại nhìn Hoàng Phủ Thoán, chỉ thấy hẩn mặt mày mỉm cười giống như thích thú.

Đường Trì ăn cơm không biết ngon, cả đầu óc đều suy nghĩ nữ tử này như thế nào lớn mật như thế không biết cảm thấy thẹn, còn có Thoán như thế nào không có chút cảnh giác, nếu nữ tử là kia là người do Dương Hiến phái tới ám sát hẳn, chẳng phải là nguy hiểm? Ban đêm, Đường Trì đưa hoàng đế sớm ra khỏi bữa tiệc chuẩn bị đi ngủ.

Khi bọn hắn rửa mặt chải đầu xong, người hộ tống hầu hạ đi trước Huyện lệnh an bài phòng ngủ, khi mở cửa vào phòng, rõ ràng, trên mặt đất đã có một nữ tử thiên kiều bá mị đang quỳ!

“Tiểu nữ tử thỉnh an Hoàng Thượng, nguyện Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Thanh âm ôn nhu thật là dễ nghe.

“Người là người nào? Ngẩng đầu lên.” Thịnh Lâm đế không lạnh không nhạt hỏi han.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, tiểu nữ tử chính là con gái của lâm đồng Huyện lệnh, đặc biệt đến hầu hạ Hoàng Thượng.” Nữ tử ngẩng đầu lên, a! Hảo một mỹ nhân dung mạo như tranh, nhìn mặt này đúng là nữ tử lớn mật phụng rượu ban này.

## 10. Chương 10

“Là phụ thân cho người tới sao?” Thịnh Lâm đế bước qua nữ tử, đi đến trước bàn ngồi xuống.

Không dám đưa lưng về phía hoàng đế, quỳ trên mặt đất xoay đầu gối di động, vén áo thi lễ, “Bẩm Hoàng Thượng, là mạn nhân tự mình... muốn đến hầu hạ ngài.” Thanh âm càng nói càng nhỏ, nữ tử có vẻ vô cùng thẹn thùng.

Đường Trì đứng ở cửa tiến không được lùi không xong, nhìn biểu tình của đương kim Thánh Thượng giống như không có ý đuổi nữ tử ra ngoài. Trường hợp này, làm một gã thị vệ nho nhỏ, việc duy nhất có hấn thể làm chính là: “Bệ hạ, sắc trời không còn sớm, thỉnh sớm đi nghỉ ngơi. Vi thần... cáo lui.”

Gật gật đầu, tỏ vẻ biết. Thịnh Lãm đế cũng không giữ thị vệ của mình lại. Mà nữ tử chính là thỉnh thoảng lên nhìn hoàng đế trẻ tuổi anh tuấn thần võ, hai mắt tràn đầy nước má phỉm màu hồng, một lòng hiển nhiên sớm đã trao trọn, trong mắt tự nhiên sẽ không có người khác.

Cảm thấy được ngực giống bị cái gì ngăn chặn, cúi đầu, khom người, lui ra phía sau từng bước, trở ra ngoài cửa thuận tay đóng cửa lại.

Ngoài cửa, Lí Hiên thân là nhị phẩm đại tướng nhưng lại tự mình đứng ở ngoài cửa phòng đêm cho hoàng đế. Thấy Đường Trì từ trong đi ra, cười nói: “Đường đại nhân, đã nhiều ngày người vất vả. Hoàng Thượng hiện giờ cũng có người hầu hạ, người cũng sớm đi nghỉ ngơi đi.”

Quay đầu, xả ra một cái khuôn mặt tươi cười, “Lý đại nhân, thỉnh gọi ta Đường Trì trước kia là được rồi. Đường đại nhân, nghe thật đúng là không quen.”

“Ha ha, người còn nói ta, người còn không phải gọi ta “Lý đại nhân” ?” Lí Hiên hạ giọng cười khê.

Đường Trì cũng tự nhiên đem thanh âm hạ thấp, “Thực xin lỗi, “Lí Hiên” đại nhân!”

“Người a! Ha ha!” Vỗ vỗ bả vai, “Mấy thị vệ chúng ta hiện giờ đều đã được phong quan ban tước, tuy nói đều là hầu hạ Hoàng Thượng, đều không giống người ngày đêm đi theo bên người hoàng thượng. Đường Trì a, người đi theo bên người hoàng thượng không thoải mái sao?”

“Cũng may, Hoàng Thượng đối thần coi như săn sóc.” Đường Trì đứng trước cửa muốn rời đi rồi lại không muốn đi, mâu thuẫn tranh đấu gay gắt không chịu nổi.

“Hoàng Thượng đối với người quả thật so với người bình thường tín nhiệm nhiều. Bất quá tục ngữ nói...” Lí Hiên đem thanh âm hạ càng thấp, “Này gần vua như gần cọp, người làm việc đều phải cẩn thận là trên hết. Cẩn thận kéo rước họa vào thân! Ở bên người hoàng đế làm việc hơn nữa nhớ kỹ đừng chọc tới hai loại người: tiểu nhân cùng nữ tử! Tỷ như người hiện đang ở bên trong hầu hạ kia, hôm nay chỉ là con gái lâm đồng Huyện lệnh, nói không chừng hoàng đế nhìn trúngnàng ngày mai nàng chính là tần phi của thiên tử, nếu chúng ta vô ý đắc tội những người này, tương lai không chừng liền chịu không nổi! Phải biết rằng gió chiều nào che chiều đó?” Lí Hiên không hổ là người nhiều tuổi nhất trong mười hai thị vệ lúc trước, tầm mắt cùng kinh nghiệm cũng nhiều hơn so với người bình thường.

Thoán sẽ nhìn trúng nữ tử kia sao? Hẳn sẽ mang nàng quay về kinh phong nàng làm tần phi sao? Sẽ sao? Hẳn hẳn là thế, nàng kia xinh đẹp như vậy. Thoán để nàng lưu lại hầu hạ, không phải là có cái ý tứ kia sao?

“Đường Trì? Người làm sao vậy?”

“A! Không có gì. Ta suy nghĩ bệ hạ... đến nay chưa phong tần phi, nữ tử này, nữ tử này sẽ trở thành phi tử đầu tiên sao?” Trong miệng lộ vẻ cay đắng, yết hầu có chỗ khản đặc dị thường. Như là không cẩn thận nuốt vào một cái bánh mỳ lớn, mắc ở yết hầu trên không ra trên dưới không ra dưới.

“Có lẽ. Đương kim Thánh Thượng mặc dù không háo sắc, nhưng gặp dịp thì chơi cũng chẳng có gì là lạ. Khi Thánh Thượng còn làm Nhị hoàng tử, trong phủ cũng có mấy cơ thiếp chuyên môn thị tẩm. Huống chi, tần phi hoàng hậu này sớm hay muộn cũng đều là phải phong!”

“Đối, sớm hay muộn... đều là phải phong, sớm hay muộn.” Như là đang nói với chính mình.

“Bình thường trong cung tuyển phi, ít nhất phải con gái quan viên trên tứ phẩm mới có khả năng trúng cử. Một đứa con gái Huyện lệnh muốn một bước lên phượng hoàng, cũng chỉ có nhân cơ hội này. Nàng kia thật cũng có chút tâm kế.”

Hai người nói nhỏ trong chốc lát, phần lớn đều là Lí Hiên nói, Đường Trì nghe. Đường Trì khi nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng rên của nữ tử, không hẹn mà cùng im miệng, bắt đầu đem lực chú ý phóng hướng bốn phía.

Rất nhanh một canh trôi qua, thủ vệ thay ca đi vào, Lí Hiên trở về nghỉ ngơi, Đường Trì tìm lấy cơ hội lưu lại.

Khi tới canh bốn, cửa phòng bị mở ra, một thân ảnh yếu đuối cầm trong tay cây đèn từ trong đi ra.

Thủ vệ cúi đầu không dám nhìn nhiều. Đường Trì đứng ở cạnh cửa, nhìn thấy nàng rời đi tập tễnh nên bước, vẻ mặt thẹn thùng, yên lặng không biết suy nghĩ cái gì.

Trời đã sáng, Đường Trì cứ như vậy đứng ở cửa phòng ngủ hoàng đế suốt một đêm.

Hoàng đế chiều tắm, nữ tử thị tắm, nguyên bản chính là việc bình thường. Nếu hiểu được, vì cái gì trong lòng lại chưa xót như thế?

Ta vẫn nghĩ chỉ có ta mới là người tối thân cận với Thoán Thoán, chỉ có ta mới có thể thân cận cùng hắn như thế, chỉ có ta mới có thể thấy hắn khi ban đêm ngủ say như một đứa nhỏ hồn nhiên, hoàn toàn không giống như ban ngày.

Thích cảm giác bàn tay lạnh của hắn vuốt ve trên người, thích hắn nhắm mắt lại cùng mình câu được câu không nói chuyện phiếm, thích hắn ôm mình ngủ say...

Nhưng đôi tay hiện giờ lại ôm người khác.

... Ta suy nghĩ cái gì... ?

Đã đến giờ thức dậy, nội quan thái giám đi theo hầu hạ đang cầm dụng cụ rửa mặt chải đầu đi vào trong phòng.

Cách trong chốc lát, thái giám lui ra, đi đến bên thị trung lang, “Đường đại nhân, Hoàng Thượng gọi ngài vào.”

“Ta?” Đường Trì sửng sốt một chút.

“Phải Hoàng Thượng sai nô tài đi tìm Đường đại nhân đến.” Nghe khẩu khí nội quan, Thịnh Lãm để hắn không biết thị trung lang của hắn vẫn đứng ngoài cửa.

“Đã biết, đa tạ công công, ta vào.”

Mới vừa đi đến nội gian, chợt nghe đến: “Đường Trì sao? Tiến vào.”

“Bệ hạ, nghe công công nói ngài tìm thần?” Nhìn Hoàng Phủ Thoán một thân nội y áo khoác ngắn tay mỏng tóc dài, rõ ràng đã từng nhìn qua, nhưng giờ lại mang theo một tia xa lạ.

“Lại đây chải tóc cho trẫm.”

“Tuân chỉ.” Đường Trì đi đến phía sau Thoán, chải tóc cho hắn.

Bên trong im ắng, nhẫn nhịn, cuối cùng vẫn là không nhịn được, làm bộ lơ đãng hỏi: “Bệ hạ, nữ tử đêm qua kia, ngài chuẩn bị như thế nào xử trí? Hôm nay mang nàng cùng quay về kinh sao?”

Ngay cả do dự đều không có, “Không. Trẫm sẽ không mang nàng quay về kinh. Cái loại nữ tử này một đêm cũng đủ.”

Tâm tình buồn lổn, cự tuyệt nguyên nhân suy nghĩ chính mình đột nhiên tâm tình thông, lập tức đưa ra một vấn đề phi thường thực tế, “Nhưng, nếu nàng kia mang long thai...”

“Không có khả năng!” Khẩu khí chém đinh chặt sắt.

“Không có khả năng?” Vì cái gì?

“Trẫm không lưu giống lại cho nữ tử.”

Muốn hỏi hắn vì cái gì, nhưng xem sắc mặt hắn, biết là không thích hợp để hỏi.

“Đêm qua người đi đâu? Trong phòng có thể có nữ tử thị tắm?” Thịnh Lãm để đột nhiên mở miệng hỏi.

Mở miệng ra, lại nhắm lại, sau đó tái mở ra, “Ta... thần canh giữ ở ngoài cửa. Thần đối nàng kia không yên tâm, cho nên...”

“Ân, trẫm không nghĩ trên người ngươi có dính hương son phấn của nữ tử.” Đường kim Thánh Thượng nói ra một câu không rõ nghĩa.

Đường Trì cũng không miệt mài theo đuổi ý nghĩa những lời này, cười trả lời: “Thần giao tiếp cùng nữ tử không tốt, đến nay cũng chưa từng ở chung với nữ tử. Nếu trong phòng thật sự có người chạy tới thị tẩm, thần chỉ sợ sẽ sợ tới mức chạy mất.”

“... Vậy là tốt rồi. Đường Trì, giúp trẫm giày.” Đôi chân mang tất trắng đưa đến trước mặt hần.

Quì một gối, đi giày cho hần.

” Phủ thêm long bào cho trẫm.” Đứng lên, cùng hần mặt đối mặt.

Phủ thêm long bào cho hần, buộc thật cẩn thận vạt áo.

“Đi pha trà cho trẫm.”

Yêu cầu của Thoán hôm nay như thế nào nhiều như vậy? Đường Trì âm thầm kinh ngạc, nhưng cũng làm việc theo phân phó.

“Đường Trì ngươi lại đây!” Trà còn chưa pha xong, mệnh lệnh lại đã đến tiếp.

Không biết sự tình gì, đi đến trước mặt hoàng đế, vừa ngẩng đầu định hỏi, đột nhiên để vương trước mặt ôm thật chặt!

“Hoàng Thượng?!”

Cánh tay buông lỏng, “Đi chuẩn bị khởi giá.” Hoàng Thượng không hề giải thích hành vi của mình, bởi vì hần cho rằng không cần thiết. Xem ra Ổ hần, chính là muốn ngửi mùi thơm mà hần thích trên người Đường Trì, xóa đi mùi son phấn nồng nặc nữ tử đêm qua lưu lại. Trong đó một nguyên nhân mà hần không thể nào tiếp cận nữ sắc chính là bởi vì không thể chịu đựng được mùi son phấn trên người nữ tử.

Nhưng, Đường Trì đột nhiên bị ôm trụ, đương nhiên không biết suy nghĩ trong lòng đối phương, thế cho nên bị biểu hiện không rõ này của đương kim Thánh Thượng làm cho nội tâm đại loạn.

Phản loạn quân tuy rằng thuận lợi thu phục nhưng lại lưu lại một tai họa ngầm, lo lắng biến cố trong kinh cũng nghĩ phải sớm trọng chỉnh triều cương thực hiện lời hứa, Thịnh Lãm để không dừng lại trên đường nhiều mà nhanh chóng hướng về kinh.

Dọc theo đường đi, Đường Trì không rời tả hữu hoàng đế, tự mình làm hết mọi việc. Thậm chí nguyên bản một chút việc xác nhận nội quan thái giám hần cũng toàn bộ lo liệu. Nhìn khuôn mặt tươi cười vừa lòng của đương kim Thánh Thượng, trong lòng hần còn có sự thỏa mãn nói không nên lời, nhìn thấy đối phương thoáng lộ ra một ít mệt mỏi liền đau lòng không thôi, tiện đà để hần hảo hảo nghỉ ngơi.

Nhất cử nhất động của Hoàng Phủ Thoán đều vô tình liên lụy đến tâm can Đường Trì, tâm tình của Đường Trì bởi vì biến hóa của hần mà biến hóa, hành động bởi vì hần cần mà triển khai.

Mà biến hóa này đó, chính hần tuy rằng cũng cảm giác được, nhưng hần cũng không cho rằng này có cái gì không ổn. Huynh trưởng quan tâm tiểu đệ nguyên bản chính là chuyện đạo lý hiển nhiên, hơn nữa ngoài hần ra, còn có ai có thể giống hần toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho Thoán như vậy. Ôm ý tưởng này, Đường Trì lấy làm lí do cho tất cả hành vi của mình.

Văn võ bá quan dân chúng kinh đô hoan nghênh Thịnh Lãm đế chiến thắng trở về, lúc sau, hần lập tức sai người hạ chiếu, miễn thuế ba năm cho phương bắc, cũng phái người tâm phúc áp giải vàng bạc lương thảo trợ giúp tai khu.

Chu Thừa tướng liên tiếp lên lớp giảng bài tìm lý do muốn thu hồi binh quyền, lấy cớ thu hồi lá chắn của mình “Thiên hạ chưa ổn các châu thành cần quân sĩ đóng quân” nói với hoàng đế.

Sùng Thịnh nguyên niên tháng năm, Thịnh Lãm đế truyền lệnh thiên hạ mở khoa cử ba năm một lần, nay là thời kỳ thi đình. Lệnh thiên hạ chỉ sĩ có học lập tức ứng thí, nhiều năm khoa khảo không thuận nhiều

người cũng chuẩn bị thi thêm lần nữa. Đề phòng các nơi giám thị quan viên mưu lợi riêng làm rối kỉ cương, phải tuần khảo khác tuần tra các trường thi, mặc dù không thể đạt đến hiệu quả toàn bộ bất biến nhưng tổng cũng thu được tác dụng xao sơn chấn hổ(đại khái ý nói là tác dụng to lớn), cũng không đem chi sĩ tài năng chân chính toàn bộ vùi lấp.

Sùng Thịnh nguyên niên tháng sáu, Thịnh Lãm đế ở kinh đô hình bộ nha môn đặt một cái trống đặc biệt, cổ vũ thiên hạ dân chúng có oan gì thì đánh trống tố giác. Đề phòng cáo trạng dân chúng bị bắt hại, thủ lĩnh cấm vệ quân kiêu kỳ đô úy Đường Trì ra lệnh cho thủ hạ cấm vệ quân ngày đêm tuần tra chung quanh hình bộ, bảo hộ dân chúng cáo trạng cùng gia quyến họ.

Sùng Thịnh nguyên niên tháng bảy, nguyên Hồi Đức tướng quân Ngô Hiếu Thành phạm tội ăn hối lộ ,dựa thế cường đoạt dân nữ bắt làm kỹ nữ, bị trảm thủ bên đường thị chúng. Toàn bộ gia sản sung quốc khố.

Sùng Thịnh nguyên niên tháng tám, sáu giám quan địa phương mưu lợi riêng tự ý bán đề thi làm rối kỉ cương bị xử. Con cháu trong nhà mà tiếp tay làm bậy liền bị lưu đầy. Không kể ngoài kinh thành, có các quan nhân diêm vận(vận chuyển muối) khác, trà doanh(kinh doanh trà), thủy vận bị dân chúng nhập kinh tố giác liền bị thẩm tra xét nhà.

Sùng Thịnh nguyên niên tháng chín, nghênh đón nhân tài thi đình đầu tiên từ ngày Hoàng Phủ Thoán xưng đế tới nay. Cùng tháng, tự tay viết Trạng Nguyên, bảng nhân, thám hoa nhân sĩ đầy triển vọng, đương điện ban thưởng quan tước —— vừa vặn đều là phó quan. Trong đó đặc biệt Trạng Nguyên Thường Vạn Chính có huyền cơ cương trực ghét đua nịnh, được Thịnh Lãm đế đặc biệt phong cho chức vị hình bộ thượng thư.

Sùng Thịnh nguyên niên tháng mười, khi ám chỉ của Thoán hoàng đế hạ xuống, không ít quan viên bù nhìn vô dụng lấy cớ cáo lão hồi hương đem chính vị tặng cho Phó Thủ của hoàng đế.

Sùng Thịnh nguyên niên tháng mười một, Thịnh Lãm đế chính thức bắt đầu dùng tổ chức mật thám—— Tả Cung quân, từ nguyên lai một trong mười hai thường thị Tôn Sa Hải phụ trách, chuyên dò hỏi tin tức thiên hạ cho mình. Cùng tháng, hộ bộ thượng thư phụ trách tài Du Phi nhận được mật lệnh, cùng tam hoàng tử trước kia mà hiện nay là Thư vương bí mật gặp mặt hiệp thương. Nửa tháng sau, Thư vương mang theo Tứ đệ Hoàng Phủ Nguyên rời hoàng cung, nói là chu du thiên hạ.

Sùng Thịnh nguyên niên tháng mười hai, hoàng đế trẻ tuổi cảm thấy trong tổ chức quan viên triều chính đã dần dần tiến tới ổn định, quân, chính, pháp, tài các bộ đầu não đều đã thay thành người hần thân phái, trừ các vị trí bên ngoài.

Hiện nay, thế lực trong hoàng triều phân thành hai phe, hoàng đế quyền thế từng bước tăng mạnh, đám người Chu thừa tướng thế lực dần thu nhỏ, nhưng kẻ này chường quân triều chính nhiều năm, con gái lại là đương kim thái hậu, vả lại những tội lỗi của hắn lại không truyền ra bên ngoài, nhất thời, Thịnh Lãm đế cũng vô pháp thay đổi gốc rễ này.

Sùng Thịnh năm hai, triều đương kim Thánh Thượng mạnh mẽ chinh đốn Đại Á hoàng triều, bắt đầu chậm rãi khôi phục, các nơi dân chúng nghèo khổ bởi vì được ngân lương đến hỗ trợ lại miễn đi ba năm thuế phú, có thể an tâm trì gia cày ruộng, trong thiên hạ có vẻ phồn thịnh.

Tết âm lịch năm sau, Chu thừa tướng chờ lão(ý muốn nói là già ầy) dâng thư trên triều, thỉnh cầu Hoàng Thượng lo chuyện tuyển phi.

Hình bộ thượng thư Thường Vạn Chính cùng Đỗ Uyên thì trên điện khẩn cầu Thánh Thượng ba bốn lần, nói thiên hạ chưa khôi phục nguyên khí, hiện giờ việc tuyển phi kia thật sự hao tài tổn của không nên lâm vào. Hoàng đế cho rằng có lý, chuẩn bị kước từ ý của Thừa tướng.

Mà đám người Chu thừa tướng nhân cơ hội khác đề nghị, tỏ vẻ có thể cho trú kinh quan viên cùng vương thân đem nữ nhân trong nhà vừa độ tuổi tiến cung mặt thánh, tạm thời tuyển ra phi tử hầu hạ bên người.

Sau khi hồi cung, đương kim Chu thái hậu bỗng nhiên truyền ý chỉ, yêu cầu Thịnh Lãm đế yết kiến. Đại ý là nàng trong cung cuộc sống tịch mịch, muốn ở hậu cung tổ chức buổi tiệc ngắm hoa xuân, mở tiệc chiêu đãi phu nhân nữ nhân của văn võ bá quan trong kinh. Cũng hy vọng hoàng đế cũng có thể tham dự.

Thịnh Lãm đế trong lòng cân nhắc một phen, cho rằng tạm thời vẫn phải duy trì hai nhà Hoàng Phủ, Chu an khang, cũng giữ thể diện cho Chu thái hậu trên danh nghĩa. Liền đáp ứng thẳng tư hậu cung ngự hoa

viên tổ chức hội thưởng xuân, mở tiệc chiêu đãi các ái nữ gia nội quan viên.

Thánh lệnh vừa ra, đám người Chu thừa tướng âm thầm tâm hỉ, nữ tử vừa độ tuổi của các đại quan viên chuẩn bị bề ngoài xuân tình. Áo tường tượng lai chính mình cùng hoàng đế trẻ tuổi anh minh thần võ dung mạo tuyệt thế bên nhau. Nhất thời, trong kinh các phường dệt vải lớn đều thiếu hàng, gấm lụa trân quý đẹp đẽ chỉ trong một đêm hết sạch.

Thân là hoàng cung thủ lĩnh cấm vệ quân kiêu kỳ đô úy Đường Trì biết được hoàng đế muốn tổ chức hội thưởng xuân, chỉ yên lặng an bài chuẩn bị giữ an toàn trong cung cho ngày ấy. Không nói nhiều hơn.

## 11. Chương 11

Ngày đó, trong ngự hoa viên oanh thanh yến ngữ sắc màu rực rỡ, các thiên kim đủ loại trang phục ăn mặc sắc sảo đậm nhạt nổi trội hẳn lên, quả nhiên là hoa không thể đẹp bằng người. Mọi người nói là đến ngắm hoa, nhưng hoa xuân kia sao có thể sánh cùng Chu thái hậu cùng Thánh thượng tài phong nhã vận đang tiến đến kia! Nguyên bản mọi người cũng đảo mắt quanh các cô nương nhưng hầu như toàn bộ đều tập trung trên người Thịnh Lâm đế.

Đợi mọi người hô xong vạn an, tiệc thưởng xuân do Chu thái hậu chủ trì bắt đầu. Thiên kim của trú kinh quan viên tứ phẩm đều tiến lên chào, báo ra khuê danh. Sau đó đầu tiên là an bài cấm kỳ thư họa ca múa biểu diễn, khuê tú dung tư lệ mỹ trở hết tài năng mong được Hoàng Thượng ưu ái.

“Ha hã, tên nhóc, người đang nhìn ai? Nhìn đến không chớp mắt! Kia chính là những cô nương tương lai có thể trở thành thiên tử tần phi... A! Người đang nhìn Hoàng Thượng!” Theo ánh mắt hắn, phó úy kiêu kỳ cấm vệ quân—— nguyên lai là một trong mười hai thường thị Nguyên Khiêm Thành khẽ nói.

Thu hồi ánh mắt, nhìn thoáng qua phó úy bên cạnh, “Chức trách của chúng ta chính là bảo hộ Hoàng Thượng, không nhìn ngài thì nhìn ai?” Đứng ở ngoài đình các, Đường Trì đang cùng phó úy tùy thời tuần trạchung quanh ngự hoa viên.

“Hình như người không phải nhìn như thế?” Nhỏ giọng nói thầm một câu, bởi vì Đường Trì hiền lành không kiêu ngạo, hơn nữa hai người nguyên lai là đồng hương, Nguyên Khiêm Thành cùng hắn luôn luôn có thói quen không phân biệt trên dưới, nói chuyện cũng không hề kiêng dè.

“Người nói gì?” Miệng hỏi, ánh mắt lại không tự chủ được liếc về phía đình các Thoán đang thưởng thức mỹ nhân.

“Ta nói, tên nhóc, người hàng ngày đi theo bên người hoàng thượng mỗi ngày đều nhìn thấy khuôn mặt có thể nói là tuyệt sắc kia, có phải hay không đột nhiên sẽ có lúc có ý nghĩ kì quái? Trông ánh mắt của người như là muốn đem Hoàng Thượng ăn luôn! Bất quá, cũng khó trách, Hoàng Thượng lớn lên quả thật đẹp, nữ tử bình thường cũng không thể so với ngài! Hắc hắc..., ta nói huynh đệ” huých huých bả vai đồng hương, vẻ mặt mập mờ nhỏ giọng hỏi: “Trong cung lưu truyền, Hoàng Thượng thường xuyên đi tới phòng người. Thật hay giả? Hoàng Thượng đến chỗ người làm gì?”

“Người nói vậy bạ gì đó!” Đường Trì nghe vậy giận dữ, hung hăng trừng mắt nhìn người bên cạnh, trong ngữ khí ẩn chứa điều không minh bạch.

Không nghĩ mấy câu nói giỡn lại khiến Đường Trì luôn nhu hòa lại sinh khí quát người, Nguyên Khiêm Thành hoảng sợ “Ta chỉ là nói giỡn mà thôi. Người đừng tức giận như vậy! Nhìn qua quả thực giống bị giẫm vào chân vậy.”

Giống như bị người phía sau giáng một côn vào đầu, Đường Trì đối phản ứng quá kích của mình bối rối vô cùng. Nhất là Nguyên phó úy nói câu cuối “Quả thực giống người bị giẫm vào chân” như là hiểu rõ trong lòng hắn có quỷ, khiến kẻ vốn tâm nhu như hắn phải nổi xung.

Cẩn thận ức trụ cảm xúc cuộn trào, hạ thấp giọng, “Khiêm Thành, người đừng nói lung tung. Ta, ta như thế nào có thể lại đối Hoàng Thượng sinh ra loại ý niệm xấu xa trong đầu. Để người khác biết, đây chính là tội mất đầu.”

Gật gật đầu, “Vây là tốt rồi! Ta cũng chỉ là nói giỡn thôi. Ngài đại nhân đại lượng đừng sinh khí với tiểu nhân. Bất quá, cũng quả thật có điểm lo lắng ý tứ của người!...Ta nói với người nga “

Thần thần bí bí, vừa vặn hai người lại đi đến núi giả có thể ẩn thân sau lưng, Nguyên Khiêm Thành nhìn thăm dò bốn phía, khẽ tai Đường Trì nói: “Trước kia, khi đó đương kim Thánh Thượng vẫn là Nhị hoàng tử người còn chưa tới, có một đại hiệp trên giang hồ lừng lẫy nổi danh tiến đến tìm nơi nương tựa, Thánh Thượng thấy hần võ nghệ cao cường liền đem hần thu làm một trong mười hai thường thị, cũng để cho hần bảo hộ bên cạnh mình. Sau này, đại hiệp này bị Thánh Thượng cấp tạt!” Làm động tác trầm đầu, không tiếp tục nói nữa.

Nhìn bộ dáng nhử của hần, không nghĩ lại muốn biết, nhện không được hỏi : “Vì cái gì? Vì cái gì vị kia đại hiệp cuối cùng bị giết?”

Sờ sờ hàm dưới, đắc ý nói: “Chuyện này hiện tại biết đến cũng thật không mấy người. Người hỏi đúng người rồi đấy! Hắc, thấy tên nhóc nhà người bình thường đối đãi với ta không tệ, nói cho người biết!”

Thanh âm hạ càng thấp, “Bởi vì ngay lúc đó Thánh Thượng tuổi nhỏ, lại có vẻ ngoài như vậy, vừa nhìn liền thấy giống nữ tử. Đại hiệp kia ở bên cạnh Hoàng Thượng lâu ngày, lại sinh ra tâm ý không nên có! Vọng tưởng..., may mắn Thánh Thượng sớm cảnh giác, sai người bắt hần lại, loạn đao phân thân ! Về sau, Thánh Thượng liền không để người khác hầu hạ bên người, tận đến khi người tới mới thôi.”

Nhìn biểu tình dờ dẩn của Đường Trì, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hần, “Chỉ cần người không có tâm tư kia cũng không cần lo lắng nhiều như vậy. Nói thực ra, tất cả mọi người đều thấy, Hoàng Thượng đối với người chính là tín nhiệm, ta từ sáu năm trước đi theo bệ hạ tới nay, vẫn là lần đầu thấy ngài thân cận với người khác như thế!”

Cố gắng làm ra khuôn mặt tươi cười, “Cám ơn người nhắc nhở. Ta sẽ chú ý.” Âm thầm nắm chặt hai đấm, không muốn để cho phó úy phát giác tay hần không thể ức trụ run rẩy.

Bên kia, tiệc thưởng xuân giống như đến cao trào, tiếng hoan hô thi thoảng rơi vào trong tai Đường Trì phụ trách thủ vệ. Không dám tái lộ liễu nhìn đương kim thiên tử, chỉ ngẫu nhiên đem ánh mắt liếc về phía đó, tùy thời chú ý nhất cử nhất động người nọ.

“Người xem lần này Hoàng Thượng sẽ nhìn trúng khuê tú nhà ai?” Trầm mặc không bao lâu, cũng có thể là do việc tuần tra nhàm chán, Nguyên phó úy lại đưa ra chủ đề mới

Lắc đầu, tỏ vẻ không biết. Cũng không muốn biết.

“Theo ta thấy, có khả năng nhất sẽ là nữ tử ngồi bên cạnh thái hậu kia. Đầu tiên nàng diện mạo tuyệt lệ trong đám khuê tú không có mấy người có thể sánh bằng, tiếp theo tài nghệ của nàng cũng nổi trội hơn hần, Hoàng Thượng giống như ưu ái nàng hơn, cuối cùng hơn nữa nàng là cháu gái Chu Thừa tướng, chất nữ của thái hậu, chỗ dựa vững chắc này, muốn làm hoàng hậu cũng không phải quá khó khăn. Ngoài ra nữ nhân của Lan Độ quận vương cũng có thể...”

Ánh mắt dời về phía nữ tử ngồi ở bên người thái, vừa rồi căn bản là không chú ý tới sự tồn tại của nữ tử này. Hiện giờ xem ra, tựa hồ thật sự là một mỹ nhân. So với nữ nhân của Lâm Đồng huyện lệnh trước kia còn đẹp gấp ba lần! Hơn nữa loại khí chất tiểu thư khuê các này nữ tử của Huyện lệnh không thể cao quý bằng. Ngồi bên thái hậu, tựa như có phong thái quý phái của hoàng hậu. Ở giữa mọi người quả thật thu hút.

Nhưng Thoán tựa hồ không nhìn nàng, hần đang nhìn ai? Tuy rằng cách xa thấy không rõ ràng nhưng lấy hiểu biết của mình với hần, ánh mắt kia rõ ràng mang theo vài phần yêu thích!

Theo ánh mắt hần nhìn về phía nữ tử một thân mộc mạc, còn đẹp hơn gấm lục ngũ sắc, nữ tử này lấy thanh, bạch, lam nhạt làm màu chính cho quần áo phối hợp càng thêm rõ ràng, đứng từ xa nhìn mặt nàng, mặc dù không phải tuyệt sắc vô song điểm lệ đến cực điểm, nhưng phong tình tú lệ tự nhiên này cũng sẽ không khiến người ta sinh ra chán ngấy.

Cười khở một tiếng, Đường Trì cơ hồ đã có thể kết luận, Thịnh Lãm đế nếu lập phi, nữ tử này chắc chắn thắng.

“Nàng là ai... ?”

“Cái gì? Ai là ai? Người nói nữ tử Hoàng Thượng đang nhìn kia? Nàng là con gái của Lan Độ quận vương, Lan Độ công chúa. Từ hội thu mùa kiếm Công Tôn mà nổi danh.” Nguyên Khiêm Thành trả lời.

Không nghĩ tới bối rối trong lòng lại trôi ra miệng, Đường Trì vội vàng thu liễm tâm thần, tùy tiện gật gật đầu, “Vậy sao? Đúng là mỹ nhân.” Muốn trả lời qua loa.

” Lan Độ công chúa này chẳng những nhân mỹ, nghệ tuyệt, nghe nói thái độ làm người cũng thập phần ôn nhu hiền thực, không ít người đến cầu thân nhưng Lan Độ quận vương một mực khước từ. Nếu Hoàng Thượng nhìn trúng nàng, Lan Độ quận vương đại khái cũng hảo hảo đem nữ nhân đưa vào cung.”

Nhan mỹ, nghệ tuyệt, thái độ làm người ôn nhu hiền thực, nữ tử tốt bao nhiêu. Thoán nếu có thể có người động lòng người như vậy bên cạnh giúp đỡ, chẳng phải là việc tốt sao? Một khi đã như vậy, người lại vì sao...

Yết hầu bị tắc lại, cảm giác hít thở không thông lần thứ hai kéo đến.

Ban ngày tuần tra ngự hoa viên cùng trong hoàng cung một ngày, Đường Trì rốt cục được nghỉ ngơi, bởi vì Hoàng Thượng đặc thù an bài, phòng của hắn được an bài ở trong một nhánh phòng của Vị Ương cung — để tiện cho Hoàng Thượng tùy thời gọi đến.

Tẩy trừ đi mệt nhọc một ngày, tùy tiện mặc nội y, không có tất, không có chăn, chân trần nghiêng người nằm trên giường. Hơi lạnh mùa xuân gần sát thân thể, khiến cho thân thể vừa tẩm dần dần lạnh đi. Thân thể lạnh, nhưng sâu trong lòng lại nóng, trái tim kia dường như bị đốt cháy, không đau nhưng cũng không tỉnh táo.

Ngọn nến dần dần ngắn đi, giọt nến rơi xuống càng nhiều, cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, có người lặng lẽ đi vào trong phòng

Nhìn thấy thường thị của mình đang lúc xuân hàn, không tất cũng không chăn, thân mình trần trụi chỉ mặc duy nhất nội y đang ngủ say trên giường, người vừa tới nhẩn lại đôi mày đẹp.

Đi đến gần, đang muốn đánh thức hắn, trong lúc vô ý lại thấy thân thể rắn chắc thon dài kia, quần áo có như không. Không khỏi ngưng thần tinh tế quan sát, nguyên lai Đường Trì cởi quần áo là loại bộ dáng này. Ngô, không nghĩ tới nam nhân trần truồng cũng có thể như vậy..., thuận mắt như vậy.

Nhìn thấy hắn ngủ say như thế, ngay cả người tới ngay cạnh cũng không phát hiện, đột nhiên, nam nhân nổi lên tâm ý muốn trêu đùa. Càng nghĩ càng hưng phấn, động tác cũng càng nhẹ nhàng, hắn thật sự rất muốn nhìn bộ dáng của thị vệ ngay thẳng của mình khi tỉnh dậy sau khi bị trêu đùa là thế nào. Nhất định rất thú vị? Ha ha

“Trì Trì, ta đẹp không?” Tuyệt sắc thiên hạ cười hỏi hắn.

“Đẹp” ngây ngốc gật gật đầu, liên tiếp tham lam nhìn miệng cười của đối phương

“Nhìn bộ dạng ngây ngốc của người kìa! Lại đây, giúp ta thoát y. Ta muốn ngủ.” Quần áo từng cái từng cái rơi xuống, thân thể như ẩn như hiện giống như tận lực dụ dỗ hắn.

“Người như thế nào không đến? Ngây ngốc làm gì? Trời lạnh như thế, nhanh lên tiến vào!” Chăn bị xốc lên, nam nhân mời hắn.

Một trận gió lạnh thổi tới, a, thật sự rất lạnh. Do dự mà đi đến trước giường, cởi hài, ngồi vào trên mép giường.

Một khối thân thể nóng bỏng đột nhiên áp đến sau lưng hắn, một đôi tay vờn quanh hắn đưa đến trước ngực, sờ soạng y kết chậm rãi cởi bỏ.”Trời lạnh như thế, người muốn ngồi đến khi nào?... Ân? Người ngăn ngơ cái gì?”

“Ta,...” Một chút đè lại bàn tay hơi lạnh bên hông cởi đai lưng kia, “Thoán Thoán, ta, ta tối nay ngủ ở phòng mình. Người ngủ trước đi!”

“Người đang nói gì? Đây không phải phòng người sao? Người muốn đi đâu?” Nhiệt khí trong hơi thở truyền đến lỗ tai hắn, người nọ hóa ra gần hắn như thế.

“Ta... , ta, ” cảm giác căng thẳng khiến thân thể lảo đảo dần dần không còn biết lạnh.

“Người cái gì?” Tay kéo rơi đai lưng hắn, thuận thế tiến vào trong ngực hắn vuốt ve.

“Đừng... Đừng như vậy..., Thoán Thoán, đừng hồ nháo...” Ngoài miệng nói vậy, nhưng tay lại không hề ngăn cản hành vi của người kia, hơi thở dần dần dập.

“Người không thích ta sờ người như vậy sao? Người không thích ta sao?” Bàn tay hoạt đến bụng, ngón tay luồn vào rốn, tại nơi nhỏ nhỏ đó khuấy đảo.

Cơ bụng thắt chặt lại, Đường Trì thiếu chút nữa kinh hô ra tiếng.”Cáp...”

“Nói a, người không thích ta sao?” Thanh âm yêu my, dụ dỗ hắn hướng đến địa ngục.

“Thoán Thoán..., cầu người, đừng hỏi, đừng hỏi ! Ta không muốn..., không muốn biến thành như vậy!” Liều mình lắc đầu, rốt cục muốn đi đẩy đôi tay đang trêu đùa kia ra.

“Không muốn biến thành loại nào? Như vậy sao?” Bàn tay theo xương hông hoạt đến trên đùi. —— không biết từ lúc nào quần lót cũng bị kéo xuống, hắn hiện tại chỉ còn một chiếc áo khoác ngoài, bên trong còn lại là toàn bộ trần trụi.

“Thoán...Thoán, ” ngẩng đầu lên, muốn nhìn mặt người phía sau, lại như thế nào cũng nhìn không tới.

“Nói a, nói cho ta biết, người thích ta sao?” Bàn tay chậm rãi hoạt đến giữa hai chân, lời nói mang theo ý vị, vuốt ve phần mềm dẻo kia.

Lửa ở bụng càng cháy càng hung, quả thực sắp đốt cháy đến tận đầu hắn. Cảm giác xa lạ lại một lần nữa đánh úp lại!

Mở lớn miệng thở phì phò, sống chết khắc chế dục vọng đang chực trào ra, cầu xin : “Thoán Thoán, cầu người đừng hỏi, người biết nhất định sẽ không tha thứ ta, ta...” Ta thích người a!!

“Người như thế nào? Nói a, nói cho ta biết, ” trườn qua thân thể hắn, đem nhân thể hắn áp đảo ở giường, nửa thân trần ghé vào trên thân thể lộ ra trọn vẹn của hắn, bàn tay ở trên người hắn hoành hành không kiêng nể gì.

Thủ dụ bị lòng bàn tay xát qua, nắm, xoa nắn.

“Thoán Thoán!!” Không thể nhịn được nữa, một cái xoay người đem yêu tinh kia đặt ở dưới thân. Nhìn chằm chằm hắn, cắn răng, “Vì cái gì phải làm như vậy? Vì cái gì?”

“Bởi vì ta thích người a. Ta thích nhất Trì Trì! Trì Trì, người không thích ta sao?” Hai tay ôm lưng hắn, dường như muốn tìm đến chỗ mềm cảm nhất của hắn mà vuốt ve.

“Ta, ta, ta...,Thoán Thoán...” Lý trí cùng dục niệm tranh đấu.

Bàn tay có chút lạnh dần đi xuống cảm giác thật thoải mái, cái mông của cơ thể rắn chắc bị thưởng thức, từ viên kiều hoạt đến bắp đùi. Phần háng mềm cảm đến cực điểm bị đụng đến!

“Không ——!” Rốt cuộc không thể chịu đựng được loại tra tấn như tàn phá linh hồn này, Đường Trì kháng cự hô to.

Thấy nam nhân bị hắn vuốt ve thở dốc càng lúc càng lớn, ngực phập phồng càng ngày càng lợi hại, hoảng để trẻ tuổi không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Không nghĩ tới Đường Trì này lại không thể chịu nổi khiêu khích như thế, chẳng qua bị hắn sờ soạng một chút, liền biến thành như vậy. Nếu ta..., làm như vậy thì sao?

Bàn tay không hề vuốt ve thăm dò, rõ ràng thoải mái như là âu yếm tình nhân trêu đùa thân thể cứng cõi kia.

Từ da thịt mềm mại, theo vạt áo rộng mở tiến vào trong bụng, nhìn thấy biểu tình nam nhân rõ ràng biến hóa, hắn bắt đầu cảm thấy dị thường hưng phấn.

Nguyên lai nam nhân cũng có thể vỗ về chơi đùa như vậy, hơn nữa phản ứng so với nữ nhân còn kịch liệt hơn. Da thịt trần ngập thú vị không giống nữ nhân, lại khô mát trơn nhẵn. Thân thể có vẻ góc cạnh rõ ràng rắn chắc cứng cỏi không thể mềm bằng nữ nhân, nhưng lại có phần mị lực không nói nên lời.

Vẫn là chỉ có Đường Trì mới có thể làm cho mình sinh ra cảm giác kỳ dị như vậy? Thân thể hần tỉnh tể xem ra thật sự rất đẹp..., hai má đỏ lên so với ngày thường cũng dần dụ nhân, cặp đùi không thể chịu đựng dục vọng nhẹ nhàng khép lại vụn vụn ma sát kia... rất mê người.

Bàn tay áp sát ngực trái của hần, lòng bàn tay ở mũi nhọn nhỏ mềm mại một lần lại một lần xoa, thẳng đến khi nó xung huyết cứng lên. Nhịn không được, vươn ngon tay vân vê, xoa nắn giữa bụng, làm cho nó biến hình càng thêm sưng đỏ.

Miệng nam nhân mở ra, phát ra tiếng thở. Trên mặt biểu tình cố nén khát vọng làm cho người ta dục hỏa bốc lên. Đôi mi hơi hơi nhắm lại kia, môi khẽ hé mở, khóe mắt đỏ ửng, không thể nói hần đã cảm thụ mãnh liệt thế nào.

Thịnh Lãm để vốn chỉ định trêu đùa đến vậy, cũng bắt đầu cảm thấy mình thay đổi. Vì cái gì hần còn chưa tỉnh lại?

Trầm đã làm đến thế này? Người còn có thể ngủ được? Hay là... Người đang ở mộng xuân? Người trong mộng là ai? ! Hoàng đế đang cao hứng chơi đùa đột nhiên mất hứng. Trầm thật muốn xem người đến lúc nào mới tỉnh?

Không để ý đến sự thay đổi của mình, tay bắt đầu tấn công đến khu vực mẫn cảm của nam nhân đang say ngủ, nhớ lại cảm giác từng có với nữ nhân, thử thăm dò. Xem phản ứng không phải rất mạnh, liền bắt đầu muốn cùng dạng là nam nhân và chính mình sẽ ở địa phương nào cảm giác được. Lần này, thật hiệu quả !

Nam nhân nhắm chặt hai mắt cau mày, hai chân ma sát vào nhau. Cáp! Phản ứng của hần thật mãnh liệt! Nhìn thị vệ của mình bị trêu đùa đến mức hạ thân ngành khởi, thiên tử trẻ tuổi có một cảm giác vui sướng khi trò đùa thành công.

Từ xương hông trần trụi của hần chậm rãi trượt xuống nửa người dưới, nắm chặt tay thọc vào giữa hai chân khép chặt của hần, vuốt ve trêu đùa bên trong có vẻ mềm hơn. Nhìn đặc thù nam nhân dần dần thành hình kia, nhịn không được tò mò, không biết sở nam nhân là cảm giác gì? Ngay cả cảm giác chán ghét cũng không có, theo lòng hiếu kỳ, bàn tay bắt đầu chà sát.

Hô hấp càng ngày càng dồn dập, ngực bụng phập phồng càng ngày càng lợi hại, miệng mở ra, như là muốn nói gì, “Không ——!” Từ một tiếng hô to, nam nhân mở mạnh hai mắt.

“... Hoàng... thượng?” Thanh âm run rẩy, biểu tình không tin, khóe mắt lưu lại dục tình.

“A lạp, chán quá! Người như thế nào không ngủ thêm một lát?!” Thịnh Lãm để thu hồi tay, có điểm không hài lòng. Thân nhiên tung một câu: “Người tỉnh. Vừa đúng lúc, đã đến giờ ngủ, trầm cũng mệt nhọc.” Ngoại bào ném ra, cởi hài cùng vớ, đưa tay đem nam nhân đẩy vào trong giường.

Thân hình trần trụi tiếp xúc với hơi lạnh bàn tay, như là bị điện giật, lúc này Đường Trì tỉnh táo lại mới phát hiện bản thân trần như nhộng! Hơn nữa, hơn nữa...

“A.., trời ạ! Ta đã làm gì?” Nhục nhã bao phủ hần, hai tay che phủ chỗ quan trọng dưới thân nhìn thấy rõ đang phản ứng. Không dám nhìn tới nam nhân bên cạnh đang kéo chăn qua.

Cảnh trong mơ rõ ràng trở lại trong đầu, từng động tác mỗi câu nói đều có vẻ chân thật như vậy. Nguyên lai, ta đối Thoán Thoán ôm ý niệm xấu xa như vậy trong đầu! Ta... , trời ạ!

Làm sao bây giờ? Ta có phải đã gây rối Thoán? Hần có phát hiện ra tâm tư của ta không? Ta có nói ra điều gì không? Hần có thể hay không biết...

“Người không làm gì hết. Là trầm làm. Được rồi, lúc này còn xấu hổ cái gì! Đều là nam nhân không sao hết! Đừng che nữa, nên xem hay không nên xem trầm đều đã xem qua. Trầm bảo người, thật đúng là thẳng thắn bộc trực.” Khóe miệng bặm một tia mỉm cười cân nhắc, cảm thấy thị vệ của hần cho dù cởi sạch cũng thuận mắt hơn nhiều người, thậm chí cơ thiếp của ta có khi còn không bằng hần.

Ha hả, vẫn là Đường Trì của trẫm bị trêu rất đáng yêu. Chẳng những làm việc chắc chắn, thái độ làm người thuần hậu, lạnh có thể dùng như lò sưởi, khi nhàm chán còn có thể trêu đùa như vậy. Về sau không ngại thường xuyên đùa đùa hân như vậy. Phản ứng của hân thật sự không tồi! Ân,... sờ rất thích!

Đương kim Thánh Thượng nằm ở trên giường, nhìn thấy xương sống thị trung lang đường cong xinh đẹp, đột nhiên nảy sinh ý nghĩ kì quái: nếu Đường Trì của trẫm là nữ tử thì tốt biết bao!

Lúc này Thịnh Lãm đề ngoại trừ Đường Trì sẽ không nảy sinh tâm tư kì quái này với bất cứ ai khác, nhưng hân vẫn chưa biết Đường Trì khác nam nhân bình thường chỗ nào! Đáng tiếc, Đường Trì về sau phát hiện bản thân đối đệ đệ thân thiết Hoàng Phủ Thoán có cảm tình đặc biệt vượt cả tình huynh đệ.

Về sau, cảm tình hai người tiến triển, sẽ xem Đường Trì kìm nén tình cảm của mình thế nào.

## 12. Chương 12

Thiên tử ngủ say sưa, nhưng Đường Trì lại cứng ngắc nằm trong chăn bông không thể chớp mắt.

Cảnh trong mộng là thật hay giả? Nếu là giả vì sao cảm giác lại chân thật như vậy? Hân nói không phải ta đối hân làm gì, là hân đối ta làm gì? Những lời này là ý tứ gì? Hân đối ta rốt cuộc làm gì? Là chuyện trong mộng sao? Nghĩ đến đây, nam tử đỏ mặt. Lắc đầu, ném khung cảnh khiêu gợi trong mộng ra khỏi đầu. Hân sao có thể làm chuyện đó với ta được?!

Nhưng vì sao hân nói vậy? Hân phát hiện tâm tư ta sao? Nếu phát hiện, hân vì sao không tức giận, còn thường lui tới cùng ta đồng giường cộng chăn? Hân đối ta...? Hân có thể có tình cảm giống ta không, hân có phải cũng có một chút thích ta?... Không, không có khả năng, tuyệt đối không thể!

Ta vì cái gì lại sinh ra cảm giác như vậy với Thoán? Ta mê muội sao? Lại dám sinh dục niệm với đệ đệ cùng là nam nhân như mình! Ta khẳng định có chỗ không đúng. Có phải hoàng cung là nơi không thích hợp với ta? Đây là lời cảnh cáo của mẫu thân ta sao? Mẫu thân muốn cảnh cáo ta điều gì...?

Hân suy nghĩ lung tung suốt một đêm đến tận bình minh.

Thịnh Lãm đề Hoàng Phủ Thoán là một vị hoàng đế thực lực rất mạnh. Quốc gia dưới sự cai trị của hân dần dần phục hưng. Ngăn ngừa một năm rưỡi, đã đem hai phần ba thực quyền trong triều thu hồi về tay hân. Trong đó cũng có một vài cự thần không thức thời không muốn cáo lão hồi hương, nghĩ hoàng đế trẻ tuổi sẽ không thể làm gì mình, ý vào chỗ dựa Chu Thừa tướng, chiếm vị trí quan triều phụng không chịu thoái vị. Đại thần như vậy không thể đột nhiên bệnh nặng không thể vào triều, chính là bị mật thám tá cung quân tra ra điểm không hợp lí này, bị hoàng đế lấy cớ xét nhà xử trí.

Làm việc thẳng tay, dứt khoát hân hơi như thế, làm cho Chu thái hậu cùng Thừa tướng hành động càng thêm cẩn trọng, không dám lộ ra chút dấu vết gì. Cũng đồng thời không ngừng thúc giục hoàng đế lập hậu tuyển phi, nghĩ muốn đánh lạc hướng sự chú ý của hoàng đế trẻ tuổi để tiện đà khống chế, thao túng trọng quyền trong triều.

Bắt tay vào xem một bản tấu chương, dùng bút đỏ gạch trọng điểm, rồi chuyển tới Thịnh Lãm đề phía trên phê duyệt. Một bản, hai bản,... hầu như tất cả ít nhiều đều khấn cầu Hoàng thượng lập hậu tuyển phi. Chuyện này, Đường Trì theo bản năng cho rằng đây là chuyện không trọng yếu không cần để Hoàng Thượng phê duyệt, toàn bộ không nhìn. Không nhìn đến cuối cùng, nhưng trong đó có một bản tấu chương khiến hân không thể không nhìn. Bởi vì bản tấu chương này dào dạt một thiên tất cả đều muốn nói là hoàng đế phải lấy quốc gia làm trọng, sớm ngày lập hậu, âm dương điều hợp, quốc gia hưng thịnh, ngoài chuyện đó ra không còn gì khác. Hơn nữa lại là tấu chương của Thừa tướng Chu Sĩ Phú. Cầm bút son do dự nửa ngày, rốt cục gạch chân năm chữ “Nội cung cần có chủ”.

Tấu chương đẩy tới, hoàng đế bắt lấy mở ra, duyệt mấy cái, cười nhạt, “Lão nhân này thật đúng là chưa từ bỏ ý định! Hết lần này đến lần khác, cũng không biết hân ôm tâm tư gì! Hân tưởng trẫm bị cháu gái hân mê hoặc, tiện đà lập nàng làm hậu sao? Hừ!”

Đường Trì không biết nên đáp lời như thế nào, đành bảo trì trẫm mặc.

“Bất quá trăm sớm hay muộn cũng muốn lập hậu phong phi, không bằng biết thời biết thế cho kia lão nhân một chút thể diện, cũng tốt ổn định hần. Đường Trì, ngươi có ý kiến gì không?” Thấy thị trung lang mím chặt môi, như là sinh hờn dỗi, hoàng đế tò mò, nghĩ hần có ý kiến gì muốn nói.

Rầu rĩ, “Bẩm Thánh Thượng, thần không có gì ý kiến.” Hần rốt cục vẫn muốn lập phi.

“Úc? Nếu ái khanh cũng không ý kiến, người đâu! Truyền xá nhân!”

Sùng thịnh tháng năm năm thứ hai, Thịnh Lãm đế hạ chỉ cho thiên kim quan viên tứ phẩm tiến cung tham dự tuyển tú nữ. Tuyển ra hai phi ba tần một tài tử.

Thực phi, cháu gái Thừa tướng Chu Sĩ Phú, Chu Thực Vân.

Hiền phi, con gái Lan Độ quận vương Lan Độ công chúa Lan Thụy Phân.

Còn có ba tần và một tài tử khác, là Chiêu Dung, Chiêu Nghi, Chiêu Viện, Lí tài tử.

Tối nay thị tắm lại là Hiền phi, Hoàng Thượng đối nàng tựa hồ có chút sủng ái, trong số tần phi mới lập, đây là người có số lần thị tắm nhiều nhất. Có ái phi, thời tiết lại dần dần chuyển ấm, hần liền không hề cần thị vệ ta sưởi ấm nữa. Cười khổ một tiếng, nuốt xuống chua xót đang nghẹn cổ họng.

Như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi, không cần suy nghĩ linh tinh nữa, không cần nghĩ đến chuyện không nên, canh giữ bên cạnh hần, hảo hảo bảo hộ hần, để cho hần bình an, khỏe mạnh an khang sống đến già, như vậy là được rồi.

Ngươi là nam nhân, ngươi là huynh trưởng của hần, chuyện ngươi phải làm chính là yên lặng đứng ở một bên, bảo vệ hần là tốt rồi. Còn chuyện khác, đừng vọng tưởng, cũng đừng nghĩ đến! Nhìn lên bầu trời đêm lấp lánh ánh sao, Đường Trì trầm nghĩ, lần này luân lưu (thay phiên nghỉ ngơi), ra cung đi chơi giải sầu một chút, có lẽ ta cần nữ nhân cũng nói không chừng...

Lâm triều xong, Đường Trì trước sau như một đi theo phía sau hoàng đế đi đến ngự thư phòng, bỗng nhiên hoàng đế phía trước dừng lại cước bộ, quay đầu đối thị trung lang phía sau vẫy tay, ý bảo hần đến bên người đến.

“Hoàng Thượng?” Vài bước đi đến gần.

“Đường Trì, theo trăm đi. Những người khác không cần theo nữa.” Thịnh Lãm đế phân phó.

“Vâng” mọi người rời đi, chỉ để lại một mình Đường Trì.

Hai người một trước một sau ở trong cung chậm rãi bước.

“Đường Trì, ngươi có phải nhiều ngày có việc phiền lòng? Ngươi tại sao không hề giống trước đây xoay quanh trăm, cùng trăm nói chuyện?”

“Khởi bẩm bệ hạ, thần không có chuyện phiền lòng. Làm phiền bệ hạ lo lắng.” Ôm quyền khom mình hành lễ.

“Đường Trì, trăm từng nói khi ngươi chỉ có một mình trước mặt trăm thì không cần khiêm xưng như thế. Còn nữa, ngươi thật sự không có chuyện gặt trăm?” Nhìn mắt người kia đến nhìn còn không dám nhìn, còn dám nói không có chuyện gặt trăm!

Ngươi hy vọng ta nói gì với ngươi? Nói thỉnh ngươi không cần lập phi, đem phi tử phế bỏ tống xuất ngoài cung, chỉ sống cuộc sống hai ta sao? Hay là nói ta chính là ca ca cùng cha khác mẹ đã chết kia, mà ca ca này hiện giờ đối với ngươi đã có ý nghĩ phi phân (thân thiết)?

“Đường Trì, trả lời trăm!” Sắc mặt Hoàng Thượng trầm xuống.

Ngẩng đầu nhìn nam nhân vô luận tài mạo hay quyền thế đều là thiên hạ độc nhất vô nhị, Đường Trì ngây ngốc. “Bệ hạ, đem đó ngươi đối ta làm cái gì?” Nói ra miệng, mới phát hiện mình lại đi hỏi một vấn đề không được phép, nhưng đã vô pháp thu hồi. Vội vàng cúi đầu, không dám lại nhìn biểu tình của người nọ.

Thả lỏng lông mày đang nhăn lại, hoàng đế lộ ra miệng cười, “Ha ha, nguyên lai người một mực nghĩ đến chuyện đêm đó. Người a, chính là mặt quá mỏng, chuyện nhỏ này cũng để trong lòng lâu như vậy. Trẫm chỉ là đêm đó thấy người ngủ say, đùa người thôi. Chính là không nghĩ tới người phản ứng mạnh như vậy!”

“Đùa ta...”

“Ân, trẫm hỏi người, người đã từng thân thiết cùng nữ tử chưa?” Nhìn người như vậy, cũng biết không có kinh nghiệm gì.

Mặt Đường Trì trở nên đỏ bừng. Âm ừ, “Ta, ta...”

“Ha ha ha!” Hoàng đế ngửa mặt lên trời cười to, “Được rồi được rồi, trẫm không hỏi người. Trẫm đã hiểu. Trách không được người cứ canh cánh chuyện đêm đó trong lòng, nguyên lai người không hề kinh nghiệm, cái này khó trách. Trẫm lại đối người ngây thơ như người làm chuyện quá phận. Ha ha!” Sạch, mặt có thể đỏ thành như vậy, Đường Trì này cũng thật là đáng yêu! Hoàng Thượng nhìn thị trung lang của hắn toàn bỏ đã đỏ hết lên, long tâm đại duyệt (vô cùng vui thích).

“Nô tì khấu kiến Ngô hoàng, nguyện Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Xa xa, có người thấy bọn họ liền quỳ xuống.

“Phân nhi, là nàng a. Nàng ở chỗ này làm gì?” Thịnh Lãm đế thấy sủng phi Lan Thụy Phân, thần sắc trên mặt càng thấy nhu hòa vài phần.

“Thần thiếp đang ở trong hoa viên chuẩn bị ngọc yến, đang chuẩn bị phái người đi thỉnh Thánh Thượng. Thánh Thượng đã đến đây.” Hiền phi sắc mặt phấn hồng, ngầm có ý thẹn thùng trả lời.

Đây là Lan Độ công chúa trắng trong thuần khiết tú lệ có điểm lạnh nhạt trong tiệc thưởng xuân ngày đó sao? Người hiện giờ kiêu căng như vậy không giống nữ tử trẫm hăm ngày ấy, làm người nọ thần hồn điên đảo! Mỗi ngày ngẩng đầu chờ đợi chiêu hạnh của hắn, vì hắn hao hết tâm tư. Bất quá, người ít nhất xem như may mắn, bởi vì Hoàng Thượng sủng ái người hơn người khác. Nhìn biểu tình ôn nhu chưa từng gặp qua của Thoán, tim Đường Trì giống như đột nhiên bị người ta bóp chặt.

“Hảo Phân nhi, người thật đúng là hiểu được tâm tư trẫm. Người sao biết trẫm hôm nay muốn dùng bữa bên ngoài?” Đi tới, nâng Hiền phi trên mặt đất lên, kéo nàng đi đến hoa viên.

“Thần thiếp đoán. Bởi vì Hoàng Thượng tối hôm qua nói hai ngày này thời tiết rất tốt, mưa dầm lại vừa qua, cho nên thần thiếp liền nghĩ...”

Đường Trì cảm thấy thanh âm ôn nhu tinh tế kia thật chói tai, muốn che lỗ tai đi nhưng không thể không nghe! Lần đầu tiên, Đường Trì thống hận thân phận thị trung lang không thể không đi theo bảo hộ bên người hoàng đế như thế, muốn xoay người rời đi nhưng lại không thể không đi theo sau hai người kia!

Thịnh Lãm đế như là đã quên phía sau mình còn có một người, kéo Hiền phi vừa đi vừa đùa giỡn tiến về đình các trong hoa viên. Đường Trì chỉ có thể đi theo phía sau hắn cùng vào.

Hoàng đế cùng Hiền phi ngồi xuống bàn đã bố trí tốt từ trước, cung nữ cùng thái giám đứng ở một bên hầu hạ. Đường Trì lựa chọn một chỗ trong đình các, đứng đó nhìn Hoàng Thượng không chớp mắt tùy thời có thể bảo hộ hắn.

Vừa nhắm nháp thức ăn, vừa mượn phong cảnh xung quanh cùng Hiền phi làm vài câu thơ, một lát sau, Thịnh Lãm đế liền đem ái phi kéo vào trong lòng, cùng nàng đùa giỡn không để ý đến người xung quanh.

“Hoàng Thượng, ngài ném thử, đây là điểm tâm thần thiếp bảo ngự phòng làm riêng, là khẩu vị quê mẹ của thần thiếp. Thần thiếp từ nhỏ đã cực kỳ thích ăn.” Dùng đũa ngọc gắp một miếng, lấy tay cẩn thận đỡ, đưa đến bên miệng Thoán.

Cười cười, mở miệng ra, tiếp nhận thức ăn. “Ân, không tồi. Là hương vị trẫm chưa từng ném qua.” Gật gật đầu, Thoán tán thưởng hương vị điểm tâm.

Như là đột nhiên nghĩ đến cái gì, “Phân nhi, nào, đem điểm tâm này thưởng cho ái khanh thị trung lang của trẫm, để cho hắn thưởng thức tay nghề của quê mẹ nàng.” Hoàng đế vỗ vỗ Hiền phi ngồi trên đùi, ôn hòa nói.

“Vâng, thần thiếp tuân chỉ.” Hiền phi thần nhiên cười, từ đùi Hoàng thượng đi xuống, dùng tiểu ngân bàn để lên đó mấy miếng điểm tâm rồi bước nhẹ nhàng đến bên Đường Trì đang đứng ở góc.

Hơi hơi vén áo thi lễ, tay nâng ngân bàn, nét mặt tươi cười như hoa nói: “Đường đại nhân, thỉnh ngài dùng thử.” Ngân bàn đưa lên.

Không nhìn mắt Hiền phi, cúi đầu, bước từng bước, quỳ một gối xuống, hai tay giơ qua đỉnh đầu tiếp nhận ngân bàn, tận lực bảo trì thanh âm ổn định mở miệng nói: “Tạ ơn nương nương ban ân. Tạ ơn bệ hạ thưởng.”

“Miễn lễ, bình thân.” Huy phát tay, Thịnh Lãm để mệnh hắc đứng lên.”Đường Trì, người cẩn thận ném thử, đây chính là tâm ý ái phi của trẫm. Người đừng cô phụ.”

“... Vâng, thần... Tạ nương nương ban ân.”

“Thần thiếp không dám nhận tạ lễ của Đường đại nhân. Đã sớm nghe nói Đường đại nhân đối Hoàng Thượng trung thành như thế nào, vì Hoàng Thượng phân ưu giải sầu, rất được Hoàng Thượng trọng dụng. Hôm nay mới có cơ hội bái kiến, quả nhiên là trẫm nghe không bằng một thấy, Đường đại nhân quả nhiên là hảo phong thái.” Hiền phi cười nhẹ dựa vào bả vai hoàng đế, khen ngợi Đường Trì.

“Tạ ơn nương nương khách lễ, vi thần xấu hổ.” Tay đang cầm ngân bàn, thả cũng không được ăn cũng không xong.

“Ha ha, Phân nhi, nàng đừng khen hắc như vậy. Da mặt thị trung lang của trẫm rất mỏng, nàng khen hắc vài câu hắc sẽ bối rối. Nàng không thấy hắc hiện tại bộ dáng xấu hổ sao? Ha ha ha!”

Xấu hổ? Đường đại nhân? Hiền phi không khỏi cẩn thận quan khán biểu tình của Đường Trì.

Đường Trì bị Thoán nói đến thần tình đỏ bừng, ậm ậm ừ ừ không biết nói cái gì cho phải.

“Khanh khách! Đường đại nhân thật đúng là..., khanh khách...!” Hiền phi che miệng mà cười.

Đường Trì trong lòng cực kỳ bối rối. Chính là càng lúng túng mặt hắc lại càng đỏ, càng là cảm thấy tay chân không biết nên để đâu. Đừng cười nữa! Ta như vậy khiến các người thấy buồn cười sao?!

Cười đủ, hoàng đế trẻ tuổi lại kéo Hiền phi, một lần nữa đem nàng kéo vào trong lòng, cùng nàng tiếp tục đàm tiếu dùng bữa.

Bữa cơm trong tiếng cười chấm dứt, Hiền phi tựa vào trong lòng Hoàng Thượng, nhỏ nhẹ nép vào người nhìn hắc, đang muốn cùng hắc nói gì đó, trong lúc vô tình thị trung lang đang đứng thẳng ở góc đình, kinh ngạc hỏi: “Đường đại nhân, ngài vì sao không dùng miếng điểm tâm? Không hợp khẩu vị ngài sao?”

Thịnh Lãm để nghe được lời ấy, cũng quay đầu nhìn về phía Đường Trì.

“Không...Không phải. Thần, thần ăn ngay đây.” Tiểu ngân bàn ở trong tay hắc đã trở nên nóng như da thịt hắc. Nâng chén đĩa lên, lúc này mới phát hiện không có đĩa, chân chờ một chút, lấy tay cầm lên, cẩn thận một cái toàn bộ nhét vào trong miệng.

Thoán thấy hắc như vậy, hơi hơi nhú mày, nghĩ thầm, Đường Trì làm sao vậy? Biểu tình tại sao như vậy... Bất đắc dĩ? Điểm tâm này không hợp khẩu vị hắc sao?

“Ai nha! Thực xin lỗi, thần thiếp quên chuẩn bị đĩa rồi. Đường đại nhân... , mau! Mau mang trà cho đại nhân!” Hiền phi vội vàng phân phó hạ nhân.

Làm ra một khuôn mặt tươi cười, lắc đầu, đem toàn bộ miếng điểm tâm trong miệng nuốt xuống như nuốt quả táo. “Không cần, đa tạ nương nương. Điểm tâm này quả nhiên mỹ vị. Đa tạ Hiền phi nương nương ban ân.”

“Đường Trì, người đến ngự thư phòng trước chờ trẫm. Phân nhi, đưa trẫm đi xem vũ y nàng mới làm. Tối nay, nàng mặc nó múa kiếm cho trẫm xem.”

“Vâng, thần tuân...”

“Nha, Hoàng Thượng, người đã quên, đêm nay thái hậu ở điện Thái Hòa mở tiệc...”

“Trẫm không quên, trẫm chính là muốn người đêm nay múa kiếm ở tiệc cho trẫm xem.”

“Thần thiếp tuân chỉ. Hoàng Thượng, đến lúc đó thần thiếp xấu mặt, ngài cũng không được cười người ta đó! Người ta sẽ không chịu đâu.”

“Nàng a! Múa kiếm cao siêu như vậy còn sợ cái gì! Yên tâm, đến lúc đó trẫm sẽ làm chỗ dựa cho nàng.” Hai người ôm nhau đi xa.

“... Chỉ.” Phun ra âm tiết cuối cùng, Đường Tri xoay người đi đến ngự thư phòng.

Khắc chế cảm giác ghê tởm không ngừng dâng lên. Ép bản thân phải nuốt xuống thứ trong cổ họng! Thật vất vả đi đến ngự thư phòng, thấy trên bàn có trà của Hoàng thượng, ừng ực ừng ực nhắm thẳng trong cổ họng mà trút. Uống hết một bình trà lạnh, lúc này mới cảm thấy có thể thở được.

Đừng suy nghĩ, chỉ cần cái gì không cần nghĩ thì không nghĩ đến là được rồi. Suy nghĩ thì phải nghĩ việc cần nghĩ, tỷ như đầu mục phản quân Dương Hiến kia hiện giờ đang ở nơi nào? Hắn cùng ai câu kết? Chu Thừa tướng bị lột bỏ một nửa thực quyền, vì sao không hề động tĩnh? Hắn có tính toán gì? Thư vương mang theo tứ diện hạ đi nơi nào? Hắn có mục đích gì? Thoán cũng tham dự trong đó sao?

Thoán..., Thoán Thoán, Thoán Thoán của ta, vì cái gì, vì cái gì người không phải Thoán của ta! Nếu có thể..., nếu có thể ta rất muốn mang người đi, đem người giấu đi, không cho ai tìm thấy người! Khi đó người chính là Thoán của ta..., chính là của ta!

Muốn nhìn trời diên cuồng hét lên dục vọng đang nghẹn trong lòng, tìm không thấy đường ra.

Cửa thư phòng bị đẩy ra.

Người đi tới trước mặt hắn, cẩn thận quan sát hắn, “Đường Tri! Người nói thật cho trẫm, người có phải có chuyện gạt trẫm hay không?”

“Hoàng Thượng? ! Thần, thần... Ta... Không biết nên nói như thế nào.” Biểu tình có điểm mờ mịt.

“Người muốn nói như thế nào thì nói như thế! Trẫm thứ người vô tội.” Đường kim hoàng thượng không đi đến long ý phía trên mà lựa chọn ở ghế thái sư ở gần nhất ngồi xuống.

Ta phải nói cái gì? Miệng mở ra, “Theo thần mấy ngày nay quan sát, bệ hạ tựa hồ rất sủng Hiền phi, đối các phi tần khác không hề thân thiết. Điểm ấy làm cho thần tâm ưu không thôi.” Không nghĩ sẽ nói, nhưng lại cứ tuôn ra.” Tuy rằng thần biết Hoàng Thượng thích ai sủng ai không liên quan đến thần tử. Có điều, việc này liệu có thể khiến đám người Chu Thừa tướng cùng thái hậu bất mãn, gây khó dễ cho Hiền phi? Hơn nữa hiện hậu cung do thái hậu quản thúc, nếu Hiền phi khiến thái hậu không vui, thì cuộc sống trong cung về sau...” Đường Tri, nguyên lai người cũng chỉ bất quá là một tiểu nhân dè dặt, lại dùng loại thủ đoạn này muốn tách Hoàng Thượng cùng Hiền phi! Lòng của người bắt đầu biến chất sao? Bàn tay ẩn trong tay áo gắt gao nắm thành quyền.

“Người lo lắng Hiền phi? Trẫm còn tưởng rằng người không thích nàng.” Thịnh Lãm để thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“... Sở thích của Hoàng Thượng, chính là sở thích... của thần.”

“Ha ha! Trẫm thích quân lâm thiên hạ, người cũng thích? Vậy người chẳng phải biến thành địch nhân cuối cùng trẫm phải tiêu diệt sao!” Thoán nói giỡn.

Cười khổ một chút: “Bệ hạ, ngài biết rõ thần không phải ý tứ này.”

“Người lo lắng, trẫm tự nhiên trong lòng hiểu rõ. Quả nhân làm như vậy đều có tính toán, người không cần lo nhiều.” Hoàng đế đem bí mật tiết lộ một chút cho tâm phúc của mình.

Mây kiếm khê ngược, “Chẳng lẽ...” Người an bài mưu kế gì? Chẳng lẽ Hiền phi kia người trong miệng nói là ái phi nhưng bất quá chỉ là một con cờ do người bố trí? Người sủng ái nàng chỉ là diễn trò?

Nên vui mừng mới đúng chứ? Vì cái gì lại không vui mừng? Trong lòng có một trận bi ai nồng đậm không rõ là gì...

“Lại đây, trẫm nói cho người. Miễn cho người đông tây lo lắng gánh chịu một đồng tâm tư vô vị. Thấy trẫm cũng phiền lòng!”

“Thực xin lỗi, bệ hạ.” Đường Trì cúi đầu, tâm tư của ta khiến người thấy phiền sao?

Đội thị trung lang đi đến bên người, Thịnh Lãm đế lúc này mới mở miệng nói: “Trẫm nguyên bản muốn mượn Hiền phi để đánh động đám người thái hậu cùng Chu Thừa tướng, nếu bên kia đối Hiền phi xuống tay, trẫm còn có cách xử lý chúng. Đáng tiếc, đối phương vẫn án binh bất động, tựa hồ hoàn toàn không quan tâm hiện tại trẫm sủng ái ai. Khiến cho trẫm cảm thấy khó hiểu. Nếu Thực phi muốn tọa hậu, Hiền phi này đối nàng mà nói là chướng ngại, theo tính cách của thái hậu đáng nhẽ phải sớm loại bỏ nàng. Chính là cho tới hôm nay...”

Thoán, tần phi này đối với người mà nói cũng chỉ là một loại công cụ khống chế triều chính sao? Khi nào thì người mới có người để thực lòng coi trọng? Nhân tài như thế nào sẽ được người ưu ái? Nhịn không được trộm ảo tưởng, chính là ta sao?

“Tối nay Chu thái hậu mở tiệc, nói không chừng sẽ có biến.” Nhớ tới công tác phòng vệ tối nay.

“Ân, trẫm cũng đoán vậy, mới có thể để cho Hiền phi nở mày nở mặt nhiều hơn, kích thích đối phương. Đường Trì, người tối nay ở ngoài điện Thái Hòa bố trí nhiều người bảo vệ, nếu như có biến cố gì, lập tức xông vào trong điện bắt người!”

“Vâng. Thần tuân chỉ.”

### 13. Chương 13

Tiệc kết thúc hầu như không có vấn đề gì. Chu thái hậu thậm chí còn khen ngợi Hiền phi. Thực phi vẫn bảo trì trầm mặc, nhìn không ra nàng trong lòng suy nghĩ gì. Các phi tần khác nhìn Hiền phi đều được Hoàng thượng gọi đến ban thưởng rượu, trên mặt có cực kỳ hâm mộ cùng đố kỵ, nhưng cũng không có gây sóng gió.

Nhìn theo Thịnh Lãm đế để ôm lấy hiền phi, cấm vệ quân bao quanh Hiền phi đi đến Nam Huân điện. Đường Trì xoay người trở về Vị Ương cung, tối nay không phải ca trực của hắn.

Nhìn Thoán ngồi giữa hậu cung tần phi, mặc kệ hắn có thích nữ tử đó hay không, Đường Trì vẫn cảm thấy khó chịu trong lòng. Tính tính ngày, ngày một chính là ngày luân lưu của hắn, ra cung một chút. Hắn lại một lần nữa quyết định. Luân lưu trước kia hắn chưa từng nghỉ ngơi, đều dùng để làm bạn hoàng đế. Lần này, hắn thật tình muốn hảo hảo nghỉ ngơi một chút.

“Đường đại nhân, thỉnh đi thông thả.” Phía sau có thanh âm nữ tử gọi hắn. Là ai?

Quay lại đầu, vội vàng khom mình hành lễ, “Thần Đường Trì bái kiến Thực phi nương nương.” Nàng gọi ta làm gì? Trong lòng lộ vẻ nghi hoặc.

“Đường đại nhân thỉnh mau miễn lễ, bản cung không dám nhận.” Thực phi Chu Thực Vân không nhân thi lễ của Đường Trì, vén áo thi lễ.

“Không biết nương nương có gì phân phó?” Cẩn thận hỏi.

Thực phi trầm mặc, trong chớp lát đi tới một khoảng cách nhất định trước Đường Trì, đi vào “Tĩnh tâm trì” cách Vị Ương cung không xa thì dừng lại cước bộ.

Sâu kín, nàng mở miệng, “Ở trong mắt Đường đại nhân, bản cung nhất định là một nữ nhân xấu xa đúng không? Một lòng muốn làm hoàng hậu, ý vào chỗ dựa Chu thái hậu cùng ông nội Thừa tướng, được Hoàng Thượng tuyển làm Thực phi. Kỳ thật, ai cũng đều biết Hoàng Thượng không muốn cho ta tiến cung.”

“... Thực phi nương nương lo nhiều rồi.”

Trên mặt mơ hồ mang theo chút bi thương, lắc đầu, “Bản cung..., ta cũng không lo nhiều. Ta ở trong cung này, sớm hay muộn sẽ có một ngày bị Hoàng Thượng lấy cớ bỏ. Có lẽ là ba thước bạch lăng (ba thước vải trắng, ý nói ban cho treo cổ), cũng có thể là chằm tửu nhất hồ (một chén rượu độc).”

Người nếu biết rõ phải chết, vì cái gì còn muốn tiến cung?

“Ta... năm nay mới mười sáu tuổi. Từ nhỏ ông nội Thừa tướng cùng cha mẹ liền nói cho ta biết, người trưởng thành là phải tiến cung, bất cứ việc gì cũng không được làm mất nghi thái. Buồn cười ta sinh ra chính là một quân cờ, cũng cố thêm thực lực Chu gia. Muốn chạy trốn đều trốn không thoát! Khi ông nội bảo ta tiến cung diện thánh, ta từng trốn nhà đi một lần. Bởi vì ta biết vận mệnh tương lai tiến cung là như thế nào, ai cũng biết vận mệnh nữ tử trong cung rất bi thảm, ta không muốn vào cung a.” Nhìn trắng sáng trong ao, bi ai sâu đậm kia thật không tương xứng với một nữ tử mười sáu tuổi.

Nguyên lai Thục phi là nữ tử như thế này, một nữ tử không thể thay đổi vận mệnh của mình. Đường Tri không nói, cũng không biết nên nói như thế nào, hấn trừ bỏ đồng tình cái gì cũng không thể làm được. Tự nhiên, ác cảm đối Chu Thục Vân trong lòng hấn giảm đi không ít.

“Nhưng, khi ta thấy... nam nhân đó.” Trên khuôn mặt xinh đẹp của Thục phi xuất hiện biểu tình giống như mộng ảo, “Ta cho tới bây giờ đều chưa gặp qua người nào như hấn. Khi hấn từ xa đi tới, như là thiên nhân từ thiên đình mới hạ phàm, xuất trần bất nhiễm. Hấn ngồi ở chỗ kia, khiến cho chung quanh tất cả đều lạnh nhạt thất sắc, không có bất luận kẻ nào, vật nào có thể sánh bằng hấn. Khi ánh mắt hấn nhìn về phía ta, ta tưởng như tim mình ngừng đập, khi hấn đối ta lộ ra một nụ cười thản nhiên, ta nguyện ý vì hấn làm bất cứ chuyện gì. Cho dù là phản bội gia tộc!”

Ta vì cái gì lại cùng nàng có cùng loại cảm giác? Ta đối Thoán... , nàng đối Thoán...

“Khi ta biết hấn phong ta làm Thục phi, lần đầu tiên ta cảm thấy được vào cung là điều hạnh phúc. Đêm đó, hấn đến đây..., hấn cho ta biết cái gì là hỗn loạn thống khổ ngọt ngào. Sau đó hấn đi rồi, không còn tới nữa...” Có gì đó trong suốt hiện ra ở khóe mắt, chảy xuống.

Người vì cái gì phải nói chuyện này với ta? Người hy vọng ta làm gì cho người sao?

Thật lâu, Thục phi lấy ra khăn lụa chấm chấm khóe mắt, quay đầu nhìn về Đường Tri đứng phía xa, mặt mang ngượng ngập nói: “Thục xin lỗi, đã cản đường Đường đại nhân. Bởi vì ta ở trong cung thân phận nhỏ bé, tri tâm cũng không có người để nói. Vốn chỉ là muốn hỏi một chút tình hình Hoàng Thượng gần đây, kết quả...”

“Người có thể đem những lời hiện tại nói cho Hoàng Thượng nghe, có lẽ ngài sẽ thay đổi ấn tượng về người.” Đường Tri thành khẩn nói.

Nhẹ nhàng thở dài, “Ta ngay cả đến bên Hoàng Thượng cũng không được, làm sao nói ra tâm sự. Ha hã, ta đã biết tương lai mình như thế nào, cho nên ta cũng không trông mong gì. Chỉ cần hấn ổn là tốt rồi.” Về mặt hết hy vọng, trên mặt nữ hài tử mười sáu tuổi xuất hiện biểu tình hết thấy hết hy vọng.

Đau lòng giống nhau, khiến cho Đường Tri thốt ra: “Ta có thể giúp người!”

“Người nói cái gì? Đường đại nhân!” Trên mặt nữ hài tử xuất hiện ánh sáng hy vọng.

Đường Tri không đành lòng, “Ta có lẽ có thể giúp người tiếp cận Hoàng Thượng, cho người có cơ hội cùng hấn nói tâm sự. Cũng... chỉ là như vậy mà thôi.”

“Thần thiếp bái tạ Đường đại nhân!” Thục phi bái hạ thân “Nếu như Chu Thục Vân ta có ngày ngẩng cao đầu, nhất định không quên ân tương trợ hôm nay của Đường đại nhân!”

“Thục phi nương nương thỉnh mau đứng lên, thỉnh không cần nói như vậy, ta chỉ muốn...” Ta chỉ là không muốn nhìn người thống khổ giống ta mà thôi. Người là nữ nhân, người còn có cơ hội tiếp cận hấn, còn ta... !

Thục phi vì không muốn để người khác hoài nghi, sớm rời đi. Lưu lại Đường Tri một mình, nhìn ánh trăng sáng trong nước ao, cảm xúc trào lên không thôi.

Ta là không phải thực ngọc? Sau một lúc lâu, khóe miệng Đường Tri lộ ra nụ cười tự giễu.

Ngày kế, lâm triều xong. Trong ngự thư phòng.

Nắm bút son, cố ý vô tình nhắc tới, “Hôm qua, Chu thái hậu cùng Thục phi tựa hồ không có động tĩnh gì.”

Thịnh Lãm để đang ở sau long án phê duyệt tấu chương, “Trẫm cũng thấy kỳ quái. Người nhìn ra cái gì?”

“Không có. Thần nhìn không ra thái hậu cùng chư vị tần phi trong lòng suy nghĩ gì.” Buông bút son, Đường Tri đáp.

Hoàng đế nghe chỉ nở nụ cười, “Lòng của nữ nhân thâm sâu như đáy biển, muốn nhìn ra cũng khó đó! Các nàng có thể chịu đựng được, trầm lại không thể kiên trì.”

Buông tấu chương bưng chung trà trên long án lên, nhấc chén, biểu tình không vui nói: “Hiền phi cũng không biết muốn làm gì, mấy ngày này càng ngày càng thích ăn mặc, vị son phấn trên người càng lúc càng nồng, thanh tao lúc trước không biết biến đi nơi nào rồi! Đường Tri, tối nay trầm tới chỗ người được không?”

Đang suy nghĩ kia hiền phi vì hoàng đế mà trang điểm lại bị sinh ghét, tương lai thất sủng cũng không biết khi nào, đột nhiên nghe được Thoán nói tối nay muốn tới chỗ hần, mạch Đường Tri bắt đầu đập bất quy tắc. Hần lại nhớ lại buổi tối kia...

“Đường Tri! Người có nghe trầm nói không?” Hoàng đế giận.

“Thần đang nghe. Thần lo lắng an bài tuần cung, tối nay vừa lúc đến phiên thần trực đêm.” May mắn có cơ như vậy.

“Phải không? Quên đi. Tối nay tùy tiện tìm tần phi hầu hạ là được.” Thịnh Lãm đế cũng không yêu cầu nhiều hơn. Dù sao người có thể hầu hạ hần rất nhiều, trong đó thì sẽ có một hai nữ tử không nặng mùi phấn.” Đường Tri, trầm đã nói qua nhiều lần với người, người ở trước mặt trầm không cần nhiều lễ tiết như vậy.”

“Tạ ơn bệ hạ. Ta về sau sẽ nhớ kỹ điểm này.” Tự hỏi một phen xong, “Bệ hạ, xin thứ cho ta thất lễ. Có lẽ ngài có thể đến chỗ Thục phi, đầu tiên có thể khiến đám người thái hậu an tâm, thứ hai...”

“Thứ hai như thế nào?”

“Thứ hai, ta cảm thấy Thục phi kia không giống như là nữ tử hung phũ thâm trầm (bụng dạ thâm sâu), ngược lại ta thấy ánh mắt nàng nhìn Hoàng Thượng, có vẻ thập phần đau thương mà lại hàm chứa khát cầu. Có lẽ nàng đối Thánh Thượng...”

“Nói.”

“Thục phi nương nương nàng đối ngài có lẽ là một mảnh tâm ý. Tuy nói Thục phi chính là cháu gái Chu Thừa tướng, người của Chu gia, nhưng dù sao nàng cũng chỉ là nữ tử mười sáu tuổi, tâm cơ có được bao nhiêu. Ta nghĩ, nàng ở giữa Chu Thừa tướng cùng bệ hạ nhất định chịu bội phần giày vò. Nghĩ đến nữ tử bình thường hầu hạ bên ngài, lại bởi vì thân thể mà bị ngài cự tuyệt. Đây đối với một người đã trao cả trái tim cho ngài mà nói, là thập phần thống khổ.” Nhịn không được nghĩ, nếu người biết ta là ca ca nghiệt chủng mà người nói kia, người sẽ đối ta như thế nào?

“Sao người biết nàng đối trầm là loại tình cảm nào?” Căn bản không thèm để ý Thục phi có tâm ý thật sự với hần hay không, cầm lấy một quyển tấu chương, Thịnh Lãm đế thuận miệng hỏi.

Bởi vì ta cũng... , cho nên ta biết. “Bởi vì ta cũng có ý trung nhân, cho nên có thể nhìn ra cảm tình Thục phi đối với ngài.” Từng câu từng chữ thật cẩn thận nói ra.

“Úc? Trầm sao lại không biết người đã thích nữ tử? Nàng là ai? Thiên kim nhà đại thần nào? Người ở quê người sao?” Còn hơn chuyện Thục phi yêu mình, Hoàng Thượng đối chuyện thị vệ của mình có vợ quan tâm hơn.

Lắc đầu, vô thức nhẹ nhàng gõ gõ ngón tay trên án thư “Ta không xứng với người đó. Ta chỉ có thể yên lặng nhìn người đó, yên lặng thích người đó, vĩnh viễn cũng không có cơ hội nói ra, cũng không thể cho người đó biết.”

Nhú mào “Là người nào mà lại khiến thị trung lang của trầm nói là không xứng! Người nói cho trầm biết nàng là ai? Cho dù nàng là công chúa, trầm cũng gả cho người!” Đường Tri coi trọng vị công chúa ấy? Đức Chân? Thanh Ngọc? An Bình?

Bật cười ra tiếng, “Ha hã, tạ ơn bệ hạ ân điển. Đáng tiếc, người trong lòng ta không phải công chúa, mà là hữu phụ chi phụ (ý nói đã có gia đình). Cho nên, ta vĩnh viễn cũng không thể có được người đó. Không

dám cũng không thể!”

“Hữu phu chi phụ? Người không phải đã nhằm trúng phi tử nào của trẫm đấy chứ?” Hay là người nhìn trúng vợ người khác trong phủ?

“Bệ hạ! Ta nào dám có ý nghĩ đó!” Ta cần phi tử của người làm gì? Ta hận không thể khiến các nàng toàn bộ biến mất! Đường Tri bị ý nghĩ của chính mình làm kinh sợ, ta làm sao vậy? Tại sao lại trở nên ác độc như thế?

“Vậy người chỉ tơ vương trong lòng, không hành động gì sao?” Như vậy tốt nhất, miễn cho người vì một nữ tử mà nói đến chuyện rời bỏ trẫm! Nếu là công chúa, còn có thể mượn cơ các nàng giữ người, nếu là nữ tử dân gian, khó cấm người không muốn cùng nàng nam canh nữ chúc (chồng cày ruộng vợ dệt vải), bỏ lại trẫm mà đi vô tung vô ảnh.

“... Đúng là ta cũng chỉ có thể như thế. Bất quá, cho dù như thế, vì người đó, chuyện gì ta cũng nguyện ý làm, cho dù là vì người đó mà hiến dâng sinh mạng...” Sợ hãi bị nhìn thấu, không dám đem ánh mắt nhìn về phía mắt người nọ, đành phải ngóng nhìn bàn tay hẩn đặt ở trên long án nói ra tình cảm giấu trong lòng của mình.

Cái gì! Thịnh Lãm để mất hứng. Người vì nàng có thể hi sinh tính mệnh, trẫm thì sao?! Người ném trẫm đi đâu rồi?! “Ba!” một tiếng khép lại tấu chương, lạnh giọng hỏi: “Trẫm hỏi người, nếu người trong lòng người muốn người phản bội trẫm, người sẽ làm như thế nào? Nếu trẫm cùng nàng gặp hoạn nạn, người sẽ cứu ai trước?” Hoàng đế trước mặt tâm phúc lộ ra tính tình hờn dỗi của tiểu hài tử.

Không nghĩ tới hẩn sẽ hỏi như vậy, Đường Tri sửng sốt. Điều này ta phải trả lời thế nào? Người cùng người đó chính là một người a, ta cần gì lựa chọn. Nhưng không thể trả lời đương kim Thánh Thượng như vậy a, làm sao bây giờ?

”Chỉ cần ta còn có tâm, ta tuyệt đối sẽ không phản bội bệ hạ. Nếu ngài gặp nguy hiểm, chỉ cần ta còn có mệnh, ta nhất định sẽ đi cứu ngài.”

Từ trên giường khoác áo đứng dậy, đi đến cửa sổ phía trước dãy khung cửa nhìn ra phía bầu trời đêm, từ khi hẩn nghe Đường Tri nói ra đáp án này xong, trong lòng liền một mực niệm đi niệm lại câu trả lời này. Càng niệm tâm càng nhận ra trong lời nói này có gì đó rất quan trọng chỉ có điều hẩn nhìn mãi không ra.

Đường Tri... Đường Tri! Người là người trên trời phái xuống giúp trẫm, hay là công cụ diệt trẫm. Vì cái gì trẫm nhìn không ra tâm ý chân chính của người ở đâu? Người vì sao lại đối trẫm máu chảy đầu rơi không tiếc như thế? Người một... không cầu quan vị, hai không cầu tài lộc, ba không cầu danh lợi, người đứng ở bên người trẫm rốt cuộc vì cái gì? Trẫm thật sự có thể tin tưởng người sao?

Nếu lời hẩn nói là thật, như vậy trẫm không hề nghi ngờ là đã có một trợ thủ đắc lực cùng nơi phóng túng (thả lỏng). Nhưng nếu như hẩn có khuôn mặt khác giấu sau vẻ thuần hậu kia, như vậy chẳng khác gì là cắt một con rắn độc bên người chỉ chờ khi trẫm say ngủ sẽ cắn.

Người là loại người nào? Đường Tri.

Người vì sao phải đề cử Thục phi? Nàng thật sự là một nữ tử đơn thuần như lời người? Nghĩ vậy, Thịnh Lãm để xoay người nhìn về phía Thục phi mặt mày xấu hổ đang từ trên giường đứng dậy.

Nếu Đường Tri là người của các người, trẫm thật muốn xem người cùng hẩn có thể diễn kịch đến mức nào! Nghĩ như vậy, trên mặt Thoán dần hiện ra một nụ cười ôn nhu đi đến bên cạnh tiểu mỹ nhân nói: “Thục Vân, vì sao không ngủ thêm chút nữa? Là trẫm làm nàng tỉnh sao?”

“Hoàng Thượng, ngài không làm ồn Vân nhi, là Vân nhi muốn cùng ngài ngắm trăng.” Khoác áo, đi tới cửa sổ phía trước, đứng ở phía sau hoàng đế, sâu kín, “Vân nhi không nghĩ ngài sẽ đến đây, Vân nhi nghĩ ngài chán ghét người của Chu gia. Rất sợ hãi đây chỉ là trong mộng, trong mộng ngài đứng ở cửa sổ trong điện thần thiếp thường trăng. Nếu đây là mộng, Vân nhi hy vọng có thể cùng ngài thưởng thức đêm trăng phong tình.”

“Ngốc Vân nhi, ” mỉm cười, đem nữ tử cực khóc kéo vào trong lòng.”Hậu cung không liên quan đến chính trị, ngược lại cũng thế. Trẫm sao lại vì nàng là người nhà ai mà chán ghét nàng. Nếu thật sự chán ghét

nàng, cũng sẽ không tuyển nàng tiến cung. Huống chi, trầm đối Chu Thừa tướng luôn luôn kính trọng, đối thái hậu cũng là lòng cảm kích. Nàng là người nhà họ, trầm chỉ có càng thêm yêu thích chứ làm sao sinh ra phản cảm. Nàng lo lắng nhiều rồi.”

“Thật sự?” Nữ tử cười tựa như lê hoa mang vũ, đáng yêu động lòng người.”Chính là từ sau lần trước ngài đến, liền không quay lại Ngọc Trữ điện nữa. Vân nhi nghĩ...”

Lau đi nước mắt trên má nàng, cười khẽ , “Nàng đã quên, lần trước nàng đã được trầm lâm hạnh, ba ngày không thể rời giường? Trầm sợ lần thứ hai tổn thương nàng, liền chịu đựng không tìm đến nàng. Đã để cho nàng hiểu lầm.”

Đổ bình mặt, “Hoàng Thượng, Vân nhi hảo hạnh phúc, Vân nhi... Ô ô...” Thục phi đem mặt thật sâu vùi vào trong lòng hoàng đế trẻ tuổi tuần lãng.

“Ngốc Vân nhi, đừng khóc , ngoan!” Để mặc nữ tử khóc trong lòng, vươn tay vuốt ve mái tóc của nàng, như là đang an ủi nàng.

Đường Trì dẫn dắt cấm vệ quân tuần tra cả trong ngoài hoàng cung. Khi hắn nhìn đôi tình nhân đang ôm nhau bên song cửa kia, yên lặng đem ánh mắt chuyển qua chỗ khác. Cũng có cấm vệ quân khác nhìn, thấy là hoàng đế cùng Thục phi, không dám nhìn thêm vội vàng dời tầm mắt đi chú ý phòng thủ.

Ba ngày sau, trong cung truyền ra lời đồn Hiền phi thất sủng, Thục phi tân sủng.

Hiền phi đã lâu không nói đến kia ở Nam Huân điện cảm thán “Hong nhan vị lão ân tiên đoạn”(người đẹp chưa già mà ái ân đã dứt), suốt ngày lấy nước mắt lau mặt. Nói về tình cảm giấu kín của Đường Trì đối với Thịnh Lãm đế Hoàng Phủ Thoán, mắt thấy hắn đột nhiên say đắm Thục Phi, tuy lòng chua xót nhưng cũng đành bất đắc dĩ chịu đựng qua ba tháng.

Trong ba tháng này, đã xảy ra vài chuyện.

Thứ nhất, bởi vì lương thảo cứu tế hàng năm bị tham quan cắt xén, quan viên tổ giác bị hãm hại bỏ tù, sự việc sau hai tháng bị Tả Cung Quân điều tra ra bẩm báo lên trên, dẫn tới Thịnh Lãm đế giận dữ, hạ lệnh xử tử rất nhiều quan viên, trong đó nhiều nhất chính là đại thần cùng hoàng thân quốc thích trong triều. Khiến cho dân chúng thiên hạ lại chấn động.

Thứ hai, biên giới Đại Á hoàng triều đột nhiên xuất hiện một thương cực. Trong vòng mấy tháng ngắn ngủn, việc buôn bán phát triển đến các nơi trong cả nước, đầy đủ các ngành các nghề. Khiến cho dân chúng cực kỳ kinh ngạc sự tiện lợi cùng nhanh chóng của con đường làm ăn này. Thậm chí còn lan truyền, người chủ sự nhà thương cực này nhất định có giao tình cùng đại quan trong triều, nên mới không gặp trở ngại gì mà nhanh chóng thăng tiến. Hơn nữa nơi phát ra tài lực này cũng làm cho người ta nghi hoặc không chịu nổi. Các loại tin đồn đều có.

Thứ ba, lãnh thổ phía nam, mơ hồ có chiến sự phát sinh. Cai quốc —— Nam Hi quốc sinh ra nhất bang cường đạo thường xuyên quấy rầy dân chúng vùng biên giới thuộc lãnh thổ Đại Á. Theo điều tra, đám cường đạo này hình như là do quốc binh hóa trang. Vân ma tướng quân Âu Dương Phi phụ trách phòng thủ lãnh thổ phía nam vội cấp báo tới triều đình, xin chỉ thị. Thịnh Lãm đế hạ chỉ “Cho phép đánh! Bắt lấy chứng cứ yêu cầu Cai quốc quốc chủ bồi thường tổn thất cho Đại Á!”. Âu Dương Phi phụng chỉ mà đi, bắt đầu mạnh mẽ đuổi bắt cường đạo, muốn lấy chứng cứ.

Bởi vì trong lòng có điều khó nói, Đường Trì không giống như bình thường qua lại bên người hoàng đế, mà là luôn tìm cơ hội cùng hắn ngăn cách từng bước, không để hắn một mình nhưng cũng không ở một mình cùng hắn, cho dù Hoàng Thượng chủ động tìm hắn, hắn cũng tìm lý do tránh đương kim thiên tử.

Stịnh Lãm đế anh minh tuần vĩ cũng bắt đầu cảm thấy Đường Trì đang dần xa lánh mình. Khi hắn phát hiện thị trung lang trước kia hề gọi là đến, lúc nào cũng tả hữu hầu hạ bên người, không cần hắn mở miệng vẫn có thể hiểu thấu tâm ý hắn, lại đến một ngày tìm khắp nơi không thấy, bởi vì đủ loại chuyện phiền lòng hơn nữa mỗi ngày phải chịu mùi son phấn, hoàng đế trẻ tuổi bạo phát!

“Đường Trì đâu?! Hắn đi đâu! Tìm hắn về đây! Trầm cần đám phế vật các ngươi làm gì! Cút! Cút hết cho trầm!” Nắm tấu chương trên long án ném tới phía thái giám đang quỳ trên mặt đất.

Cũng không dám trốn, để mặc tấu chương ném vào người, trong đó người đứng đầu thái giám Lưu công công phụ trách nhân sự xuất nhập cung đình đánh bạo bẩm báo: “Khởi bẩm Thánh Thượng, Đường đại nhân hôm nay đến phiên chúc hựu, đã ra khỏi cung.”

“Chức hựu? Ra cung? Ai cho phép! Trẫm không cho phép hần đã ra khỏi cung?! Thật to gan!” Cơn giận lôi đình lại hừng hực.

“Này... , khởi bẩm Thánh Thượng, theo quy tắc trong cung, ngoại trừ tần phi cung nhân, phụ trách thủ vệ...”

“Câm mồm! Quy tắc là do trẫm định ra! Trẫm muốn thế nào sẽ là như thế! Nghe đây! Bắt đầu từ hôm nay trở đi, phàm là thị trung lang Đường Trì ra cung cùng phủ đều phải có thân ấn của trẫm! Nếu không có phép Trẫm, hần tuyệt không được ra khỏi cung dù là một bước!” Một chương đập lên long án, cung nhân quỳ trên mặt đất sợ tới mức cả người run lên.

“Vâng nô tài tuân chỉ.” Thủ lĩnh thái giám quỳ xuống đất dập đầu.

“Còn đứng ở đây làm gì! Còn không mau tìm Đường Trì về cho trẫm!”

“Vâng...” Đám cung nhân không dám nhiều lời, lập tức đứng dậy lui ra cửa.

Ra ngoài thư phòng, thủ lĩnh thái giám lau mồ hôi, ai, tổ tông ơi! Làm sao mà tìm a? Kinh thành lớn như vậy, ai biết Đường đại nhân đi nơi nào? Ai ——!

Đêm khuya, Đường Trì ở ngoài cung đi lại suốt một ngày trở lại còn không biết cung nhân đã tìm hần cả ngày. Khi hần biết Hoàng Thượng đang tìm, mệnh hần sau khi trở về đi gặp ngay, cũng không biết là chuyện gì, tới ngự thư phòng, nhưng không có ai. Lại chạy đến tắm điện Vị Ương cung của hoàng đế, vẫn không có ai. Hỏi hạ nhân, cũng nói không biết.

Vừa phân vân không biết Hoàng Thượng có ở chỗ Hiền phi hay Thục phi không, vừa ôm trong tay món đồ mua ở chợ đi về phòng mình. Hần định cất đồ, rồi sẽ đi tìm kiếm đường kim Thánh Thượng.

Cửa phòng mở ra, đẩy cửa đi vào. Thắp sáng ngọn đèn, đặt vật lên bàn cơm nho nhỏ, suy nghĩ một chút rồi cầm một quyển sách đi vào trong. Loại sách này không nên đặt ở chỗ dễ thấy thì tốt hơn.

“Hoàng Thượng?!”

Người tìm mãi không thấy, lại đang an vị trong phòng hần, trên giường hần.

Quyển trung

## 14. Chương 14

Thấy đường kim Thánh Thượng thần sắc không vui, trong ánh mắt bưng bưng lừa gạt, Đường Trì cả kinh trong lòng không khỏi âm thầm bồn chồn. Thật cẩn thận gọi một tiếng: “Hoàng Thượng, ngài tìm ta?”

Mặt lãnh nghiêm, từ trên xuống dưới dò xét thị trung lang của hần vài lần. Đã quen với quan phục thường ngày hần mặc, hiện giờ thấy hần một thân lam bố cảm giác không giống bình thường. Bất đồng ở chỗ nào? Không phải ăn mặc thế này càng giống Đường Trì sao?

“Người hôm nay đi đâu suốt một ngày? Vì cái gì trẫm tìm không thấy người!”

“Ta hôm nay chúc hựu, liền ra cung, vừa lúc gặp được chợ, ở đó mất một ngày.” Nam nhân thành thật hồi đáp.

“Hừ! Hội chợ sao muộn như vậy? Hương hoa quế trên người người là thế nào? Người đi gặp hữu phu chi phụ kia sao?” Nghĩ đến hần chịu không được nổi khổ tương tư, ra cung gặp tình nhân.

Hương hoa quế? Tò mò giơ tay áo lên ngửi ngửi, tựa hồ thật đúng là có hương hoa quế. A! Đường Trì nghĩ tới, “Bệ hạ, ngài chờ chút.” Nói xong, chạy ra gian ngoài.

Khi trở về trong tay ôm một vò rượu nhỏ. Đặt vò rượu lên bàn trong phòng rồi hướng hoàng đế cười giải thích: “Đây là rượu hoa quế ta mua ở chợ, lúc ấy cảm thấy uống ngon liền uống rất nhiều, bởi vậy về trễ, thật không nghĩ tới sẽ dính mùi. Bệ hạ, ngài muốn nếm thử chút không?” Nói xong, liền mở vò rượu ra.

“Đường Trì! Ngươi lại đây, trăm có chuyện hỏi ngươi!” Thịnh Lãm để quất bảo hấn ngưng lại.

Hấn muốn hỏi ta cái gì? Ngừng động tác, tâm tình bất an xoay người đến bên Thoán, đầu gối chấm đất quỳ xuống nghe chỉ.

“Ngẩng đầu lên, nhìn trăm.”

Theo lời ngẩng đầu nhìn về phía mị nhan xuất hiện trăm ngàn lần trong mộng kia, lúc này mới phát hiện hình như mình chưa từng nhìn kỹ khuôn mặt này. Chút bất tri bất giác, nguyên lai hơi thở của hoàng đế trẻ tuổi cũng đã mất đi phần thiếu niên, chuyển biến trở thành một nam nhân có tinh lực vô hạn, dực vọng thâm trầm có thể nắm cường quyền.

Sợ hãi trong ánh mắt mình không cẩn thận sẽ để lộ tâm sự, rất nhanh, Đường Trì liền thùy hạ mí mắt.

“Đường Trì, trăm thật sự có thể tin ngươi sao?” Đi thẳng vào vấn đề, không lan man nhiều.

Có ý tứ gì?! Ngươi hoài nghi ta cái gì? Lại nâng mí mắt lên.

Tinh tường thấy trong mắt nam tử mê hoặc cùng khó hiểu, thậm chí còn có một tia thương tâm? Thịnh Lãm để lại một lần ữa hỏi: “Đường Trì, trăm có thể tin ngươi sao?”

Thu lại tất cả biểu tình trên mặt, nghiêm túc thậm chí trang nghiêm, Đường Trì quỳ gối bên chân thiên tử lập lời thề độc: “Hoàng thiên ở trên, hậu thổ làm chứng, ta Đường Trì sinh vì đế (đệ) sinh, tử vì đế (đệ) tử, nếu sai lời, nguyện chịu ngũ lôi oanh đỉnh mà chết! Vinh viễn không được siêu sinh!” (nếu tớ không nhầm thì đế với đệ đồng âm nên mới có chuyện từ đệ để sau từ đế trong ngoặc như thế)

Lặng lặng nhìn hấn, giống như dò xét thật giả trong lời hấn thề. Thật lâu, sắc mặt mới có chút dịu đi.

Vươn tay nâng cằm nam tử lên, theo dõi hấn ánh mắt chậm rãi nói: “Nếu như có một ngày ngươi để trăm biết ngươi phản bội trăm, hoặc che giấu trăm cái gì. Trăm sẽ không cho ngươi đi chịu ngũ lôi oanh đỉnh, trăm sẽ đích thân một đao lấy mạng ngươi.”

Đường Trì nở nụ cười, “Nếu thực sự có một ngày như vậy, ta nguyện ý chết dưới tay ngài. Bệ hạ, thần cầu ngài một chuyện.”

“Ngươi nói.” Thu hồi bàn tay, trên mặt Thoán cũng dần lộ ra nụ cười.

“Nếu có một ngày, thần phạm vào tội không thể tha thứ, thần khẩn cầu bệ hạ ra tay kết thúc tính mạng thần!”

Gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý thỉnh cầu của hấn đích. Xoay chuyển ánh mắt.

“Đường Trì, rượu hoa quả kia thật sự uống ngon vậy sao?” Thực tự nhiên lái sang chuyện khác.

“Ha hả, bệ hạ thử sẽ biết. Để ta mở ra.” Không nghĩ nhiều về chuyển biến của hấn, Đường Trì quyết định nước chảy bèo trôi, hảo hảo sắm vai một tâm phúc của Hoàng Thượng.

Nếu có thể, hấn tính toán sẽ đem tình yêu say đắm của mình dành cho Thoán che giấu cả đời, bởi vì hấn thật sự không muốn dực vọng ô uế của mình làm hoen bẩn đệ đệ đáng yêu của mình! Nếu có thể như vậy cùng Thoán quá cả đời chẳng phải rất tốt sao? Hấn vừa nghĩ như vậy, vừa bắt đầu chuẩn bị đối ẩm.

Trời đã canh ba, hai người từ trên bàn ẩm đến trên giường.

Người làm hoàng đế rốt cục đã bỏ lòng nghi ngờ, hơn nữa mấy ngày này khó được thả lỏng, cho dù chỉ dùng chén rượu nhỏ bình thường, uống rượu ngon dần gian, cũng khiến tâm vui vẻ. Mà Đường Trì làm thị vệ hoàng đế bởi vì đã lâu không cùng Thoán ở chung như thế, hơn nữa trong lòng tịch tịch, khiến hấn uống không ít. Trong nháy mắt, một vò rượu hoa quả đã bị hai người uống sạch sẽ.

Có điểm say tựa vào cạnh giường, “Hoàng Thượng, tối nay ngài... không đến chỗ Thực phi sao?”

“Không đi! Tối nay trăm phải ngủ ở đây!” Trong tay còn nắm chén rượu, tựa vào bên giường tỉnh tể thưởng thức chút rượu còn lại.

“Này... , Thực phi có thể hay không đang đợi ngài?” Nghiêng đầu, si ngốc ngóng nhìn người bên cạnh.

“Cứ để nàng ta chờ! Đã nhiều ngày trăm phiền muốn chết, còn mất thời gian diễn trò cùng nữ nhân kia ngắm trăng thưởng hoa! Nói đến người này, Đường Tri! Trăm còn chưa tìm được người tính sổ! Đã nhiều ngày vì cái gì không thấy người tới giúp trăm? Để lại một đồng phế vật hầu hạ quả nhân! Ân?!” Ném chén rượu xuống lợi dụng lúc say, xoay người một phen kéo lấy vật áo thị trung lang, hung tợn hỏi.

“Ha hả, bệ hạ, ngài say rồi. Có phải ngài đã nhiều ngày mệt mỏi? Có muốn vi thần xoa bóp cho không?” Đánh bạo, cầm lấy bàn tay túm áo mình, thử hỏi.

“Đây là cái gì?” Từ vật áo Đường Tri tìm thấy một quyển sách. Hoàng đế tò mò lấy ra.

“Đây là một quyển sách viết tay về các loại thảo dược. Tuy rằng đại đa số đều là độc dược, ghi chép cũng có chút sai, nhưng tổng thể mà nói thật sự là một quyển sách thuốc phi thường quý giá khó có được, không biết là vị thần y ẩn danh nào viết ra. Hôm nay ta ở chợ ngẫu nhiên phát hiện liền mua.” Đường Tri giải thích.

“Xoa bóp? A, trăm thật đã quên, Đường Tri của trăm còn là một thần y! Ha ha!” Tùy tay lật vài tờ, không cảm hứng thú, bỏ sách sang một bên, hoàng đế thuận thế nằm xuống.

Hình như rất phấn chấn bắt tay vào làm, đem vật áo của hoàng đế đang cười hì hì cởi ra ra, giúp hắn đem ngoại bào bỏ đi, chỉ để lại nội sam.

“Bệ hạ, nếu ngài cảm thấy không thoải mái hoặc đau đớn, thỉnh nói cho ta biết. Ta sẽ cẩn thận đúng mực.”

“Ân. Nếu không thoải mái, cẩn thận trăm đánh mông người! Hai mươi con như thế nào?”

“Bệ hạ!” Đường Tri muốn cười lại không dám cười. Cố gắng loại bỏ tà niệm, bắt đầu chuyên tâm xoa bóp đại huyết gân cốt quanh thân cho hắn.

Sau thời gian uống một chén trà nhỏ, “... Đường Tri, trăm muốn đánh mông người bốn mươi con!”

“Bệ hạ?” Vì cái gì? Không thoải mái sao? Đường Tri vội vàng ngừng tay.

“Ai cho người dừng lại!” Hoàng đế giả giận.

“Nhưng...”

“Trăm muốn đánh người, là bởi vì người dám tàng tặc tư đến bây giờ! Về sau phạt người mỗi ngày giải bì(xoa bóp nhẹ) cho trăm!”

Bên này, Hoàng Thượng thư thư phục phục hưởng thụ hầu hạ của thị vệ Đường Tri. Bên kia, Thục phi cách song trăng rằm, trông tròn con mắt, trong lòng nảy sinh ác độc thầm nghĩ không biết là người nào ti tiện câu dẫn hèn Hoàng Thượng! Nếu để bản cung biết người là ai... !

Đợi lâu hoàng đế không đến, Thục phi đứng dậy lặng lẽ đi đến “Điện Thái Hòa” nơi thái hậu ở.

Chu thái hậu đối Thục phi đêm khuya tới chơi tựa hồ không bất ngờ, rất nhanh để nàng vào điện.

Hai nữ nhân quyền thế lớn nhất hậu cung triển khai một phen mật đàm.

...

“Ông nội vì sao phải diệt Đường Tri trước? Hắn chẳng qua là một gã thị vệ nhỏ bé mà thôi, hoàn toàn không đáng nhắc đến.”

“Người biết cái gì! Người cũng không ngầm lại, người vì sao mới có thể tiếp cận hoàng đế?”

“Ngài là nói Đường Tri này có năng lực ảnh hưởng Hoàng Thượng?”

“Đâu chỉ ảnh hưởng! Bởi vì có tử sĩ như hắn, tiểu hoàng đế mới có thể phòng thủ kiên cố. Huống chi, hắn không chỉ có là thị trung lang bên người tiểu hoàng đế, đồng thời cũng là thủ lĩnh cấm vệ quân. Nếu chúng ta có hành động thì hắn chính là trở ngại. Hơn nữa nghe đồn hắn lại tinh thông dược lý, thường xuyên bắt mạch chẩn bệnh cho tiểu hoàng đế, ngẫu nhiên cũng sẽ ném đồ ăn cho hắn trước, cho dù muốn hạ độc tiểu hoàng đế cũng khó khăn.”

“Hạ độc?! Chẳng lẽ ông nội chuẩn bị...”

“Được rồi, đừng có lộ vẻ luyến tiếc thế. Hừ! Nữ nhân a, chính là không thể không nhìn nam nhân anh tuấn! Linh hồn nhỏ bé của người đều bị mê đến bay sạch rồi! Ai gia nói hạ độc không phải độc chết tiểu hoàng đế, mà là... người đến bây giờ cũng không thấy có bầu, có thể thấy được tiểu hoàng đế kia cố ý. Nếu muốn Chu gia ta sớm có người có huyết mạch hoàng đế, xem ra không hạ được không được! Nhưng nếu hạ mãnh được, cũng rất có thể bị tiểu hoàng đế xảo trá phát hiện, nhưng hạ một chút, lại rất có thể bị thị trung lang Đường Trì chẩn đoán bệnh hoặc tra ra, cho nên...”

“Nhưng khi bản cung gặp, người này giống như có thể thương lượng, ông nội vì cái gì không thử mua chuộc hắn? Nay so với giết hắn không phải đơn giản hơn sao?”

“Nếu có thể đơn giản mua chuộc như vậy, ông nội người cũng sẽ không mạo hiểm âm thầm muốn loại bỏ người này. Đường Trì này tương đối kỳ quái, bằng sự tín nhiệm của tiểu hoàng đế đối với hắn, hẳn hẳn là muốn gió được gió muốn mưa được mưa, nhưng lại không thấy hắn có chút kiêu ngạo ương ngạnh, ngược lại cùng hoàng đế giống như hình với bóng, tả hữu không rời. Người có dục vọng thấp kém như vậy không thể mua chuộc được!”

“Nhưng bản cung phải như thế nào mới khiến Hoàng Thượng hoài nghi mà loại bỏ hắn?”

“Muốn tiểu hoàng đế hoài nghi cũng chỉ có thể để cho tiểu hoàng đế chính mình động thủ.”

“Nhưng hắn hiện tại rất được Hoàng Thượng tín nhiệm...”

“Người có biết đương kim thiên tử Hoàng Phủ Thoán ghét nhất bị làm sao không?”

“Vân nhi không biết.”

“Cũng chỉ là nghe đồn nhưng là tin đồn vô cùng chính xác. Người biết không, tiểu hoàng đế khi còn trẻ...”

Nửa tháng sau, Thục phi vốn đang chuẩn bị chậm rãi coi tình hình để cẩn thận hành động, khi nàng biết được đã nhiều ngày hoàng đế đột nhiên đứt quãng không đến nàng nguyên nhân cũng là vì thị trung lang Đường Trì kia, cảm thấy Đường Trì suốt ngày ở cùng Hoàng Thượng chẳng những ảnh hưởng ông nội bên kia, cũng thực tại có ảnh hưởng đến sự sủng ái của mình, liền quyết định tiếp thu ý của Thái hậu, mượn tay Hoàng Thượng loại bỏ người này.

Thủ lĩnh thái giám Lưu Hỉ hỏi thời gian tuần cung của kiêu kỳ đô úy Đường Trì, ngay khi hắn vừa kết thúc tuần tra liền chạy tới Vị Ương cung, Thục phi sai người thỉnh hắn tiến đến Ngọc Trữ điện gặp mặt.

Đường Trì không biết Thục phi tìm hắn có chuyện gì, nhưng đối nàng ấn tượng không tồi, nghĩ nàng tìm mình đại khái là muốn hỏi hoàng đế yêu thích gì. Tuy rằng không muốn đi, nhưng lo lắng nàng nói như thế nào cũng là một vị hậu phi nương nương, nếu không đi tựa hồ cũng không tốt. đành phải sai phái cung nữ hộ tống đi Ngọc Trữ điện trước.

Ngay khi Đường Trì tới Ngọc Trữ điện không lâu, hoàng đế đang ở Vị Ương cung luyện kiếm muốn tìm một đối thủ thấy thị trung lang qua canh giờ còn chưa xuất hiện, liền thuận miệng hỏi thủ lĩnh thái giám hầu hạ bên cạnh.

“Đường Trì đâu? Như thế nào chưa thấy hắn tới?”

“Khởi bẩm Thánh Thượng, Đường đại nhân hắn...” Lưu Hỉ hai mắt loạn chuyển, ấp úng như là có gì không dám nói ra.

Kiểm phóng tới, mũi kiếm điểm đến chỗ trọng yếu ở cổ họng hắn, mặt không chút thay đổi: “Nói!”

“Hoàng Thượng tha mạng a! Nô tài nói nô tài nói!” Hai chân quỳ trên đất đập đầu như giã tỏi, Lưu công công vội vàng nói: “Hôm nay buổi trưa, nô tài nghe lén được chủ nhân Ngọc Trữ điện sai cung nữ đến nói với Đường đại nhân, Thục phi nương nương thỉnh hắn hôm nay khi mặt trời lặn gặp nhau.”

“Úc? Thục phi tìm hắn...” Thu hồi bảo kiếm, đưa cho tiểu thái giám hầu hạ bên cạnh, “Nàng là một hậu cung nương nương tìm thị vệ làm gì! Hoang đường!” Đường Trì cũng thật là, hắn không biết từ chối sao?

“Vâng... , ” thấy đạt được mục đích, Lưu Hỉ cũng không nhiều lời.

Chẳng lẽ Đường Trì cùng Thục phi có mưu đồ bí mật? Hay là... Hữu phu chi phụ!... Đường Trì à Đường Trì, người ai không chon lại thật sự coi trọng phi tử của trẫm, thật sự là hồ nháo! Thịnh Lãm để quyết định lặng yên đến xem chuyện gì. Nếu Đường Trì thật sự cùng Chu Thục Vân có tư thông, hẳn liền xử tử Thục phi, sẽ đem gian phu mà hắn bắt được đi... đánh đòn!

“Nương nương ngọc an.” Đường Trì khiếp sợ quy củ trong cung không dám quá mức tới gần Thục phi, đứng cách nàng năm thước khom người vãn an.

“Đường đại nhân đa lễ. Bản cung... Ta lần này mời người đến, là muốn cùng người nói chút chuyện. Nơi này không tiện, chúng ta đến rừng hoa đào bên kia nói tỉ mỉ.” Thục phi dẫn Đường Trì đến rừng hoa đào, nơi dễ dàng ẩn thân.

Ngồi xuống ghế đá dùng để ngắm hoa trong rừng đào, Thục phi ngẩng đầu đối Đường Trì ôn hòa cười, “Đường đại nhân thỉnh tùy ý.”

“Tạ ơn Thục phi nương nương.” Đường Trì không ngồi, đứng ở bên cạnh thạch bàn, chuẩn bị nghe lời.

“Người biết không, rừng hoa đào này nghe nói là tiên đế đặc biệt sủng ái một phi tử, thấy nàng yêu thích hoa đào, liền tại Ngọc Trữ điện đây trồng một vườn. Đáng tiếc, vị phi tử kia tiệc vui chóng tàn, rất nhanh đã bị người ta độc chết.” Thục phi nói tới đây, lâm vào trầm mặc.

Không biết nàng rốt cuộc muốn nói gì, Đường Trì cũng không đáp lời. Nương nương thích hoa đào... , nữ nhân khiến mẫu thân ta chết oan, không nghĩ tới Ngọc Trữ điện này là nơi nàng từng ở. Ta đều đã quên...

“Có đôi khi, ta thực hâm mộ Đường đại nhân. Bởi vì người là một nam tử, có thể đem tình yêu của mình toàn bộ hóa thành lòng trung thành dùng để chờ đợi đương kim Thánh Thượng, được sự tín nhiệm của hắn mà không bị hắn nghi ngờ. Chúng ta chỉ là nữ tử hậu cung, cho dù đây ngập tình yêu, lại suốt ngày không thể không lo lắng này lo lắng kia, sợ hãi khi nào quân ân đoạn.” Dựa theo kịch bản dần dần khơi chuyện.

Giật mình mạnh một cái! “Người đang nói gì! Cái gì tình yêu... hóa thành... , nương nương người... người không phải hiểu lầm gì chứ.” Đường Trì nghe vậy thiếu chút nữa kinh tử! Nàng tại sao lại biết?! Nàng tại sao lại nhìn ra?!

“Hiểu lầm? Không, ta sẽ không. Từ ngày ấy nhìn thấy đại nhân, theo từng câu nói từng cử động, ta đều có thể cảm nhận được tình yêu người đối Hoàng Thượng. Bởi vì ta cũng yêu nam nhân kia thật sâu. Người cho là người che giấu rất khéo, nhưng người lại không biết khi Hoàng Thượng tới chỗ ta, người thủ vệ đứng một bên, ánh mắt nhìn ta ngập tràn đố kỵ cùng đau lòng, ánh mắt nhìn Hoàng Thượng lộ vẻ yêu say đắm nói không nên lời. Ánh mắt của người sớm đem tâm sự của người tiết lộ rồi. Đường đại nhân!” Thuận miệng bịa ra, mặc kệ có phải sự thực hay không, chỉ cần có thể làm cho hoàng đế tin là tốt rồi. Sau đó khiến cho hắn đối Đường Trì ghê tởm phản cảm, tiến tới bất hòa thậm chí bỏ hắn. Hoàng Thượng không biết đã bị Lưu công công dẫn đến hay chưa?

Không biết Thục phi chỉ nói bừa, nghĩ nàng thật sự đã nhìn ra bí mật mình chôn sâu dưới đáy lòng. Đường Trì trong giây lát đại loạn!

“Nương nương, ngài... Nhất định là hiểu lầm , ta... Thần như thế nào có thể đối Thánh Thượng có tâm tư như vậy!”

“Đường đại nhân người không cần giấu diếm nữa, ta sẽ không nói cho người khác. Ta tuy rằng biết tâm tư của người cũng chỉ là hâm mộ mà thôi. Bởi vì người có thể công khai ở bên người Thánh Thượng, không cần lo lắng bị người khác đoạt đi. Mà Hoàng Thượng đối với người cũng là tín nhiệm, đối với người ủy lầy trọng trách. Không giống ta... , ai...” Thục phi làm ra bộ dáng tự oán tự ai.

Không giống người cái gì? Không giống người là một nữ nhân sao? Thục phi nương nương, người có nghĩ tới hay không, bởi vì người là nữ tử, cho nên mới có thể tiếp cận Hoàng Thượng, hầu hạ ở bên người hắn, được hắn yêu thương, bên hắn cả đời vì hắn sinh hạ hoàng nhân, trở thành thê tử danh chính ngôn thuận của hắn. Bởi vì người là nữ tử, người mới có thể lớn tiếng đối Hoàng Thượng biểu đạt tình yêu của người, cho hắn biết tâm tình của người, không cần lo lắng bị thể nhân nhạo báng, không cần sợ hãi bị Hoàng Thượng chán ghét, bài xích. Đây đều là bởi vì người là nữ tử, mới có thể làm được! Mà nếu người là một nam nhân, người chỉ có thể vĩnh viễn yên lặng nhìn hắn, nhìn hắn đi ôm người khác. Người hy vọng như thế sao?

Lời nói giấu kín trong đầu nẩy lên cổ họng, muốn nhanh chóng phun ra. Người nói đều đã biết, ta che giấu làm gì! Người nếu đều có thể nhìn ra, như vậy Thoán hẳn... Thoán cũng chắc chắn sẽ có một ngày nhìn ra ta đối hắn cảm tình hắc ám, đến lúc đó hắn sẽ dùng một bức ghê tởm biểu tình như thế nào nhìn ta?

Thấy hắn đột nhiên lâm vào trầm mặc, Chu Thục Vân trong lòng sinh ra nghi ngờ. Đường Trì này sao lại...

“Hong nhan đợi quân ân, quân không tới, đầu bạc trước. Ta tìm đến ngươi, là bởi vì cũng giống ngươi thật sâu yêu đương kim Thánh Thượng, phải chịu đựng sự giày vò nói không nên lời, cảm thấy lập trường của ngươi cùng ta có điểm giống nhau, cũng nhìn ra được ngươi không phải loại người bởi vì đố kỵ mà hãm hại người khác, cho nên ta nghĩ tâm sự trong lòng ngươi khó có thể nói với người khác.” Thục phi một bên chú ý bốn phía, một bên mặt mang bi thương tiếp tục bịa chuyện.

“Ngươi... Thật sự sẽ không nói cho Hoàng Thượng?” Nàng nếu nói ra, đại khái cũng là ngày ta phải rời khỏi Thoán.

Giảo hoạt cười, “Đương nhiên sẽ không! Ta đối Đường đại nhân cảm kích còn không kịp, lại như thế nào đi hãm hại ngươi. Ngươi yên tâm, cảm tình ngươi đối Hoàng Thượng chỉ có trời biết đất biết người biết ta biết.”

“Cảm tình ta đối Hoàng Thượng?” Đường Trì cười khổ một chút, vừa không thừa nhận cũng không phủ nhận. “Ta chỉ hy vọng hắn hảo là tốt rồi. Cái khác cái gì ta cũng không cầu. Nếu nương nương ngài thật tâm kính yêu Hoàng Thượng, phiền ngài chú ý lưu cảm giác của hắn một chút, Hoàng Thượng hắn bề ngoài tuy rằng kiên cường, rất nhiều thời điểm cũng còn chảnh qua là một đứa nhỏ. Không cần đối hắn yêu cầu nhiều, phải biết rằng Hoàng Thượng hắn cũng chỉ so với ngài lớn hơn hai tuổi mà thôi.” Ngữ khí thông thả không hiện ra bất cứ điều gì. Nhìn không ra hắn đang dùng tâm tình gì để ủy thác hoàng đế cho Thục phi.

“Ai...” Sâu kín thở dài, “Ta cũng muốn quan tâm Hoàng Thượng a, chính là quan tâm của ta có năng lực đối lấy sủng ái của Hoàng Thượng bao lâu? Hậu cung tần phi nhiều như vậy...”

“Nếu ta là ngươi, ta tình nguyện trở thành một người trong số nhiều đó.” Chỉ cần hắn có thể thiết tình yêu ta... , chỉ cần trong nháy mắt cũng được, để ta có thể chính đại quang minh nói ra tâm ý của mình. Không phải nam nhân, không phải làm ca ca... hắn. Khuôn mặt thuần hậu thanh tú thản nhiên tràn ra nhẹ nhõm bị ai, mặc dù nhạt nhẽo cảm tình nồng hậu kia vẫn có thể khiến đau lòng.

Hắn vì cái gì nói như vậy? Biểu tình kia ánh mắt kia, trời! Chẳng lẽ hắn thật sự... “Ngươi! Ngươi thật sự đối Hoàng Thượng... Ngươi thế nhưng thật sự đối Hoàng Thượng...” Ngọc thủ chỉ vào Đường Trì, thục phi không thể tin được chuyện chính mình cùng thái hậu bày ra dĩ nhiên là thực! Đường Trì thật sự đối đương kim thiên tử có mang lòng quấy rối! Đầu tiên là kinh ngạc ghê tởm, lập tức mừng như điên nẩy lên trong lòng, người chết chắc rồi! Chỉ bằng Hoàng Thượng đối thường thị trước kia xử lý cũng không khó đoán hắn sẽ làm gì ngươi, chuyện có bao nhiêu phần cảm chán ghét! Ha hã!

“Nương nương không phải đã nhìn raso? Cần gì phải hỏi lại. Ta không biết ngươi vì cái gì phải nói như vậy với ta, nếu ngươi lo lắng địa vị sủng ái của mình bị thay đổi, hoặc sợ hãi ta đố kỵ mà nói xấu ngươi trước mặt Hoàng Thượng, thì ngươi không cần lo lắng nữa. Hôm nay tâm ý của Đường Trì ta có thể bị nương nương nhìn ra, khó bảo toàn ngày khác không bị Hoàng Thượng anh minh nhìn ra. Ta không nghĩ... , sau hôm nay, ta sẽ gặp Thánh Thượng chào từ biệt...” Hít sâu một hơi, Đường Trì tính toán. Thoán có lẽ sẽ không cho phép hắn rời đi, nhưng hắn có thể trộm rời đi. Thoán Thoán, thực xin lỗi, ca ca về sau sẽ âm thầm bảo vệ ngươi.

“Thục phi nương nương, cáo từ!” Đường Trì liền ôm quyền định rời đi.

Như thế nào để ngươi đi dễ dàng như vậy! Tính đúng giờ, Thục phi đứng lên, mặt mang kinh ngạc nhìn về phía sau hắn, “Hoàng Thượng... ? Thần thiếp khấu kiến Hoàng Thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế !”

Hoàng Thượng!! Tựa như ngũ lôi oanh đỉnh! Hắn đến đây lúc nào?! Xong rồi! Xong hết rồi! Vì cái gì phải nói ra? Vì cái gì phải nói ra! Ngươi không thể phủ nhận sao!

Phía sau truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, vừa rời tâm tình đại loạn nên không nghe được thanh âm có người tiếp cận, cho tới bây giờ... , Đường Trì nhắm hai mắt lại. Hắn không dám cũng không muốn nhìn về phía người tới! Thoán hẳn đến đây bao lâu?

“Đường Trì ngươi đi với trăm! Thực phi ngươi tư hội thị vệ trong cung, phạt ngươi bế môn bảy ngày. Đi! Bãi giá hồi cung!” Ai cũng nhìn không ra đường kim Thánh Thượng trong lòng suy nghĩ cái gì, hắn trên mặt cơ hồ nhìn không ra biểu tình gì, chỉ mơ hồ cảm thấy bên trong lãnh đạm kia như là ngầm có cái gì nguy hiểm.

## 15. Chương 15

Trở lại Vị Ương cung, Thịnh Lãm để đi thẳng vào tắm diện của mình, cho tất cả hạ nhân ra ngoài.

Đường Trì đi theo phía sau hắn, không biết là vào tốt hơn hay ra tốt hơn. Hắn chỉ biết là, hắn xong rồi.

“Tiến vào!” Thoán đối hắn quát.

Cái gì cũng không nói, yên lặng đi vào nội điện, chờ đợi cơn giận lôi đình của hắn.

“Đứng xa như vậy làm gì? Lại đây!” Cho tới bây giờ vẫn đối hắn nghi ngờ, vừa rồi nghe được cuộc đối thoại kia thì hoàn toàn biến mất. Tất cả đều có thể giải thích hợp lý, hành động cùng lời nói kỳ quái của Đường Trì.

Hắn đối mình vô cùng trung thành, vì mình không tiếc trả giá sinh mệnh, thề độc, có thể bao dung hết thảy bốc đồng khoan hoài của mình, nguyên lai chính là hắn yêu mình.

Cái gì hữu phụ chi phụ, nguyên lai cũng chỉ bất quá là mình nghe lầm. Kỳ thật ngấm lại cũng có thể hiểu được, hắn suốt ngày hầu hạ bên người thì sao có cơ hội yêu hữu phụ chi phụ không thể trào cao, phải biết phụ kia nguyên là phụ này.

Đứng ở tại chỗ bất động, nhìn phương xa chậm rãi hỏi: “Ngài đều nghe thấy được?” Là tự biết không có tương lai sao? Ngay cả kính xưng bệ hạ cũng không dùng.

Không đợi đối phương trả lời, nói tiếp: “Không cần ngài tự mình xử trí ta, ta lập tức liền rời đi, vĩnh viễn sẽ không xuất hiện ở trước mặt ngài. Bất quá, nếu ngài cảm thấy chưa hết giận muốn động thủ, thỉnh.”

“Ngươi lại đây cho!” Thịnh Lãm để lạnh giọng quát.

Rốt cục đem ánh mắt chuyển hướng người nọ, chần chờ nửa ngày, cất bước đi tới.

“Quỳ xuống!” Chĩa chĩa bên chân mình, hoàng đế ra lệnh.

Không biết hắn muốn xử phạt mình như thế nào, ôm hết thảy ý niệm trong đầu theo hắn chậm rãi quỳ gối.

Phát quan bị kéo lấy, bị bắt ngừng đầu lên.

“Ngươi từ khi nào thì bắt đầu đối trăm có vọng tâm?” Mắt nam nhân nheo lại.”Nói!”

“... Không biết.” Khi nào bắt đầu? Ngay cả ta cũng chưa lưu ý đến.

Da đầu bị kéo căng, “Lá gan ngươi lớn lắm, vẫn dám đối trăm giấu diếm, nếu Thực phi không nhìn ra tâm tư của ngươi, ngươi liền cứ như vậy cả đời!”

“... Phải” nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy khuôn mặt giận dữ của người nọ.

“Ngươi cũng biết trăm ghét nhất bị chuyển như vậy?”

“Biết.”

“Vậy ngươi còn dám!... Mở mắt nhìn trăm!”

Đầu bị một trận lay động, chịu không nổi mê muội, mở mắt ra, bắt đắc dĩ: “Ta... không dám cũng không muốn. Chỉ là ta cũng không có biện pháp khống chế.”

“Hừ! Vậy ngươi vì sao còn muốn nói rời trăm đi? Vĩnh viễn?! Ai cho phép ngươi !” Buông tay ra, trừng mắt hắn.

“Ta sợ...”

Ánh mắt buộc hắn nói tiếp.

“Sợ có một ngày ta sẽ không khống chế được chính mình, sợ có một ngày ngài sẽ biết ý niệm xấu xa trong đầu ta, sợ ngài sẽ...” Nói ra đi, đem hết thảy nói ra đi, dù sao qua hôm nay cái gì đều đã xong. Không! Không thể nói! Không thể cho hắn biết ngươi là ca ca của hắn, không thể cho hắn biết hắn có một ca ca như vậy...

Hoàng đế làm như nở nụ cười, cúi người xuống.

Hơi lạnh bàn tay bao ở hai má hắn, nam nhân kề sát bên tai hắn nhẹ giọng hỏi: “Ngươi đối trẫm có ý niệm xấu xa gì trong đầu? Ngươi nói cùng Thục phi nếu ngươi là nàng, ngươi không tiếc trở thành một trong số hậu cung của trẫm, chính là thực?”

“Ta...” Môi run rẩy.

“Ngươi muốn trẫm ôm ngươi sao? Giống ôm nữ nhân...” Ngón út ở bên tai hắn, nhiệt khí tiến vào lỗ tai hắn.

“... Không phải...” Cố gắng khống chế hô hấp của mình không muốn để nó trở nên càng thêm hỗn loạn. Không phải, ta nói không phải ý đó!

“Không phải? Có phải trẫm ôm ngươi, ngươi sẽ không còn ý niệm rời trẫm đi hay không?”

“Không phải! Không phải như vậy...” Muốn lắc đầu, lại không thể động đậy.

Một bàn tay ôm trọn gáy hắn, nâng hắn. Một bàn tay chậm rãi trượt đến cổ hắn, từ cổ áo hắn chậm rãi đi vào.

“Trẫm tuy rằng chưa từng ôm nam nhân, cũng chán ghét như vậy. Nhưng, ngươi là ngoại lệ. Đường Trì, trẫm muốn ôm ngươi. Nào, để trẫm xem, ngươi tài cán làm được gì cho trẫm...” Mở rộng hai chân đem Đường Trì kẹp vào giữa, cởi bỏ hoàng bào, lập tức ôm đầu của hắn tới gần mình.

Hô hấp càng ngày càng dồn dập, giống rối gỗ bị Thoán đùa nghịch, thẳng đến khi hắn nhìn ra ý đồ của Thoán.

“Không! Đừng như vậy, Hoàng Thượng, không thể, chúng ta không thể...” Liều mình lắc đầu, muốn đứng dậy.

Bả vai bị ngăn chặn, vạt áo mỏng mùa hè bị lột xuống, lộ ra khuôn ngực trần trụi rắn chắc.

“Đường Trì, đừng phản kháng trẫm. Hôm nay ngươi trái với quy củ trong cung thâm hộ trộm gặp tần phi hậu cung, trẫm còn chưa trừng phạt ngươi đâu!” Bởi vì hắn chống cự, khiến cho trong giọng nói của hoàng đế không quen bị cự tuyệt lộ ra mùi hiểm ác.

“Hoàng Thượng... Bệ hạ! Chúng ta không thể, chúng ta thật sự không thể!” Ta... Ta chỉ muốn yêu ngươi trong lòng là được rồi, chỉ cần ngươi biết cảm tình của ta là tốt rồi, cái khác, cái khác không thể, cũng không cần phải làm a! Hai nam nhân, vi phạm thiên lý...! Huynh đệ... Chúng ta vẫn là huynh đệ! Thiên địa không tha thần quỷ không thứ !

Nếu nói hoàng đế trẻ tuổi vừa rồi còn ôm tâm lý tò mò chơi đùa, nhưng hiện tại hắn thực sự sinh khí, ý muốn đùa giỡn trong đầu bay đi đâu hết!

Đường Trì ngươi được lắm! Chính mình luôn miệng nói không tiếc vì trẫm làm mọi thứ, không tiếc trở thành một người trong hậu cung của trẫm, trẫm thật sự muốn ngươi hầu hạ, ngươi liền ra sức khước từ trẫm?! Chẳng nhẽ ngươi muốn áp trên người trẫm (ý là thượng ạ)! Hỗn trướng!

“Đường Trì! Trẫm từng nói nếu ngươi dám giấu diếm trẫm điều gì, sẽ không dễ dàng như thế đâu! Ngươi đã quên sao? Tội giấu diếm cộng thêm tội gặp riêng tư tần phi hậu cung, hai tội xử trí cùng lúc! Trẫm hiện tại mệnh ngươi hầu hạ hầu hạ trẫm, có nghe thấy không!”

Hoàng đế đứng dậy, đồng thời một cước dẫm trên đùi Đường Trì, khiến hắn không thể đứng dậy. Cởi bỏ quần áo còn lại trên người tùy tay ném tới một bên, lộ ra thân thể tinh tráng một lần nữa chuyển hướng hai chân ngồi vào trước mặt Đường Trì.

“Được rồi! Hảo hảo hầu hạ nó, để cho nó trở thành bảo bối phải lâm hạnh của ngươi!” Thanh âm lạnh lùng, dục vọng rõ ràng.

“Ta... làm không được.” Ánh mắt dao động đến chỗ hấn, vắt hết óc nghĩ muốn tránh điều này nhưng thế nào cũng không thể.

Hùng tính (ấy ấy đó:”>) trước mặt tuy rằng còn chưa phản ứng rõ ràng, nhưng chỉ như thế này cũng đủ để kinh người. Đường Trì nhìn màu sắc, đoán rằng đương kim thiên tử có thể từ nhỏ hay dùng được vật tẩm \*\*\*. Nghe nói rất nhiều hoàng tộc nhân sĩ vì tránh cho con cháu quá nhiều dẫn đến tranh sát, cũng đồng thời vì để hưởng thụ tình ái tốt, lúc còn rất nhỏ liền bắt đầu dùng được vật tẩm \*\*\* hạ thể, để đạt được mục đích kéo dài thời gian xuất. Nhưng thân thể như vậy, bình thường \*\*\* mang đến thống khổ cũng không nhỏ. Một bên đã thỏa mãn, nhưng bên kia vẫn trong trạng thái hăng hái.

“A!” Tóc bị mạnh mẽ kéo lấy, kéo lại gần.

Cúi đầu, tà ác uy hiếp: “Nếu ngươi nếu không ngoan ngoãn nghe chỉ, trẫm sẽ cho đám thái giám tiến vào đùa nghịch ngươi, thẳng đến khi thân thể của ngươi so với mẫu cầu động dục còn \*\*\* tiện hơn! Hừ, ngươi cũng biết đám thái giám kia giày vò đùa nghịch hậu cung tàn phi như thế nào,... Huống chi ngươi là nam nhân bọn hấn thống hận nhất!”

“Hoàng Thượng!” Đường Trì trong mắt tràn ngập không tin. Thoán đã làm gì ta khi ta không biết, hấn là người như thế sao? Hay để vương đều là như vậy?

“Trẫm khi còn làm hoàng tử, bên người từng có một thường thị cũng có tâm tư giống ngươi, khi hấn đối trẫm nổi lên ý muốn quấy rối, ngươi có biết trẫm xử lý hấn thế nào không?...” Cúi đầu, ghé vào lỗ tai hấn kể rõ sự thật mà đánh chết Nguyên Khiêm Thành cũng vô pháp nói với hấn.

Nhịn không được run lạnh một cái, tiếp theo cứ run rẩy không ngừng. Thoán... Thoán như thế nào lại độc ác như vậy! Hấn như thế nào có thể làm ra chuyện như vậy! Hấn cũng sẽ đối với ta như vậy sao...

Ngẩng đầu, trên cao nhìn xuống: “Trẫm cuối cùng hỏi ngươi, ngươi có muốn hảo hảo hầu hạ trẫm?”

Thấy thị trung lang của hấn xanh cả mặt, biểu tình không thể tin kèm theo sợ hãi, Thịnh Lãm để lại nhịn không được mềm lòng. Trẫm nói vậy có phải quá tàn nhẫn hay không? Đường Trì tuy nói đối quả nhân có mang biệt tình, tốt xấu hấn cũng coi như trung thành và tận tâm với mình, nếu xử nặng hấn, chẳng những trẫm sẽ mất đi một trợ thủ đắc lực, cũng sẽ thiếu lạc thú.

Giữ hấn lại, bổ thí hấn chút cảm tình, có thể từ trên người hấn đạt được đủ loại lạc thú, lại có được một trung thần cam tâm tình nguyện vì trẫm làm mọi thứ, nhất cử lưỡng tiện, biết bao tốt đẹp.

Phóng nhiên thanh âm, ôm đầu của hấn chậm rãi dựa vào hạ thể của mình, “Ngoan, hảo hảo hầu hạ trẫm. Trẫm sẽ không phạt ngươi. Ngươi không phải thích trẫm sao? Chẳng lẽ ngươi không muốn cùng trẫm thân mật da thịt? Không muốn để trẫm hảo hảo yêu ngươi? Nghe lời, đừng kháng cự trẫm.”

Cơ thể Đường Trì căng thẳng, không chịu tới gần phía trước. Hai tay đặt trên gối dần dần nắm thành quyền. Hấn biết, nếu hấn tiến tới, hấn sẽ thật sự xong rồi, vĩnh viễn không thể có ngày rời khỏi vực sâu!

“Đường Trì, ngẩng đầu lên, nhìn trẫm.” Cùng thanh âm nhu hòa vừa rồi, như là ma quỷ hấp dẫn.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía khuôn mặt xuất hiện trong mộng kia, khi hấn chạm đến nhu tình toát ra trong mắt Thoán, Đường Trì ngây ngốc. Hấn đang nhìn ta, hấn chỉ nhìn ta, hấn cười với ta, nhu tình trong mắt hấn cũng là của ta...

Hấn muốn ta, có phải hay không hấn cũng có một chút thích ta...

“Trì, để trẫm hảo hảo thương ngươi...” Bàn tay luôn hơi lạnh như gió đêm không biết từ chỗ nào tiến tới, nhẹ nhàng vuốt ve lưng hấn, thực thoải mái, thực thoải mái.

Ngón tay chạm đến bờ môi hấn, tham nhập, để hấn ngậm lấy. Đầu lưỡi bị âu yếm, hô hấp bắt đầu trở nên không thông, ngực Đường Trì phập phồng càng ngày càng lợi hại.

Lại thêm một ngón tay sáp nhập, môi bị bắt mở ra, không thể tự do nuốt nước miếng.

Gáy bị đè lại, dần dần áp hướng phân thân đã có chút phản ứng kia. Ngón tay rút ra, trước khi miệng hần kịp khép lại, có quái vật màu sắc khác thường tiến vào trong miệng hần.

“Ách...” Đường Trì phản ứng định phun ra, thêm nữa phản kháng. Đột nhiên, chân phải tay phải tê rần nửa người không thể gắng sức, đúng là khúc trì, hoàn khiêu huyết bị điểm trụ.

Quái vật ở trong miệng hần lớn dần lên, rất nhanh nhồi đầy khoang miệng hần, khiến hần hoàn toàn không thể hô hấp.

Thịnh Lãm để thực thích, hần không nghĩ tới để Đường Trì khẩu giao cho mình lại nhanh có cảm giác như vậy, đôi môi dày kia, khoang miệng chật hẹp ẩm nóng, biểu tình khuất nhục, từng dạng đều làm cho hần cảm nhận được cùng nữ nhân hoàn toàn không sung sướng như vậy. Thậm chí hưng phấn so với bình thường còn nhiều hơn!

Thấy thị trung lang Đường Trì kia không yếu đuối như trước kia, tú trí, khuất nhục không cam lòng kia, biểu tình tuyệt vọng, nghe thấy hần bởi vì miệng bị tắc khiến cho phát ra thanh âm như rên rỉ, Thoán phát hiện có lẽ về sau không cần hần khẩu giao vì mình, này đó liền đủ để cho dục vọng của mình cương ngạnh rồi.

Mắt thấy không sai biệt lắm, Thịnh Lãm để muốn sớm một chút nhắm nháp kì trân dị quả mỹ vị này, khẩn cấp rút phân thân dọa người của mình ra, ôm lấy Đường Trì quỳ trên mặt đất nửa người không thể nhúc nhích, kéo cả quần áo hần, phóng tới trên long sàng.

“Hoàng Thượng... , thỉnh ngài dừng tiếp tục. Ngài... sẽ hối hận.” Cảm giác tội lỗi đã đánh vỡ luân lẽ thường nhân bao phủ Đường Trì, cơ hồ là cầu xin, “Ta... Ta có thể dừng... Miệng làm cho ngài. Van cầu ngài, dừng tiếp tục nữa...”

“Về sau ngươi sẽ có cơ hội khẩu giao cho trẫm. Tối nay, để trẫm xem ôm nam nhân chính là tư vị như thế nào, nếu không tốt, về sau tự nhiên sẽ không dùng ngươi hầu hạ.” Giống như ban ân, Thoán bỗng nhiên xoay người hướng bên ngoài hô: “Người tới, mang mỡ lại đây!”

“A!” Không muốn bộ dạng hiện tại của mình bị người khác nhìn thấy, Đường Trì cố gắng dùng một bàn tay còn lại liều mình kéo tấm chăn bằng gấm theo long phượng trên giường, muốn che lấp thân thể.

Thân thể đường đường trần trụi cúi đầu tiếp nhận lọ mỡ trong tay thái giám khom người bên dưới. Huy phát tay mệnh hần lui ra.

Cười nhạo, một phen cởi bỏ tấm chăn duy nhất Đường Trì vừa mới mang lên người, “Có cái gì hảo che lấp, qua tối nay, toàn bộ mọi người cung sẽ biết trẫm lâm hạnh ngươi. Lại đây, để trẫm xem Đường Trì của trẫm không giống người khác chỗ nào! Ha ha, trẫm nghĩ, lần trước trẫm chẳng qua mới sờ soạng, ngươi thiếu chút nữa đã xuất ra! Ha ha ha!”

Nam nhân trần truồng áp xuống người phía dưới nửa người không thể nhúc nhích, ghé vào lỗ tai hần khẽ cười nói: “Khi đó, ngươi liền thích trẫm đúng không?”

Gương mặt nam tử thuần hậu xấu hổ đỏ bừng quay đi, không dám đối diện thiên tử trên người.

Mặt bị chế trụ, một bàn tay thon dài lướt nhẹ trên thân hần...

“Ngô... A!” Liều mình khắc chế không cho thanh âm lộ ra, mồ hôi lạnh thấm thấu toàn thân, mồ hôi ở thái dương hòa cùng lệ thống khổ không thể chịu đựng được cùng nhau chảy xuống trên khuôn mặt.

“Đường... Trì, ngươi... thật sự là... Chết muốn chết! Xử nữ cũng không có người nào so được với ngươi! Hô...”

Hai chân cơ hồ bị chia làm một trăm tám mươi độ, hai tay gắt gao chế trụ đùi hần, áp chế hần, ở trong thân thể hần mạnh mẽ ra vào.

“Ách... ! A... !” Khớp hàm cắn chặt muốn chết, không muốn khóc ầm lên giống nữ nhân.

“Không nghĩ tới nam nhân... ôm, sẽ như vậy... Hảo. Trì... , sau này trẫm sẽ thường xuyên chiêu ngươi thị tẩm... Ngươi có muốn không?” Vừa nói, vừa không quên cắn thân thể khỏe mạnh phía dưới. Hạ thể cũng không ngừng liên tục va chạm nhu nộn của hần. Thấy hần bị mình biến thành ngay cả thanh âm cũng không thể phát ra đầy đủ, tâm tình ham ngược càng lúc càng cao!

Rút ra, thoáng tạm dừng một chút, tập trung sức lực mạnh mẽ đi vào! Miệng hé ra, đồng thời cắn đầu nhũ sưng đỏ của hắn.

“A a a... !” Không thể khắc chế chấn động cùng đau đớn khiến cho nỗi đau bật ra khỏi họng! Thân trên trở mình ngửa lên, tạo thành hình cung, ánh mắt nhắm lại, dần yếu đuối...

Biết mặc kệ làm Đường Trì như thế nào, làm ít hay nhiều lần cũng không sẽ lưu lại hậu duệ cho hắn, Thoán lần đầu tiên không hề khống chế tận tình phát tiết dục vọng của mình. Để mình lần lượt bạo tạc ở huyết nội trơn nhẵn chặt chẽ của hắn. Thấy hắn vì nhu cầu của mình mà thống khổ đến chết đi sống lại, nhìn thấy hạ thân hắn tràn đầy nùng trọc. Lần đầu tiên, Thoán cảm thấy mình thực sự có được một con người. Từ trong ra ngoài, từ tâm linh đến thân thể.

Người này là của trẫm! Đường Trì là của trẫm! Đường Trì của trẫm!

Ôm hắn, gât gao ôm hắn, để thân thể hắn cùng chính mình gât gao khấu hợp một chỗ, thì thảo một lần lại một lần, “Trì, ngươi là Đường Trì của trẫm, ngươi là của trẫm... , Đường Trì của trẫm... !”

Đường Trì bất khả tư nghị, choáng váng trong biển khổ như là nghe được lời thì thầm của hắn, một tia tư vị ngọt ngào nói không nên lời nảy lên trong lòng. Thoán, Thoán Thoán, tiểu Thoán Thoán của ta,... Tất cả sai lầm đều là do ta...

Mẹ, thực xin lỗi...

Mẹ, thực xin lỗi...

Khi Đường Trì lần thứ hai mở to mắt, cũng không biết hiện tại là canh mấy. Trên long sàng chỉ có một mình hắn, Thoán đã không thấy bóng dáng đâu.

Đoán rằng hắn có thể đi lâm triều, hai khữu tay chống giường, kéo thân thể mệt mỏi đến cực điểm hao tổn cực đại dậy. Lập tức phát hiện quần áo của mình đặt ở bên giường. Cảm giác cơ thể niêm nị (bẩn), yên tâm thở ra một hơi. Ít nhất Thoán không cho thái giám tiến vào xử lý thân thể hắn, trên giường cũng nguyên dạng như cũ.

Sai lầm đã phát sinh, muốn cứu lại mặc dù không kịp, còn có thể bù lại. Hiện tại lặng yên rời đi, đại khái đối hai người đều hảo. Thoán vĩnh sẽ không biết mình ngủ với ca ca của mình, ta cũng không cần ở bên hắn ngày đêm chịu giày vò.

Đêm qua hết thấy coi như là một giấc mộng hoang đường đi. Không có cách nào hận hắn, cũng không muốn hận hắn, sai lầm tối hôm qua nếu không phải khát vọng bản thân nơi sâu nhất trong tâm phát sinh, hẳn là sẽ có biện pháp ngăn lại không phải sao?

Tuy rằng biết là không nên, thiên lý bất dung, chính là có bao nhiêu đêm trong mộng hôn Thoán Thoán, có bao nhiêu thứ ảo tưởng đem hắn ôm vào lòng, lại có ít nhiều nghĩ khiến hắn hoàn toàn trở thành của mình. Hiện giờ hết thấy chẳng qua đảo lại, mình bị Thoán ôm.

Cười khổ một chút, không muốn chống cự đêm qua kia có phải hay không cũng biểu hiện cảm tình của mình đối hắn, đã không cần tôn nghiêm của nam nhân cùng huynh trưởng, cũng không tiếc cùng hắn có một đêm thân mật?

Nếu chỉ là thống khổ, sợ hãi, bi ai, chính mình lại như thế nào theo Thoán một lần lại một lần đích tiết thân, mà thứ trên thân thể không phải đang nói chính mình vô sỉ cùng thâm thương! Bị chính đệ đệ của mình mạnh mẽ ôm, bị một người nam nhân mạnh mẽ ôm cũng có thể cảm giác được.

Ta thay đổi sao? Trở nên sai lầm, nếu là bệnh thì tốt biết bao, ít nhất ta có thể tìm ra phương pháp trị liệu, ta không chữa được cũng còn có sự phó chữa. Ha hả, mẫu thân, người nói đúng, không thể yêu, càng không thể yêu người không nên yêu. Hiện tại ta hiểu được ý người muốn nói, nhưng cũng đã muộn.

Miễn cưỡng đem quần áo mặc vào người, cố gắng chống đỡ đứng dậy, ngoài điện truyền đến xôn xao, có thể Thoán đã lâm triều trở về. Kỳ quái, hắn hôm nay như thế nào không trực tiếp đi đến ngự thư phòng? Lúc này, muốn chạy còn có thể phải phí một phen công phu.

“Người tỉnh.” Thịnh Lãm để không cho người theo, đi một mình tiến vào tẩm điện.

“Thần tham kiến Hoàng Thượng.” Tận lực duy trì bình thường, Đường Trì từ long sàng đi xuống, cắn răng nhin đau đón quỳ xuống.

“Đau đến mặt xanh tái, cần gì phải cật mạnh! Đứng lên đi.” Thoán thấy Đường Trì có thể từ trên giường đứng dậy, không khỏi có điểm bội phục ý chí của hắn. Tần phi bình thường dù chỉ nhận hắn một lần, cũng muốn ở trên giường nằm ba ngày. Đường Trì này đêm qua bị mình gây sức ép...

Không tạ ơn, không đứng dậy, như trước quỳ gối trên mặt đất, “Thần có việc khẩn cầu Hoàng Thượng ân chuẩn.”

Ngắm da thịt lỏa lồ của hắn, ánh mắt tiến dần vào trong cổ áo ngoại sam mà hắn miễn cưỡng phủ thêm, không yên lòng thuận miệng hỏi: “Chuyện gì?” Tối nay, không biết Đường Trì có thể thị tẩm hay không. (Thoán Thoán là đồ sắc lang!!!!)

“Thần muốn từ quan hồi hương.”

“Hừ! Liên đoán được người sẽ nói như thế. Mơ tưởng!” Ông tay áo vung lên, xoay người ngồi xuống cẩm đôn(chắc là ghế phủ gấm).

“Chính như Hoàng Thượng nói hôm qua, hôm nay chỉ sợ khắp cung đình trong ngoài đã truyền việc ngài sủng hạnh nam thần. Hoàng Thượng có thể nghĩ tới hậu quả khi đem thần tiếp tục giữ ở bên người? Chẳng những thần sẽ bị mọi người nhạo báng, chính là bệ hạ cũng sẽ bị đám người Chu thái hậu cùng Thừa tướng bắt lấy nhược điểm, công kích quân dự của ngài. Thần nghĩ, chỉ cần chút sáng suốt, trung tâm đền nợ nước, các quan lớn cũng sẽ không đồng ý ngài đem thần giữ ở bên người.” Sinh tử đối Đường Trì mà nói đã không hề trọng yếu, hắn hiện tại trong mắt duy nhất có thể nhìn đến, có thể coi trọng chỉ có nam nhân trước mặt này, vì y, hắn cũng sẽ không ở lại cung đình.

Cười lạnh một tiếng, “Người nghĩ trăm ngu xuẩn để cơ hội cho người ta bắt lấy nhược điểm như vậy sao?! Thái giám hôm qua đưa thuốc vào đã bị trăm làm cho ngậm miệng. Vì không muốn đám Chu lão nhân khả nghi, trăm hôm nay khi lâm triều tuyên hạ ý chỉ: thị trung lang Đường Trì vô ý mạo phạm Thục phi, phạt hai mươi trượng, phạt giảm bổng lộc nửa năm, trăm tự mình chấp hình, để hạ cơn giận cho Thục phi. Thế nhân chỉ biết trăm sủng ái Thục phi, không tiếc vì nàng tự tay chấp hình xử phạt người mạo phạm nàng, lại có ai sẽ biết trăm đêm qua sủng hạnh người.” Đêm qua như vậy chẳng qua cùng người vui đùa mà thôi.

Nguyên lai người sớm nghĩ hảo đối sách. Thân mình đau đến mức không có cách nào quỳ thẳng, hận không thể cứ như vậy quỳ rạp trên mặt đất. Không để ý đến đau đớn, cố giữ tinh thần nói: “Thần, không nghĩ sẽ lại hầu hạ Thánh Thượng. Mặc kệ chuyện này có bị người ta biết hay không, thần cho rằng việc này không nên cũng không thể tiếp tục. Nếu bệ hạ đáp ứng vi thần, sau này đối đãi với thần như thần tử bình thường, lời nói và việc làm giống trước kia, thần sẽ ở lại hầu hạ Hoàng Thượng tuyệt đối không hai lòng. Nếu bệ hạ muốn vi thần... giống tần phi hậu cung, thứ thần không thể nhận.” Ta nói như vậy, hắn có thể giận dữ giết ta hay không? Ha ha, có thể lắm. Hắn cho dù muốn liên lụy sư phó, hắn là không dễ dàng tìm được hắn?

Cứ như vậy cho người đi? Không bao giờ chạm vào người nữa? Sao có thể! Trăm thật vất vả mới tìm được thần tử vừa lòng như thế, sao lại cho người dễ dàng rời đi. Ít nhất cũng phải đợi trăm tìm được người kế tiếp có thể thay thế người đã.

Cùng Đường Trì ở chung đã hai năm, biết hắn chính là người trọng tình trọng nghĩa. Sinh tử an nguy quân quyền cường chế cường bức lợi dụ đối hắn cũng không có tác dụng gì, xem ra chỉ có dùng tình cảm đã động đến hắn, mới có thể làm cho hắn ngoan ngoãn ở lại bên mình.

Thở dài một hơi, “Trì, người muốn quỳ tới khi nào, trăm thấy đều đau lòng. Đứng lên đi!” Đi tới, đưa tay đem hắn ôm nâng lên. Cảm thấy ôm vào trong ngực thuận tay, rõ ràng liền ôm lấy hắn đi tới ghế nằm dùng cho mùa hè.

Sờ sờ trán hắn, “Hôm qua trăm đối với người thô bạo, chỉ vì trăm chưa từng ôm nam nhân, lực đạo không chế cũng không được đúng mực. Người còn hảo? Thân mình đau đến thế sao? Muốn trăm gọi thái y tiến đến hay không?” Quan tâm giống như bình thường từ trước.

Đường Trì trong lòng ảm áp theo sau đau xót, nguyên lai người vẫn để ý ta đúng không?

“Người không cần lo lắng nhiều, chỉ cần hảo hảo bên cạnh tả hữu hầu hạ trăm, trăm sẽ không để bất luận kẻ nào khi dễ người. Trì, lưu lại làm bạn trăm. Trăm cần người!” Bàn tay vô luận xuân hạ thu đông luôn mang theo hơi lạnh Kia cầm tay trái Đường Trì. Trong mắt hàm chứa quyền uy mà ngay cả hắn cũng không biết, không muốn xa rời thị trung lang của mình.

Trầm ở vực sâu không thấy đáy, chần chừ, chậm rãi nâng tay phải lên xoa khuôn mặt anh tuấn kia, “Hoàng Thượng, ngài cũng biết ta là người nghiệp chướng nặng nề như thế nào... , vì cái gì phải lưu ta lại, có thể hầu hạ ở tả hữu bên ngài, cam nguyện vì ngài trả giá sinh mệnh, cung đình trong ngoài đều có không ít. Vì cái gì là ta?” Khi người ôm ta, không cảm thấy ghê tởm sao? Người không phải ghét nhất bị chuyện như vậy sao? Như vậy người vì cái gì muốn ta lưu lại? Người thích ta sao, cho dù chỉ là một chút. Không phải xuất phát từ tìm kiếm cái mới lạ, không phải xuất phát từ đùa bỡn, mà là bởi vì thích cho nên mới ôm ta có phải hay không?

Chẳng những không có đối hành động lớn mật của hắn cảm thấy sinh ghét, ngược lại còn thấy được bàn tay có điểm thô ráp dày dầy của hắn sờ trên mặt thực thoải mái, hạ thân cùng nhau nằm xuống trên ghế, một tay ôm thắt lưng hắn, gối đầu lên bờ vai hắn, tùy ý hắn vuốt ve mình.

“Người muốn nghe lời nói thật hay giả? Nếu trăm nói thật, người có thể không nói rời trăm đi nữa không?” Đột nhiên cảm thấy mình trước mặt người này không nên nói dối, cũng không nguyện ý, không đành lòng lừa gạt hắn.

“... Lời nói thật.” Lời nói thật tuy rằng đáng sợ, lời nói dối cũng tàn nhẫn.

“... Trăm thực coi trọng người. Người là một lương thần khó có được. Ngoại trừ khả năng của người, nhất là lòng trung thành người đối trăm, khiến trăm yên tâm đối với người. Trăm cũng không biết rốt cuộc đối với người là cảm tình như thế nào, nhưng trừ người ra, trăm chưa từng thân cận cùng người khác như vậy. Ở cạnh người, trăm cảm thấy thực thoải mái, rất có... cảm giác an toàn. Trăm chưa từng nghĩ tới muốn ôm một người nam nhân, nhưng người là ngoại lệ, thân thể của người cũng thực làm cho quả nhân... mê muội.” Bàn tay dày ấm áp kia bắt mãi dờn khỏi gò má, đưa tay kéo nó lại.

Đường Trì lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, “Ngài không nóng sao?” Lại cầm chặt đến vậy.

“Không nóng. Trăm trên người có ngọc thạch đông ôn hạ lương (đông ấm hạ mát).” Mang ra cho hắn xem, thuận tay liền đeo lên cổ hắn, “Người giữ đi, trăm còn có một khối.” Đeo cho hắn xong, bàn tay để lại trong lòng hắn cũng không lấy ra nữa, ở bên trong đông sờ tay sờ.

“Khi trăm nghe được người cùng Thục phi gặp nhau, kỳ dị, nhưng trăm lại không có chút phần nộ cùng chán ghét. Có thì chỉ là tức giận khi người nói muốn rời khỏi trăm. Mà trăm nguyên bản cực độ chán ghét loại chuyện này, phàm là có người đối trăm có ý niệm kỳ quái trong đầu, trăm chưa bao giờ bỏ qua cho bọn họ.”

Ngẩng đầu, xoay người nằm sấp trên người hắn, theo dõi ánh mắt nghiêm nghị của: “Cảm tình trăm đối người có lẽ không giống người đối trăm. Nếu người lưu lại, trăm vẫn như cũ sẽ đi làm hạnh tần phi khác, cũng sẽ không sủng ái người giống nữ nhân. Nhưng là có một chút có thể nói cho người, người đối trăm mà nói, là đặc biệt!”

Đau đớn trong thân thể tựa hồ dần dần bớt đi, trái tim run rẩy giống như cũng dần dần ngừng lại.”Ta cuối cùng muốn hỏi ngài một vấn đề, ngài... vì cái gì ôm ta?”

“Không biết. Muốn ôm cho nên ôm.” Hơn nữa cảm giác thật tốt!

Thật đúng là lời nói một chút không giả dối! Nâng cánh tay nặng nề lên, Đường Trì ôm Thoán để hắn thư thư phục phục ghé vào người mình. Giống ôm lấy trân bảo tối trân quý, mở miệng nói: “Ta dùng cả đời mình, dùng tất cả mọi thứ có thể trả giá, khẩn cầu bệ hạ đáp ứng ta một việc.”

“Chuyện gì? Người nói.” Nằm ở trong ngực, nghe tim hắn hữu lực đập vững vàng.

“Ta không cần bệ hạ cho ta quan to lộc hậu, ban thưởng nhà cao mi thiếp, không cần ngài đáp lại tình cảm, cũng không muốn ngài phạm tội mà nói thích ta, lại càng không tranh giành tình nhân cùng hậu cung của ngài. Ngài có thể đối ta làm bất cứ chuyện gì, ta tuyệt không vi phạm ý chỉ gì của bệ hạ, ta sẽ ở lại bên

người ngài, làm bóng dáng của, làm hộ vệ của ngài, nếu ngài cần, ta cũng sẽ... thỏa mãn ngài. Nếu ngài thật tình muốn cho ta lưu lại, thỉnh đáp ứng ta một việc, chính là cho ta sự tín nhiệm của ngài!”

“Ta cái gì cũng không muốn, chỉ cần ngài tín nhiệm!”

“Tín nhiệm sao? Trẫm nếu không tin người, cũng sẽ không cho người ở Vị Ương cung của trẫm. Sau này, trẫm tuyệt đối sẽ không nghi ngờ người.” Thịnh Lãm để lời nói vàng ngọc, cam đoan. Cũng mượn chuyện này để giữ lại thị trung lang của hắn.

Quan hệ của Đường Trì cùng hoàng đế có một chút thay đổi, trở nên so với trước kia càng thêm thân mật. Thịnh Lãm để chằng những để Đường Trì tham dự tất cả quốc gia đại sự, lại đem binh quyền cấm vệ quân trong kinh dich toàn bộ chuyển giao đến tay hắn. Cấm vệ quân mặc dù do Đường Trì quản lý, nhưng Đường Trì tham dự công tác cấm vệ quân cũng không nhiều. Đại đa số thời gian, hắn đều làm bạn ở bên người hoàng đế trẻ tuổi, vì hắn phân ưu giải nạn, ngăn cản thích khách.

Thịnh Lãm để như trước sẽ làm bộ đến chỗ Thục phi, ngẫu nhiên cũng sẽ sủng hạnh một vài phi tử khác, nhưng trong một tháng ít nhất có mười lăm ngày, hắn ở phòng ngủ của Đường Trì.

Theo thời gian trôi qua, địa vị Đường Trì ở trong triều càng ngày càng củng cố. Hắn tuy rằng làm việc thấp kém nhưng triều thần nào cũng biết, chỉ cần là điều mà Đường Trì nói, Hoàng Thượng tám chín phần sẽ tiếp thu. Chỉ cần có Đường Trì, Hoàng Thượng cho dù có thiên đại hỏa cũng đốt không chết người.

Liên ngay cả việc dân chúng biên giới bị Nam Hi Quốc quấy rầy lần này, quốc binh hóa trang thành cường đạo lọt vào thống kích của Âu Dương tướng quân, bị bắt không ít. Nghiêm hình tra tấn, ép hỏi ra việc này chính là chỉ thị của quốc chủ cai quốc. Âu Dương bẩm báo triều đình, ý dò hỏi muốn hay không cho Nam Hi quốc một cái giáo huấn. Hoàng Thượng thánh ý muốn mượn cơ hội này khơi mào chiến tranh bắt Nam Hi quốc mở rộng quốc thổ, cũng vẫn là Đường Trì không sợ chết dâng tấu chương, tỏ vẻ hiện nay sinh khí dân gian vừa mới sống lại chưa phải lúc đẩy lên chiến hỏa, hơn nữa Nam Hi quốc chủ đã có ý bồi thường, không bằng cứ nhận, có thể tỏ vẻ Đại Á hoàng triều ta mệnh mệnh phong độ đại quốc, lại có thể miễn đi tai ương chiến hỏa cho dân chúng. Hoàng Thượng tuy rằng cau mày, cũng vẫn miễn cưỡng đồng ý, chỉ đối Đường đại nhân nói một câu kỳ quái: ngày mai trẫm có thể miễn người làm triều. Một câu mà khiến Đường đô úy từ trước đến nay trẫm ổn liền bị dọa đến phải xanh mặt và cũng làm cho quần thần suy đoán không thôi.

Tuy nói thị trung lang kiêm nhiệm kiêu kỵ đô úy Đường Trì chính là tâm phúc nhất đẳng trước mặt Thánh Thượng, nhưng hắn trời sanh tính cương trực lòng mang nhân hậu, vừa không đối Hoàng Thượng nói lời gièm pha nịnh hót. Ngược lại, luôn dám nói thẳng, thúc đẩy trung thần tiến thượng sách, không sợ làm tức giận long uy, cũng cầu xin cho tội thần mưu lợi mà không hề tỏ ra vẻ gả nhân giả nghĩa, khiến cho đại bộ phận quan viên trong triều đối hắn đều thêm phần kính ái, cho rằng bên người Thịnh Lãm để có một vị hiền thần phụ tá như vậy chính là may mắn của Đại Á.

Trong ngoài cung có người yêu mến nhân cách Đường Trì, tự nhiên cũng tồn tại kẻ thống hận Đường Trì. Trong đó đặc biệt là Thục phi! Nàng mặc dù hoài nghi quan hệ của Đường Trì cùng Hoàng Thượng, nhưng lại không bắt được nhược điểm gì. Mặc kệ nàng dụ dỗ hay ép buộc cung nữ thái giám bên cạnh hoàng đế thế nào, cũng không có người có thể nói ra Hoàng Thượng rốt cuộc cùng Đường Trì là quan hệ gì. Cho dù có người biết, khiếp sợ đương kim Thánh Thượng còn hơn thủ đoạn độc ác của Thục phi, đương nhiên không có người dám mở miệng nói ra.

## 16. Chương 16

“Trời lạnh quá, còn một tháng nữa là sang năm mới, năm nay không giống năm rồi, lão bách tính (dân chúng) hắn là đã có một năm tốt lành.” Nhìn bầu trời xa xăm có nhiều tuyết rơi, Đường Trì nghĩ thầm, rằng sự phụ lúc này không biết đang làm cái gì, đã ba năm chưa có trở về nhìn thăm lão nhân gia, thân thể người có tốt không.

Một người phía sau đi tới, từ sau mà ôm lấy thắt lưng y, kê đầu lên trên bả vai y, cùng y cùng nhau quan thưởng (thưởng thức) cảnh tuyết, “Lão thiên gia cuối cùng vẫn là chưa muốn trẫm phải gặp phiền toái, hai

năm nay coi như mưa thuận gió hoà. Nhìn tuyết rơi thế này, năm nay đại khái lại là một năm được mùa. Dân chúng sống khá giả, trầm làm hoàng đế cũng thấy mừng.”

“Ha ha.” Biết hấn sợ lạnh, y cũng không ngại để hấn đem hai bàn tay lạnh giá tham lam tiến trong lòng ngực mình ủ ấm. Từ bên ngoài y phục, giữ lại đôi tay có chút nghịch ngợm kia, Đường Trì cười nói: “Đương kim Thánh Thượng sáng suốt tài đức, ông trời tự nhiên phải ra sức tương trợ thôi.”

“Nếu thiên tử một đời bạo ngược tàn nhẫn, hoang \*\*\* thiên hạ, tổn hại triều chính, thì trong triều lúc này, chắc chắn đại họa không ngừng, cuối cùng gây nên cảnh chiến hỏa ( chiến tranh khói lửa) kéo dài, triều đại thiêu vong.”

” Đại Á hoàng triều ta khai quốc cũng bởi những vị thiên tử cuối cùng của triều đại trước không để ý bách tính thiên hạ , bản thân chỉ ham mưu cầu khoái lạc , đủ loại quan lại a dua, khiến triều cương bại hoại, gian thần lộng quyền, thuế má nặng nề, ách cai trị hà khắc khiến cho bách tính thiên hạ không chịu nổi. Lúc đó mới có Thái Tổ hoàng đế khởi nghĩa thống lĩnh binh sĩ giành lại giang sơn.”

“Chỉ cần bệ hạ luôn đặt trăm họ trong lòng, siêng năng với việc triều chính, tự nhiên sẽ tạo lập được một Đại Á có nền móng vững chắc, bách tính an vui.”

Thoán ở trong lòng ngực của y nhéo một cái, bắt khoái ( khó chịu) nói: “Nói chuyện với người chưa được ba câu, người liền lập tức đem quốc gia đại sự bách tính thiên hạ bên miệng nói không ngừng. Ban ngày đã bận xử chuyện quốc gia đại sự không yên , buổi tối người liền không thể để cho trầm hảo hảo nghỉ ngơi một chút! Trầm hỏi người, vừa rồi người đang suy nghĩ gì?”

“Không có gì, ta nghĩ đến lão nhân gia sự phụ của ta. Đã xa cách hai năm, cũng chưa từng một lần trở về vấn an người, cảm thấy bản thân thật đúng là một đệ tử bất hiếu.” Đường Trì thả lỏng thân thể, cảm thụ cái ôm ấp ấm áp phía sau , nhắm mắt lại ảo tưởng đây là thứ chỉ thuộc về y.

“Nhớ ông ta thì có gì tốt, nếu muốn nhớ thì nhớ trầm này! Đường Trì, trong lòng người có phải hay không chỉ có trầm?” Hấn hướng ánh nhìn đầy gian xảo xuống vành tai y, ngón tay tham tiến trong lòng ngực bắt đầu sờ soạng đầu nhũ nhỏ nhấm mềm mại kia.

“Bệ hạ...”, chuyện này còn phải hỏi sao, “Ta... Ta còn muốn hỏi ngài, lễ mừng năm mới trong cung năm nay có nên... gia tăng đề phòng không?”

Càng cố gắng nén nhịn, cảm giác sẽ càng ngày càng nhạy cảm. Một tiếng ” Ừm !” của hấn làm cho Đường Trì thở phào.

Nghe được nam nhân trong \*\*\*g ngực khê thở nhẹ, hạ thân của Thoán nhất thời căng lên, dục vọng hoàn toàn bị khơi mào, một tay vẫn tiếp tục thưởng thức qua lại hai đầu nhũ mềm mại kia, một tay bắt đầu không kiên nhẫn loạn xả đại lưng người kia.

“Hoàng Thượng!”

“Vì sao... Vì cái gì phải gia tăng đề phòng?” Cuối cùng cũng đem được đại lưng kéo xuống, bàn tay cũng liền không khách khí mà tiến vào trong khó hạ.

“Bởi vì... Nam Hi quốc nói muốn bồi thường tổn thất cho quốc gia của ta, đồng thời... cũng muốn cảm tạ Thánh ân độ lượng khoan hồng, chuẩn bị đem quốc bảo trân quý cống nạp vào cung, thời gian không sai biệt cho lắm với dịp cử hành lễ mừng năm mới, cho nên...” Đường Trì khắc chế thở dốc cùng với sự rối loạn trong cơ thể, một bên trần thuật, một mặt đưa tay đóng khép cửa sổ lại.

“Họ muốn đưa tới cái gì?”

Thoán không để cho y cơ hội phản kháng, dùng thân thể áp y vào chấn cửa sổ, đưa tay đem khó hạ của y kéo xuống.

Đường Trì có điểm sợ hãi hành vi tiếp theo của hấn, tuy nói cùng Thoán như vậy đã bốn tháng, nhưng tâm lý thân thể sẽ bị khó chịu vẫn không tan biến. Mỗi lần mập hợp lại mang đến không ít hao tổn cho thân thể của y, nếu Thoán nổi hứng cường bạo y, hậu quả sau ấy y càng chịu không nổi.

“Sắp tới sẽ rõ ! ” Hấn sẽ không cứ như vậy đem ta áp trên tường?

“Úc ( ờ), nếu bồi thường vật không hợp trẫm ý, trẫm có thể mượn có đó gây phiền toái cho bọn họ hay không ?” Thoán lộ ra một chút dáng cười không có hảo ý, cổ ý đem ngoại sam ( áo lót bên ngoài) kéo khỏi bả vai y , trối cổ tay y lại.

Bắt đầu ngộ ra ý đồ của hắn, Đường Trì âm thầm hô to không ổn! Nhưng hiển nhiên, khi y nhận ra thì đã quá muộn. Còn chưa kịp phản kháng, một chân bịnắm lấy, hai cánh móng bị tách ra, tạo thuận lợi cho ngoại vật thô nóng tiến vào.

“Hoàng Thượng... Không được, như vậy... Không được. Ta, ta không chịu được...” Thân thể không có lấy một điểm thoải mái, cùng tư thế không phù hợp, khiến cho nơi kia ương ngạnh kháng cự ngoại vật muốn xâm nhập.

Thoán không kiên nhẫn nhăn mày nhíu mặt.

Cơ thể Đường Trì mặc dù luôn khiến hắn mê hồn, nhưng mỗi lần lại phải tốn chút công phu làm cho y có thể thích nghi, muốn hảo hảo huấn luyện lại nghĩ y thường ngày còn phải giúp hắn xử lý công việc triều chính, thật không thể đem phương pháp cải tạo tính nô ( nô lệ \*\*\*) áp dụng với y. Nếu Đường Trì có thể giống như nữ nhân trong hậu cung, luôn chuẩn bị sẵn sàng chờ đón hắn lâm hạn thì thật quá tốt.

Làm hoàng đế , từ trước đến nay chỉ quen tần phi luân phiên hầu hạ, có lý nào hắn phải đi hầu hạ kẻ khác? Hắn nghĩ như vậy chẳng có gì kỳ quái, chính là với suy nghĩ ấy, lại khổ cho Đường Trì về sau.

Không để cho y cơ hội giãy dụa chạy trốn, Thoán từ trong tay áo lấy ra bạng du ( dầu ngọc trai) thường để bôi da tay khi mùa đông đến, tùy tiện quét một vòng quanh khe hẹp kia, một bàn tay ôm lấy bắp đùi của y, thân thể đè lên nửa người trên của y, bàn tay liền nương nhờ chất trơn kia mạnh mẽ khai mở Đường Trì.

Cắn chặt răng, cổ nén đau đớn, mặc cho mồ hôi chảy ròng trên trán , Đường Trì không tái phát ra bất kỳ thanh âm nào. Mắt thấy mỗi lần cùng Thoán mập hợp đều phải nếm trải đau đớn ngay từ đầu, phải chăng là ông trời phạt y vì đã phá luân thường đạo lý, đánh mất tư cách của một người huynh trưởng, y không thể tránh được cũng vô pháp chối bỏ !

Thoán cảm thấy được không sai biệt lắm , cũng không muốn tái tiếp tục nhẫn nại, cơ thể gắng gượng, đem hạ thân vùi sâu. Ở bên trong trừu động vài cái, ngại còn chưa đủ sâu, thoáng rút ra một chút, lại cắm vào , lặp lại mấy lần như thế, cuối cùng toàn bộ thuận lợi xâm nhập.

“Hô... Thoải mái! Bên trong người... thật là ấm áp!” Thoán ghé vào lỗ tai y cười khê , ôm y, nhẹ nhàng lay động (\*) thân thể y, đem toàn bộ trọng tâm ( sức nặng) của hắn đặt vào móng, rồi tự động đẩy bản thân chiếm đoạt sâu bên trong , “Trẫm từ lâu đã muốn thử làm như vậy một lần. Chính là hậu cung này, tần phi không một ai có thể làm cho trẫm vừa lòng, cũng là người hảo, Trì...”

Đường Trì lại nhắm mắt lại, y cảm thấy có nhiều lúc lời nói vô tình của Thoán thật sự rất tàn nhẫn.

Thân thể của y bị hắn đem ra so sánh với người khác từ khi nào? Phải chăng vì họ không đủ làm người thỏa mãn, cho nên mới đến với ta sao? Đối với người mà nói, ta là một người không biết đau, một món đồ chơi có thể chịu đựng được những hành động cuồng bạo vô lý của người sao?

Đúng là, ta không có điểm nhu mì của nữ tử, không giống các nàng sẽ dễ dàng bị tổn hại, có thể chịu đựng đủ loại giày vò của người. Thế nhưng cứ ngoan như thế này nữa, sớm hay muộn gì sẽ có một ngày ta cũng sẽ bị phá hư... Có lẽ, ta bây giờ đang chờ đợi cái ngày ấy đến?

Tần suất nam nhân ngày càng nhanh, va chạm cũng ngày càng hung ác, dần dần hoàn toàn mất đi kiểm soát, không khống chế được.

Một bên dùng miệng lưỡi răng nanh công kích tới nửa thân trên của y ở những chỗ mềm mại mẫn cảm , một bên không để tay rảnh rỗi tiến đến ở trên người y mạnh mẽ xoa bóp, đùa bỡn đầu nhũ và hạ thân phía dưới của y, tai nghe tiếng thở dốc dồn dập dù cho y đang liều mạng kiềm chế, kẽ hở giữa hai hàm răng thỉnh thoảng để lộ ra tiếng rên rỉ, vị hoàng đế sinh lực dồi dào thâm nghĩ : “Thật không ngờ chuyện ngoan Đường Trì lại sáng khoái như vậy.”

“Những nữ nhân trong hậu cung làm sao so được với người có thể chịu được sự giày vò của trẫm. Vẫn chưa làm tới hai, ba lần, thì lập tức vừa khóc vừa kêu la ầm ĩ như người sắp chết! Tuy là, có trung lang ( nam

tần) hầu hạ cũng có thể chịu đựng được, thế nhưng ngay cả một chút thanh âm cũng không phát ra. Rên rỉ mau, người càng không muốn phát ra tiếng, trầm lại càng muốn nghe người khóc kêu la!” Nghĩ như vậy, động tác cũng theo đó mà ngày càng cuồng dã thô bạo.

Ngày thứ hai, Đường Tri sắc mặt tái nhợt, bước chân choạng vạng tham gia lâm triều.

Tuy rằng Thịnh Lãm đế đã tỏ ý miễn cho y lâm triều, nhưng bởi không muốn bị xem là thần tử nhờ vào ân sủng của bề trên để leo cao, y vẫn cố gắng chống đỡ, đứng phía sau hoàng tham dự bàn bạc quốc sự.

Bản danh sách bồi thường Nam Hi quốc cống nạp ngày đó đưa đến. Ngoài trân phẩm ngọc trai của phương Nam, hai đại thuyền chở theo hoa quả, còn có năm vạn lạng hoàng kim (châu báu), năm mươi vạn lạng bạc trắng. được xem như số tiền bồi thường. Danh sách cuối cùng có đặc biệt ghi chú rõ: xúc động trước khí phách rộng lượng bao dung của quốc vương Đại Á hoàng triều, nghe danh Thịnh Lãm đế tuy còn trẻ nhưng anh vĩ (tài nhân to lớn), có công lao trong việc hưng thịnh nước nhà. Vì muốn hai nước tương giao tốt đẹp hơn, đặc biệt cử công chúa trân quý của bản quốc đi đến Đại Á hầu hạ bên cạnh quân vương. Chân thành kính ngưỡng!

Đối với việc tiếp đón Trân Trân công chúa, trong triều mọi người lại có thái độ bất đồng. Lúc bãi triều, Chu Thừa tướng không lưu lại lâu, rất nhanh rời đi. Đến phía sau phủ đệ, lập tức viết một bức thư tít, sai người âm thầm truyền vào trong cung.

Thịnh Lãm đế nhìn thấy trên danh sách ở giữa có kèm theo bức họa Trân Trân công chúa, cười to ba tiếng, sai người chuẩn bị lễ trọng nghênh đón công chúa của Nam Hi quốc đến.

Sau khi bãi triều, hoàng đế ở ngự thư phòng cười châm biếm đem bức họa Trân Trân công chúa cho Đường Tri xem.

“Ha ha! Nha đầu này không biết có thú vị hay không, người ta đều là hận không thể đem bức tranh vẽ mình đẹp hơn ba phần. Nàng ta ngược lại, đem đem bức tranh vẽ bản thân giống như một con hầu tử, lại còn đề là: Trân Trân công chúa tự họa. Thú vị thú vị! Trẫm thật muốn nhìn này con tiểu hầu tử rốt cuộc bộ dạng cái dạng gì! Ha ha ha!”

Nhìn khuôn mặt hoàng đế vui vẻ tươi cười, nhìn lại bức họa tự vẽ rất sống động trong tay, Đường Tri đột nhiên trong lòng sinh ra ý niệm không muốn làm cho Trân Trân công chúa này gặp Thoán.

Vẫy tay, ra lệnh Đường Tri đem bức họa cho hắn. Cẩn thận cuộn nó lại, để bức tranh vào trong hộp một lần nữa.

“Nhìn thấy tranh này, trẫm mới nghĩ ra hồi trước có khoảng thời gian cũng hay thuận tay vẽ linh tinh. Tuy rằng không nhớ rõ vẽ những thứ gì, nhưng lại cảm thấy rất vui vẻ. Về sau có cơ hội, bảo thái giám tìm ra cho người xem... Đường Tri, người sắc mặt không tốt, hôm nay người sớm đi về nghỉ ngơi đi. Trẫm truyền Đỗ Uyên cùng Trần Sâm lại đây thượng đàm rồi.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng, thần không có chuyện gì. Hôm nay bộ hộ (bộ phận chuyên lo về tài chính) có giao tư liệu tới, không biết bệ hạ suy tính ra sao?” Gắng gượng dẹp bỏ chua xót khổ sở không rõ trong lòng, Đường Tri chỉ biết vùi đầu vào chính sự.

Không ngăn không dài một tháng sau, người chờ đợi thấy lâu quá, còn đối với người không muốn thì lại quá ngắn.

Ngày hai mươi mốt tháng mười, trước lễ mừng năm mới mười ngày, Thịnh Lãm đế hạ chỉ cho hoàng cung trên dưới, lễ trọng nghênh đón vị Trân Trân công chúa mười sáu tuổi của Nam Hi quốc.

“Trời thật đúng là lạnh! Đầu lĩnh, người cứ kiên quyết muốn lôi ta đi cùng người tuần vệ sao a? Hoàng Thượng đều nói đêm nay sẽ cho hai ta đi tham gia cung yến (yến tiệc cung đình). Ôi, không chờ điện châu náo nhiệt, không cần mỹ tửu giao hảo (rượu và đồ ăn ngon), ta như thế nào lại ngu xuẩn. Đầu lĩnh hãy giải thích lý do tại sao lại kéo ta ra đây đi?” Từ lúc phó úy kỵ binh dũng mãnh Nguyên Khiêm Thành bị chủ soái Đường Tri lôi ra phía sau đại điện, thì liên tục lâu bầu không để yên.

Đường Tri quét mắt nhìn hắn một cái, “Người nghĩ mình có thể cùng nữ nhân ở trong đại điện? Người cho là Hoàng Thượng thật sự hy vọng hai thị vệ chúng ta dự yến tiệc của ngài? Chung quanh đều là tần phi

của ngài còn có thái hậu đang ngồi đó, ta và ngươi, hai người thủ hạ ngồi ở đó thì xem quái gì?”

“Hoàng Thượng bắt quách thuận tiện kêu chúng tiểu nhân lưu lại, nhưng đầu lĩnh à, Hoàng Thượng đã chính miệng chỉ đích danh ngươi tham yến tiệc. Ngươi vì lý do gì lại muốn ra đây nhện dối? Lại còn muốn kéo theo ta...” Trùng mắt nhìn bầu trời đầy tuyết, Nguyên Khiêm Thành miệng rêu rao nói thẳng.

Lưu lại làm cái gì? Lưu lại nhìn hấn cưng chiều “Trần Trần” đông sủng của hấn sao! Mới không quá hai mươi ngày mà thôi, người của hấn đã hoàn toàn bị vẻ khờ dại của tiểu nữ kia hấp dẫn.

Với hấn mà nói, về ngôi thơ kia, hoạt bát động lòng người của nữ hài tử kia tựa như mây trắng không bị vậy bản, mới là người mà trong lòng hấn đeo đuổi. Không có hậu phi dối trá trang điểm dày đặc làm điệu, không có quan viên gian xảo giả dối a dua nịnh hót, không có mỗi ngày ghé vào lỗ tai hấn nói liên miên cần nhần chuyện quốc gia đại sự chính sách trị quốc, hấn muốn khoái hoạt cùng phóng túng, nữ hài tử đi đâu có thể đem đến cho hấn.

“Ngươi nếu ngại lạnh, hãy đi về trước đi. Tối nay tuyết lớn che khuất tầm nhìn, khó nảy sinh biến cố. Bọn đạo chích, bọn chuột nhắt đại khái cũng sẽ không chọn đêm nay mà hành động, một mình ta trông chừng được rồi.” Chưa bước được hai bước trên người đã biến thành ngân trang (trang phục trắng toát). Đường Trì trong lòng cảm thấy thực xin lỗi với phó úy, bởi vướng mắc của bản thân mà liên lụy hấn phải ra theo chịu gió đông rét lạnh.

“Đầu lĩnh ở bên ngoài chịu lạnh, ta đây làm phụ tá nào dám lưu ở bên trong phòng hưởng phúc? Hắc hắc! Đêm nay trên danh nghĩa huynh đệ liền cùng ngươi ở lại có nạn cùng chịu.” Sờ sờ cái mũi, Khiêm Thành hắc hắc nở nụ cười.

“Ngày đêm nay?” Đường Trì trêu đùa nói.

“Ngày đêm nay!” Nguyên phó úy quả quyết nói.

“Ngươi tiểu tử này!” Đường Trì cười mắng.

“Đầu lĩnh à, ngươi xem! Hoàng Thượng bọn họ như thế nào từ trong điện đi ra?” Khiêm Thành với vẻ mặt không tin được chỉ vào đình các bốn bên đều phủ rèm bông, ở giữa đốt lò lửa.

“... Ngắm tuyết. Hoàng Thượng thích cảnh tuyết rơi.”

Đúng là tuyết rất trơn sao? Trần phi xuất thân phương nam không cẩn thận trượt chân ngã xuống đất. Mọi người nghĩ đến nàng sẽ khóc, kết quả nàng lại vui vẻ mà khanh khách nở nụ cười, lập tức ỷ lại trên mặt tuyết không chịu đứng lên.

Thoán cười mắng, đi đến đem nàng ôm lấy, thay nàng phủ đi tuyết đọng trên người, sợ nàng lạnh cóng, cởi áo bông trên người phủ lên người nàng.

Thoán cười đến thật vui vẻ, tiếng cười thật lớn, hấn hiện tại nhất định rất là khoái nhạc rất vui vẻ đi...

Thìnhlình, “Đầu lĩnh, sắc mặt ngươi có vẻ khó coi, có phải cảm lạnh hay không? Có chỗ nào không thoải mái hay không?” Khiêm Thành quan tâm nhìn Đường Trì.

“Khiêm Thành, ta quả thật cảm thấy không thoải mái, có thể thật sự bị cảm lạnh. Thực xin lỗi, hôm nay ta đi về trước được không?” Đường Trì quay đầu nói với phó úy.

Khiêm Thành sững sốt một chút, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn từ trên xuống dưới đánh giá một phen, “Đầu lĩnh, ngươi thông thạo y thuật mà? Như thế nào ngay cả mình sinh bệnh cũng không biết? Còn để ta nhắc cho tỉnh! Được rồi! Nhanh lên đi về nghỉ ngơi đi, một mình ta được rồi.”

“Khiêm Thành, cảm ơn ngươi. Hôm nay vốn là ta kéo ngươi lôi ra, kết quả...”

“Đầu lĩnh, ngươi cùng ta khách khí làm gì! Nhanh lên trở về nằm nghỉ đi. Nếu ngươi thân thể suy sụp, hoàng đế sẽ lại lo lắng mất!”

Hấn lo lắng ư? Trong lòng khê động, không tự chủ được mà mở miệng nói: “Nếu Hoàng thượng có hỏi ta ở đâu, ngươi bẩm báo với Hoàng thượng rằng ta thân thể không khỏe, đi về trước.” Do dự trong chốc lát, nói lời cảm tạ rồi đi.

End chap 16.

Quyển 2 –

## 17. Chương 17

Trời dần về khuya, những bông tuyết bay đầy trời khiến cho không trung bớt đi mấy phần hắc ám, xuyên qua lớp giấy cửa sổ ở phòng trong còn có thể loáng thoáng thấy được đồ vật này nọ.

Đường Trì mở to hai mắt nhìn đỉnh lều, một lần lại một lần tự nhắc bản thân mình, không cần yêu cầu quá phận, không cần tự đi tìm phiền não, không cần đoán trong lòng y rốt cuộc người có bao nhiêu phần lượng, không cần quá tham lam, càng không cần... đổ kị.

Chỉ cần trong lòng y nhớ đến người là được rồi, chỉ cần y vẫn tin tưởng vào người là đủ rồi, chỉ cần y còn cần đến người đã tốt lắm rồi. Chỉ cần như vậy là tốt rồi...

Hai mươi ngày, đã hai mươi ngày nay y không hề đặt chân vào căn phòng này. Hôm nay... y sẽ đến sao?

Ngoảnh đầu nhìn về phía cánh cửa kia, ngỡ như chỉ giây lát sau sẽ thấy phiên môn có thể hay không bị đẩy ra, sau đó y đi vào, nói với hắn: Nghe nói người không thoải mái, ta đặc biệt sai người làm một ít cháo thịt đến cho người.

Ha hã... Ha ha... Ha ha ha! Đường Trì nghĩ đến tướng tượng vừa rồi của mình mà ôm bụng cười to, cười đến gập cả thân người không đứng dậy nổi.

“Chuyện gì vui như vậy? Lại có thể làm cho thị lang trung luôn trầm ổn bình tĩnh của trẫm cười đến mức đó. Nói cho trẫm nghe xem, coi thử có thể cũng làm trẫm cười theo không?”

Tiếng cười véo von đình chỉ. Đường Trì ngồi dậy, nhìn về phía thân ảnh mờ mờ lung lung kia, “Hoàng Thượng?”

“Ân. Người đang cười cái gì?” Bóng người tới gần, càng lúc càng rõ ràng.

“Người tới làm gì?” Trong đầu còn chưa kịp nghĩ, miệng đã thốt ra.

“Làm gì? Người với trẫm còn chuyện gì để làm nữa. Người sao lại không đốt bếp lò? Phòng lạnh như thế! Nhanh đem quần áo cởi ra, giúp trẫm ấm áp chút!” Thân thể nhanh chóng trào lên giường.

Người không phải vì nghe nói ta không khỏe mới đến sao? “... Đêm nay người không tới chỗ Trần phi sao?” Hắn vẫn duy trì bình tĩnh, hỏi.

“Trần Trần còn nhỏ, y hết một đĩa tiểu nha đầu vậy. Trẫm mặc dù thích ở bên nàng nhưng nhìn thấy nàng mềm mại bướng bỉnh như vậy cũng không nỡ. Thấy nàng khóc vì đau, trẫm cũng sẽ đau lòng, ai... Bất quá, tối nay chịu không được, vừa định để nàng hầu hạ, lại thấy đáng về sợ đau của nàng, đành phải dỗ nàng ngủ.”

“Đường Trì, tối nay người cần phải hảo hảo hầu hạ trẫm, quả nhân đã nửa tháng rồi không có hảo hảo phát tiết qua. Ngày mai đặc biệt ân chuẩn người không cần vào triều.” Thoán ngoài miệng nói, tay cũng không ngừng động thủ.

Đường Trì cười cười, không giãy dụa cũng không kháng cự, mặc y đùa nghịch.

“Lúc nào bệ hạ muốn “phát tiết”, thần cũng có thể mở hai chân ra hầu hạ. Chính là lần sau người tới, thỉnh nên bỏ chút thời gian tẩy rửa sơ qua.”

Thoán nhíu mày tỏ vẻ mất hứng, “Có ý tứ gì?”

“Người không hy vọng ái phi của mình lại thông qua cơ thể của bản thân mà ngủ với thần chứ?” Thanh âm nghe không ra hỉ nộ.

Thoán muốn tức giận nhưng không hiểu vì sao lại không phát tiết được, một lúc lâu sau “Đường Trì, để trẫm cho người biết đấu võ mồm với trẫm sẽ có kết cục gì! Hừ!”

Đường Trì một bên thừa nhận hành vi thô bạo không có lấy nửa điểm yêu thương mà chỉ đơn thuần mong muốn thỏa mãn dục vọng của y, một bên ở trong đầu dùng chút thanh minh còn sót lại không ngừng cười nhạo chính mình.

Đây là thứ người muốn sao? Đây là “yêu” mà người luôn mong chờ? Người chờ y đến, y đã đến, mang theo hương vị trên người nữ nhân khác, mang theo mồ hôi của nữ nhân khác áp đến trên người người, ở trên cơ thể người phát tiết.

Bởi vì thích cho nên luyến tiếc thương tổn, bởi vì không thích cho nên không cần quý trọng. Y vẫn là không thích người a...

Mặc kệ người phải trả giá những gì, với y mà nói, người chỉ là một thần tử trung thành, trở thành một kẻ trợ giúp y xử lý công việc cùng một tên nô tài tận tâm mặc cho y tiết dục mà thôi!

... Không cần oán giận, không cần thống hận, tất cả những điều này đều là do người muốn, là do người tạo ra.

Qua năm mới, trong kinh thành xảy ra đại sự. Không chỉ Kinh đô Phủ doãn mà ngay cả Hộ bộ thượng thư Du Phi đại nhân phụ trách tài chính cũng bị kinh động. Sau buổi triều sớm, Thịnh Lãm Đế triệu hần tới ngự thư phòng bẩm báo tường tận sự tình.

“... Năm trước, thần từng trình lên một quyển tấu chương, trong đó có đề cập đến một ít sự tình. Không nghĩ tới, những việc này giờ không còn âm thầm tiến hành nữa mà đã hoàn toàn bắt đầu được công khai.”

“Hiện chung quanh kinh thành, toàn bộ tài sản đã chuyển hết về tay phú hộ khác cùng lục gia, những kẻ đứng đầu lục gia này nếu không phải bị bệnh thâm niên thì cũng là đột tử, con cháu kế thừa trực hệ của bọn họ thì lại thất lạc vô tung vô ảnh. Cho dù có tìm được cũng đều tỏ ra không muốn tiếp quản tài sản, làm cho người ta kinh ngạc không thôi.” Trình lên tư liệu tra xét, Du thượng thư mặt mang ưu sắc.

Thoán buông văn kiện trong tay ra, khẽ gõ lên mặt bàn tự hỏi trong chốc lát, “Có gây ra ảnh hưởng gì lớn không?”

“Này... Thần cũng vô pháp xác định. Về phần ảnh hưởng, nhờ hồng phúc của Hoàng thượng, vẫn chưa thấy có gì đáng kể. Nhưng là, vẫn có điều đáng lo.”

“Đường Trì, người mau đem Hình bộ thượng thư Thường Vạn Chính âm thầm mời đến đây, trẫm có chuyện quan trọng cần thương lượng.”

“Tuân mệnh” Đường Trì lui ra.

Sau khi cùng Thường thượng thư thương lượng kết quả, vì tránh dả thảo kinh xà, cũng vì không làm cho các phú hộ khác kinh hoảng, Hình bộ liên thủ với Kinh đô phủ doãn điều tra rõ ràng việc chuyển nhượng lần này đồng thời tìm hiểu kỹ chi tiết về chủ hộ mới, ngoài mặt trấn trụ bọn họ (điều kiện tiên quyết bọn họ là một tổ chức) làm cho bọn họ tạm thời không dám tiếp tục kinh động những chủ hộ khác. Mặt khác Đường Trì âm thầm dẫn đầu cấm vệ quân điều tra những nhân vật xuất nhập gây rối trong kinh thành, đồng thời tìm cách trộm lại xác của chủ hộ đã chết, nhằm điều tra nguyên nhân tử vong.

Sau khi Du, Thường hai vị đại nhân lần lượt rời đi, Đường Trì nhìn sắc trời, chuẩn bị đứng dậy đối hoàng đế khom người nói: “Bệ hạ, thiết nghĩ nên sớm đem án kiện này giải quyết, thần định hóa trang thành giang hồ lang trung đi xem bệnh cho những chủ hộ bệnh tình nguy kịch, xem thử bọn họ mắc chứng bệnh gì mà không cần đến cả thuốc thang lẫn kim châm cứu vẫn có thể duy trì. Cho nên, thần khẩn cầu bệ hạ chuẩn thần xuất cung một thời gian.”

Thoán đứng dậy làm cho thái giám hầu hạ mình phủ lên người một chiếc áo ngoài, “Nếu người muốn cứ việc xuất cung điều tra, nhưng buổi tối trước khi đóng cửa đại môn nhất định phải trở về.”

“... Vâng, thần tuân chỉ.” Đường Trì nhường đường.

Thật sự không cần bỏ đi thân phận thị lang trung thân cận này? Như vậy ít nhất có thể không cần đứng ở một bên nhìn hần cùng phi tử cười đùa, mà ta chỉ có thể bất lực đứng đó.

Nắm chặt bảo kiếm, Đường Trì như mọi ngày đứng gác tại một góc Khôn Trữ cung, bảo vệ an toàn cho Hoàng thượng.

Hoàng Thượng đang cùng ái phi Trân Trân họa tranh. Y đứng ở phía sau, một tay ủng trụ nàng một tay cầm bút họa trên giấy Tuyên Thành một bức tranh gì đó. Trân phi nở nụ cười, Hoàng Thượng vươn tay chỉ lên mặt nàng nhẹ nhéo một phen: “Tiểu nha đầu! Lại nghịch ngợm rồi!”

Trân phi chu chu cái miệng nhỏ nhắn, “Người ta cũng không có nghịch ngợm nga, là người vẽ tranh quá xấu. Làm cho người ta xem thấy buồn cười thôi. Không tin, không tin người có thể cho người khác bình bình xem a!” Lập tức lại vội vàng lắc lắc đầu, ra vẻ lớn tiếng thở dài nói: “Đáng tiếc nha đáng tiếc, người nào dám đắc tội với người chắc chắn phải chết. Cho dù người vẽ có xấu, cũng không ai dám nói thật đi? Ai, đáng thương cho mắt thẩm mỹ của ta a.”

“Ha ha! Hảo! Trẫm tìm người dám nói thật ra bình bình cho trẫm. Đường Trì, người lại đây! Nói thử xem bức tranh này trẫm vẽ thế nào?” Thoán ngẩng đầu nói với Đường Trì đang đứng ở một góc.

“Ai nha! Là Đường đại nhân không sợ chết đây sao! Hi hi, được rồi, nếu là Đường đại nhân không sợ chết, bản cung tạm thời tin tưởng hẳn đánh giá xem sao.” Trân phi vỗ tay cười nói.

“Đường đại nhân không sợ chết? Đây là ý gì? Người ở đâu nghe được điều này?” Thịnh Lãm Đế hiếu kì hỏi.

“Trong cung mọi người đều nói a, nói Đường đại nhân thẳng thắn, không sợ nộ hỏa của Hoàng thượng, là cánh tay phải của người, hơn nữa vì Hoàng thượng có thể không để ý sinh mệnh, là một người chân chính không sợ chết. Khanh khách!” Trân phi đem tin tức nàng nghe lén được nói lại với Hoàng đế..

“Úc? Trẫm lần đầu tiên nghe thấy có cách nói này đây.” Thịnh Lãm Đế không biết suy nghĩ điều gì, gật gật đầu, bỏ qua đề tài này, “Đường trì, người lại đây nhìn xem.”

“Vâng” Đường Trì đến gần.

“Đường đại nhân, người nói thử xem tranh này vẽ cái gì? Cần phải nói thật nha!” Trân phi hướng về phía hắn bướng bỉnh cười.

“Vâng” Đường Trì hơi liếc mắt về phía khuôn mặt tươi cười đến rực rỡ sáng lạn kia, lập tức cúi đầu nhìn về phía bức tranh trên bàn, ai ngờ không xem thì thôi, vừa nhìn thấy, nhất thời, trong đầu bị búa giáng cho một đòn nghiêm trọng! Nắm tay căng thẳng cầm chuôi kiếm, gót chân dụng lực khiến cho cơ thể mình không bị lay động.

“Người xem, Đường đại nhân cũng không nhận ra được nga!” Trân phi quay đầu đối Thoán cười hi hi nói.

“Đường Trì, người không nhìn ra chỗ nào? Không lẽ trẫm vẽ tranh thực sự xấu như vậy!” Vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nàng, Thoán quát hỏi thị trung úy.

Nghe được tiếng quát, Đường Trì lúc này mới từ trong mê mang tỉnh táo lại, cố sức chế trụ tâm tình kích động, cẩn thận không để toát ra quá nhiều tâm tình, ôm quyền khom người trả lời: “Thần đoán rằng đây là một con... châu châu.”

“Người xem, Đường đại nhân không phải nhìn ra được sao! Hiện tại xem người còn dám lên mặt không!” Thoán cầm lấy họa bút, dường như ở trên mặt Trân phi lúc ẩn lúc hiện uy hiếp.

“Oa! Người ta không chịu! Người muốn làm gì a! Thật là đáng ghét!” Trân phi vội vàng lui lui cái đầu nhỏ nhắn vào trong ngực y trốn. Một lát sau, lại vươn khuôn mặt nhỏ nhỏ ra đối Đường Trì hô to: “Bội phục nha bội phục! Đường đại nhân không hổ là thiếp thân thị vệ của Hoàng thượng, ngay cả một con tứ bất tượng như vậy cũng đoán ra được nguyên hình của nó là châu châu, bản cung thật sự bội phục nha!”

“Cái gì tứ bất tượng! Trong đầu trẫm châu châu chính là hình dạng này! Người nói cái đó là tứ bất tượng, vậy người thử vẽ con châu châu cho trẫm xem đi!” Nhẹ nhàng xoa xoa gáy nữ hài đang dụi dụi trước ngực, Thoán nói đúng lý hợp tình.

“Tốt! Đưa bút cho ta, ta họa cho người xem.”

Thoán thuận tay đem bức tranh trên bàn cầm lấy, tùy tiện vo thành một cục, ném sang một bên, lại mệnh thái giám mang đến một trang giấy mới.

Đường Trì lặng lẽ đến gần, khom người, nhặt thứ đó lên, trộm bỏ vào trong ngực áo.

Trân phi vừa cười vừa chỉ vào bức tranh mới được họa xong, Hoàng đế càng xem càng nhăn mày.

“Đây là châu chấu?” Chỉ vào bức tranh, Thoán hỏi ái phi của mình.

“Đúng vậy, này “mới” là châu chấu nha, còn cái của người chính là tứ bất tượng!” Trân phi gật đầu.

“Được rồi được rồi, xem như lần này trẫm thua người, người nói tứ bất tượng thì là tứ bất tượng đi. Quả thật bức tranh không tồi, đợi lát nữa trẫm sai người dán lên tường cho người được chưa...”

Đường Trì đã không còn nhìn hay nghe rõ hai người kia đang làm đang nói cái gì nữa, trong đầu hấn hiện tại chỉ lưu chuyển duy nhất một ý niệm: Thoán Thoán còn nhớ rõ! y còn nhớ rõ! Y còn nhớ rõ ta đưa cho y con châu chấu kia...

Trong lòng y thứ kia chính là con châu chấu mà ta đã đưa cho! Ha hả, “Ha hả a!” Nam nhân nắm chuôi kiếm, tại một góc sáng sủa ngay ngô cười lên.

“Khanh khách! Chán ghét! Không cần làm người ta nhột nữa! Khanh khách... Ha ha ha...” Bên kia, Trân phi cũng phát ra tiếng cười, thân thể nhỏ xinh lui thành một đoàn, tránh né trò đùa nho nhỏ của hoàng đế.

Liên tục nửa tháng, Đường Trì mỗi ngày đều cải trang xuất cung tra xét nguyên nhân tử vong cùng căn bệnh kì lạ mà các phú hộ mắc phải. Trong đó có một nhà đúng là bị bộ dáng thuần hậu của hấn lừa, lặng lẽ dẫn hấn tới một tiểu viện bí mật, thỉnh hấn khám và chữa bệnh cho

một lão nhân bị bệnh nặng. Lúc Đường Trì làm bộ vô tình hỏi gia chủ hiện tại của bọn họ là ai, đứa con phú hộ ấp a ấp úng né tránh vấn đề.

Lúc sau chẩn đoán bệnh cho chủ nhân nhà giàu này, hấn vừa cẩn thận dò xét binh sĩ cấm vệ quân về thi thể bị trộm mất, đại khái đã lấy được xác những người chết và nắm được nguyên nhân bệnh. Hiện tại chờ phát hiện ra kẻ đang gây rối trong kinh thành, tra ra những phần tử có liên quan đến án kiện này, sau đó kết hợp với hình bộ bên kia, sự việc lập tức có đầu mối.

Không muốn sớm hồi cung, không muốn nhìn thấy y cùng nữ nhân khác, Đường Trì rẽ vào một tiểu tửu quán mấy ngày nay hấn vẫn thường lui tới, ngồi xuống một vị trí ở tận sâu bên trong.

Chủ quán thấy hấn tiến vào, không cần đợi chiêu hô, đã tự động đưa lên một bình quế hoa nhưỡng cùng mấy đĩa thức nhắm.

“Ngài từ từ dùng.” Buông đồ vật trong tay ra, chủ quán ân cần tươi cười tiếp đón.

“Đa tạ.” Hấn nâng bầu rượu tự ngã cho mình một chén, ngửa đầu một hơi uống cạn, sau đó lại tùy tay quán hạ thêm ba chén.

Đến lúc ba bầu rượu hoàn toàn chui vào bụng, hấn mới thấy ngà ngà say.

Vẫy tay, gọi chủ quán mang thêm một bình nữa lại đây, Đường Trì lấy từ trong lòng ra một vật.

Kéo tay áo đem mặt bàn lau một lần lại một lần, thẳng đến khi tìm không ra một chút dầu mỡ nào mới thôi, lúc này hấn mới thật cẩn thận mở thứ gì đó trên tay ra đặt lên bàn.

Ngắm nhìn bức tranh kia, lại xem xét con côn trùng kì quái trên đó, nam nhân ngây ngô nở nụ cười, khúc khích cười, cẩn thận vuốt ve mặt bức tranh, tỉ mỉ từng chút từng chút một.

Bầu rượu mới được đưa lên, rất nhanh đã bị nam nhân uống sạch. Lập tức lại thêm một bình khác.

Không muốn làm dơ bức tranh, cẩn thận cuộn lại thật hảo. Quay đầu thấy ánh chiều tà ngoài song cửa, nam nhân như nghĩ tới thứ gì đó bỗng nhiên đứng lên, “Chủ quán! Mang cho ta một bình quế hoa nhưỡng, ta phải đi.”

“Ai! Đến đây, khách quan chờ cho một chút.” Một vò rượu nhỏ được ôm ra.

Cười ngửa đón từng giọt gió đông lạnh lẽo, Đường Trì ra khỏi thành.

Xuống ngựa, mang theo vò rượu, hấn tìm một mảnh rừng trúc đi vào.

Chặt một ít trúc xanh mềm mại, tìm một khối đất trống, cũng không quan tâm trên mặt đất vẫn còn đọng tuyết, tùy ý khoanh chân ngồi xuống.

Tinh tế bỏ từng mảnh từng mảnh trúc phiến, từ từ uốn ở trong tay thành hình. Đến khi những ngón tay đông cứng vì lạnh, liền nâng cốc lên nhấp mấy ngụm. Buông, mặt mặt miệng, lại tiếp tục hết sức chăm chú bện trúc phiến trong tay.

Đến khi uống hết một vò rượu, vật cũng thành hình.

Lảo đảo lảo đảo đứng dậy, nâng cao vật thể vừa bện được, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, nam nhân si ngốc nở nụ cười.

Cúi người cầm lấy vò rượu, đối ánh trăng kính một kính, ngửa đầu uống thêm một ngụm, men say bốc lên cao giọng xướng:

Đông phong lẫm lẫm sầu sát nhân, xuất diệc sầu, nhập diệc sầu.

Vấn thiên hạ nhân, thù bất hoài ưu.

Tội nghiệt tình cừ, lệnh ngã bạch đầu.

Cung đích đa tiêu phong, tình ý hà tu tu,

Kí ức nhật xu viễn, y sam nhật xu hoãn.

Tâm tư bất năng ngôn, phúc trung thiên bách chiến,

Chiến vị hoàn, tràng kỷ đoạn.

(Dịch:

Gió đông rét mướt sầu chết người, ra cũng sầu, vào cũng sầu

Hỏi người trong thiên hạ, ai người không lo âu

Hận tình yêu nghiệt, lệnh ta bạc đầu

Cung đình thừa bão tố, tình ý là gì đây

Kí ức ngày càng xa, y sam đã nhạt màu

Tâm tư không lời tỏ, trong lòng vạn đấu tranh

Chiến trận chưa hoàn, lòng ta đã đoạn.)

Đường Trì một bên xướng, một bên nghiêng ngả tiêu sái rời khỏi rừng trúc, xoay người ngồi trên lưng ngựa, vỗ vỗ nó, miệng mơ hồ nói: “Mã huynh a mã huynh, hôm nay phải dựa vào... người mang ta về... nhà... Ha ha, phiền toái người ni, ta... tựa hồ đã quên... nhà ở nơi nào...”

## 18. Chương 18

Đường Trì ở trên lưng ngựa ngủ, để mặc cho lão mã dựa vào trí nhớ mà đi trở lại hoàng cung. Lúc này, thị vệ chuyên trách canh cổng đang chuẩn bị đóng cửa cung lại.

Thị vệ tuần tra nhìn thấy y, vội vàng ra nghênh đón.

“Đường đại nhân? Đường đại nhân ngài cuối cùng đã trở về! Hoàng Thượng vừa rồi tìm ngài khắp nơi, nhìn thấy ngài còn chưa có trở về, liền nổi trận lôi đình một hồi! Đường đại nhân?”

“... Về đến nhà rồi sao?” Đường Trì ngẩng đầu, say lơ đãng, mắt lim dim hỏi.

“Tối rồi tối rồi! Ngài mau vào đi!” Thị vệ giữ cổng thấy thượng cấp say đến như vậy, đành phải đi lên trước dắt cả người lẫn ngựa tiến qua cổng cung điện.

“Ôi! Đường đại nhân ngài cuối cùng đã về rồi! Mau! Nhanh đi bẩm báo Hoàng Thượng!” Đại thái giám dường như vẫn canh giữ ở cửa cung, gặp Đường Trì trở về, bản thân cảm thấy phấn khởi.

Lắc lắc đầu từ trên lưng ngựa trượt xuống, lão đảo một cái thiếu chút nữa té ngã, liền được phó úy Nguyên Khiêm Thành chạy đến một phen đỡ lấy.

“Đầu lĩnh, người sao lại say đến như vậy? Có thể đi được không? Ta đưa người trở về.” Đám người tụ tập xung quanh liền tản ra, Nguyên Khiêm Thành ôm nửa người Đường Trì hướng về cung điện, vừa đi vừa lải nhải, “Sau khi trở về phòng, ta sẽ pha cho người một bình trà để giải rượu, tỉnh rượu xong rồi sau đó đi gặp Hoàng Thượng, người nếu không đi gặp lão nhân gia hẳn, có lẽ ta chẳng thể thấy nổi dương quang ngày mai!”

“... Hoàng Thượng? Gặp người nào... Lão nhân gia?” Đường Trì say đầu óc mơ hồ, mơ mơ màng màng hỏi.

“Ai! Người như thế nào lại uống nhiều như vậy! Không phải Hoàng Thượng muốn gặp lão nhân gia nào cả, là Hoàng Thượng... Cần thận!” Nguyên Khiêm Thành hai tay chụp tới, đem Đường Trì đang chân trước quàng chân sau kéo vào trong \*\*\* ngực, “Trời ạ, có lẽ ta nên ẵm người đi thì hơn!”

“Không cần người ôm! Dem hẳn buông!” Thân mặc hoàng bào kim long ngũ trảo (kim long giương vuốt) , Hoàng Thượng tỏa ra khí thế bức người sải bước từ Ương cung đi ra.

“Hoàng Thượng! Tỳ chúc khải kiến Hoàng Thượng.” Nguyên Khiêm Thành giúp đỡ Đường Trì quì một gối.

“Hừ! Đường Trì người đứng lên cho trẫm! Người, lui ra!” Quát phó úy lui, một phen kéo vạt áo Đường Trì rồi đem ôm y vào lòng.

“Vâng” Nguyên Khiêm Thành lo lắng nhìn thoáng qua bề trên, trong lòng bất an mà thôi lui. A di đà phật, đầu lĩnh, hy vọng tại hạ ngày mai còn có thể thấy người!

“Đừng... choáng...” Đường Trì xiêu vẹo miễn cưỡng đứng lên, không thể giữ thăng bằng lâu được.

“Người cũng biết đầu choáng váng! Không phải trẫm nói trước khi trời tối người phải trở về cung sao? Người chẳng những bắt trẫm chờ người trở về như vậy! Còn dám say thành thế này! Người có muốn trẫm như thế nào lại không đem người...”

Nhào về phía trước! Gắt gao ôm! “Hắc hắc... Thoán Thoán, ta... Bắt được người rồi!” Đường Trì ôm chặt không chịu buông tay, đem sức nặng toàn thân thả lỏng, ghé vào trong lòng ngực của hắn.

“Người... Người kêu trẫm cái gì! Thoán Thoán? Người...” Thịnh Lãm để nghĩ muốn phát hỏa, lại phát hiện cơn giận dữ vô cớ kia đã bị nam nhân kia dụi qua dụi lại trong lòng ngực mà tiêu tán.

“... Thoán Thoán, mặc kệ người trốn tới chỗ nào... Ta đều có thể tìm tới người... Ha hã... Ngoan! Ôm một cái...” Đường Trì vừa nói xong liền muốn hôn hắn.

Đường Trì say tựa như thay đổi tính cách sao? Bình thường đi đến đâu Trì cũng thận trọng, lễ nghĩa? Làm hoàng thượng cũng không có cách nào tránh né, mặc y tự đến hôn đi, nhìn y như vậy xem ra không có khả năng tự mình quay về phòng được, bèn một phen đem y ôm lấy, đi vào trong cung.

Đường Trì bị ôm trong lòng ngực thiên tử ngẩng lên nhìn hắn nửa ngày, ngây ngốc cười một chút, đầu dựa lên vai hắn mà an tâm khép mi mắt lại.

Phía sau, thái giám đại tổng quản Lưu Hỉ muốn theo vào, bị Thịnh Lãm để quát lui. Lưu Hỉ vâng vâng hạ lui ra phía sau, xoay người đi đến hướng viện tần phi đang ngụ (ở).

Stịnh Lãm để một cước đem cửa phòng đá văng, ôm Đường Trì đi vào trong phòng. Tiểu thái giám hầu cận chạy vào đem hỏa lò dấy lên, rồi nhanh chóng thoái lui, đóng cánh cửa lại.

Đường Trì một tay cầm lấy vạt áo của hắn, một tay giơ lên dụi mắt, “... Về đến nhà?”

“Người như thế nào lại uống thành như vậy? Trẫm mấy ngày trước đây không tới tìm người, người đều ở bên ngoài uống đến như vậy sao Trì?” Thoán ôm y ngồi vào mép trên giường.

“Ừ?” Sắc mặt không lộ ra cảm xúc gì.

“Đường Trì người... Quên đi! Đến đây, đem quần áo cởi, áo choàng người mặc ướt cả rồi.” Một tay ôm y, một tay cởi ngoài bào giúp y.

Bỗng nhiên, nam tử đang say liên mơ mơ màng màng lộ ra sắc mặt sợ hãi, cúi đầu nói: “Sẽ... Đau...”

“Đau? Cởi cái quần áo như thế nào lại...” Thoán nói được phân nửa mới tỉnh ra. Tâm nhuyển (tâm can bị tổn thương), “Người cảm thấy đau sao? Vì sao không nói cho trẫm biết?” Bỏ ngoại bào của y ra cũng không để ý ở giữa tay áo nhô ra một tờ giấy, sờ sờ quần áo bên trong của y, cảm giác cũng có chút ẩm ướt, liền dứt khoát cởi bỏ nó ra.

Một tờ giấy trong lòng ngực Đường Trì bay ra. Không biết là vật gì, cúi người nhặt lên, mở ra, hoàng đế sững sờ.

Ánh mắt nhìn về phía người trong lòng nửa thân trần trụi, thấy bả vai y co lại, không tự giác mà ôm sát. Sau khi trầm mặc một lúc lâu, Thịnh Lãm đế mở miệng nói: “Sau này người không cần lại đi theo sau bảo vệ trẫm, cũng không chuẩn người đi hậu cung.”

Vẫn nghe rõ nhưng không hiểu? Đường Trì nghiêng đầu xem trong tay hắn nắm cái gì đó, nhìn trong chốc lát. Sau đó, vươn tay mở bức tranh ấy ra, “Ta... Của...”

“Đây không phải là của người, đây là trẫm bức tranh cấp cho Trần phi xem! Người vì cái gì lại nhặt lấy?” Thoán nắm tay tách ra, khiến y không chạm vào được.

“Thoán Thoán... Cho ta...” Đường Trì hai tay kéo tà áo hắn, nhỏ giọng cầu xin nói.

“Không cho!”

“Cầu người...” Nửa người trên nâng lên, hai tay sắp với tới.

“Đường Trì!” Nói không nên lời trong lòng không biết là tư vị (cảm thụ) gì, Thịnh Lãm đế giận dữ gầm lên một tiếng.

Thân mình run lên, lùi về sau thủ, xem ánh mắt của hắn bắt đầu biến hóa. Dần dần, dần dần, điểm sáng bên trong mắt ngày càng âm đậm.

“Thoán Thoán... Không bằng...” Nhỏ giọng, nhỏ giọng nỉ non nói.

Thật lâu, thiên tử ngạo mạn nắm trong tay thiên hạ vạn vật dân thổ dài một tiếng, “Đường Trì, trẫm nên bắt người phải như thế nào đây...” Xoay người đem y bỏ vào trong chăn bông, chính mình cũng bỏ đi quần áo hài tất, vén lên đi vào nằm.

Thoán tay duỗi ra, không quan tâm sự tránh né của y liền đem y ôm vào trong lòng ngực, nâng cầm y lên, quan sát y, “Người... Kêu trẫm một tiếng Thoán Thoán lần nữa, trẫm sẽ không giận dữ với người. Kêu đi...”

Đường Trì nhắm mắt lại, dỗi không thèm quan tâm tới hắn.

“Người kêu, trẫm sẽ đem bức họa kia tặng cho người.” Tại sao lại muốn y gọi chính mình như thế, bản thân hoàng đế cũng không rõ.

“Không... Gạt ta?” Ánh mắt lặng lẽ chớp động.

“Ừ, quân vô hí ngôn (vua không nói đùa).”

“Thoán Thoán!” Tiếng kêu vừa kết thúc, miệng lập tức ngậm chặt.

“Ha!” Thoán bị y lộ ra dáng vẻ tiểu hài tử hay cười, nghiêng người đem bức tranh đang mở kia đưa tới trước mặt Đường Trì.

Y ánh mắt mở to, từ từ lộ ra khuôn mặt tươi cười, đưa tay ra đoạt lấy.

Tay vừa mới thoảng qua, không để cho y bắt được, động não một chút, nam nhân trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa, “Người tối nay hảo hảo hầu hạ trẫm, hầu hạ thật tốt trẫm liền cho người.”

“Thoán Thoán... Biến thành xấu.” Đầu đụng phải đầu hắn một cái, phát ra một tiếng “Đông”.

“Đau...” Sờ đầu.

“Trẫm vẫn đều rất xấu.” Cười rộ lên, đồng thời xoa xoa giúp y.

Lắc đầu, “Thoán Thoán không xấu...” Muốn an ủi nam nhân trước mặt này, Đường Trì tự động xích lại gần.

Hai tay nắm ôm cổ hắn, đem mặt chôn ở bờ vai hắn, mông lung nói: “Ta thích Thoán Thoán... Rất thích rất thích!”

Đường như có cái gì đó ấm áp theo nội tâm chảy vào, Thoán đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng trần phía sau của y, khó hiểu hỏi: “Đường Trì, ngươi vì sao lại thích trẫm? Là bởi vì khuôn mặt của trẫm sao?”

Biết con ma men của hắn sẽ không cho hắn đáp án, một mặt liền tự tay tháo bỏ vấn đề, một mặt tự giải tự đáp: “Hắn là không phải như vậy. Nếu như đúng như vậy, ngươi sẽ không vì trẫm mà rơi vào tình trạng này. Cho dù trẫm đối với ngươi như vậy...”

“Đường Trì, trẫm thực sự lo sợ ngươi biết không? Trẫm sợ đối với ngươi càng ngày càng ỷ lại, càng ngày càng không thể không có ngươi, sợ hãi có một ngày ngươi sẽ rời trẫm mà đi. Ngươi là nam nhân, không thể trở thành phi tử của trẫm. Ngươi là nam nhân, không thể vì trẫm sinh hạ hoàng nhi. Thế nhưng, ngươi là thần tử, trẫm cũng không muốn vì ngươi mà làm ảnh hưởng đến lối suy nghĩ, cảm xúc của trẫm... Trẫm không muốn mất đi ngươi, nhưng cũng không biết bắt ngươi phải làm như thế nào!”

Đường Trì đang ngủ sao? Vẫn không nhúc nhích nằm trên bờ vai trong \*\*\*g ngực Thoán.

“Ngươi biết không, không biết có bao nhiêu đêm, trong lúc ngươi đang mê man ngủ, trẫm từng nghĩ muốn... đem ngươi kết thúc. Như vậy sẽ không cần lo lắng có một ngày ngươi hội phản bội trẫm, cũng không cần lo lắng trẫm sẽ bị ngươi làm ảnh hưởng. Ta còn là ta, Đại Á hoàng triều thứ mười bảy đại đế Thịnh Lãm! Chính là... trẫm không hạ thủ được!”

Xoay người đem y áp đến dưới thân, chế trụ cổ y, hơi hơi dùng lực, “Liên giống như vậy, trẫm nghĩ muốn cứ như vậy đem ngươi giết chết. Chính là trẫm lại làm không được! Trẫm rốt cuộc đối với ngươi hạ sát không được!” Tay từ cổ trơn mịn hướng vào lòng ngực y.

“Trẫm vẫn đang đợi ngươi phạm sai lầm, vẫn đều đang chờ đợi cơ hội xử tử ngươi. Ngươi cũng biết... Đường Trì, trẫm rất muốn tin ngươi, tin ngươi là thật đã yêu trẫm, tin ngươi có thể vì trẫm giàu sinh ra tử. Chỉ là... trẫm không tin... vào chữ “Yêu”. Yêu là cái gì? Cái loại đông tây này nọ ấy, chỉ có nữ hài tử Trần Trần mới tin vào thôi...”

Ôm y, ngửi được mùi rượi trên người y thoảng lên, Thoán mặt nhăn nhu, tay nhéo y một phen.

“Nếu ngươi là người khác, trẫm đã sớm đem ngươi quăng ra ngoài ao rồi ! Hừ! Ai cho ngươi uống nhiều như vậy!” Cắn!

“Đừng... Đau...”

“Hiện tại đã kêu đau , đã vậy làm cho ngươi càng đau hơn! Cũng dám say thành như vậy với trẫm! Hừ hừ!” Không hề dấu đi nhưng suy tính trong lòng của mình, Thịnh Lãm để quyết định đêm nay nhất quyết hảo hảo hưởng thụ thượng Đường Trì. Hắn có lẽ sẽ để mặc Đường Trì kêu trên giường cũng không thay đổi quyết định.

Nghĩ đến đây, đương kim Thánh Thượng cũng không màn xem người dưới thân còn giữ được sự trong sạch – nếu bình thường phi tử của hắn đã sớm chạy mất! Lúc này triển khai thể công.

Ngày hôm sau, lúc Đường Trì thức dậy, đầu tiên y cảm thấy cổ họng mình không khỏe, nuốt nước miếng đều cảm thấy đau đớn, dường như cực độ khô cạn, bộ dạng lại dường như lao lực quá độ.

Cảm thấy khác thường theo sau đó là đầu của y, đầu cứ ung ung cả lên, như là bên trong có một khối tảng đá lớn.

Cuối cùng y mới phát hiện hạ thân đau nhức, dính bẩn.

Là Thoán đã tới sao? Đường Trì như thế nào cũng nghĩ không thông.

Lúc thu dọn giường, y phát hiện dưới đầu gối có một bức họa chỉ ( bức tranh giấy), trừ bỏ tấm da nai bên ngoài kia, xuất hiện một dòng chữ nhỏ bên trái phía dưới bức tranh giấy ghi:

Thoán Thoán tặng Đường Trì.

Đường Trì đặt móng ngã nhào từ trên giường xuống!

Lúc lâm triều, Đường Trì luôn luôn nhìn lên xem thần sắc của Thịnh Lãm đế, suy nghĩ nhìn xem có dấu hiệu gì không, thấy hắn vẫn không nhìn y, trong lòng không khỏi phỏng đoán bất an.

Trong ngự thư phòng, Đường Trì bấm báo kết quả điều tra của y. Hoàng đế gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, sai y tiếp tục điều tra, sau đó trước sau như một phê duyệt tấu chương.

Mắt thấy sắp đến giờ thiện ( ăn cơm), biết hắn sẽ đi cùng Trần phi dùng bữa. Nhịn không được Đường Trì mở miệng hỏi: “Bệ hạ, ngài đêm qua có đến phòng ta?”

“Ừ,có đi.” Thoán cũng không ngẩng đầu lên trả lời một câu. Trong lòng thì lại cười trộm, trầm còn tưởng rằng người năng lực nhần nhện có thừa chứ, hắc hắc!

“Ta có hay không nói ra cái gì không nên nói trong lúc say? Ngài đến xem... Nhìn đến bức họa kia...”

Thoán ngẩng đầu, giả hoạt ( xảo quyết) cười, “Người không nhớ rõ chuyện tối ngày hôm qua? Chắc chắn, thật đáng tiếc!”

“Bệ hạ!”

“Đường Trì, trầm không nghĩ tới người sẽ như vậy... Thiệt tình! Thanh âm cư nhiên cũng có thể trêu người như vậy! Chẳng những quần quít lấy trầm không thôi, còn liên tiếp mà nói không ngừng, nữa! Đêm qua người kêu suốt một buổi tối, không ngừng kêu: Thoán Thoán, ta yêu người, hảo yêu người...” Đứng ở trong góc tiểu thái giám chuẩn bị hầu hạ nghe được hai má đỏ bừng, không ngừng nhìn trộm Đường Trì.

Gặp thị trung lang sắc mặt càng ngày càng khó coi, Thịnh Lãm đế cất tiếng cười to, “Ha ha ha! Tốt lắm tốt lắm, nhìn người dọa kia! Ai kêu người đi ra ngoài uống nhiều như vậy trở về, lần sau xem người còn có dám hay không say thành như vậy! Đêm qua người không nói gì, chỉ là miệng hăng hái mà kêu tên trầm thôi. Ha hã, vẫn là lần đầu có người như vậy kêu trầm đấy.” Lắc đầu, tiếp tục phê duyệt tấu chương trong tay.

Lần đầu? Hóa ra người cái gì đều không nhớ rõ.

Như nghĩ đến cái gì đó, Thoán lại ngẩng đầu lên, “Từ nay về sau, người không cần lại đi theo trầm về hậu cung. Trầm muốn an bài những người khác. Không có việc gì, người cũng không cần tới hậu cung đi lại.”

“Thần tuân chỉ.”

Trông thấy Hoàng Thượng rời đi không lâu, trong cung đột nhiên truyền tới ý chỉ thái hậu, khiến Đường Trì cấp tốc yết kiến.

Thái hậu? Nàng tìm ta làm gì? Là muốn dẫn dò ta bảo vệ Hoàng Thượng cho tốt, hay là...

## 19. Chương 19

“Thần, Đường Trì khấu kiến thái hậu, thái hậu thiên tuế.”

“Đứng lên đi. Cấp cho Đường đại nhân an tọa.” Chu thái hậu sai người đem ghế đến.

Sau khi tạ lễ, Đường Trì ngồi ngay chính diện chỗ thái hậu. Thục phi sau màn che đi ra, đứng phía sau thái hậu.

Đây là mưu tính gì? Muốn tra xét điều gì chẳng? Đường Trì trong thâm tâm có cảm giác không ổn.

“Khụ, nghe nói Đường đại nhân hầu hạ hoàng thượng rất là chu đáo, không chỉ phụ trợ quốc sự cho hoàng thượng, thậm chí ngay cả hạ thân của hoàng thượng cũng được người chăm sóc kĩ?” Bề ngoài lời nói không có ý gì, nhưng thanh âm không cao không thấp lộ ra sự sắc sảo. “Ai gia không phải không cảm kích Đường đại nhân đâu? Cảm kích người khiến cho ai gia đến bây giờ vẫn chưa có hoàng tôn để ẵm!”

“Thái hậu, thỉnh không nên nói như vậy với Đường đại nhân, nếu không phải Đường đại nhân ngày đêm hầu hạ hoàng thượng. Có lẽ, bây giờ tôn tử mà ngài đang ôm là người dị quốc.” Thục phi đứng ở phía sau lưng thái hậu, sợ người nổi giận ư? Một mặt đăm lưng cho người một mặt khuyên giải an ủi nói.

“Hừ! Ai gia nói với Đường đại nhân rồi, ai gia đây không phải là đang cảm kích Đường đại nhân sao!” Chu thái hậu nhếch ngón út lên, nhấc ly trà trên bàn.

Nguyên lai các nàng... cũng biết chuyện. Ta nên làm gì bây giờ?

Đường Trì thả lỏng cơ thể, không muốn để cho đối phương thấy bản thân đang căng thẳng cùng bất an. Ổn định tâm thần, chuẩn bị binh tới tướng đỡ, thủy lai thổ yểm (nước đến đất lấp). Dù sao chính mình cũng biết sớm hay muộn ngày hôm nay sẽ đến. Nếu muốn ly khai, phải nghĩ ra đối sách.

“Đường đại nhân tại sao không nói? Chẳng lẽ là không muốn cùng ai gia trò chuyện!”

“Thần không dám. Thần đang nghe chỉ bảo.”

Đôi mắt phượng nghiêm khắc nhìn từ trên xuống dưới đánh giá y, cười giễu cợt khinh thường một tiếng: “Xuy (cười giễu cợt)! Hoàng nhi kia của ai gia cũng thật là khác người, hậu cung nhiều tần phi kiều mỹ xinh đẹp như thế mà hắn không ngủ, lại muốn tìm nam nhân để tiêu khiển! Cho nên Đường đại nhân so với các phi tử trong hậu cung cũng phải hiểu chuyện khuê phòng chứ? Vân nhi à, ai gia thấy phu nhân cần hướng Đường đại nhân lãnh giáo một phen, học tập Đường đại nhân xem làm nữ nhân là như thế nào!”

Lỗ tai trái nghe lọt qua tai phải, Đường Trì buộc bản thân không nên để ý sự châm biếm chết người này. Lạnh nhạt cười nói: “Không biết lần này thái hậu gọi thần có gì chuyện quan trọng?”

Thục phi âm thầm quan sát Đường Trì nửa ngày, thấy y một chút biến sắc cũng không có, không khỏi kỳ quái: Đường Trì này như thế nào mà tâm không thấy thẹn sao? Hay là y cùng hoàng thượng cũng không phải giống như Lưu công công phỏng đoán?

Chu thái hậu nheo mắt lại, “Nghe nói hoàng thượng sai thái y làm không ít cao, đều dùng ở trên người của người? Hoàng thượng, long sàng hảo tốt hắn không ngủ, lại dành thời gian ngủ ở nhà của người nhiều hơn có phải hay không?”

“Tâm của người có... hay không cảm thấy nhục nhã? Đường đại nhân! Đi học cái loại nữ nhân khoe khoang lẳng lơ, không tiếc dùng hạ thể của bản thân để đổi lấy sự sủng hạnh của hoàng thượng. Người có đúng như người ngoài nói là ăn ngay nói thẳng, trong sạch liêm khiết hay không chứ? Hừ! Thật muốn để cho người ngoài nhìn xem, Đường đại nhân chúng ta ở trên giường phát ra âm thanh tao nhã như thế nào để lấy lòng đương kim thánh thượng! Người chính là phụ tá như vậy cho hoàng thượng sao?”

“Thái hậu, đừng nói như vậy, Đường đại nhân hẳn chẳng qua cũng giống như nữ nhân trong hậu cung đã yêu đương kim thánh thượng, cho nên mới dùng thân thể của chính mình để tranh thủ sự sủng ái của hoàng thượng thôi. Chẳng qua là nô tì có điều thấy khó hiểu, đã sớm nghe nói thánh thượng không thích nhắc đến nam sủng, Đường đại nhân như thế nào lại hầu hạ thánh thượng trên giường chiếu chứ?”

“A! Nô tì đã biết!” Vỗ tay một cái, Thục phi như là bình tĩnh ngộ ra: “Hoàng thượng nhất định là biết hậu cung tần phi không thể chịu được sự sủng ái của ngài, cho nên mới hội lưu Đường đại nhân lại, dùng đại nhân để tiết dục! Đường đại nhân, nếu nô tì đoán không sai, hoàng thượng mỗi lần đi đến chỗ trăn phi trước hoặc từ chỗ trăn phi sau khi trở về, nhất định sẽ tới chỗ Đường đại nhân phải không?”

“Ai, Hoàng Thượng ngài cũng thật là, yêu thương cũng chịu Trăn phi thôi được rồi, như thế nào lại không xem Đường đại nhân làm người chứ! Nếu đổi lại là nô tì, nhất định không thể chịu đựng nổi.”

Đầu ngón tay siết chặt thật sâu trong lòng bàn tay, Đường Trì mỉm cười lại hỏi: “Không biết thái hậu cùng Thục phi nương nường tìm thần có chuyện gì?”

Thái hậu nghiêng đầu cùng Thục phi liếc mắt nhìn nhau một cái, quay đầu, biểu tình nghiêm khắc nói: “Người thật giống một sủng thần, ai gia tính bảo Thừa tướng thượng triều làm một bản tố cáo người! Cho người thân bại danh liệt, xấu hổ đến chết! Chỉ là...” Lời nói liền xoay chuyển, ngữ điệu trở nên tương đối nhu hòa, “Nhìn người quả thật trung thành và tận tâm bảo hộ hoàng thượng, ai gia cũng không muốn đối đãi người như thế, huống chi còn có Vân nhi cầu xin thương tình cho người.”

“Mà ai gia thấy, hiện giờ Hoàng Thượng sủng hạnh người cũng không sao. Vấn đề là người kế vị tương lai của Đại Á hoàng triều ta! Chuyện còn tiếp diễn như vậy, sớm hay muộn một ngày long mạch của Đại Á ta sẽ bị pha lẫn với dị huyết, cái gì mà công chú trăn quý kia chứ! Hừ!”

Nguyên lai các nàng lo lắng nhất vẫn là Trân phi! Các nàng không muốn làm cho Trân phi sinh hạ long loại (con rồng) sao?

Vậy còn người? Người nghĩ sao? Trong lòng, đồng thời có một thanh âm nhỏ nhỏ hỏi lại chính y.

Thục phi khẽ bước theo thái hậu từ phía sau đi ra, đi đến bên cạnh người Đường Tri dừng lại.

“Đường đại nhân, ta biết người đối Hoàng Thượng ngoài tấm lòng trung thành, còn có một chữ yêu. Cũng hiểu được hoàng thượng có lâm hạnh (thị tẩm) với người. Chỉ là ta cũng không bởi vậy mà oán trách người. Bởi vì ta biết sự sủng ái của quân vương căn bản là không duy trì được lâu. Mặc kệ hắn có sủng ái người bao nhiêu, người cũng sẽ không sinh ra một hoàng nhi cùng ta tranh đoạt vị trí hoàng hậu.”

“Nhưng Trân phi thì khác! Nàng là tiểu hài tử tâm tình hẹp hòi, nếu làm nàng biết Hoàng Thượng đi lâm hạnh với người, rất có thể nhờ vào sự cưng chiều sinh kiêu kia khiến Hoàng Thượng đem người đi thủ tiêu. Bởi vì nàng ta là cái loại người không tin tưởng vào tình yêu!”

Không nên nghe, không nên nghe, không nên nghe! Nhìn xem, hôm nay thời tiết thật tốt. hôm nay buổi tối ăn những thứ gì ngon đây? Hai ngày nữa chính là sinh nhật Thoán, ta tặng hắn cái gì tốt đây? Đúng rồi, còn có vụ án kia, không biết rốt cuộc bọn chúng đang ẩn nấp nơi nào trong kinh thành? Còn có... Còn có, Đường Tri! Không nên nghe!

“Cho nên, chúng ta là người đứng trên cùng một chiến tuyến, ta, Thục phi và người có thể cùng tồn tại, nhưng Trân phi thì không thể! Thục phi ta có thể dễ dàng tha thứ cho người như người xuất hiện ở hậu cung, nhưng Trân phi thì không cho phép! Thục phi ta có thể trở thành một vị hoàng hậu khoan dung, nhưng Trân phi nhất định sẽ đem hậu cung biến thành kẻ khuyến bắt trứ (chó gà không yên)!”

“Người không muốn thấy cảnh tượng như vậy xuất hiện chứ? Người cũng không muốn thấy hoàng đế yêu dấu của người vì một nữ nhân đem người đi phế bỏ chứ? Thừa dịp hiện tại, nàng còn chưa có vị trí vững vàng trong hậu cung, trước khi nàng còn chưa có sinh hạ hoàng nhi, ta và người có lẽ hắn là nên tìm một cơ hội, trừ khử đi kẻ thù chung của chúng ta, không phải sao?”

Một viên, hai viên, ba viên... Đường tri cố gắng đếm trân châu trên xiêm y của thái hậu.

Mà ở trong mắt hai vị phu nhân, thì không biết Đường Tri suy nghĩ cái gì, chỉ là nhìn thấy y mặt vẫn duy trì vẻ bình tĩnh cùng trầm mặc.

“Vân nhi, không cần nhiều lời! Ai gia tin tưởng Đường đại nhân biết việc cần làm của một thần tử Đại Á hoàng triều, hắn cũng nên biết người dị quốc sinh hạ hoàng nhi là nghiêm trọng ra sao! Ai gia tin tưởng Đường đại nhân vì thần dân Đại Á, vì Hoàng Thượng cũng nhất định sẽ đưa ra quyết định sáng suốt!” Thái hậu lại ra sức thúc ép từ phía sau.

“Đúng vậy, nô tì cũng tin tưởng Đường đại nhân muốn trừ khử Trân phi nhất định rất đơn giản. Dù sao Đường đại nhân chính là thủ lĩnh cấm vệ quân, muốn phát hiện ra trong phòng của Trân phi có vài phong thư chứa thư tín về việc tương thông với Nam Hi quốc không phải là khó khăn gì. Hơn nữa Hoàng Thượng lại tin tưởng Đường đại nhân như vậy... Ha ha, Đường đại nhân người thấy ta nói có đúng không?” Thục phi tiêu liệu kế sách của mình và thái hậu đã sắp thành công, bước từng bước uyển chuyển đi về phía sau thái hậu.

Hai nữ nhân cùng lúc nhìn về phía Đường Tri, chờ đợi sự hồi âm của y.

Thật lâu, Đường Tri ngẩng đầu lên, “Nếu thần không làm như vậy, có phải thái hậu sẽ ra lệnh cho Thừa tướng đại nhân trong lúc thiết triều buộc tội vi thần hay không?”

“Người nói không sai! Mủ vết thương lở loét nhất định phải loại bỏ! Nếu người ở bên cạnh bắt lợi, trở thành mủ vết thương lở loét cần loại bỏ trên người hoàng thượng, thì ai gia vì bảo vệ Đại Á, vì bảo vệ hoàng nhi, chỉ có thể xem người như mủ vết thương kia mà thôi!” Thái hậu cười lạnh một tiếng, kỳ thật căn bản trong lòng là xem Đường Tri như một kẻ nhơ nhớp, dơ hèn.

“Thần đã hiểu, xin cho thần có thời gian để suy nghĩ.” Đường tri đứng lên, chuẩn bị cáo từ.

Khi Đường Tri bước tới cửa, Thục phi bỗng nhiên thêm vào một câu: “Ta biết người nhất định sẽ không cùng Hoàng Thượng nói ra chuyện ngày hôm nay!”

Vì sao? Đường Trì dừng bước.

“Bởi vì trong lòng người cũng giống như ta, đều rất hận con Trần phi tiện nhân kia! Không cần phủ nhận, nhất định là đúng!”

Ta không phải! Ta không có hận nàng, cũng sẽ không đi hận nàng, cũng không có tư cách hận nàng.

Trong đầu nhớ ra một cảnh tượng làm người ta nhú mày cùng với toàn bộ suy nghĩ xa xăm nhớ về nơi nào đó. Buổi chiều hôm đó, Đường Trì dẫn đầu sáu gã thuộc hạ ra cung điều tra vụ án phú hộ Mạc Danh. Lần này, mục tiêu của họ là chỗ ở của gương mặt xa lạ hay ra vào giữa kinh thành, nhất là người đã từng giao thiệp cùng với đại quan cầm quyền trong triều.

Liên tục năm ngày, ngày đêm mai phục bên ngoài phủ thừa tướng, trinh sát cũng phát hiện ra một chút manh mối.

Người ra vào phủ thừa tướng lúc thì có ra không vào, lúc thì có vào không ra, nhưng tuyệt nhiên đều cùng là một người. Đường Trì hướng đến hoàng thượng bẩm báo chờ lệnh, đêm khuya ẩn núp ở bốn phía phủ thừa tướng, quyết vạch trần bí mật này.

Những người lạ mặt ra vào nơi này, nơi cách phủ thừa tướng không xa, chính là một mảnh vườn bỏ hoang. Lúc Đường Trì lặng lẽ đi theo sau kẻ nào đó đến giữa mảnh vườn bỏ hoang không một bóng người. Đang bám theo sát kẻ đó thì đột nhiên kẻ đó biến mất không dấu vết.

Giữa mảnh vườn có một đạo!

Ba ngày sau, bọn họ bắt sống được một gã, lặng lẽ mang đến thiên lao. Màn đêm buông xuống, Thịnh Lãm để lẳng lặng đi đến trước thiên lao, tự mình thẩm tra xử lý tên tù binh này.

Chuyện này vốn dĩ phải thiên y vô phòng (hoàn hảo vô cùng), trót lọt mới đúng, thật là!

Ngày kế tiếp, sau buổi hạ triều, Chu thừa tướng đột nhiên tiến tới gần Đường Trì đang đứng cạnh hoàng đế, ở sau tai y, âm thanh ngoan độc nói một câu: “Đừng tưởng rằng bốn tướng không biết chuyện gièm pha (scandal) của người với hoàng đế! Nếu người còn dám đi khắp nơi do thám, người cứ chờ ngày nhận thất bại đi!”

Lúc bắt sống được tên kia, hành động của tổ chức đột nhiên đình chỉ. Trong phủ thừa tướng cũng không tìm thấy thân ảnh của những kẻ đó, đám phú hộ cũng bị thay đổi, lần này lại là thương nhân hợp pháp. Yêu cầu họ cho biết mình từ nơi nào đến, bọn họ cũng không giải thích, chỉ biết là dùng tiền, sau đó được hợp pháp qua đây.

Hoàng đế trong lòng bắt đầu nghi ngờ bên cạnh mình có người để lộ tin tức. Vì thế cho nên mới dă thảo kinh xà (rút dây động rừng), mất đi cơ hội lật tẩy thừa tướng. Người này là ai?

Thịnh Lãm để cùng đám người theo sau Đường Trì trong bụng đầy sự nghi ngờ, nghênh đón lần thứ ba sinh nhật của Thoán từ khi trở thành hoàng đế tới nay. Bởi vì không phải đại thọ, Thoán cấm không cho quan lại giàu trong cung có phụng phí nịnh bợ, chỉ cho chuẩn bị cung yến, mở tiệc chiêu đãi vài vị tần phi, Chu thái hậu cùng đám ái khanh.

Sáng sớm, ngày hai mươi tháng ba năm Thịnh Lãm thứ ba, cung Vị Ương.

Đeo cho Thịnh Lãm để trang sức phụ kiện cuối cùng, Đường Trì vô tình hỏi han: “Bệ hạ, ngày mai chính là sinh nhật của nàng, Trần phi nương nương ở cung Khôn Nam có cần chuẩn bị đón ngài không? Đêm mai ngài...”

“Trước mắt, sau buổi sáng nay, trẫm sẽ ngủ lại cung Khôn Nam mấy ngày, người phụ trách an bài một vài thủ vệ.” Dặn dò qua quýt xong, Thoán cất bước hướng ngoài cửa rời khỏi.

Tối nay người cũng không đến sao?

Biết rõ sẽ như thế cần gì phải hỏi, ngày quan trọng đêm mai làm sao hán có thể ở cùng người chứ? Cẩn thận che dấu sự mất mát kia, Đường Trì bỗng nhiên mở miệng kêu: “Bệ hạ...”

“Chuyện gì?” Thiên tử dừng bước.

Đường Trì bước nhanh đi đến cạnh y quỹ ( tủ quần áo), từ trong đó lấy ra một cái túi vải màu xanh lam.

Xoay người đi đến bên cạnh hoàng đế, sắc mặt ửng đỏ, lấy tay đưa thứ trong túi nhỏ ra.

“Ngày mai chính là sinh nhật của ngài, biết ngài sẽ không thiếu thứ gì, cái này... Cái vật nhỏ này nếu Hoàng Thượng thích, thì xin nhận lấy của ta...một chút tâm ý. Nếu ngài không thích, tùy tay ném đi cũng được...”

“Hử? Là cái gì? Mở ra cho trẫm xem.” Thịnh Lãm để vể mặt hứng thú, từ trong tay Đường Trì tiếp nhận túi vải màu xanh lam kia, mở ra.

“Ha ha! Đây không phải là châu châu sao? Vừa lúc Trân Trân tiểu nha đầu kia lúc trước cũng có dùng hàng mây tre làm cho trẫm một con, thật trùng hợp vậy là có thể hợp thành một đôi. Ân, không tồi!” Cười cười, đem con châu châu được tỉ mỉ làm bằng tre kia vào trong tay áo.

“Thật không? Kia thật sự là rất trùng hợp. Không ngờ Trân phi nương nương ngoài là họa sĩ giỏi ra, hóa ra tay cũng thực sự khéo.” Khoe miệng miến cường cười một cái, sau khi Thoán rời đi, mỉm cười biến thành cười nhạo. A! Nguyên lai ta có thể làm, người khác cũng làm được. Khuôn mặt thanh tú của nam tử chậm rãi cúi đầu, nhìn về phía ngón chân của mình.

“Đường trì!”

“Thần đây.” Đường Trì bước nhanh đến đuổi kịp.

Nhìn ven đường hai bên đầy hoa khoe sắc nở rộ, đương kim Thánh Thượng trầm mặc một hồi lâu, lăm bằm lăm bầu điều gì rồi mở miệng nói: “Trẫm làm hoàng đế thoáng chốc đã là năm thứ ba, đã đến lúc nên có một hoàng tử để kế vị. Đường Trì, trẫm dự tính làm cho Trân Trân vì trẫm mà sinh hoàng nhi, người thấy như thế nào?”

Người hỏi ta? Người hy vọng ta trả lời như thế nào?... Chúc mừng bệ hạ, Trân phi nương nương nhất định sẽ trở thành một vị mẫu thân tốt, ” có phải đây chính là điều hần muốn nghe.

“Ân, trẫm cũng cho là như thế. Chờ Trân phi hạ sinh hoàng nhi cho trẫm xong, trẫm sẽ đem nàng phong làm quý phi. Nếu không nàng chỉ là một công chúa đệ quốc muốn chấp chưởng hậu cung có thể sẽ có chút khó khăn. Đường Trì, chờ sau khi Trân phi mang bầu, người phải bảo vệ tốt mẫu tử nàng an toàn giống như bảo hộ trẫm đấy, trẫm không muốn khiến cho nữ hài tử như nàng xảy ra chuyện gì trong hậu cung.”

“Vâng, thần tuân chỉ.”

Thoán Thoán, người có khi không phải loại tàn nhẫn bình thường! Người biết rõ tình cảm của ta đối với người, lại mặt không đổi sắc sai ta đi bảo vệ thể diện của người, người cho rằng ta sẽ vì người... Ngay cả tâm tư cũng muốn bắt phải quên sao? Đường Trì nhìn bóng dáng cao ngất phía trước, trong mắt toát ra cái nhìn không biết là đau hay là oán.

Ngày hai mươi bốn tháng ba, Đường Trì tìm một cơ hội lẻn vào Khôn Ninh cung. Y nghĩ muốn nhắc nhở Trân phi cẩn thận đồ ăn, thức uống cùng với những kẻ gây rối xung quanh.

“Khụ! Thần xin ra mắt Trân phi nương nương.” Đường Trì lặng yên đứng cúi đầu hành lễ, Trân phi ở phía sau đang phác họa bức tranh nào đó.

“A! Ai?” Trân phi hoảng sợ, che ngực ngẩng đầu nhìn về phía người bên cạnh.

“Đường đại nhân? Người tới đây làm cái gì?” Trân phi biểu tình rất kỳ quái, trên mặt rõ ràng để lộ ra thần sắc không vui.

Đường Trì tránh ánh nhìn, ôm quyền khom người nói: “Thần là người phụ trách bảo vệ hoàng cung, nghe nói có người đối với Trân phi nương nương muốn gây bất lợi. Đặc biệt đến nhắc nhở một tiếng, xin Trân phi nương nương cẩn thận đồ ăn, thức uống cùng kẻ gây rối bên người. Việc đã xong, thần xin cáo từ.” Nói xong, xoay người liền muốn ly khai. Bởi vì hoàng đế từng dặn dò qua y là không có việc gì thì đừng hậu cung. Y lo lắng nếu ở đây lâu, sẽ có người truyền đến tai hoàng thượng.

“Đường đại nhân chậm đã! Người làm như bản cung là đứa trẻ ba tuổi sao? Một câu muốn cho Bản cung tin rằng có người đối với bản cung gây bất lợi? Tin tức của người từ đâu mà đến? Lại là người phương nào

muốn gây bất lợi với bản cung? Hoàng Thượng cũng biết chuyện?” Buông bút họa xuống, trần phi xoa thắt lưng hỏi Đường Trì.

“Bởi vì quả thật chưa có chứng cứ, thần muốn không dám bẩm báo hoàng thượng. Chỉ là muốn tránh tai họa xảy ra, nên đến thỉnh nường nường lưu ý bên người một chút mà thôi. Về phần là người phương nào sẽ đối với Trần phi nường nường gây bất lợi, thứ cho thần không thể đưa ra chứng cứ, không thể khai ra.” Đường Trì quay đầu lại, ăn ngay nói thật.

“Thật không? Làm phiền Đường đại nhân lại đây nói cho bản cung biết. Đường đại nhân, người coi bản cung họa bức này như thế nào?” Trần Phi hình như không muốn truy xét nữa, bỗng nhiên thỉnh Đường Trì lại gần thưởng thức bức họa.

Đường trì không thể chối từ, đành phải tiến lên hai bước, cúi đầu nhìn Trần phi mới vừa tô điểm cho bức họa kia.

“Như thế nào?” Trần phi đi đến bên cạnh y, nhìn chăm chăm vẽ mặt của y không dứt.

“Bức tranh đẹp. Họa sĩ tỉ mỉ, tình cảm tinh tế, người vẽ trên giấy rất sống động, hoàng thượng xem chắc sẽ rất thích.” Ngón tay cái bên trái bầu chặt vào lòng bàn tay.

“Tạ ơn Đường đại nhân tán thưởng, hoàng thượng nghe xong lời này cũng nhất định sẽ rất vui vẻ? Bởi vì bức họa chính là hoàng thượng cùng bản cung đang sở hữu ( giao hoan). Hôm nay, đợi bản cung đem bức họa này tô màu xong, bức xuân khởi đồ này cũng coi như hoàn thành xong. Đường đại nhân, người xem bức họa này treo nơi nào tốt nhất?” Trần phi ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Theo ánh mắt Trần phi, ánh mắt Đường Trì cũng cùng quét về phía trong điện. Lại thấy vật dụng quen thuộc đập vào khước mắt, ánh mắt ở trên mặt lưu lại trong chốc lát, lập tức nhìn về phía chỗ khác.

“Khanh khách, cái kia là Đường đại nhân thất sao? Thất thật đúng là tinh xảo. Lúc hoàng thượng vội tới cho bản cung xem, bản cung còn chưa tin là Đường đại nhân tự tay thất đâu!” Cười xảo trá, nhắc xiêm y lên, Trần phi chạy chậm đến cái vật được thất kia, đem vật màu xanh lam được làm bằng tre gỗ xuống, cầm ở trong tay ngắm nghía.

Hắn cầm nó đến đây ? Lại còn đưa cho Trần phi? Lòng bàn tay trái Đường Trì bắt đầu cảm thấy tê tê.

Trần phi ngẩng đầu, hướng về phía Đường Trì cười xảo trá, “Đường đại nhân sẽ không để ý hoàng thượng đem đồ người cho hắn tặng cho bản cung chứ? Bản cung thấy con châu châu này thật tinh xảo, liền nhin không được cùng hoàng thượng đòi bằng được, hoàng thượng luôn yêu thương Trần Trần, hắn liền đem tặng cho ta.”

Lời nói của Trần phi không có truyền vào lỗ tai của Đường Trì này, nhìn sắc trời, đường Trì ôm quyền nói: “Sắc trời không còn sớm, thần còn có công sự phải làm, xin cáo từ. Xin Trần Trần nường nường nhất thiết cần thận người bên cạnh.” Nói xong, không để cho trần phi có cơ hội nói chuyện gì khác, xoay người bước đi.

“Đường đại nhân, hoàng thượng buổi tối đối với người có phải hay không cũng thực ôn nhu?” Ngón từ tiểu ý giống như con dao nhỏ hung hăng cắm vào trái tim Đường Trì.

Không quay đầu lại, không có ý dừng lại, giống như là cái gì cũng đều không có nghe thấy, bước nhẹ ra khỏi Khôn Nam cung.

“Hoàng Thượng giá lâm ”

“Oa! Hoàng Thượng! Khanh khách, người đã trở lại, mau đến xem, ta đã đem bức họa kia tô màu xong rồi nga. Nhanh lên thôi!” Trần phi vui vẻ chạy lên trước, kéo tay áo Thịnh Lãm để muốn khoe bức họa.

“Vừa rồi... Người rời đi chính là Đường Trì? Hắn tới nơi này làm cái gì? Tìm đến phu nhân sao?” Thoán nhìn hướng Đường Trì rời đi như có điều suy nghĩ hỏi.

“Đường đại nhân? Đúng vậy, ta cũng không biết hắn tới đây làm cái gì, đứng ở ngoài điện, xem ta nửa ngày cười lạnh hai tiếng liền rời đi. Hỏi hắn, hắn cũng không để ý người ta. Ta còn tưởng rằng hắn là do ngài phải tới chứ!” Trần phi cong cái miệng nhỏ nhắn, phe phẩy cánh tay thiên tử.

“Ân...” Thoán mỉm cười, lấy tay vỗ vỗ đầu của nàng, “Không cần lo lắng, hấn không dám đối phu nhân làm chuyện gì đâu? Trẫm sẽ hảo hảo nhắc nhở hấn, để hấn không cần lại đến hậu cung. Nếu hấn về sau lại đến, phu nhân liền nói cho trẫm, trẫm sẽ phạt hấn.”

“Hi hi, Hoàng Thượng ngài cam lòng phạt được hấn sao?” Trân phi nháy nháy mắt to, cười hi hi nói.

“Có ý tứ gì? Tiểu nha đầu!” Thoán nhéo nàng một phen, ôm lấy nàng hướng vào trong cung.

“Nếu vì một Trân Trân bé nhỏ mà đi trừng phạt Đường đại nhân, làm cho Đường đại nhân biết chẳng phải là muốn lưu ý hấn, đến lúc đó... Huống chi người nào không biết Đường đại nhân chính là trợ thủ đắc lực của hoàng đế, theo như lời Đường đại nhân nói, mà ngay cả hoàng đế cũng phải nhượng ba phần... Oa! Đây không phải là ta nói, là tất cả mọi người đều truyền miệng như vậy thôi!” Trân phi vội che cái miệng nhỏ nhắn, làm bộ dạng bưng bình khờ khạo không biết gì.

Thịnh Lãm để trên mặt liền nhăn lại, cười khê ra tiếng.

## 20. Chương 20

“Đường đại nhân, hoàng thượng buổi tối đối với người có phải hay không cũng thực ôn nhu?”. Giọng nói của nữ nhân kia cứ lặp lại liên tục như ma chú, không ngừng vọng lại trong đầu y.

Ôn nhu? Hấn đối với ta ư? Ha ha ha! Ta ruốt cuộc là cái gì chứ, mà có thể khiến hấn đối xử ôn nhu với ta!

Ôn nhu... Trò đùa giỡn đó ta không quan tâm, không quan tâm! Không có liên quan, vì ta là nam nhân, không có ngữ khí thùy mị, không có tuổi thơ ấp áp, không có sự âu yếm dịu dàng, không có ôn nhu... Ta cũng không cần quan tâm!

Ta chỉ cần đối với hấn hết mực ôn nhu là được rồi, chỉ cần đối với hấn như thế là tốt rồi.

... Cho dù hấn có đem tâm của người cho người khác dẫm đạp?

Không phải, Thoán Thoán nhất định sẽ không làm như thế. Kia chẳng qua là một mảnh trúc đầu đầu cũng có mà thôi, tặng người khác cũng đâu không có vấn đề gì...

Không có vấn đề gì, thật sao?

Không muốn bị người khác nhìn thấy nét cười ngượng ngạo của bản thân, hai tay Đường Trì liền che mặt đi.

Trân phi cũng biết chuyện này, có phải toàn bộ người trong hậu cung cũng biết chuyện này hay không? Trong triều quan viên nữa? Đội quân cấm vệ quân nữa? Bọn họ cũng biết sao? Bọn họ sẽ nghĩ ta như thế nào?

Không cần quan tâm, bọn họ nhìn người thế nào cũng không có vấn đề gì. Chỉ cần Thoán còn đem người để ở trong lòng, chỉ cần hấn còn cần người, hết thảy những chuyện kia cũng không là gì. Ưỡn ngực, hảo hảo bảo hộ hấn, vì hấn đón gió che mưa, vì hấn vào sinh ra tử, chăm sóc hấn, nhìn hấn mà mỉm cười nhân thế, nhìn hấn hạnh phúc tươi cười, nhìn con cháu hấn đầy đàn.

Vậy còn người?

Ta? Ta sẽ say trong giấc mộng, ha ha...

Mỗi lần có người nhìn đến y, y đều làm ra vẻ vui vẻ, gật đầu mỉm cười. Sau đó, thừa dịp mọi người không chú ý, Đường Trì lại biến mất dần trong bóng đêm không biết bao nhiêu lần. Tối nay, Thoán dường như muốn đến chỗ Trân phi.

Thịnh Lãm để ngồi trong căn phòng của thị lang, chờ đợi y trở về. Tối nay hấn lại không về, trong khoảng thời gian này y rốt cuộc đã đi đến nơi nào?

Canh một đã qua, tiếng trống canh hai lại vang lên.

Tối lúc gần canh ba, hoàng đế đứng lên, rời khỏi phòng của Đường Trì, đi đến tẩm cung của hấn.

Đường Trì, trầm chờ chính người nói cho trầm biết, trong khoảng thời gian này ban đêm người đều đã đi đến nơi nào, đã làm gì.

Gần như khôi phục được tình hình thiên hạ, trong cung, trong triều cũng tạm thời thái bình. Khi mọi người không có chuyện để làm, chính là lúc bắt đầu thích khua môi múa mép, trao đổi cho nhau những tin tức có thể làm cho cuộc sống sinh hoạt trở nên kích thích. Lời đồn đãi cứ như vậy chậm rãi khuếch tán dần.

“Hoàng thượng kể vị ba năm, vì có gì đến nay thánh thượng vẫn chưa lập hậu?”

“Đúng vậy, hơn nữa đến nay không có con nối dòng, nếu thánh thượng có chuyện gì, Đại Á hoàng triều sau này...”

“Nghe nói hoàng thượng không thường đến thăm cung điện của tần phi, cũng rất ít chiêu tử... Còn có a, hạ quan còn nghe nói đến nay chưa có tần phi nào từng ngủ trên long sàng.”

“Hạ quan từng nghe người ta nói, hoàng thượng tựa hồ thường xuyên đi đến chỗ của Đường đại nhân. Người cũng biết, Đường đại nhân đang ngụ ở bên sườn tử cung của hoàng thượng?”

“Tôi còn nghe người ta nói, Đường đại nhân dường như đối với hoàng thượng có... Hắc hắc!”

“Người thấy không, Đường đại nhân hôm nay dường như khí sắc không tốt, hành tung bất định, người nói hẩn...”

“Hôm nay tôi thấy hoàng thượng lúc dọc đường, sờ soạng Đường đại nhân một phen...”

“Hi hi, hoàng thượng sung hạnh Đường đại nhân xem ra cũng không phải không có nguyên nhân, nói vậy Đường đại nhân ở trên giường...”

“Cái gì! Đúng là nhìn thôi không thể đoán được, Đường Trì kia nhìn bên ngoài chính trực ngay thẳng, không ngờ bên trong lại như vậy...”

“Thật là! Một đại nam nhân, tuổi lớn hơn so với hoàng thượng, cũng không biết hẩn làm thế nào dụ dỗ được đương kim thánh thượng! Thật sự là không biết liêm sỉ!”

“Đường Trì kia không phải là dùng mê dược chứ, hay đúng là hẩn dùng mê dược với hoàng thượng? Nếu không như thế nào hậu cung hảo hảo giai lệ hoàng thượng không ôm, lại muốn đi ôm một nam nhân trong phòng? Nếu Đường Trì kia quốc sắc thiên hương thì có thể lý giải, nhưng...”

“Một quan thần được sủng ái như thế bên cạnh hoàng thượng! Nói không chừng Đại Á hoàng triều chúng ta sẽ bị hủy trên tay của loại người vô sỉ này!”

...

Vừa vờ như không nhìn thấy bóng những người đó, vừa liếc nhìn khuôn mặt của họ đang tụ tập ở Triều cung bàn tán to nhỏ cái gì đó, Đường Trì vẫn đứng thẳng, vẫn như thường ngày đi đến phía sau ngự thư phòng tìm hoàng thượng.

Lúc mới vừa tới cửa muốn cất bước đi vào, bỗng nhiên thái giám tổng quản đến trước cửa khom người, ngăn cản đường đi của y.

“Đường đại nhân, hoàng thượng bảo ngài không cần vào trong. Người đang bận, ngài không nên vào.”

“Là có ý gì?” Đường Trì khó hiểu.

“Ý tứ đã rõ ràng, hoàng thượng phân phó như thế. Nếu như không có gọi triệu kiến, Đường đại nhân về sau không cần lại đến ngự thư phòng.” Lưu Hỉ ngẩng đầu, vẻ mặt dạt dắc ý.

“Đã hiểu.” Đường Trì mặt không chút thay đổi, xoay người rời đi.

Lưu Hỉ đến nhìn bóng dáng y rời đi, âm thầm mỉm cười, cất bước đi vào ngự thư phòng, thuận tay đóng cửa phòng.

“Đường Trì đồng ý về nghỉ ngơi rồi chứ?” Thịnh Lãm đế đang ngồi đọc sổ, cũng không ngẩng đầu lên dò hỏi.

“Vâng, nô tài đã chuyển lời đến Đường đại nhân, nói hoàng thượng thấy hần sắc mặt không tốt nên bảo hần quay về nghỉ ngơi. A, hoàng thượng...”

“Chuyện gì? Nói.”

“Đường đại nhân vừa rồi nhờ nô tài chuyển lời đến thánh thượng, nói trong khoảng thời gian này bởi vì trong triều tin đồn thổi rất nhiều, vì tránh hiềm nghi, sau này hần sẽ cố gắng không đến ngự thư phòng giúp hoàng thượng xử lý công sự nữa.”

Buông bút, Thịnh Lãm để nhũ mỳ, xiết chặt án thư, “Đã biết, người cũng đi xuống đi, không gọi đến thì cũng đừng vào!”

“Vâng, nô tài cáo lui.” Lưu Hỉ khom người rời đi.

Hần xử lý công sự không cần đến ta nữa sao? Hay là tránh hiềm nghi? Đột nhiên Đường Trì nhân hạ, phát hiện bản thân không có việc gì làm, vì tránh không suy nghĩ miên man quá nhiều, y trở lại phòng bắt đầu đọc sách thuốc. Hai ngày này nếu thật sự không có chuyện gì làm, phải đi tìm Phong thái y lãnh giáo một chút y thuật vậy.

“Đường Trì đâu?” Thịnh Lãm để không kiên nhẫn mà ném tấu chương trong tay xuống, hỏi thái giám tổng quản.

“Đường đại nhân dường như ở thái y viện.”

“Hần đi thái y viện làm cái gì?”

“Nô tài không biết.”

“Đi tìm hần về đây! Lệnh cho hần lập tức tới gặp trẫm!”

“Tuân lệnh”

Rời khỏi rồi dạo qua một vòng, Lưu Hỉ liền trở lại ngự thư phòng, “Khởi bẩm thánh thượng, Đường đại nhân nói... Hần...”

“Hần nói cái gì!” Hoàng đế tức giận!

“Hần nói không phải cầu, gọi là đến quá là làm theo, hoàng thượng muốn tìm tốt nhất là đi tìm Trần phi... Hoàng thượng tha mạng! Lời này không phải nô tài nói, là Đường đại nhân nói!” Thấy hoàng thượng đứng dậy đập bàn, Lưu Hỉ đến sợ tới mức vội vàng quỳ gối nằm sấp xuống, hô to tha mạng.

“Người đâu! Bãi giá tới thái y viện!” Thịnh Lãm để gầm lên giận dữ!

Trong viện thái y, Đường Trì đang được Phong thái y chỉ bảo cái gì đó.

“Trì nhi...” Phong thái y muốn nói lại thôi.

“Ngài có điều gì muốn nói, cháu nghe đây.” Đường Trì buông được thảo trong tay xuống, mỉm cười với Phong Thập.

“Người đối với hoàng thượng...”

“Thánh thượng giá lâm ”

Thoán đến thái y viện làm cái gì? Đường Trì trong bụng đầy nghi vấn, cùng thái y trong viện quỳ xuống.

“Hạ thần khấu kiến hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế ”

“Đừng!” Đường Trì bị hoàng đế đá một cước ôm bụng ngã lộn trên mặt đất.

“Hoàng thượng! Hoàng thượng bớt giận!” Không biết phát sinh chuyện gì Phong thái y vội vàng quỳ xuống bên cạnh hoàng đế, nghĩ muốn ngăn cản hành vi tàn nhẫn của hần.

Thịnh Lãm để quẳng mũ ô quan y xuống, một phen kéo y đứng lên, chưa nói một câu, đem y từ trong phòng thuốc tha đi.

Đường Trì nghiêng ngả lão đảo không biết chuyện gì xảy ra, cũng không dám phản kháng. Căn bản hắn cũng không cho phép y phản kháng, đành theo Thịnh Lãm đang nổi giận bưng bưng này vào trong phòng của hắn.

Đứng ở bên ngoài mọi người không biết bên trong chính phát sinh chuyện gì, cũng không dám vào trong thăm dò, hai mắt nhìn nhau không biết như thế nào cho phải.

Một tiếng thê lương kêu thảm thiết từ trong ốc vang lên, sau đó im bật mà ngừng hẳn như là bị nuốt phải cái gì cứng ở trong họng. Trong phòng lập tức truyền ra tiếng thân thể bị đánh...

Thái y cùng bọn thị vệ cúi đầu, bọn họ không phải không biết rõ âm thanh cùng với lời đồn đãi kia nói lên chuyện gì.

Phó úy cấm vệ quân Nguyên Khiêm Thành trên mặt lộ ra thần sắc thống khổ.

Thái giám Lưu Hỉ không biết tâm tư đang nghĩ cái gì, trên mặt thoáng chốc lại ưu tư lại hoan hỉ.

Chức quan nhị phẩm cùng với danh hiệu thủ lĩnh cấm đầu cấm vệ quân dũng mãnh của Đường Trì bị tước đi, nhưng chức danh thị trung lang hầu hạ bên cạnh hoàng thượng vẫn được giữ như trước. Ba ngày sau, ngày hai mươi tháng năm năm Thịnh Lãm thứ ba, Trân phi được phong làm tần phi chi thủ ( đứng đầu) Trân quý phi.

Từ hồi, Đường Trì bị hoàng thượng phế bỏ danh hiệu thủ lĩnh cấm vệ quân, lời đồn đại trong cung về việc y được hoàng thượng sủng như luyến đồng đã hoàn toàn biến mất. Thật may mắn, hoàng thượng có con mắt anh minh, chỉ xem y như một ngoạn thần ( đồ chơi), cũng không có giao cho y thực quyền, các đại thần cũng liên mất nhấm nhấm mỡ, không hề lấy việc này lên tố trình.

Đối mặt với sự châm biếm của nhân sĩ từ trong lẫn ngoài cung, Đường Trì nhắm mắt lại, đóng chặt tai lại, miệng khép lại, nỗ lực cố gắng đối với bên ngoài làm như không nhìn, không nghe thấy, không hỏi.

Mà nguyên nhân khi xảy ra chuyện ấy mà y vẫn không rời khỏi, đơn giản là vì ngày đó ở thái y viện, trong lúc y đang muốn hôn mê bất tỉnh, y đã nghe được lời Thoán ghé vào lỗ tai y nhẹ nhàng nói câu: Trì, trầm rất nhớ người.

Thịnh Lãm để tựa hồ càng ngày càng sủng ái Trân phi, đối với sự sủng hạnh cứng chiu Đường Trì lúc trước thì giờ càng ngày càng không lưu tình. Nhất là khi có chuyện không như ý, nhẹ thì mắng, nặng thì đánh, hơn nữa đều là đánh ngay trước mặt kẻ khác.

Ngày hôm đó, Đường Trì ở bên cạnh hầu hạ hoàng đế cùng Trân quý phi vẽ tranh, không biết làm sao đánh đổ chén sứ tẩy bút, khiến cho tâm huyết Trân quý phi tìm tòi tỉ mỉ họa lên bức tranh ấy bị bôi uest. Thái giám tổng quản Lưu Hỉ liền kêu thẩn thốt.

“A! Ô...” Cái miệng nhỏ nhắn của Trân quý phi bị méo mó, đôi mắt đỏ hoe nhìn bức tranh kỳ công của nàng bị hủy hoại.

“Thực xin lỗi! Thần không phải cố ý! Quý phi nương nương thỉnh...” Đường Trì biết rõ đây không phải lỗi của y, nhưng vẫn khom lưng nhận lỗi.

“Ô... Đường đại nhân, ta biết người không thích ta sai khiến người. Nhưng mà nếu thấy không thích thì người cũng nên nói ra chứ, lại còn muốn dùng cách này... Ô ô...” Trân quý phi xoay đầu, bổ nhào vào trong lòng ngực của hoàng thượng vừa mới bỏ thư quyển đi tới.

“Sao lại thế này? Đường Trì người biết đây là lần thứ mấy! Người đã quên trăm lần trước đã nói nếu người còn tái phạm thì lần sau tuyệt không tha thứ rồi chứ? Người đâu! Lấy trúc bản ( thanh trúc) ra đây!” Hoàng đế gầm lên.

“Hoàng... thượng, không cần trừng phạt Đường đại nhân... Là ta không tốt, là ta không nên làm cho Đường đại nhân...” Trân quý phi vì Đường Trì cầu xin.

“Không cần nhiều lời! Đường Trì, quỳ xuống!”

Lưu Hỉ đem trúc bản đưa đến, trộm nhìn về phía Đường Trì lộ ra ánh mắt nham hiểm cùng tiếng cười nhạo.

Ngẩng đầu, Đường Trì nhìn về phía hoàng đế với ánh mắt tràn ngập bi thương. Thoán Thoán, người thay đổi rồi, thay đổi nhiều quá, vì cái gì phải đối với ta như vậy?

Tinh thần Đường Trì ngày một gầy gò, càng sa sút đi, y biết bản thân lúc này sắp đến giới hạn của sự chịu đựng rồi. Nhưng trong tâm vẫn một khoảng lặng, y vẫn như cũ mong ước chuyện này chỉ là tạm thời, chẳng qua Thoán vì tị hiềm mà làm ra chuyện tàn bạo này. Chờ một khoảng thời gian nữa qua đi, mọi chuyện sẽ trở lại như xưa.

Y không cần Thoán phải yêu thương y, cũng không yêu cầu Thoán thích y bằng một nửa việc vui mừng khi Trân phi có thai, chỉ cần hắn còn tín nhiệm y, chỉ cần hắn còn cần y vì hắn làm việc, như vậy là đủ rồi. Chỉ cần khôi phục như trước kia, là được rồi.

Không tránh né ánh mắt Đường Trì, Thịnh Lãm để đôi theo y, trút một gậy trúc bản xuống.

Năm bản qua đi, Trân quý phi đã sợ đến không dám nhìn nữa.

Hai mươi bản qua đi, đường trì bởi vì thân thể vốn dĩ đã suy nhược, cuối cùng liền ngất đi. Nhưng suốt buổi, cũng không có phát ra một tiếng cầu xin cùng thốt lên kêu thảm thiết, thậm chí ngay cả rên rỉ cũng đều không phát ra.

Giơ tay phát lên, Thịnh Lãm để sai người đem Đường Trì kéo đi ra ngoài.

Trân quý phi buông cánh tay nhỏ bé đang che đôi mắt xuống, chạy đến bên hoàng đế, nằm ở trong lòng ngực hắn phát ra âm thanh bé xíu nói: “Hoàng thượng, ta rất sợ, người nói Đường đại nhân có thể hay không bởi vì chuyện này lần mà càng thêm hận ta không?”

Thịnh Lãm để sờ sờ đầu của nàng, ôn hòa cười nói: “Phu nhân không cần lo lắng, trẫm sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn phu nhân.”

“Hoàng thượng... Người đối với ta thật tốt...” Trân quý phi thỏa mãn nở nụ cười.

Lưu Hỉ trông thấy, biết chắc là không nên lưu lại, xoay người lặng lẽ đi ra ngoài. Hắn muốn đem tin tức hiện tại mau chóng đưa đến cho quý nhân cấp trên, làm gian tế giúp nàng phán đoán đưa ra hành động tiếp theo.

Thoán ngoài miệng cùng Trân quý phi trò chuyện, ánh mắt vẫn nhìn theo hướng thân ảnh Đường Trì bị đưa đi, mãi cho đến khi thân ảnh ấy biến mất khỏi tầm mắt.

Từ trên mặt đất ảm thấp bò lên, Đường Trì đứng dậy lắc lư thân hình đi ra khỏi cung. Trên đường đi, cảm vệ quân nhìn y đều cúi đầu, không đành lòng nhìn cũng không có đến gọi, càng không ai dám tiến đến nâng đỡ.

Thật vất vả mới đem bản thân trở về phòng, đầu Đường Trì ngã xuống giường. Lệ theo mắt của y từ từ chậm rãi hạ xuống.

Thoán, cho ta một cái lý do, cho ta một cái lý do tại sao đối với ta như vậy, cầu người!

Mệt mỏi quá độ cùng đau xót, khiến cho y mơ màng từ từ rơi vào mộng ảo.

Đêm khuya, một bóng người từ bên ngoài cửa tới vào, do dự đi đến trước giường Đường Trì.

Thấy y đã muốn ngủ say, liền xòe bàn tay tới, nhẹ nhàng mơn trớn hai gò má y, giờ ngón tay cái lên, cực kỳ ôn nhu mà lau đi những giọt lệ còn đọng lại trên má y.

“Cũng sắp... Cũng đã sắp xong rồi...”

Bóng người chậm rãi ngồi xuống, quỳ gối trước giường đem đầu nằm sắp vào trong lòng ngực của Đường Trì, hai tay ôm chặt y, lặng lẽ nghe tim của y đập thật lâu.

Mãi cho đến khi trời gần sáng, bóng người yên lặng cũng giống như lúc mới đến mà lặng lẽ rời đi.

## 21. Chương 21

Vào ngày mười sáu tháng sáu năm Thịnh đề thứ ba.

Nguyên do Đường Trì bị Thịnh Lãm để cảnh cáo không được tiếp cận Trân phi, cho nên y mỗi ngày đều không đến Khôn Trữ cung, cũng không có đến vấn thăm hoàng thượng.

Có vẻ Thoán cố tình trốn tránh gặp y.

Đường Trì mỗi ngày rảnh rỗi nên đành phải ngâm mình ở trong phòng, nghiên cứu đọc y thư, còn thái y viện thì y xấu hổ không dám đến nữa.

Tương tư là khổ, khổ cũng vì tương tư, một ngày không gặp giống như xa cách ba năm. Ai, nam tử đưa quyển y thư lên che mặt, khinh cười ra tiếng, mặc dù thanh âm nghe như đang cười, nhưng trên mặt lại lộ vẻ chua xót.

Trước kia còn ngại hân tới đây thường xuyên, hiện giờ hân không tới mới biết trong phòng tịch mịch cỡ nào.

Lúc khát khe sợ hân âu yếm, thì bây giờ không biết như thế nào lại nhớ đến nhiệt độ cơ thể hân. Khi ở cạnh hân thì lại sợ có ngày làm hân mịch lòng, không ở bên cạnh hân, lại lo lắng cho sự an nguy của hân. Đường Trì ơi Đường Trì, người một ngày cũng không thể rời xa hân sao?

Nếu như có thể ly khai, ta cần phải bức mình đến giới hạn nào đây...

Đi xem hân đi, chỉ liếc mắt xem một cái cũng được. Xem hân khỏe không? Xem xong rồi sẽ trở về. Hân hiện tại hân là đang ở chỗ Trân quý phi đi?

Đứng lên, lưỡng lự nửa ngày, lúc này Đường Trì mới quyết định cước bộ đi ra ngoài.

Nương mình đi lên vào trong cung vốn đã quen thuộc, Đường Trì né tránh thủ vệ, an toàn tiến vào phi cung phía Nam. Vào được Khôn Trữ cung, y càng hành động cẩn thận và không để phát ra tiếng hô hấp của bản thân.

Công phu Thoán so với ta có lẽ cao hơn một bậc, nếu như hân phát hiện ta trộm chạy vào nhìn hân, hân liệu có hiểu lầm không?

Lúc này, Thịnh Lãm để đang chơi cờ cùng Trân quý phi, trong lòng cười nàng luôn hồi nước cờ, thật là một tiểu nha đầu. Trân quý phi không cam lòng bị thua dậm chân, tiếng ồn khiến Thoán không nhìn được bật cười.

“Ha ha! Trẫm nhận thua, được rồi được rồi, không phải thua một ván cờ thôi sao? Có cần phải bĩu môi nhỏ nhắn chu lên cao như vậy không?” Thoán cười cười, vươn tay lấy đóa hoa rơi trên mái tóc nàng.

Trân quý phi khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ cười, dường như muốn che giấu, bưng lên chén trà hương đưa đến bên miệng, liền uống một ngụm.

“Người ta nghĩ muốn thắng thôi! Ngài nói chỉ cần ta thắng một ván, liền mang ta đi ra ngoài săn bắn mà. Người ta nhớ... muốn ra cung chơi mà.” Buông chén trà xuống, Trân quý phi bắt đầu cùng hoàng đế cò kè mặc cả.

Săn bắn? Săn bắn lần trước đã qua ba năm đầu. Hiện tại, quốc gia đang từng bước yên ổn, Thoán rất cực lại nổi lên muốn vui đùa? Nếu hân đi ra ngoài săn bắn, liệu có hay không mang ta cùng đi...

Khi Đường Trì từ trong tâm tư của mình tỉnh táo lại, mới phát hiện hai người kia lại đứng lên hướng tới đám cây này. Hoảng sợ, mau chóng thu hồi suy nghĩ lại, xoay người phóng lên cây, nằm ở trên nhánh cây.

Thịnh Lãm để khóe mắt bỗng nhiên cảm thấy có cái gì chợt lóe lên, là Đường Trì? Là người sao? Người tới nơi này làm cái gì?

Nghĩ nghĩ, khóe miệng Thoán lộ ra một tia nói không nên lời mỉm cười, không biết đó là cái cảm giác gì: có một chút đắc ý, có một chút vui vẻ, có một chút buồn cười, còn giống như có pha một chút hoài niệm...

Cố ý dẫn Trân quý phi hướng đi đến cây đại thụ có vấn đề kia, vừa đến dưới tàng cây, hoàng đế càng có thể khẳng định người trốn trên cây chính là Đường Trì. Thân thể có thể che dấu, nhưng mùi thơm đặc biệt trên người y đã phát giác ra nơi y đang trốn.

Hắn tâm tư vừa chuyển động, đang muốn làm cái gì đó kích thích tâm tư thị trung lang của hắn, đột nhiên!

“A... Đau... Bụng đau quá! Hoàng Thượng...”

Trân quý phi đột nhiên ôm bụng dựa người lên thân cây, trán mồ hôi chảy ròng ròng.

“Sao lại thế này? Đã xảy ra chuyện gì? Người đâu! Truyền thái y!” Không biết vì sao lại xảy ra chuyện này, cơ mà Thoán có đại phu sẵn không cần, lại sai người đi truyền thái y đến.

Đường Trì nằm ở trên cây, khi thấy tình hình như vậy, y vừa mới chuẩn bị nhảy xuống, thì lại nhìn thấy Thoán chấp tay sau lưng lắc lắc. Là có ý gì? Hắn muốn ta làm sao? Hắn thấy ta ư? Xua tay là không muốn ta xuống dưới?

Lúc thái y chạy tới, Trân quý phi miệng phun máu tươi, đau đến lặn lội dưới đất, hoàn toàn mất đi bộ dáng mỹ nữ.

Nhìn Trân quý phi như vậy, ánh mắt Thoán rất kỳ quái, vừa giống như có mang một chút thương hại vừa giống như mang theo một chút lãnh đạm. Qua được một lát, mới ngồi xổm người xuống phát ra tiếng an ủi.

Trân quý phi bị hạ độc, may mà có người đến cứu đúng lúc với lại nàng mới chỉ uống một ngụm, nên may mắn giữ được cái mạng.

Ái phi bị hạ độc, Thịnh Lãm đế liền nổi cơn giận dữ, sai người trong vòng ba ngày điều tra rõ vụ án. Bằng mọi cách phải điều tra ra, khiến cho nghi phạm phải lộ mặt. Tổng quản thái giám Lưu Hỉ liền mạnh mẽ đem căn cứ xác đáng của mình ra tố cáo.

“Người nói gì! Vì sao hoài nghi hung thủ thật sự là thị trung lang Đường Trì?”

Hoàng đế ngồi ở trong ngự thư phòng, cùng Hình bộ Thường đại nhân đang tra hỏi án này.

“Đường đại nhân? Làm sao có thể?” Thường Vạn Chính nghe được nghi ngờ tên này, thần sắc lúc này lộ rõ sự phủ quyết, bị hoàng đế ngồi trên niên kỉ liếc mắt một cái.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thường đại nhân, nô tài cũng không phải muốn vu khống Đường đại nhân lại hạ độc như vậy. Nhưng ngày ấy nô tài nghe nói sau khi quý phi nương nương bị hạ độc, lập tức chạy đến hầu phòng xem ở chỗ đó có còn lưu lại ẩm trà hương hay không. Sau đó sẽ đem cho thái y phân tích, sớm ngày tìm được giải được. Chính là không nghĩ tới...”

“Nô tài vừa ra khỏi hầu phòng, liền thấy Đường đại nhân trong tay đang giữ cái gì đó trong lòng, từ hầu phòng lặng lẽ đi ra. Đi vào liền thấy, quả nhiên ẩm trà hương kia đã không thấy bóng dáng.” Tổng quản thái giám vẽ mặt cấp tốc dùng hết sức lực nói.

Con người xao nhãng, gõ nhẹ án thư, Thoán tựa như hỏi như không hỏi: “Người nói Đường Trì sau khi phát sinh ra sự việc, chạy đến hầu phòng tiêu hủy chứng cứ bị người bắt gặp thật không?”

“Vâng nô tài thật không dám giấu diếm.”

“Ân, người đây! Dem nô tài kia dẫn đi, canh giữ cẩn thận! Thuận tiện tháo gân cốt hắn, tra hỏi hắn người chủ mưu là ai! Nhớ kỹ, đừng cho hắn có cơ hội tìm đến cái chết!” Thoán phát tay ra lệnh cấm quân tiến vào đem Lưu Hỉ ra ngoài.

“Hoàng Thượng! Hoàng Thượng oan uổng cho thần! Người vì cái gì không bắt Đường Trì mà lại muốn bắt nô tài chứ?”

Lưu Hỉ không còn biết trời đất là gì liền làm loạn lên.

Thịnh Lãm đế nhần tình nheo lại, “Lưu công công, trăm đều quên cảm tạ người. Cảm tạ người khiến cho trẫm không bị nhầm chán mấy ngày qua! Trẫm đang chờ, chờ xem người làm ra cái chuyện gì đây! Cuối cùng người cũng không phụ trẫm! Nếu không thật không biết trẫm phải nhần nhìn người lớn mặt lằng mạ

Đường Trì của trăm bao lâu! Kỵ binh ở đâu nhau tiến vào? Mang tên này đi xuống, hảo hảo thay trăm cảm ơn hân! Hừ!”

Thường đại nhân rút cuộc nhịn không được, mở miệng dò hỏi: “Bệ hạ sớm biết Lưu công công này chính là gian thần do địch Sở quốc phái đến?”

Thịnh Lãm để nhắc tới khoe miệng thần nhiên cười, “Quân Đông cung của trăm thật hữu dụng, bọn họ đã nói cho trăm biết, rất nhiều chuyện mà trăm căn bản không biết gì.”

Thường đại nhân sau khi hoàn thành công sự, cáo từ thối lui. Ngay khi thân ảnh Thường Vạn Chính vừa biến mất sau cánh cửa, liền có một người từ màn cửa án thư đi ra.

“Thường đại nhân.”

Ai? Thường vạn chính ngẩng đầu lên nhìn xung quanh.

“Thường đại nhân, là ta, Đường Trì. Ta ở trong này.” Sau khi nói xong, Đường Trì từ hòn non bộ kia đi ra.

“A, Đường đại nhân, là ngài? Ngài như thế nào...” Trốn trốn tránh tránh như thế?

Ngượng ngùng cười cười nói, “Hạ quan nghĩ muốn hướng ngài thỉnh giáo một chút chuyện, nhưng lại lo lắng bị người khác nhìn đến hiểu lầm Thường đại nhân. Ngài biết...” Đường Trì biểu tình có điểm khó xử.

“Đường đại nhân ngài nói gì vậy! Có chuyện gì mà cần chú ý đến ánh mắt của ngoại nhân chứ.” Nói xong, Thường Vạn Chính đi đến phía sau hòn non bộ, “Hạ quan đoán rằng ngài muốn biết chuyện gì rồi, đại khái chính là vụ án Trần quý phi hạ độc xem chết tiến triển như thế nào chứ gì?”

Cảm kích nhìn Thường thượng thư cười, gật gật đầu.

“Chúc mừng Đường đại nhân! Tuy rằng, bên ngoài nơi nơi đều đồn Đường đại nhân ngài là hung thủ, nhưng hoàng thượng nhìn rõ mọi việc đã đoán ra hung phạm là ai, vì ngài mà rũ bỏ hiềm nghi trả lại sự trong sạch cho ngài. Hung phạm là ai, hạ quan còn mang trọng trách không thể tiết lộ ra bên ngoài, nhưng ngài có thể trực tiếp đi gặp hoàng thượng hỏi đi.”

Đường Trì ánh mắt tròn tròn, “Hoàng Thượng đã tra ra hung phạm? Rửa sạch hiềm nghi cho ta?” Không dám tin oan ức của bản thân chỉ có vài ngày lại được rửa sạch. Hơn nữa hoàng đế hai ngày nay không có triệu kiến y, lại làm cho y cảm thấy bất an, không yên.

“Đường đại nhân nếu không tin, có thể đi đến ngự thư phòng tham kiến bệ hạ. Lúc hạ quan ra khỏi, bệ hạ vẫn còn ở trong đó xử lý quốc sự. Hiện tại đến đó chắc hẳn kịp lúc gặp bệ hạ.” Thường đại nhân mặt mang vẻ mỉm cười nói. Hân đối với tính thuần hậu ngay thẳng, đầy tính thương người của Đường Trì từ trước đến nay có hảo cảm, biết được y oan tình được rửa sạch, cũng thập phần cao hứng thay y.

“Đa tạ Thường đại nhân, hạ quan sẽ mau chóng tham kiến bệ hạ.” Vừa chấp tay, Đường Trì liền cáo từ Thường Vạn Chính hướng đến ngự thư phòng bước vào. Cước bộ so với mấy ngày trước có vẻ thoải mái hơn nhiều.

Trong ngự thư phòng,

“Bệ hạ là như thế nào đoán được Lưu Hỉ đang nói dối?”

Thịnh Lãm để tươi cười lộ ra, đưa tay ý bảo thái giám hầu cận đưa ghế cho người mới tới tọa.

“Tạ ơn bệ hạ.” Lai nhân ( người mới tới, người báo tin) ôm quyền hành lễ sau đó ngồi xuống.

“Bởi vì ngày ấy khi sự việc phát sinh, Đường Trì ở ngay cạnh bên trăm không có rời đi.”

“Đường đại nhân đến Khôn Trữ cung?” Người mới tới lâm vào suy tư.

“Huống chi, nếu người là nghi phạm, người sẽ không hạ độc xong chờ đợi kết quả rồi mới ly khai, sau đó lại quay người đi thu thập chứng cứ chứ? Lưu Hỉ kia rõ ràng là đang trốn tránh khỏi bị tình nghi! Cũng bởi vì hân muốn phi tan hoàn toàn chứng cứ hạ độc, cho nên hân mới có thể theo bản năng mà lẩn trốn đi.”

“Thánh Thượng anh minh! Nhưng thần có một chút khó hiểu, Đường đại nhân như thế nào lại may mắn như thế, ngay tại ngày ấy lại có thể xuất hiện ở phi cung phía Nam, lại còn làm cho bộ hạ phát hiện thân ảnh của y? Có thể y đã biết trước rồi chăng?”

“Đường Trì? Hẳn hẳn là đối chuyện này đều không biết. Trẫm cho người tra ra gốc rễ của hẳn, người đã tra ra chưa?”

“Thần chính là vì việc này mà đến đây. Theo thần điều tra, ở Kiến Khang quả thật có người tên Đường Trì, y cùng sự phụ của y ở đó có thể coi là có chút danh tiếng.”

“Ân, điều ấy giống lời Lương Thủ nói lúc trước. Người còn tra ra cái gì nữa?”

“Khởi bẩm bộ hạ, thần còn tra ra sự mẫu Đường đại nhân đều mất sớm, từ nhỏ được sự phụ cùng sự mẫu nuôi khôn lớn. Sự mẫu dưỡng dục y qua đời, sự phụ của y cũng đi ra ngoài thưởng ngoạn khắp thiên hạ, hành tung bất định, cố thần chưa tra ra cha mẹ y là ai. Bất quá, có một thông tin đáng lưu ý...”

“Nói!”

“Có nghe đồn, sự mẫu nuôi nấng Đường đại nhân hình như là từ trong cung mà ra.”

“Sao? Trong cung? Vì sao lại có tin đồn như vậy?” Thịnh Lãm để nghe đến đây liền hứng thú.

“Vì có nghe nói sự mẫu đem Đường đại nhân vào Kiến Khang, để trang trải hằng ngày, họ phải bán một ít trang sức cùng với trâu bú. Trong đó có nhiều hình dạng rất giống với đồ vật trong cung. Chỉ là bây giờ, đã mười sáu năm qua, của cải lúc trước bán đổi lấy tiền mặt đã sớm lưu lạc dân gian, cho nên thần không thể tìm được chứng cứ mang về cho bộ hạ xem qua.”

“Mười sáu năm... Dài như vậy. Đường Trì vẫn đều không rời khỏi Kiến Khang sao?”

“Hẳn là không có... Bộ hạ hoài nghi Đường đại nhân có liên quan đến Chu gia sao?”

Thịnh Lãm để gõ nhẹ án thư, “Trước kia có hoài nghi, hiện tại trẫm có thể xác định hẳn không quan hệ với Chu gia.”

“Thần... Có điều muốn thỉnh vấn bộ hạ, tại sao người lại hoài nghi Đường đại nhân có liên quan đến Chu gia?” Người bình thường đều biết Đường đại nhân vì hoàng đế có thể sẵn sàng tử, từ đâu mà người đối với y sinh ra nghi ngờ chứ?

“Người nói cho trẫm trước, chẳng phải người có một chuyện khác muốn nói sao?”

“Vâng bẩm bộ hạ, về việc quý phi nương nương, thần phái người ẩn vào hoàng cung Nam Hi quốc năm tháng. Cuối cùng cũng điều tra ra Trần quý phi đến quốc gia của ta quả thật cũng không toan tính gì. Nam Hi quốc vương chính là sớm nghe nói đại danh thánh thượng, cũng tự biết thực lực của nước họ không bằng Đại Á, nên cố ý công chúa trần quý của họ đến quốc gia ta, nhằm muốn quan hệ hai nước hòa bình hữu nghị.”

“Hơn nữa, theo thần điều tra được, Trần Trần công chúa đã đưa ra một điều kiện với Nam Hi quốc vương trước khi ký ước kết giao.”

“Nàng ta sao?” Vì cái gì?

“Vâng dường như Trần Trần công chúa đã gặp qua bộ hạ, bên trong khuê phòng của nàng có treo một bức họa về bộ hạ. Chính là bức tranh này, thỉnh bộ hạ xem qua.” Khom người đưa bức tranh lên.

Vừa mở ra nhìn thấy, hoàng đế liền cười lớn, “Nha đầu kia thật là si tình, xem bức tranh tương tư sao? Còn đề thơ từ lên đó, thật là tiểu hài tử!”

Ừ, nếu Trần Trần không có vấn đề, vậy có thể cho nàng sinh hoàng tử, làm giao hảo hai nước tốt đẹp hơn. Sau đó mượn sức mạnh của Nam Hi quốc để cho Nam Cương ta yên ổn, lại vừa có khả năng chặn miệng lưỡi của đám đại thần, đỡ phải nghe bọn họ kêu lạy xem việc duy trì hậu duệ làm trọng, vân vân!

“Bộ hạ, còn muốn... tiếp tục điều tra thân thế Đường đại nhân không?”

Thoán do dự một chút, lắc đầu, “Không cần. Trẫm vốn dĩ vẫn lo lắng hấn là người của Chu gia an bài ở bên. Thật lòng đối với hấn, trẫm cũng chỉ tín nhiệm năm phần.” Đem bức họa cuộn tròn lại, tiện tay bỏ nó vào trong tay áo.

“Có phải người thấy khó hiểu khi trẫm lại hoài nghi sự trung thành và tận tâm, vì trẫm không tiếc dâng ra sinh mệnh của Đường Trì?” Thoán đậm cười nói ra nghi vấn trong lòng đối phương.

“Thần không dám.”

“Ha hả, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hấn quá mức trung thành, lại luôn đến đúng thời điểm! Lúc đầu, Trẫm cho rằng, có thể Đường Trì là người do Chu gia an bài ở bên trẫm, tận cung tận tụy phụ trợ trẫm lên ngôi vị hoàng đế. Bởi vì lúc ấy quả thật trẫm không có khả năng đăng vị, liền đón nhận sự tận cung tận tụy của Chu gia mà không chút nghi ngờ, vì lợi ích sau này của họ, cho nên mới tiến cử Đường Trì phò tá riêng cho trẫm, vì trẫm chết thay.

“Hơn nữa hấn còn vì Thục phi mà có lời khen ngợi, hướng đến trẫm đề cử nàng, điều này cũng làm cho trẫm cảm thấy lạ lùng mãi không thôi. Sau này lại có người tiết lộ ra một chuyện bí mật, càng làm cho trẫm đối với lai lịch của hấn sinh ra hoài nghi.”

“Cho nên trẫm nghĩ tới một biện pháp vẹn toàn đôi bên, chính là để tra ra kẻ tạo phản đích thực, nhưng lại nhận ra Đường Trì rốt cuộc là không phải gian tế do Chu gia phái đến.” Hoàng đế tự hỏi, liệu có nên đem ra hết mọi chuyện tiết lộ với thuộc hạ trước mặt mình hay không.

“Cho nên bệ hạ trong thời gian này mới đối với Đường đại nhân hoàn toàn không lưu tâm, mượn lời đồn đãi để tước bỏ quyền lực của y, lại đem Trân phi lên làm Trân quý phi. Nếu Đường đại nhân là người của Chu gia, y nhất định sẽ có hành động.”

“Nhưng Đường đại nhân nhất định sẽ không hạ độc, bởi vì tất cả mọi người biết Đường đại nhân am hiểu dược vật. Nếu y muốn xuống tay, hấn mượn quốc sự, tử như vu không Trân quý phi là gian tế do Nam Hi quốc phái tới. Không biết thần đoán như vậy có đúng không?”

Thoán nở nụ cười, bỏ qua sự soi mói của đối phương, “Người nói không sai! Lần này nhờ người nào đó nghĩ muốn một mũi tên giết chết hai con ngạn, vừa muốn hại Trân phi vừa hại được Đường Trì. Chính vì điều này, trẫm mới xác định được Đường Trì vốn không phải người của Chu gia. Hơn nữa trong khoảng thời gian này, trẫm đối với hấn... Hấn vẫn đều có thể nhẫn nhịn như vậy, trừ phi hấn đang ôm mục tiêu to lớn nào đó, nếu không thì chỉ có hấn đối với trẫm đúng là rất thực tâm, mới có thể chịu đựng đến như thế này đi.”

“Hoàng Thượng người cùng Đường đại nhân...” Lai nhân nửa chừng muốn hỏi nhưng lại không dám nói tiếp.

“Người thân là thủ lĩnh quân Đông cung, trẫm không tin người không biết lời đồn đãi kia. Trẫm cùng Đường Trì quả thật giống như người suy nghĩ.” Nâng ly trà trên bàn lên, Thoán trên mặt không dấu được vẻ đắc ý cùng hoan hỉ, “Lần này trẫm vì Đường Trì rửa sạch oan khuất, hấn sau khi biết được sẽ đối với trẫm mà cảm động rơi nước mắt, lại càng đối với trẫm nhất mực trung thành.”

“Về sau, đợi trẫm điều tra ra rõ phản đồ, khôi phục chức vị của hấn, hấn đại khái...” Nói tới đây, Thịnh Lãm để đột nhiên dừng câu chuyện, nụ cười trên mặt cũng dần dần thu đi.

Trong lòng thủ lĩnh quân Đông cung Tôn Sa Hải âm thầm vì Đường Trì thở dài, bất quá là quân thần không thể trách cứ hoàng đế chuyện gì được, muốn trách chỉ có thể trách Đường Trì mà thôi. Một đại nam nhân hảo hảo tốt, tại sao lại phải hiến dâng thể xác và tinh thần cho người khác chứ.

Suy nghĩ một chút, quyết định nói sang chuyện khác.

“Bệ hạ chuẩn bị tra ra phản đồ như thế nào? Có cần quân Đông cung âm thầm điều tra người nào không?”

Thấy cấp dưới thắc mắc, Thoán thu hồi tinh thần, chỉnh lại sắc mặt nói: “Ân, trẫm sẽ cho tiến hành đồng thời. Người cùng lúc phái người âm thầm những người được đánh dấu này.” Đưa cho đối phương mảnh giấy màu vàng hình vuông, “Cùng lúc đó, Trẫm sẽ sai Hình bộ thẩm vấn Lưu Hỉ, bức hấn phải cung khai.”

“Vâng, thần tuân chỉ.”

Tiếp nhận mật hàm liền cẩn thận cất kỹ, Tôn Sa Hải do dự nửa ngày trời, cắn răng một cái mới lớn mật nói ra nghi vấn trong lòng: “Bệ hạ, thần xin hỏi bệ hạ, người không phải ghét nhất chuyện nam nhân đồng luyện sao? Người vì sao lại cùng Đường đại nhân...” Mọi người đồn đãi Đường đại nhân đã yêu hoàng thượng, vậy hoàng thượng người thì sao?

Người đối với Đường đại nhân liệu có cảm tình gì?

Thoán sửng sốt một chút, thật không ngờ đối phương lại đưa ra câu hỏi như vậy. Mặt nhăn nhú, “Nếu người không còn chuyện gì khác, có thể lui xuống!”

“Vâng” Đã động đến vấn đề tối kỵ sao? Không dám nhiều lời hơn nữa, Tôn Sa Hải hành lễ cáo lui, xoay người hướng đến sau màn cửa đi ra.

## 22. Chương 22

Thủ lĩnh quân tả cung rời đi không lâu, đương kim thiên tử bỗng nhiên xoay người hướng về cửa sổ bên cạnh thư phòng, cao giọng nói: “Đường Trì, người vào đi! Trẫm biết là người!”

Thật lâu vẫn không thấy động tĩnh.

Nắm chặt tay, rồi lại buông ra, Thoán đứng lên bước đến bên cửa sổ.

Cửa sổ bị mở ra.

Quả nhiên, ngoài cửa sổ có một người. Đôi mắt người này ngây dại, môi cắn chặt, lớp da nơi ấy đang bắt đầu chảy máu.

“Đường Trì, người vào đi!” Thoán hướng đến người này ra lệnh.

Chết lặng rồi sao? Người nam nhân vừa mới gọi Đường Trì một lúc sau mới chậm rãi lắc đầu, lui về phía sau một bước.

Thở phào một hơi, “Người đến đây lúc nào?” Biểu hiện vẻ mặt đương kim thiên tử lúc này không biết là gì? Ấy vậy hay là nôn nóng?

“Ta... Ta vẫn là không ngờ.” Giống như trả lời vấn đề của hắn rồi lại như lẩm bẩm điều gì đó, người nam nhân cười buồn, “Ta không nên tới đây, ít nhất như vậy trong giấc mơ ta có thể tự gạt chính mình...”

Vươn cánh tay lên, khuôn mặt lộ ra biểu cảm giống như đang mộng tưởng, “Ta đang nằm mơ... Đúng không? Người ta thường nói trong mơ sẽ xuất hiện người ngày thường hay lo nghĩ nhất... Ta nhất định là đang nằm mơ... Nhất định là như vậy!” Nam nhân xoay người nghiêng ngả lão đảo bước đi đến nơi nào đó. Vừa đi vừa không ngừng nói: “Ta đang nằm mơ... Ta đang nằm mơ...”

“Đường Trì! Người đứng lại cho trẫm!” Biết gọi y cũng không nghe, Thịnh Lãm đế lúc này từ cửa sổ nhảy ra ngoài, đuổi theo bóng dáng Đường Trì đang đi.

Hoàng thượng? Đường đại nhân? Trong cung, bọn thị vệ mở to hai con mắt nhìn. Chỉ thấy Đường đại nhân thi triển khinh công chạy lên phía trước, hoàng thượng người... như thế nào lại đuổi theo phía sau chứ? Đây không phải là diễn kịch chứ? Ách, phải... hỗ trợ sao đây? Bọn thị vệ hai mặt nhìn nhau.

Nơi này là...

Úc Vinh cung! Đường Trì như thế nào lại chạy đến nơi đây? Hắn hồ đồ rồi sao? Thoán nhìn theo bóng dáng Đường Trì đang kích động tiến vào trong Úc Vinh cung.

Vừa đến nơi này, bầu không khí kì dị nơi đây khiến cho đương kim thiên tử chán ghét không nói nên lời. Cảnh sắc mỗi nơi thoạt nhìn dường như đều rất quen thuộc, nhưng dù cố tình nhớ lại trong đầu vẫn không hiện lên được gì, giống như... giống cái cảm giác khi hắn nhìn thấy Đường Trì.

Đúng rồi, Đường Trì đâu? Người trốn đi nơi nào rồi?

Nhìn bốn phía xung quanh là một khung cảnh lạnh lẽo, hoang vắng cùng với sự suy tàn, khắp nơi cũng không thấy thân ảnh người nọ.

Trầm lúc trước hẳn là nên tuân thủ di ngôn của phụ hoàng, đem tòa cung điện này đi thiêu rụi, thật không biết vì cái gì mà lưu lại nó!

Khê cau mày đối với quyết định lúc trước của bản thân, Thoán bắt đầu tìm xung quanh bốn phía của cung điện, dò tìm hơi thở của người kia.

Tuy đang vội vàng nhưng Thoán vẫn nghiêng đầu nhìn những tòa giả sơn (hòn non bộ) phía bên trái. Những tòa giả sơn này chiếm hơn một nửa hoa viên cung điện. Nhìn hình dạng và kết cấu của tòa giả sơn nơi đây thật không khó để đoán được bút tích trên những tòa giả sơn này bao nhiêu tuổi. Chỉ là không biết vì cớ gì mà bây giờ không có người nào ở đây chăm sóc, nên trên những tòa giả sơn này đầy hoa cỏ dại, thoạt nhìn thật sự không tương xứng với phong cảnh hoa lệ nơi hoàng cung.

Bỗng bên trong những tòa giả sơn này truyền ra tiếng hô hấp mỏng manh.

Thoán cẩn thận lắng nghe dò tìm hướng phát ra tiếng. Dạo qua một vòng, nhưng lại không phát hiện có người nào ở nơi này.

Kỳ quái, trầm rõ ràng nghe thấy thanh âm từ nơi này truyền ra mà. Không tin tưởng, Thoán quay đầu trở lại dò tìm kỹ lưỡng hơn, đồng thời vánh tai chú ý nghe động tĩnh. Đi đến nơi cần tìm, cuối cùng cũng xác định được mục tiêu ở bên trong tòa giả sơn kia. Chỉ là, bây giờ hẳn chỉ nghe tiếng hô hấp bên trong tòa giả sơn này truyền ra, nhưng lại không tìm thấy nơi phát ra âm thanh.

Trong lòng muốn Đường Trì đi ra, nhưng lại sợ y sẽ lại chạy đi mất. Không cam lòng, Thoán kiểm tra tòa giả sơn này từng tấc một, muốn xem rốt cuộc nó ẩn giấu cơ quan gì bên trong. Một canh giờ qua đi, cuối cùng hẳn cũng phát hiện ra bí mật bên trong tòa giả sơn này – chính là trong tòa giả sơn này có một giả sơn khác. Nếu hẳn không nhảy lên đỉnh nhìn, thì chắc tuyệt nhiên không phát hiện ra được.

Từ trên đỉnh giả sơn nhảy xuống, hẳn nhìn thấy một người.

Người làm cho hẳn mất bao lâu để tìm kiếm, lo lắng sợ y tức giận sẽ làm ra chuyện ngốc gì đó, đang ngủ say trong một cái hốc nhỏ của tòa giả sơn.

Đương kim thiên tử đi đến bên sơn động đang muốn phát hỏa, nhưng trong nháy mắt hẳn cảm thấy có cái gì bất ổn. Sắc mặt Đường Trì tái nhợt, hô hấp rất mỏng manh! Bộ dạng có thể thấy đây không phải là đang ngủ bình thường.

“Đường Trì...” Khê kêu to, ngón tay nhanh chóng bắt mạch cho y.

Trong chốc lát, Thoán sắc mặt đại biến, thân thủ nhanh chóng đem Đường Trì đang ngủ say ôm chặt lấy, phi người bay nhanh đến vào trong cung.

“Thái y! Đi gọi thái y đến cho trầm!” Còn chưa đến Vị Ương cung, Thịnh Lâm đế đã gào thét ra lệnh. Tiếp nhận mệnh lệnh, thái giám, nữ cung phi đều nhanh chóng chạy đến hướng thái y viện.

Tiến vào Vị Ương cung, Thoán ôm lấy Đường Trì tiến thẳng đến long sàng. Tới bên giường, thật cẩn thận buông người trong lòng ngực đặt xuống. Ngồi bên cạnh giường, biểu tình nôn nóng, không ngừng lấy ngón tay út bên trái gõ vào mu bàn tay phải.

“Thái y đâu? Thái y như thế nào còn chưa đến!” Hoàng đế không chịu nổi sự nôn nóng khó chịu trong lòng, đứng dậy đối với hạ nhân lên tiếng quát.

Toàn bộ hạ nhân đều quỳ xuống, gục sấp trên mặt đất không dám đứng dậy.

“Đến rồi đến rồi! Hoàng thượng, chúng thần đến rồi!” Theo giọng nói, vài vị thái y tương đối trẻ mang theo hòm thuốc trên người, thở hổn hển chạy vào Vị Ương cung, nhìn thấy hoàng thượng liền quỳ xuống hành lễ.

“Miễn lễ miễn lễ! Tất cả đứng lên cho trầm đến xem Đường đại nhân bị làm sao! Phong Thập, người khám bệnh trước đi!” Thịnh Lâm đế không kiên nhẫn phát tay bảo các thái y không cần đa lễ, ra lệnh cho người đứng đầu thái y Phong Thập tiến đến khám đầu tiên.

“Vâng, thần tuân chỉ.” Âm thầm thở dài một hơi, không biết vì sao Trì nhi lại đắc tội với hoàng đế, không biết lại bị hoàng đế tra tấn thành dạng gì. Lo lắng cho sự an nguy của sư diệt, vội vàng tiến đến bắt mạch xem khí sắc.

Sắc mặt Phong Thập từ từ ngày càng ngưng trọng, ngoài việc bắt mạch, hắn lại mở mí mắt Đường Trì ra nhìn, mở khớp hàm ra kiểm tra màu sắc của đầu lưỡi, cẩn thận trở thân thể y lại, bên trong ngực y truyền ra tiếng tim đập.

Một nén nhang sau, Phong Thập kết thúc chẩn bệnh đứng lên.

“Đường Trì bị làm sao? Vì sao mạch của hắn lại kỳ quái như vậy? Hắn như thế nào lại đột nhiên ngất đi?” Thoán vội vàng hỏi han.

“Việc này... Thần tạm thời không dám kết luận, xin hãy để các thái y khác cùng chẩn đoán cho chính xác.” Phong Thập khom người thi lễ.

Thịnh Lãm ra hiệu bên dưới, bao gồm cả lão thái y vừa mới chạy tới, cộng sáu vị thái y khác chẩn đoán bệnh cho Đường Trì. Sau khi chẩn đoán bệnh xong, đám thái y liền họp lại một chỗ nói ra kết luận của mình, cùng suy đoán bệnh tình cùng tình trạng thân thể của Đường Trì. Một canh giờ sau, đám thái y nhất trí đưa ra kết luận.

Phong Thập liền đứng ra nói, “Khụ, thần xin hỏi bệ hạ, Đường đại nhân có phải vừa mới bị chuyện lớn gì đó kích động hay không, hoặc là xảy ra chuyện gì đó làm cho vết thương trong lòng tái phát?”

Thoán vẻ mặt lạnh băng, đi đến trước giường ngồi xuống.

“Kết quả chẩn đoán của các người như thế nào?”

“Bệ hạ, bọn thần phải biết nguyên nhân phát bệnh, mới dám đưa ra kết luận.” Vì tính mệnh ngoan diệt (đứa cháu thông minh, biết nghe lời) của mình, Phong Thập cũng không ngại đối đầu với đương kim thánh thượng.

“Vừa nãy... hắn là có xảy ra chuyện.” Thoán rầu rĩ đưa đáp án.

Quả nhiên đúng với suy nghĩ trong lòng Phong Thập, gật gật đầu nói ra kết quả chẩn đoán bệnh của đám thái y: “Theo chúng thần chẩn đoán bệnh, Đường đại nhân chính là đã bị cái gì đó kích động mãnh liệt, tâm thần không thể tiếp nhận, làm cho huyết mạch tăng lên, khí huyết bất ổn...”

“Nói ngắn gọn đi!”

“Vâng ngắn gọn là, nguyên nhân Đường đại nhân mê man là do chịu sự đả kích lớn, tâm thần rối loạn, thân thể tinh thần hai bên đều không có cách nào chịu được sức ép này, cho nên mới đột nhiên mê man đi.” Tựa chừng giống như hồi nhỏ, nhũ mẫu ôm y chạy đến sư huynh cầu cứu. Mặc dù, lúc ấy không biết y tuổi còn nhỏ mà đã chịu sự đả kích gì mà lại khiến cho y trở thành như vậy. Nhưng hiện tại ta hoàn toàn có thể khẳng định, Trì nhi lại lâm vào hôn mê để trốn tránh sự thật, nhất định là hoàng đế cũng có liên quan.

“Có biện pháp điều trị không? Hắn khi nào sẽ tỉnh lại?” Hoàng đế nhìn người trên giường mê man bất tỉnh hỏi.

“Duy trì mạch đập của tim, chờ y tự nhiên tỉnh lại.” Phong Thập hồi đáp, ngừng lại một chút, “Hoàng Thượng, dựa theo tâm thần (tinh thần và thể trạng) Đường đại nhân hiện tại thì đã không thể chịu đựng theo đả kích nào nữa. Nếu Hoàng Thượng không muốn mất đi Đường đại nhân – một bề tôi trung thành như vậy, xin Hoàng Thượng hãy...”

Lời đồn đãi trong cung đã được truyền ra nhanh chóng. Chưa đến giờ phạn (giờ cơm), chuyện Hoàng Thượng vì thị trung lang Đường đại nhân mà truyền toàn bộ thái y trong thái y viện đến chẩn bệnh, đã truyền đến tai của các vị đại tiểu nhân vật (nhân vật lớn nhỏ) trong cung rồi.

Khôn Nam Cung.

“Nương nương, Hoàng Thượng cũng thật là, quý phi nương nương thân là tần phi chi thủ (đứng đầu) của người, bị kẻ gian hại độc nằm trên giường không dậy nổi, cũng không thấy Hoàng Thượng mời đến thái y trong thái y viện chẩn bệnh cho người. Đường trì chẳng qua là một chức thị trung lang nho nhỏ, dựa vào cái gì mà làm cho Hoàng Thượng đối với hắn tốt như vậy! Hơn nữa nghe người ta nói, Hoàng Thượng dọc đường còn ôm hắn tiến vào Vị Ương cung đấy! Ai, nô tỳ ngấm lại thực sự vì người cảm thấy chẳng đáng.”

“Chỉ là một nam sủng ti tiện mà thôi, từ nay về sau không được phép đem hần ra so sánh với bốn cung nữa!”

“Nương nương bớt giận! Nô tỳ cũng không dám... nữa !”

Điện Thái Hòa.

“Nghe lưu ngôn ( lời đồn đãi) chưa? Hừ! Đã biết tiểu tử Thoán không bỏ tên ngoạn thần kia được mà! Phu nhân còn muốn nói, Hoàng Thượng đối với hần đã mất đi hứng thú, cho nên trong khoảng thời gian này mới có thể đối với hần không màng quan tâm và vân vân, hiện tại phu nhân đã biết rồi chứ, Đường Trì kia ở trong lòng hoàng đế quan trọng như thế nào rồi chứ! Vốn tưởng kẻ sách hoàn hảo ai ngờ cũng bị tiểu tử Thoán nhìn thấu, ai gia nhận thấy hần căn bản là không có tâm tưởng muốn vì Trần phi mà phế bỏ Đường Trì.”

“Thái hậu, thỉnh không cần nói nữa, Vân nhi đã biết sai. Lần này thần tuyệt đối sẽ không nương tay, nhất định sẽ khiến cho nhất nam nhất nữ kia không thể trở tay!”

“Không biết ả Trần phi kia có thực tin tưởng phu nhân hay không? Phu nhân đừng để đến lúc đó lại bị người khác trả đũa.”

“Vân nhi rất tin vào trực giác của mình. Nàng từ dị quốc tha hương đến đây, cũng không có thân bằng hảo hữu bên người, hơn nữa đám tần phi khác đều đối với nàng ra sức ức hiếp, khinh giễu. Thần chẳng qua giúp đỡ nàng, tán dương nàng ta vài câu, nàng đã đem thần trở thành tri kỷ bên người. Chuyện Đường trì, vẫn là Vân nhi nói cho nàng biết, nàng ta cũng đến tìm thần trao đổi nhiều lần...”

“Một khi đã như vậy, phu nhân muốn xử lý nàng ta cũng rất đơn giản, phải xử lý sớm càng tốt, đừng chờ đến khi nàng ta mang thai, ngồi trên ngai vàng của hoàng hậu, đến lúc đó làm cái gì cũng đều đã muộn! Còn nữa, Đường Trì này lưu lại cũng là một tai họa, nhất định phải nghĩ ra biện pháp nhất thạch lưỡng điêu (\*), phu nhân có kế sách gì không?”

(\*)Nhất thạch lưỡng điêu ( ): phát âm là Yīshí liǎng niǎo. Nghĩa là 1 viên đá giết chết 2 con ruồi, hay thành ngữ Việt Nam có câu: “Một mũi tên giết chết hai con ngựa”.

“Vân nhi còn đang lo lắng, phải làm sao đến thần không biết quỷ không hay, hơn nữa muốn qua mắt được hoàng thượng thông minh cơ trí cũng không phải dễ dàng.”

“Ân. Ai gia đã biết, phu nhân trở về sớm một chút đi, đừng để cho nhân sinh ( người khác) nghi ngờ.”

“Vâng, Vân nhi cáo lui.”

Không lâu sau, trong điện Thái Hòa truyền ra âm thanh của một nam tử: “Thần vấn an thái hậu, thái hậu thiên tuế.”

“Khanh gia bình thân. Ai gia hỏi người, chuyện đó người xử lý như thế nào?”

“Bẩm thái hậu, hoàng thượng đem Lưu Hỉ giấu quá kỹ. Ngoại trừ một, hai người biết tung tích của hần, thì thần cũng không có cách nào tìm thấy tung tích của hần để diệt khẩu. Hơn nữa, cho dù tra ra, thần cũng lo lắng không biết đây có phải là bẫy của hoàng thượng đặt ra hay không?.”

“Vậy thì phải làm sao! Nếu Lưu Hỉ cung khai ( nhận tội), ai gia chẳng phải cũng bị hần liên lụy? Người vô luận như thế nào cũng phải nghĩ ra biện pháp cho cái miệng hần ngậm lại đi!”

“Vâng, thần sẽ cố hết sức. Vì mong muốn của thái hậu mà sớm liệu toàn tốt. Ngày mai, thần sẽ ra khỏi cung gặp Thừa tướng đại nhân, báo cho hần những chuyện đại sự phát sinh trong cung nhiều ngày qua. Đến lúc đó, thần sẽ mang về khẩu dụ ( lệnh truyền) của Thừa tướng đại nhân.”

“Được rồi, vất vả cho người.”

Hai ngày hai đêm sau, Đường Trì từ trong mê man thanh tỉnh lại.

Mí mắt nặng nề mở ra, cảm giác mông lung như có người đang nằm bên cạnh mình.

“Thoán... Hoàng thượng?” Giọng nói khàn khàn đang hoảng sợ của bản thân y.

Cơ hồ ngay lập tức, hai đôi mắt Thịnh Lãm để mở to, xoay người ngồi dậy nhìn phía người bên cạnh.

Chần chừ, “Trì... Người tỉnh?”

“A...” Đường Trì không biết vì sao lại gật gật đầu vô thức, trên mặt lập tức lộ ra biểu tình không biết là nghi ngờ hay bi thương, “Thoán sao lại đến đây?” Trần quý phi không phải mới vừa trúng độc sao, người hiện tại không ở cạnh quan tâm nàng ta thật sự không sao chăng?

“Trẫm... nhớ người, cho nên mới tới thăm người, ” Thoán cẩn thận quan sát vẻ mặt của y, không biết y có phản ứng gì.” Người cảm thấy thân thể có chỗ nào không khỏe sao?”

Thoán hôm nay như thế nào lại quan tâm ta như vậy? Đã lâu, Đường Trì không còn được nghe giọng nói ôn hòa của hắn như thế, trong lòng tạo nên từng đợt gợn sóng. Hạnh phúc nho nhỏ này làm cho y cảm thấy khoái hoạt ( vui sướng) mỉm cười.

Cố gắng muốn cử động thân thể, lại được một bàn tay đưa ra đỡ lấy, Đường Trì ngốc rưng. Ngẩng đầu lên nhìn về phía nam tử đang ôm ấp y, trong mắt mang theo cảm giác thụ sủng nhược kinh (\*\*).

(\*\*) thụ sủng nhược kinh ( ): phát âm là Shòuchǒngruòjīng, nghĩa là được sủng ái mà lo sợ.

“Người... người thân thể không tốt, khụ khụ, người đã ngủ không hề hay biết gì hai ngày nay rồi. Thái y nói, người sau khi tỉnh lại cần tĩnh dưỡng.” Lúc này, tâm tư thiên tử chợt trở nên phức tạp, dùng ánh mắt đau thương nhìn Đường Trì.

“Ta đã ngủ lâu như vậy rồi ư? Ta lại uống rượu sao?” Đường Trì cho là mình say rượu mê man hai ngày nay.

“Phải... A! Say thành như vậy, làm trẫm hoảng sợ, còn tưởng rằng người đã xảy ra chuyện gì. Ha ha...” Chắc người đang cố đem nó đi vào trong miệng phải không?

“Thực xin lỗi! Ta... Ta...” Đường Trì ngượng ngùng cười cười, cúi đầu nói, “Ta cảm giác đã mơ một giấc mơ thật dài, trong mơ ta như tỉnh tường nhớ rõ những chuyện đã xảy ra. Chính là đến khi vừa tỉnh lại, ta cái gì cũng đều không nhớ rõ. Chính là mơ mơ hồ hồ cảm giác đó là một giấc mơ không tốt...”

Đôi tay ôm chặt, đem y thu vào trong lòng ngực, đắp chăn tơ tằm lên cho y.

“Nếu là ác mộng, thì hãy quên nó đi. Không cần suy nghĩ nhiều về nó.” Thoán ôm lấy y, để cho y tựa vào lòng ngực của hắn.

“Bệ hạ...”

“Chuyện gì?”

“Ngài có tâm sự gì phải không?” Nếu không người vì cái gì lại đột nhiên đối xử tốt với ta như vậy? Nương theo tình thế, Đường Trì lén lút mà cẩn thận xoay người tiến vào lòng ngực của đối phương, cảm thụ vị ấm áp khó có được kia.

Thoán đưa ngón tay vào tóc y, chậm rãi chải vuốt từng sợi tóc, nhìn ánh mắt của hắn, giống như là sám hối, vừa như là đang thề thốt: “Trì, trẫm sau này tuyệt sẽ không hoài nghi người nữa. Cũng tuyệt sẽ không đối xử với người giống như khoảng thời gian trước kia nữa. Trẫm hiện tại cuối cùng cũng biết, người... thật sự rất quan trọng đối với trẫm, rất quan trọng! Trẫm... không muốn mất người.”

“Sau này? Chẳng lẽ người trước kia...”

“Trì, người đói bụng không? Trẫm sai người đưa thiện thực ( đồ ăn) vào.” Thoán đứng dậy đánh gãy câu hỏi của y.

Vào lúc tựa vào người Thoán, trên mặt Đường Trì lộ ra một chút vẻ thống khổ. Nhưng trong nháy mắt khi Thoán quay lưng lại, y đã đem vẻ mặt kia hảo cất giữ. Ta thật muốn quên đi! Chỉ là ngủ đi cũng không thể mang nó ra khỏi tâm trí của ta. Nếu có thể, từ lúc lần đầu tiên ngắt đi khi đó ta quên người đi, thì bây giờ cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như hôm nay.

Thái độ của hoàng thượng đối với Đường Trì có sự thay đổi, cơ hồ mỗi người đều có thể nhìn ra hẳn đối với Đường Trì khác xưa. Đường Trì được khôi phục thân phận thủ lĩnh cấm vệ quân. Bề ngoài y vẫn là y như xưa, chỉ là phải có người sáng suốt lắm mới nhìn ra được y so với trước kia càng trở nên trầm mặc.

Thịnh Lãm để cũng cảm nhận được sự thay đổi của y. Trước kia thì không bao giờ cự tuyệt hẳn, hiện giờ lại tránh né, không cho hẳn cơ hội nằm chung giường. Buổi tối đi tìm y, cũng sẽ bị y nói do thân thể không khỏe mà cự tuyệt. Muốn dùng sức mạnh, muốn ra lệnh cho y đáp ứng hẳn. chỉ là khi xảy ra sự việc kia, khiến hẳn hẳn cảm thấy đối với y có tâm lý áy náy. Vì thế cho nên không thể đối với y cường ngạnh quá đáng.

Trong lòng muốn thỏa mãn dục vọng tràn đầy, hẳn bây giờ mỗi lần nhìn Đường Trì đều giống như muốn đem y ăn sạch. Phi tần, nữ tử trong cung đều làm cho hẳn không hài lòng, trong lòng ao ước muốn có Đường Trì ngày càng mạnh. Dần dần, Thoán càng ngày càng không thể khống chế được bản thân.

Phòng được, thái y viện.

Đường Trì ngồi dưới đất trợ giúp Phong Thập thu dọn dược vật ( các vị thuốc) lại. Từ lúc y ngủ thiếp đi, tỉnh lại, y lại bắt đầu giống như trước đây đều thường xuyên tới nơi này.

Trò chuyện về bệnh lý và một ít dược vật thông thường, Phong đại phu liền chuyển dần đề tài sang hoàng thượng.

“Trì nhi, ngày ấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không thể nói cho sư thúc sao? Có phải hoàng hượng đã làm gì đó với ngươi... phải không?”

Đường Trì ngừng động tác trên tay, khoảng một lúc rồi mới hỏi ngược lại: “Sư thúc không cảm thấy ghét bỏ diệt nhi sao? Không cảm thấy diệt nhi làm ô uế gia phong sao? Không cảm thấy được...”

“Trì nhi!” Ông đặt bàn tay của mình lên đầu gối trái của y, “Không nên nói như vậy, ta biết diệt nhi không phải tự nguyện, chuyện này không oán trách diệt nhi được.”

Đường Trì lắc đầu, tự giễu cợt cười, “Sư thúc đoán sai rồi. Diệt nhi từ đầu tới cuối đều là cam tâm tình nguyện, hơn nữa người sinh lòng yêu thương trước là diệt nhi, không phải hoàng thượng. Hẳn ngủ với diệt nhi, chẳng qua là do diệt nhi đáp ứng làm thỏa mãn nhu cầu của hẳn thôi. Cho tới bây giờ, mọi sự lạc lối này, tất cả đều là do diệt nhi tự tìm đến.”

“Sư thúc, người muốn mắng thì cứ mắng, như vậy tốt hơn. Diệt nhi... đã không còn mặt mũi trở về gặp sư phụ nữa rồi.” Điem tĩnh, đây là lần đầu tiên, y bộc lộ tâm sự cho người khác nghe những tội lỗi trong lòng y.

Đưa tay về, Phong Thập sửng sốt. Ông vẫn tưởng là hoàng thượng bắt buộc Đường Trì, nên Đường Trì vì ngu trung ( ngu ngốc trung thành) mới tiếp nhận. Không nghĩ tới...

“Ngày ấy, diệt nhi nghe lén được hẳn chưa từng có tín nhiệm diệt nhi. Với hẳn mà nói, diệt nhi chẳng qua cũng chỉ là một quân cờ mà thôi. Muốn vứt đi thì vứt, muốn giữ lại thì cho giữ lại.”

“Diệt nhi cứ ngỡ hẳn cho dù không có tình cảm với diệt nhi, nhưng ít nhất trong hết thấy mọi người, người hẳn tín nhiệm nhất phải là diệt nhi. Diệt nhi không màn trung nghĩa liêm sỉ, bịt tai, ngậm miệng ở lại bên cạnh hẳn. Đơn giản diệt nhi nghĩ rằng chỉ có mình mới là tri kỷ thật sự của hẳn, chỉ có mình mới không phản bội hẳn, nghĩ rằng... hẳn cần diệt nhi. Diệt nhi muốn bảo hộ hẳn.” Nhặt lên một nhánh dược thảo dài mảnh ở trên mặt đất, chậm rãi quần lại trong tay.

“Nhưng tất cả những gì diệt nhi nghĩ... Có lẽ trong mắt hẳn, diệt nhi từ đầu đến cuối chẳng qua chỉ là một kẻ thấp hèn cam chịu, một nô tài tùy thời có thể giang hai chân ra hầu hạ hẳn... mà thôi.”

“Trì nhi, đừng nói bản thân mình như vậy.” Phong Thập lòng đau nhói. Trì nhi, người làm sao có thể nhẫn được cho tới bây giờ! “Ta không muốn bình phẩm hành vi của ngươi, cũng không muốn biết tình cảm của ngươi đối với hoàng thượng. Ta chỉ biết là, ngươi là diệt nhi đáng yêu của ta, là đệ tử được sư huynh ta yêu quý nhất, ta và sư phụ ngươi cũng không muốn nhìn thấy tâm của ngươi bị tổn thương.”

“Đi thôi, rời khỏi hoàng cung đi, đi tìm sư phụ đang chu du thiên hạ của ngươi đi. Ngươi không nhớ mong ước trước đây của ngươi sao? Đó là có thể cùng sư phụ ngươi cùng nhau vân du khắp chân trời bốn phương

sao? Người không nhớ người nói người phải biên soạn ra một quyển được thư hoàn thiện nhất sao? Đi thôi, rời xa hoàng thượng đi, rời khỏi cái nơi khiến tâm người không thoải mái, ra ngoài mà lại bản thân một lần nữa.”

Đường Trì giơ tay lên chỉ, “Sư thúc, người xem, đây chính là ta. Dem bản thân mình quán quanh lại, diệt nhi biết rõ bản thân sẽ bị quán chặt thành như thế nào, nhưng diệt nhi vẫn làm.” Dùng sức kéo đứt sợi được thạo quán trong tay, rồi ném nó đi.

“Diệt nhi sẽ đi, nhưng không phải hiện tại. Hắn đối với diệt nhi bất nhân, diệt nhi không thể đối với hắn bất nghĩa. Hiện tại, ở bên cạnh hắn có rất nhiều địch nhân như hổ rình mồi, bên trong cũng có gian tặc, diệt nhi hiện tại muốn cũng không thể lộ khai. Chờ sau khi mọi chuyện được xử lý, chờ khi hắn ngồi vững vàng ngôi vị hoàng đế, diệt nhi sẽ rời khỏi hoàng cung, chọn... quên hắn. Kết thúc chuyện tình cảm không đến nơi đến chốn này đi.”

“Diệt nhi đã thưởng thức hết cái gì gọi là tư vị đau lòng muốn chết, mấy ngày còn lại này cho dù có đau, cũng sẽ không làm tổn thương diệt nhi được nữa.”

Ai, Trì nhi, hải tử ngọc, tới lúc đó hy vọng người thật có thể buông tay hết thấy, xa chạy cao bay.

## 23. Chương 23

Thịnh Lãm năm thứ ba ngày hai tháng tám, Kinh thái y chẩn đoán bệnh, Trân quý phi mang bầu long tử.

Thịnh Lãm để thật cao hứng, tới thăm Trân quý phi xong, lập tức vội vã đi tìm thị trung lang Đường Trì của hắn. Hắn muốn đem tin vui này nói cho y biết, muốn y cùng nhau chia xẻ khoái hoạt này. Tuy rằng, đứa nhỏ chỉ là vì mục đích chính trị cho nên mới cần đến, nhưng dù như thế nào đi nữa cũng là hải tử đầu tiên của hắn, khoái hoạt đơn thuần trần đầy trong đầu hắn.

“Chúc mừng bệ hạ.” Vô cùng ngắn gọn nói ra bốn chữ, biểu đạt sự chúc phúc của y đối với hắn.

“Đường Trì, người không vì trẫm mà cao hứng sao? Như thế nào cũng là hải tử đầu tiên của trẫm! Nếu sinh ra là hoàng nhi, rất có thể con trẫm sẽ là hoàng đế đời sau. Nếu như là công chúa, trẫm cũng sẽ có một nữ hải tử hoạt bát, đáng yêu giống Trân Trân. Hải tử sinh ra rồi, trẫm sẽ đem cho người ôm một cái được không?” Thoán hiểm khi mặt mày vui vẻ, hớn hờ.

“Tạ ơn bệ hạ ân điển. Thần cầu còn không được vinh hạnh này.” Ta đã nói sẽ không tái đau lòng nữa, sẽ không. Nhìn đi, ta cười rất tự nhiên à.

“Ha hã, Đường Trì, đến đây, cùng giúp trẫm đặt danh tự, đặt tên cho hoàng nhi. Người nói xem con trẫm sinh ra giống ai?”

---

“Cái gì!” Chén sứ trong nháy mắt rơi xuống vỡ nát!

“Người lặp lại lần nữa! Trân phi, nữ nhân kia có thai?”

“Vâng, nương nương. Hoàng thượng mới vừa đi thăm Khôn Ninh cung xong.”

Đặt người ngồi xuống ghế bành, Thục phi kinh ngạc.

“Vì cái gì? Vì cái gì ông trời lại bất công như thế, chẳng những làm cho nữ nhân kia được hoàng thượng sủng ái, mà còn vì cái gì khiến nàng hoài thai hoàng tử! Thật tức chết bổn cung!” Thục phi khó thở, đưa tay giơ quạt lên đánh mạnh xuống cung nữ đang quỳ gối trước nàng.

“Nương nương tha mạng!” Cung nữ kêu thảm thiết.

“Đánh chết con nữ tiện nhân này! Đánh chết nữ tiện nhân này!” Dem cung nữ trước mắt nàng thành Trân quý phi liền ra sức quát. Cung nữ kêu thảm, bị Thục phi đánh cho diện mạo xuất huyết không ra hình người.

Cung nữ bị quạt đâm vào mắt, nghe nàng gào lên một tiếng rồi ngất đi, lúc này Thục phi mới thả cây quạt trong tay, ra lệnh cho hạ nhân khác: “Mang bốn cung đến Khôn Ninh cung! Vãn an Quý phi nương nương!”

Ban đêm, từ Khôn Ninh cung, Thục phi vội vội vàng vàng chạy đến điện Thái Hòa nơi ở của thái hậu.

Hai nữ nhân đầu chạm vào nhau, âm thầm bàn bạc an bài chuyện sau này.

---

Giữa đường, lại một người đến, nhưng lại là một vị quan nam.

Hắn thật to gan dám nhân lúc đêm khuya tiến vào hậu cung, cũng không biết hắn làm sao trà trộn được vào hoàng cung. Hoặc là hắn nguyên bản là vào trong cung nhậm chức, mới có thể đơn giản qua mặt được đám thủ vệ trùng trùng điệp điệp do Đô Úy bài trí trong hoàng cung như thế?

Hắn là ai vậy?

---

Ngày hai mươi tháng tám, Khôn Ninh cung.

Trân quý phi nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý. Nhưng chỉ trong chớp lát, nàng lại thu hồi vẻ tươi cười. Mặt hướng ra ngoài cửa, kiễng chân chờ mong.

“Nương nương, sắc trời không còn sớm, nên đi nghỉ ngơi sớm đi ạ. Thân thể người hiện tại không thể chịu đựng được mệt nhọc.”

“Hoàng thượng không nói tối nay qua đây sao?”

“Thưa, không.”

Trân quý phi cắn cắn môi, “Người nói xem hoàng thượng tối nay ngài có phải ở cùng một chỗ với tên nam sủng kia hay không?”

“Nô tỳ không biết.”

“Bốn cung chưa từng qua đêm ở cung kia. Nhưng vì cái gì Đường Tri kia lại có thể mỗi ngày chờ thánh thượng trong tấm điện! Người nói xem hoàng thượng có phải yêu hắn nhiều so với bốn cung hay không?”

“Nương nương... Người không nên suy nghĩ nhiều quá. Cho dù, Đường Tri kia khiến hoàng thượng thích thú, nhưng bất quá hắn cũng chỉ là nam nhân, vĩnh viễn sẽ không sinh ra được hài tử uy hiếp địa vị của người. Người hiện tại chỉ cần an tâm dưỡng thân thể tốt, cầu nguyện lên trời cho người sinh được hoàng nhi. Đến lúc đó, mẫu bằng tử quý (\*), hoàng thượng lại thêm sủng ái người. Đến khi người ngồi vào vị trí hoàng hậu, người muốn sắp đặt tên nam sủng kia như thế nào tùy ý người, người thấy nô tỳ nói có đúng không ạ?” Cung nữ che miệng cười khê.

“Người nói đúng! Hừ! Chờ bốn cung trở thành hoàng hậu, xem bốn cung không đem Đường Tri kia...” Trân quý phi tay nắm chặt, vẻ mặt tràn đầy hận ý cùng ghen ghét, đố kỵ.

Cung nữ trải ra giường cho Trân quý phi, rồi lui ra.

Trân quý phi nằm trên giường, cẩn thận che chở bụng, nhẹ giọng nói với bụng nàng: “Người cần phải ráng nỗ lực hết mình! Bốn cung có thể ngồi trên ngai vàng của hoàng hậu hay không, có thể được hoàng thượng sủng ái hay không, đều trông chờ vào người. Người nhất định phải vì bốn cung mà sinh ra hoàng nhi!”

Nhắm mắt lại, đắp chăn tờ tằm lên, phất tay làm tắt ánh nến trên bàn. Trong phòng rơi vào mông tối tăm.

Khoan đã!

“Đừng... Đừng... Đừng...” Giọng nói dường như bị chặn lại, giường bị đảo lộn, có người ở trong đang đánh nhau gò đó.

(\*)Mẫu bằng tử quý( ) phát âm là mǔ píng zǐ guì. Giải thích: thời xưa nói đến có đứa con kế vị, thì địa vị mẫu thân chúng cũng được xem trọng. Về sau ám chỉ người mẹ dựa vào con cái có tiền đồ mà được người kính trọng. Thường dùng là mẫu dĩ tử quý ( ) phát âm là mǔ yǐ zǐ guì.

## 24. Chương 24

Lúc này, hoàng thượng bản thân không hề ôm Đường Trì mây mưa thất thường giống như trong suy nghĩ của Trân quý phi. Ngược lại, chỉ có hần lẳng lẳng ngủ ở trên giường Đường Trì.

Đâu còn cách nào khác, mấy ngày nay, Đường Trì luôn cự tuyệt hần, mà hần lại không có hứng thú đi đến hậu cung phi tần để phát tiết, cho nên liền thành thành thật thật mà cảm thấy buồn phiền.

Mà lúc này, Đường Trì đang lẻ loi một mình trong được phòng nghiên cứu được vật. Mấy ngày nay, ban đêm, y đại đa số đều dành hết thời gian ở trong này, nếu có quay về phòng ngủ của mình, tám chín phần mười (80~90%) hoàng thượng vẫn đang chờ y về để cùng nhau yên giấc.

Việc này trước đây là chuyện nằm mộng y cũng khát khao cầu mong, nhưng bây giờ y cũng không muốn lại rơi vào trong vực sâu kia nữa. Khi mới tỉnh lại, một chút ôn nhu của hần làm cho y thiếu chút nữa lại trầm luân. Bản thân hiểu rõ, nếu tiếp tục ở bên cạnh hần chờ đợi, nhất định sẽ nhịn không được đi cầu xin, mong mỗi phần ấm áp kia, cảm nhận được rằng nếu tiếp tục hưởng thụ sự ôn nhu của hần nhất định sẽ không còn cách nào ly khai. Vì thế, y buộc chính mình, không nên sa vào trầm luân nữa.

Sáng sớm, ngày hai mươi mốt tháng tám.

“A ” Một tiếng thét chói tai phá tan bầu trời buổi sớm.

Ngày đó, Thịnh Lãm để không có lâm triều, mà chạy tới Khôn Trữ cung.

“Rốt cuộc là có chuyện gì!” Nhìn đến cảnh tượng thảm khóc trong phòng, hoàng đế nhịn không được mà gầm thét.

Trên giường, trên mặt đất, nơi nơi đều lưu lại huyết tươi. Trân quý phi khí sắc xám trắng nằm ở trên giường, đang được Dương thái y chẩn đoán bệnh.

Sau một chén trà nhỏ (một canh giờ), Dương thái y lắc đầu, thở dài một tiếng.

Trân quý phi sanh non. Không phải do tai nạn, mà là có người cố ý làm hại? Hơn nữa còn là thủ đoạn hèn hạ nhất cường bạo!

Hậu cung hỗn loạn.

Ngày kế tiếp, Trân quý phi mở mắt, thấy hoàng đế an vị ở trước giường của nàng, không khỏi rơi lệ đầy mắt.

“Hoàng thượng... Ô ô...”

Thịnh Lãm để vươn tay, ôn nhu vuốt ve mái tóc của nàng, nhẹ giọng nói: “Trẫm sẽ vì phu nhân làm chủ. Nói cho trẫm, phu nhân biết là ai làm sao?”

Mất đi hài tử đầu tiên của mình, sự phẫn nộ này làm cho hần mất đi bình tĩnh. Toàn bộ thủ vệ phụ trách trông coi Khôn Trữ cung đêm hôm đó đều bị nặng phạt. Cung nữ, thái giám hầu hạ, ai cũng bị thẩm vấn một lượt.

“Ô ô! Hoàng thượng!” Trân quý phi gào khóc.”Người cần phải làm chủ cho thiếp! Vì sao! Vì sao lại có người thật nhẫn tâm như vậy! Thiếp, thiếp... Oa...”

“Ngoan, đừng khóc. Nói cho trẫm nghe, phu nhân biết thủ phạm là ai?”

Trẫm muốn đem tên đó đi thiên đao vạn quả (!) Đừng để cho trẫm tra ra người là ai! Nếu không! Mất đi hài tử, phi tần của hần lại bị người vũ nhục cưỡng hiếp, thật khiến cho Thịnh Lãm để cảm thấy sự tự tôn của bản thân bị tổn thương nghiêm trọng!

“Hoàng thượng...” Trân quý phi vươn cánh tay nhỏ bé bắt lấy ống tay áo hoàng đế, “Thiếp muốn chết, muốn cắn lưỡi tự sát cũng không muốn bị người khác vũ nhục, chính là thiếp muốn còn sống để nói cho người biết hung thủ là ai, để báo thù cho mẫu tử thiếp! Người kia, hần khi đó đều kêu lên: ta không muốn thấy hài tử của hoàng thượng! Không muốn!

“Thanh âm kia thiếp có chết cũng sẽ không quên! Người nợ... Hắc, hắc chính là thị trung lang... Đường Trì của người! Hoàng thượng người hãy vì mẫu tử thiếp mà báo thù à ”

Một tiếng kêu thê lương, Trần quý phi đột nhiên đưa đầu hướng về cột giường.

Ngay lúc đó, Thịnh Lãm để duỗi tay ra ngăn Trần quý phi lại, cũng thuận tay điểm thủy huyết (huyết ngữ) của nàng.

“Người đây! Hảo hảo chăm sóc cho quý phi, nếu quý phi có bất cứ chuyện gì chuyện, cẩn thận đầu của các người!”

“Tuân lệnh” Bọn hạ nhân kinh hãi đảm chiến quỳ xuống.

“Bãi giá về Vị Ương cung, truyền kỵ binh dừng mãnh đô úy Đường Trì triệu đến tấn kiến!”

Hoàng thượng mặt âm trầm, ai cũng không biết trong lòng hắc nghĩ đến cái gì.

“Tuân lệnh” Một thị vệ rời đi truyền chỉ.

Đường Trì tâm tình thực phức tạp. Y không biết lúc này nên đối mặt như thế nào với đương kim thánh thượng, là an ủi hắc, hay là biểu đạt sự tiếc hận của bản thân? Vô luận là loại nào, cũng không phải là y muốn làm. Bởi vì y làm không được!

Trần quý phi bị cường bạo làm cho sanh non, chuyện này tuy rằng đối với bên ngoài cung che giấu lại tin tức, nhưng trong cung nhất là cấm vệ quân của y, không có khả năng không biết. Sau khi biết rõ chuyện xảy ra, y đã dốc sức đem hết toàn lực điều tra việc này. Nhưng ngẫu nhiên, thật sự chính là ngẫu nhiên, sâu trong nội tâm của y lại tiết ra ý nghĩ “kết quả như thế là tất nhiên thôi” trong đầu.

Đường Trì kinh hãi với ý niệm này trong đầu mình, cũng không biết làm thế nào để đối mặt với đương kim thiên tử Hoàng Phủ Thoán, thế cho nên từ hôm qua đến bây giờ đều nghĩ biện pháp tránh hắc đi.

Thoán vừa bình tĩnh vừa xem xét lại suy nghĩ.

Đường Trì lại dùng thủ đoạn loại này sao? Cho dù hắc có ganh ghét, đố kỵ như thế nào, có thống hận Trần phi như thế nào, hắc cũng không dùng thủ đoạn công khai như thế hại nàng? Đường Trì hắc không phải là người ngu dốt như vậy!

Như vậy là Trần phi đang nói dối? Không, không có khả năng. Nàng vì cái gì muốn hãm hại Đường Trì? Hãm hại Đường Trì đối với nàng có chỗ nào lợi? Nàng hắc là biết chỉ cần nàng sinh hạ hoàng tử, mặc cho ai cũng không động được vào vị trí của nàng.

Chỉ còn, chỉ có thể là bên thứ ba muốn hãm hại, muốn nhất thạch lưỡng đắc (một mũi tên trúng hai con ngạ).

Nhưng bên thứ ba này lại có thể thoát khỏi sự canh sát trùng trùng điệp điệp của hoàng cung, tự nhiên tiến vào hậu cung vững chắc như thế? Hắc như thế nào giấu diếm được sự quan sát của cấm vệ quân? Như thế nào né tránh bấy do chính Đường Trì tự tay thiết hạ?

Đường Trì, người đem đó đi nơi nào? Vì cái gì Trần Trần lại một mực chắc chắn là người? Người sinh khí trầm không có tin tưởng người, cho nên trả thù trầm sao? Người thật sự không nhớ rõ những lời trầm đã nói ngày đó sao? Nếu người thật sự không nhớ rõ, vì cái gì mấy ngày nay lại liều mạng trốn tránh trầm?

Đường Trì, trầm lần này thực sự rất muốn tin tưởng người, cho trầm lý do đi!

Khi đến Vị Ương cung, “Hoàng Thượng...” một thân ảnh đang khom lưng cúi đầu xuất hiện ở ven đường, xem ăn mặc hắc là thái giám quan sự trong cung, chính là trên mặt người đang khom lưng này nhìn quả thật quá già nua.

Thoán dừng bước lại, “Hà công công? Người có chuyện gì?” Không hiểu vì sao người này vì cái gì lại xuất hiện ở chỗ này, lại muốn ngăn cản lối đi của hắc.

Hơn nữa lại nói cũng kỳ quái, từ khi tiên đế băng hà, vốn dĩ những lão nhân hầu hạ tiên đế đều được phép ra khỏi cung mưu sinh. Nhưng Hà công công này lại không giống với kẻ khác, nói là tuổi già sức yếu, nhà

không còn người thân, muốn ở trong cung sống hết quãng đời còn lại nên khẩn cầu Thịnh Lãm để để lão ta lưu lại. Thấy lão ta hầu hạ tiên đế nhiều năm, Thoán lúc này mới ngầm đồng ý cho lão lưu lại trong cung.

Ánh mắt ngăm bốn phía một vòng, hạ thấp giọng nói: “Hoàng thượng... Lão nô có bí sự (chuyện bí mật) muốn bẩm báo.” Hà công công thoát nhìn đã không còn thời sung mãn năm đó, run rẩy phát run như thể sắp ngã xuống bất cứ lúc nào.

Bí sự? Về chuyện Trân quý phi? Suy nghĩ một hồi, Thoán phát tay ra mệnh bốn phía lui ra. Xoay người hướng đi đến đình các trong hoa viên. Hà công công theo sau đuổi kịp.

“Hoàng Thượng! Thỉnh tha lão nô một mạng!” Tiến đến đình các, Hà công công đột nhiên bùm một tiếng quỳ xuống.

Nhiều mây, “Miễn cho ngươi tội chết, nhanh chóng bẩm báo đi!” Phất xiêm áo phía sau hoàng bào, thấp người ngồi xuống.

“Hoàng Thượng, lão nô không phải cố ý biết rõ sự tình mà không báo, chính là không dám xác định, hơn nữa Hoàng Thượng lại sủng hạnh đứa nhỏ kia, nhất định sẽ không tin tưởng lời lão nô nói, vì vậy mới giấu diếm đến nay.

“Lão nô không muốn ra khỏi cung, cũng là muốn nhìn đứa nhỏ kia có mưu tính gì không, có phải hay không là đối hoàng thượng, đối với Đại Á hoàng triều gây bất lợi. Hiện giờ... Hiện giờ, đứa nhỏ kia quả nhiên lộ ra sơ hở, bắt đầu tìm cách hủy hoại bên trong hoàng tộc, hần hần là muốn vì phụ thân báo thù! Hần đối với ngài sẽ gây bất lợi! Hần muốn cho ngài vạn kiếp bất phục! Hần muốn...”

“Câm mồm! Nói rõ ràng! Hần là ai? Hần như thế nào lại khiến trẫm vạn kiếp bất phục (\*\*)? Nói!” Thoán càng nghe đầu càng nhức. Bất an trong lòng không hiểu được càng ngày càng rõ ràng.

Mở miệng, môi run rẩy, Hà công công nói ra sự thật chuyện hần giấu diếm ba năm qua.

“Hoàng Thượng, đứa nhỏ kia... chính là người ngài tín nhiệm nhất Đường Trì!”

“Ngươi nói cái gì!” Thoán giận dữ đập bàn đứng dựng lên.

“Hoàng thượng xin ngài bớt giận! Hoàng thượng! Ngài nghe lão nô nói! Ngài nghe lão nô hết mọi chuyện đã.”

Hà công công quỳ tiến lên, túm lấy xiêm y hoàng đế, “Hoàng thượng, là thật. Lão nô không có nói sai. Lão nô lúc đầu vốn cũng không dám hoàn toàn kết luận như thế. Chính là có một rồi lại một chuyện chân thực đến nỗi làm cho lão nô không thể không tin tưởng hần chính là người kia!”

Một chưởng đánh về phía bàn đá, “Nói!” giọng nói đầy u ám.

“Hoàng thượng, ngài có còn nhớ ngài có một vị huynh trưởng đồng mẫu dị phụ (cùng mẹ khác cha)?” Hà công công ngẩng đầu lên.

“Hần không phải đã chết rồi sao? Vì cái gì lại nhắc đến hần?” Bất an càng lúc càng lớn, ép hần đến sắp không thở nổi.

“Khởi bẩm hoàng thượng, huynh trưởng của ngài, hần không có chết!”

“Câm mồm! Không cho phép xưng hô cái lại đề tiện kia là huynh trưởng của trẫm!” Thoán giận dữ.

“Nô tài biết sai! Nô tài biết sai! Là nô tài gọi sai, đánh cái miệng đề tiện của nô tài này! Đánh!” Hà công công vừa nói vừa tự bạt tai mình.

“Đủ rồi!” Chán ghét quát ra một tiếng.

“Tạ ơn hoàng thượng tha thứ.” Sau khi Hà công công dập đầu tạ ơn, lại tiếp tục kể rõ: “Mười sáu năm trước, sau khi Vinh quý phi nương nường được ban tử, tiên hoàng nguyên bản cũng muốn đem... cái loại đề tiện kia xử tử một thể. Rốt cuộc lại không tìm thấy hần.”

“Đồng thời, nhũ mẫu hầu hạ bên cạnh Vinh quý phi nương nường cũng đã biến mất dạng. Liền suy đoán có phải Vinh quý phi nương nường ra mệnh cho nhũ mẫu đem tên đề tiện kia trộm đưa ra ngoài cung hay

không. Sau đó, tiên hoàng lại đột nhiên hạ lệnh không cần tìm kiếm, chuyện này liền không còn nhắc đến nữa.”

Thoán nghe đến đây, chậm rãi nhắm lại hai mắt. Trong đầu của hắn hiện lên lời báo cáo trước đó không lâu của thủ lĩnh quân tá cung Tôn Sa Hải:

Có nghe đồn, mẫu thân nuôi nấng Đường đại nhân dường như là từ trong cung mà ra.

Đã qua mười sáu năm...

“Hoàng thượng, ngài còn nhớ rõ tên đệ tiện kia gọi là gì không?”

Lắc đầu, ngay cả mắt cũng không nguyên mở.

“Hắn tên Đường Trì .”

Ha! Bất an đã thành sự thật. Thoán nắm chặt hai tay.

“Phụ thân của hắn là Đường Hành Thiên. Bởi vì ngồng cuồng tiến cung tư hội (vụng trộm) với Vinh quý phi nương nương, bị hoàng thượng bắt xử tử. Năm đó, mặc dù Đường Trì có lục thất phân (6 – 7 phần) giống Đường Hành Thiên. Nhưng vì khoảng thời gian đó đã qua lâu rồi, người biết chuyện này càng ít, thế cho nên không ai có thể nhận ra hắn, mà ngay cả tiên hoàng cũng không... Cho nên lão nô mới không dám chắc chắn.”

“Nếu không phải hắn... hoàng thượng, ngài tuyệt đối không thể đem người này giữ lại bên người được! Hắn là kẻ thù! Hắn là đến hủy diệt ngài! Ngài nhắm lại đi, hắn biết rõ ngài là thân là huynh đệ của hắn, thế nhưng... Thế nhưng còn dùng nam sắc mê hoặc ngài, hắn rõ ràng là muốn cho ngài lâm vào vực sâu của vạn kiếp bất phục mà!”

“Ngài ba năm nay chưa lập hậu, chưa có con nối dòng, chẳng lẽ đây là mưu kế của người này? Hắn không muốn ngài lưu lại hậu tự (con cháu)! Hắn muốn hủy diệt Đại Á hoàng triều, muốn trả thù hoàng tộc!”

“Hoàng thượng, nếu để thế nhân biết đương kim thánh thượng mà lại cùng huynh trưởng của mình phát sinh quan hệ tằng tịu, như vậy... Hoàng tộc chắc chắn sẽ mất uy tín lớn, hơn nữa lại càng đem lại dã tâm cho những người muốn lật đổ Đại Á hoàng triều! Mục đích Đường Trì kia chính là như thế mà!”

“Xin ngài nhắm lại, hắn vì cái gì sớm muộn gì không đến, cố tình đến lúc ngài sắp đăng cơ mà tiến cung? Hắn đây là vì tranh thủ sự tín nhiệm của ngài, sau đó làm cho trụ cột Đại Á hoàng triều bị sụp đổ!”

“Còn có, còn có, lần này chuyện của Trân quý phi nương nương nhất định là hắn làm! Hắn thân là thủ lĩnh cấm vệ quân, muốn che dấu tai mắt đem người tiến vào hậu cung thật sự rất đơn giản. Hắn lại cường bạo Trân quý phi nương nương, đơn giản là thay phụ thân đáp trả tiên hoàng rửa lại mối thù cho Vinh quý phi, hơn nữa mượn cơ này mà hủy đi hậu tự của ngài, làm cho Đại Á không có người kế thừa! Hoàng thượng! Ngài tuyệt đối không được buông tha cho tên đệ tiện kia!”

Hà công công tam hô hoàng thượng, nằm úp sấp xuống đất.

Dùng ngón áp út gõ gõ mặt bàn, đương kim thánh thượng mở hai mắt ra, trong mắt toát ra cái gì đó không nói nên lời là hận hay là oán, trên mặt thì lại không có cảm xúc.

“Người nói Đường Trì biết rõ trầm thân là đệ đệ của hắn?” Giọng nói nhẹ nhàng, giống như đang tự hỏi bản thân.

“Vâng, Đường Trì rời đi lúc sáu tuổi, theo lý mà nói hắn là sẽ không quên ngài.”

“Phải không? Trầm sẽ hỏi hắn, hảo hảo hỏi hắn!” Một nụ cười nổi lên trên khuôn mặt tuyệt lệ, cười, hắn hỏi Hà công công: “Chuyện này còn có người nào biết không? Người có từng nói với người khác chưa?”

“Bẩm Hoàng Thượng, lão nô chưa nói với bất kỳ kẻ nào. Việc này trừ lão nô ra, chưa đáp ứng nói cho người nào biết cả.” Hà công công đầu không dám ngẩng lên mà hồi đáp.

“Người còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành?” Đột nhiên, hoàng đế hỏi như vậy.

Hà công công nghe vậy cả kinh, ngẩng đầu lên, giọng run rẩy nói: “Hoàng thượng...” Không dám nói tiếp, hần thấy được trong mắt hoàng đế tia sát ý băng lãnh đến cực điểm!

Từ trong dinh các đi ra, Thịnh Lãm để mặt mày không chút biểu cảm đối với thị vệ phân phó: “Hà công công tuổi già sức yếu, vừa mới tắc thở. Người đem thi thể hần đi xử lý đi.”

“Vâng” Thị vệ lĩnh mệnh mà đi.

Đường Trì chạy tới Vị Ương cung, thấy hoàng thượng còn chưa tới, liền đứng ở trong đại điện chờ đợi.

Không biết thoán vội vã tìm ta chuyện gì? Trân quý phi đích án kiện có tân manh mối sao? Hần có thể hay không thực sinh khí? Thực thương tâm? Khi đó, hần nói hần sắp sửa có đứa nhỏ khi, biểu tình là như vậy vui vẻ. Hần hiện tại nhất định rất khó quá đi...

Từ hôm qua khởi sẽ không có tái kiến hoàng thượng Đường Trì, yên lặng đích đoán rằng tâm tình của hần, lo lắng đợi lát nữa mà muốn dùng như thế nào đích gương mặt cùng hần nói chuyện.

Một nén nhang trôi qua.

“Thánh Thượng giá lâm ” ngoài điện, truyền đến thái giám đặc biệt có lạnh lạnh thanh âm.

(\*) Thiên đao vạn quả: trăm đao, lóc thịt hàng ngàn hàng vạn lần.

(\*\*) Vạn kiếp bất phục: muôn đời bất hạnh, gặp nhiều tai ương.

## 25. Chương 25

“Thần Đường Trì, khấu kiến bệ hạ.” Đường Trì quì xuống, nghênh đón Thịnh Lãm đế đến.

Thịnh Lãm đế nhìn thẳng phía trước, từ bên cạnh y vòng qua, từng bước không ngừng đi vào phía trong điện.

“Đứng lên, vào bên trong nói chuyện.”

“Vâng” Y đứng dậy sau đó đi đến.

“Trừ Đường đại nhân ra, những người khác toàn bộ rời khỏi điện này! Phạm vi mười thước không được tiếp cận! Trái lệnh trăm!” Đường kim thiên tử lớn tiếng hạ lệnh.

Thị vệ, thái giám, cung nữ, nội thần vâng lệnh khom người toàn bộ rời khỏi.

Trái tim Đường Trì đột nhiên nhảy dựng, mạnh đập không hiểu vì sao mà từ từ nhanh dần.

Chờ sau khi mọi người toàn bộ rời khỏi, Đường Trì đi đến bên cạnh hoàng đế cách khoảng ba thước, liền ôm quyền, “Không biết bệ hạ cho triệu thần có chuyện gì không? Hay là vụ án Trân quý phi đã có manh mối?”

Thoán chấp tay sau lưng mà đứng, sau một lúc lâu không có trả lời.

Dựa vào thời điểm này, bầu không khí này, cười khổ một tiếng, Đường Trì cơ hồ gần như đoán được hoàng thượng cho triệu y là chuyện gì. Đại khái không phải y lại trở thành thủ phạm đáng ngờ gây thương tổn mẫu tử quý phi, thì nhất định là trên lưng đã đeo tội danh phản đồ rồi. Mặc kệ là người nào, y ngoại trừ cười khổ ra, ngay cả việc ra sức biện minh cũng đều không lên tiếng.

Y cho tới bây giờ cũng chưa từng quan tâm sẽ có cung phi tần nào đó chán ghét cùng hăm hãi y. Cho dù có cảm giác được cùng mặc kệ nàng ta đi. Với y mà nói, trên đời này, Thoán chính là người duy nhất y coi trọng, chỉ cần Thoán không ghét y, chỉ cần Thoán còn tín nhiệm y, y cũng không để bụng đến những tổn thương mà những người khác đem tới, chỉ cần bây giờ có thể làm Thoán đối xử tốt hơn là được.

Chỉ là, thứ tín nhiệm này ngay từ đầu thực sự chưa từng tồn tại, y lại ngốc nghếch tin rằng nó có tồn tại.

Một lần sự tín nhiệm ấy sụp đổ để phục hồi đã rất khó khăn, bây giờ họa vô đơn chí lại đến, nghi hoặc từ từ sẽ biến thành khẳng định, tiện đà biến thành chán ghét...

Không thể lại tiếp tục ở bên cạnh Thoán chờ đợi, cũng không có tâm lý dư dật (thừa thãi) đủ cho y tiếp tục trong tình trạng này mà có thể duy trì xuống mức bình thường. Chậm rãi nắm chặt tay trái, Đường Trì hạ quyết định.

Y quyết định trước khi ra đi sẽ vì Thoán làm một việc ám sát Chu thái hậu, Chu Thừa tướng, cùng những kẻ trọng yếu có tâm phản bội. Y biết rõ, y chỉ có một mình mà muốn ám sát nhiều kẻ trọng yếu như vậy, cơ hồ không có khả năng. Chính là, y đã từng nói ngay cả tính mệnh của mình cũng không quan tâm thì...

Đường Trì tin tưởng chắc chắn rằng y nhất định có thể hoàn thành việc cuối cùng này!

Thoán Thoán, cho dù chết, ta cũng sẽ không trở thành nhược điểm ảnh hưởng đến ngôi vị hoàng đế của người. Người yên tâm, xong chuyện này, ta sẽ khiến mình biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, ngay cả cọng tóc cũng sẽ không để cho nó lưu lại. Như vậy có lẽ đối với người và ta đều tốt, người vĩnh viễn sẽ không biết ta là ca ca của người, ta cũng không lại phải nhìn người ôm tỳ bà (phụ nữ) khác, mà tâm thương tình thống (tâm đau đớn tình thống khổ).

Đại diện chỉ có hai người lúc này nhìn trông có vẻ dị thường không đáng (trống rỗng, lay động), ngay cả giọng nói cũng vọng lại hồi âm.

Đương kim thánh thượng rốt cục xoay người mở miệng.

“Đường Trì, trầm có việc hỏi người. Người có thể nói dối, trầm sẽ không truy cứu chân thật như thế nào... Người cũng có thể nói thật.” Thoán xoay người, từng bước tiến tới gần y, dừng lại chỗ y nói.

Đường Trì thần nhiên nở nụ cười, y dự định Thoán vừa hỏi xong bốn việc kia liền lập tức rời đi hoàng cung, đi thực hiện lời hứa của y: sinh vì đế sinh, tử vì đế tử (sinh vì vua mà sinh, chết vì vua mà chết)!

“Người hỏi, thần đáp.”

Lại từng bước tiến tới gần y hơn, hoàng đế thoát nhìn bình tĩnh đến dị thường hỏi vấn đề thứ nhất: “Người đã từng thề, tuyệt đối không giấu diếm trầm bất cứ chuyện gì. Trầm hỏi người, người thực sự không có giấu diếm lừa gạt trầm việc gì chứ!” Ông tay áo quá dài làm che khuất đi đôi tay đang run rẩy quá mức của hắn.

“Ha ha, nguyên lai người vẫn còn nhớ lời thề của thần. Từ ngày phát ra lời thề ấy, thần cũng chưa từng có giấu diếm người bất cứ chuyện gì.” Đường Trì mỉm cười, ôn nhu nhìn nam nhân ngạo thị thiên hạ trước mặt. Về sau, không biết còn có thể... có cơ hội được vỗ về đến người hay không, tiểu Thoán Thoán của ta.

Thoán tránh ánh mắt của Đường Trì, nhìn vào long trụ phía trong đại điện, hỏi vấn đề thứ hai: “Người không có quên ngày đó đúng hay không! Nếu người thật sự quên, sẽ không trốn tránh trầm. Người vẫn hận trầm!”

Đường Trì lạnh nhạt cười, “Nhớ lại thế nào, quên lại thế nào? Kết quả cũng giống như nhau.” Chăm chú nhìn hắn, “Thần chưa từng hận người. Muốn hận cũng chỉ là hận chính bản thân thôi.”

Hận ta vì sao phải là ta, người vì sao phải là người! Nếu... nếu có thể...

“Đường Trì.” Thoán hít thở sâu một hơi, vung ống tay áo lên, “Vấn đề thứ ba, chuyện Trần quý phi có phải người cũng có liên quan?”

“Vì sao không nhìn thần mà hỏi? Thần nghĩ người đã biết đáp án rồi.”

Là ai nói: “Trầm sau này tuyệt đối sẽ không nghi ngờ người nữa?”. Nguyên lai người thủy chung vẫn không chịu tin tưởng, cũng không nguyên tin tưởng ta. Ha ha, thỉnh cầu của ta hóa ra chỉ là trò cười. Dụng tâm để dối lấy cũng chỉ là trò cười! Ha ha ha... Buồn cười nhất chính là, thế mà trong lòng ta ở nơi nào đó vẫn chờ mong câu nói kia của người là thật!

Đột nhiên quay đầu lại, bước nhanh đi đến bên cạnh y nắm chặt cánh tay phải của y, biểu hiện trên mặt Thoán đã không còn bình tĩnh nữa, giọng nói cũng dần dần cao lên.

“Tại sao trầm phải biết đáp án! Trả lời trầm! Là người đúng không đừng mong phủ nhận! Trần Trần đã nhận ra hung thủ là người!” Cảm xúc không thể kiềm chế lại, câu hỏi biến thành rống giận.

Nàng nói, người sẽ tin, ta nói, người sẽ không tin. Đường Trì vẫn mỉm cười, nụ cười từng lớp che đi trái tim đau đớn của y.

“Ha ha, người hy vọng là thần sao? Nếu ngài hy vọng, như vậy, đáp án là thần. Nếu ngài không hy vọng, như vậy, đáp án không phải là thần. Bất quá, mặc kệ có phải thần hay không, nói thực ra, ở sâu trong nội tâm, thần mong đợi kết quả như thế.” Bởi vì đã không thể trông chờ hẳn lại yêu thương ta sao? Đường Trì không có cách nào ngăn cản giọng nói hắc ám sâu thẳm trong nội tâm y.

“Người!” Thoán một chưởng đánh nát long án (bàn hình rồng) bên cạnh! Năm ngón tay trái suýt đập vỡ xương cánh tay của y.

“Đó là hoàng nhi của trẫm, hoàng nhi đầu tiên của trẫm! Người... tâm thật ác độc!”

Cánh tay phải hình như cũng không có cảm giác đau đớn đến ray rứt, tâm cũng đã đau đến chết lặng thì sao lại có thể có cảm giác đau đớn khác được?

“Nếu người đã nhận định hung thủ là thần, thần đây cũng không có để nói. Vấn đề cuối cùng của người là gì?”

Hỏi đi, hỏi xong sớm một chút, để cho trò khôi hài này chấm dứt sớm một chút.

Ta không trách người không tin ta, cũng không muốn đi trách cứ người. Bởi vì ta biết kết cục như thế là do ông trời trừng phạt ta, phạt tội nghiệp ta đã không để ý nhân luân lẽ thường cùng huynh đệ của mình mà tăng tị với nhau! Đây là kết cục ta xứng đáng nhận lấy!

Chế trụ cánh tay phải của y, đẩy mạnh, đem y kìm trên long trụ, Thoán trên mặt không nói nên lời là hận không ngờ chuyện lại xảy ra như vậy, biểu tình phức tạp làm cho khuôn mặt xinh đẹp của hắn có điểm vắn vẹo, “Đường Trì, Đường Trì! Người có biết trẫm vì sao không muốn tin tưởng người không? Bởi vì trẫm thích người, cho nên mới không muốn tin tưởng người!”

“Người có biết lúc người đến ở bên cạnh trẫm, trẫm suốt ngày lo sợ là cái gì không? Không phải Chu thừa tướng, không phải quốc sự, mà là sự phản bội của người. Trẫm sợ nhất chính là sự phản bội của người! Người không biết hay không?”

“Chưa từng có người nào đối xử với trẫm tốt giống như người vậy, trẫm suốt ngày đều nghĩ trẫm khi nào sẽ mất đi người. Lúc trẫm biết được người có tiếp xúc với Thục phi, trẫm muốn người, bởi vì trẫm nghĩ muốn lưu lại người, bắt đầu từ khi đó, trẫm không có lúc nào là không nhớ tới, trẫm hẳn là nên giết người! Chính là... trẫm không hạ thủ được.”

Hơi lạnh bàn tay xoa hai gò má y, tinh tế mà trơn mịn. Nụ cười trên mặt Đường Trì trên mặt tiêu thất.

“Người có biết không, trẫm cũng sợ sẽ... sợ người đối... với trẫm tất cả đều là giả dối, sợ người đối với trẫm tốt như vậy là mang mục đích khác, sợ có một ngày, người sẽ cười cho ta một đao.” Thân thể từng chút một tới gần, diện mạo càng gần càng hiện rõ hơn. Gần đến nỗi có thể thấy rõ đôi mắt ẩm ướt của người này.

Lần này đến phiên Thoán nở nụ cười, cười hân lên hai gò má y, môi chậm rãi tiến đến cái lỗ tai y, ngậm vành tai y, nhẹ nhàng liếm cắn, tay trái như cũ cầm lấy cánh tay phải của y, như đang nỉ non: “Đại ca... thật ti tiện.”

Tiếng nỉ non nhẹ nhàng như sấm chớp bên tai, trong đầu Đường Trì tức thì “Oanh” một tiếng nổ tung! Cơ hồ thân thể phản ứng, đưa tay đẩy áp nam nhân ở trên người, xoay người liền muốn chạy trốn.

Cánh tay phải bị nắm chặt, đau đớn ray rứt lại truyền đến, một đòn nghiêm trọng kích vào bụng, “Ách...” Đường Trì một tay ôm bụng muốn cúi người. Gáy cổ bị chế trụ, một lần nữa bị áp tải lên long trụ.

Đương kim thiên tử âm lãnh cười, nhìn về mặt thống khổ của y, từng chữ một nói: “Đại ca, ta còn chưa hỏi người vấn đề cuối cùng mà, như thế nào lại liên vội vã muốn trốn thế?”

Toàn bộ mọi thứ đều rối loạn, trong đầu Đường Trì không thể nghĩ ra được gì, cuối cùng có một cách, chỉ có một cách duy nhất, tuyệt đối không thể để cho đối phương biết khiến cho bí mật bại lộ, tinh thần Đường Trì vào lúc này cũng không hoàn toàn sụp đổ hết.

“Người như thế nào lại biết? Người không nên biết! Không nên!” Đường Tri lắc đầu, nhưng không cách nào nhúc nhích được.

Thoán cười lạnh, cảm tình trên mặt từng chút một biến mất, “Người cho rằng trong cung không có người nhận ra người ư! Hừ! Không nên hỏi thăm vì sao lại biết, bây giờ là thăm đang hỏi người, không phải người đang hỏi thăm! Vấn đề thứ tư, cũng là vấn đề cuối cùng!”

Khuôn mặt tuyệt mỹ bỗng nhiên tiến gần sát một chút, cười lạnh chuyển biến thành cười nhạt, thanh âm cũng trở nên \*\*\* loạn, “Đại ca, người biết rõ vì cái gì ta thân là đệ đệ của người lại còn muốn ngủ cùng ta? Ta có làm cho đại ca người vừa lòng hay không? Người có thích ta làm người như vậy hay không?”

“Đại ca, a... Tính khí của người là tốt nhất trong những cái ta đã thấy qua, ta cũng từng thử tìm nam nhân khác, thế nhưng chỉ vừa đúng vào bọn họ, ta chỉ muốn ói! Nhưng người không giống, ở đây của người rất tốt...” Ché trụ cổ tay theo thắt lưng trượt xuống bờ mông căng tròn của nam nhân, bàn tay dùng sức, hung hăng nhéo một cái.

“Đại ca, nói cho ta biết, mục đích người tiếp cận ta là gì?”

Mục đích? Mục đích gì! Người hoài nghi ta cái gì? Vì sao phải nói với ta như vậy? Vì sao? Van xin người, không nên miệng kêu đại ca của người, nhưng lại vũ nhục ta...

“Buông ra! Không được vũ nhục ta như vậy!” Phẫn nộ vì chịu nhục mà làm thân thể hần không cách nào ngừng run rẩy, tuyệt vọng cực độ làm thân thể hần không thể nào đứng vững.

“Vũ nhục? Người cho rằng thăm vũ nhục người? Hừ!” Thoán liền biến trở lại thành Thịnh Lãm để cao ngạo.

Tay hần ché trụ cảm của y, nâng lên, phả vào sự khinh bỉ vô hình làm đả thương người: “Đường Tri, người phải biết rằng, đây không phải là thăm đang vũ nhục người, từ đầu tới cuối đều là do người tự rước lấy nhục!”

“Là người, biết rõ bản thân là huynh trưởng của thăm, nhưng vì để đạt được mục đích không thể để cho ai biết người, còn không biết liêm sĩ mở hai chân ra lấy lòng thăm! Là người, khi thăm đối với người dùng mọi cách để thăm dò, người vẫn như cũ mặt dày mày dạn không chịu rời đi!”

“Là người, thăm bắt quả chỉ mới khêu khích một chút, người đã có thể biến thành cực kỳ \*\*\* đáng...” Từ ngữ đả thương người cuối cùng bị hần nuốt xuống. Hần thấy được...

Nước mắt vô thanh vô tức chảy xuống trên khuôn mặt thuần hậu thanh tú của nam tử, tuyệt vọng đau lòng cùng với sự hổ thẹn vô cùng đan xen nhau trên khuôn mặt, ai nhìn thấy cũng không nở nhãn tâm.

Đột nhiên, Đường Tri như biết được bản thân mình đang rơi lệ, như buông xuống tất cả, cực kỳ bình tĩnh kể lại: “Được rồi, chuyện tới lúc này ta cũng không muốn giấu diếm người cái gì nữa.”

“Hại Trân quý phi là do ta làm. Ta đi tới bên cạnh người, không tiếc dùng thân thể lấy lòng người, cũng xác thực là có mục đích không thể để ai biết. Ta muốn giết tiên đế để báo thù cho mẹ, nhưng bởi vì hần chết quá nhanh, nên không thể làm gì khác hơn là trả thù lên trên người người. Bây giờ, người đã biết tất cả sự thật, muốn giết muốn lóc xương tùy người.”

Thoán dừng lại, xem kỹ vẻ mặt của y.

Một khắc qua đi, thiên tử nở nụ cười, lắc đầu, “Đường Tri, người muốn chết đúng không? Muốn chết càng nhanh càng tốt, bởi vì người sợ thăm dùng thủ đoạn tàn nhẫn không phải người đối phó với người, ví như, giống lúc thăm khi còn là hoàng tử đã đối phó với tên thị vệ kia.” Nói xong, hần lẳng lặng nhìn phản ứng của Đường Tri.

Không ngoài dự đoán, nam tử rùng mình một cái.

Ngẩng đầu, môi run run, ánh mắt không thể tin được nhìn đệ đệ ruột thịt lãnh khốc, “Người... muốn làm như vậy với... ta?”

Thiên tử biểu tình không thay đổi, lãnh khốc như trước. Thế nhưng người khác không thể thấy sâu trong nội tâm...

“Không... không nên đối với ta như vậy. Hãy cho ta toại nguyện, cầu người!”

Đường Trì vận khởi công lực, chuẩn bị tự cắt đứt kinh mạch.

Ông trời, người để hấn oan ức ta còn chưa đủ sao, người còn muốn đem ta dẫn vật đến tình trạng gì, làm sao mới tha thứ cho tội nghiệp đã yêu chính đệ đệ mình của ta! Mầu thân, ma ma, đừng khinh bỉ ta, đừng cho Thoán Thoán đối với ta như vậy, ta không muốn hận hấn!

Một tia mỉm cười hiện lên trên khuôn mặt hoàng đế, một ngón tay nhanh như tia chớp điểm vào huyết đan điền của y.

“Đường Trì, người sẽ chết, nhưng không phải bây giờ. Không nên có ý niệm tự sát trong đầu, trẫm sẽ không cho người cơ hội.”

Thân thể nam tử mềm nhũn, cơ thể hơi nghiêng suýt té ngã. Tay chống lên long trụ, khóe mắt lộ ra nụ cười thâm thương u sầu.

“Ta biết người hận ta, hận ta phản bội, hận ta lừa gạt, hận tình cảm ta đối với người đều là giả, ta không cầu gì khác, chỉ cầu người xem lại chúng ta là cùng một mẹ sinh ra mà cho ta một con đường thoải mái. Coi như... coi như cái giá ta đã từng cứu người... cầu người!”

Nam tử nhắm mắt lại, chậm rãi khom người khụy gối. Không phải quỳ gối trước hoàng đế, mà là quỳ gối đệ đệ của chính mình. Sao không nhanh chóng kết thúc một chút, để tất cả nhanh chóng đều kết thúc! Ta đã không còn các nào để chịu đựng...

Giống như là bị mê hoặc, thiên tử vươn hai tay, ôm lấy hai gò má của nam tử, ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt của y. Một lúc sau, hấn đột nhiên mặt hướng về phía ngoài điện, dồn khí đan điền quát lớn: “Người đâu!”

Đặt ở trước mặt Đường Trì là ba vật: một thanh bảo kiếm, một bình rượu độc, một mảnh lụa trắng ba thước.

Đứng ở bên cạnh y chỉ có một người: đương kim thánh thượng Hoàng Phủ Thoán.

Đường Trì nở một nụ cười mãn nguyện, cười đến hân hoan, cười đến... động lòng. Thoán đối với ta có tình, hấn không sử dụng thủ đoạn kia đối phó với ta, ta cuối cùng đã có thể mang đoạn tội nghiệt này giải thoát.

“Người còn có tâm nguyện gì chưa hoàn không?” Nhàn nhạt, hoàng đế trên mặt không mang theo một chút biểu tình nào. Nhưng ánh mắt lại tham lam liếc qua nụ cười động lòng của y.

Duy trì động tác quỳ gối của cổ thể, ngẩng đầu, Đường Trì nhìn về phía Thoán, “Người còn nhớ người từng đáp ứng với ta một thỉnh cầu không? Ta đã từng thỉnh cầu ngài: Nếu có một ngày, thần phạm vào lỗi lầm không thể tha thứ, thần khẳng cầu bệ hạ đích thân ra tay kết thúc tính mạng của thần! Bệ hạ, tâm nguyện duy nhất trước khi ta chết là muốn chết dưới tay của người.”

Đường Trì cầm lấy thanh bảo kiếm, hai tay dâng lên trước mắt Thoán.

Thoán nhìn y, trong mắt mang theo một ham muốn kỳ lạ. Rốt cục! Trẫm rốt cục có thể giết y! Sau đó, Trẫm sẽ không bao giờ sợ sẽ có ngày y rời đi, y rốt cục hoàn toàn thuộc về trẫm.

“Đường Trì, trẫm muốn hỏi người một vấn đề cuối cùng.”

“Người nói đi.”

“Người... đối với trẫm có từng tồn tại một điểm tâm ý chân thật?” Cầm lấy bảo kiếm.

“Bệ hạ, hiện tại lời ta nói với người, không có một điểm giả tạo. Thỉnh người nhớ kỹ, ta là một người huynh trưởng vô sỉ vì , không tiếc dùng thân thể để lấy lòng người. Đây là tâm ý của ta đối với người. Ngài động thủ đi.”

Ta biết bản thân không nên yêu người, không nên đối với người sinh ra cảm tình ngoài tình cảm huynh đệ, thế nhưng, khi ta biết tình cảm của chính mình thì tất cả đã không thể dừng lại.

Ta yêu người, Thoán Thoán, ta dùng toàn bộ tâm hồn để yêu người. Không phải chỉ một điểm chân thật, cũng không phải mười phần chân thật, vì người, ta thậm chí đánh mất đi chính mình. Người có thể cả đời sẽ không biết tình cảm của ta đối với người, đến khi chết vẫn cho rằng ta đến bên cạnh người là để hại người.

Nhưng mà, đều không quan trọng, ta chỉ cần biết... ta yêu người là được rồi. Kiếp sau, nếu có kiếp sau, ta tình nguyện là một người yên lặng đứng nhìn người.

Huynh trưởng... Đường Trì... Ca ca của trẫm, người mà trẫm một mực ngủ cùng lại chính là ca ca ruột thịt của mình... Hừ! Dục vọng kỳ lạ chậm rãi từ dưới bụng dâng lên. Đương kim thiên tử giờ bảo kiếm lên, từ từ theo ngực nam tử lên trên cổ y. Theo dõi da thịt như ẩn như hiện nơi cổ áo của y, hơi thở nặng nhọc. Thanh kiếm hơi dùng lực, mảnh áo đơn bạc bị đẩy ra, lộ ra khuôn ngực rắn chắc.

Đường Trì nhắm mắt lại, đợi một nhát kiếm.

Thật lâu, bỗng nhiên “keng” một tiếng, bảo kiếm bị ném sang một bên. Bàn tay lạnh lạnh chạm vào khuôn ngực xích lôa, một cổ sức lực mạnh mẽ đẩy y ngã xuống. Lập tức một thân thể nam nhân rắn rỏi thon dài đè lên trên người y.

Đường Trì mở mắt, ánh mắt khó hiểu nhìn người nam nhân đang ở trên người mình. Sau đó, y thấy được ánh lửa dục vọng quen thuộc trong mắt hắn, hơn nữa dục vọng thù ghét người này so với bình thường lại càng mãnh liệt hơn, càng thêm nóng rực hơn! Lẽ nào... không!

Tay kéo lấy ba thước lụa trắng ở trên án, trong mắt Thịnh Lãm để mang theo nhục dục hung tàn, “Trẫm sẽ giết người! Trẫm nhất định sẽ giết người! Trẫm muốn hôn người đến chết! Người cài này... người cài này... a!”

Dục vọng bài sơn đảo hải (dời núi lấp biển) che phủ đi lý trí của nam nhân, xung động khắc chế thật lâu khi nhìn thấy thân thể trần trụi này, cũng đã không còn cách nào để khống chế! Biểu tình giống như hiến tế của nam tử trước mặt, kích động dục vọng tàn bạo đen tối của hắn, tâm tình không cách nào tiêu trừ, miệng hung hăng cắn lên vai y!

Đầu vai bị hăng lên một gấu răng thật sâu, máu tươi đỏ thắm từ vết răng lấm tẩm chảy ra.

Đường Trì đã tỉnh bị lực tấn (tỉnh thật kiệt quệ, sức lực mất hết) nằm trên mặt đất, tùy ý Thoán dầy vò y.

Trên thân thể trần trụi ngoài trừ những vết tính ngắt nhéo cào cấn, còn có những vết bầm tím rõ ràng do giày dẫm để lại. Chân trái bị vặn trật theo một hướng kỳ dị, vô lực tê liệt trên mặt đất.

“Đường Trì, lúc này người còn làm ra bộ dáng gì cho trẫm xem nữa đây? Người đã quên đã cùng trẫm ngủ qua bao nhiêu lần, nơi này cũng đã không biết bị trẫm chơi đùa qua bao nhiêu lần sao? Hay là người muốn đóng vai một người đại ca cho trẫm xem? Ừm? Đại ca! Người biết ta sau khi hay người là đại ca của ta sẽ không chơi đùa với người nữa sao? Người làm cái bộ dáng thanh cao gì?”

Đương kim thiên tử vừa nhanh chóng trừu động thất lưng, mạnh mẽ xuyên qua thân thể nam tử biểu tình ngây dại bên dưới, vừa dùng những lời nói châm biếm biểu đạt hận ý không thể nào phát ra trong lòng.

“Cái gì là đại ca, đại ca tốt của ta, người đã quên, người đầu tiên không biết xấu hổ, vứt bỏ luân thường là người! Là người ngay từ đầu đã dụ dỗ ta! Là người biết rõ ta là đệ đệ ruột thịt, còn để ta đùa giỡn với người như vậy! Là người ti tiện âm hiểm giống như nữ nhân, tranh giành tình nhân! Là người thủ đoạn độc ác hại chết con của ta!”

“A là người! Đều là người! Đều là người không tốt! Vì sao ngay từ đầu lại không nói rõ cùng trẫm! Vì sao phải gạt trẫm! Vì sao vậy!”

Nắm lấy nam nhân nằm trên mặt đất kịch liệt lung lay, hận ý mãnh liệt hiện ra trên khuôn mặt anh tuyệt tuyệt mỹ. Càng nói càng hận, đánh cũng càng ngày càng hung tợn! Như vậy còn chưa đủ hết giận sao?

Một tiếng gầm vang, nam nhân bỗng nhiên quy xuống, hai tay mạnh mẽ xốc nửa người dưới của nam tử nằm trên mặt đất lên, không để ý đến y đau đến co quắp, một đường từ trên đi xuống, dồn dập xuyên xuống!

Một âm thanh đau đớn từ miệng nam tử nằm trên mặt đất thoát ra. Chân trái bị bẻ gãy rũ ở giữa không trung, đau đớn mà con người không thể chịu được làm cho bắp đùi từng trận từng trận co thắt.

Hai mắt nhắm chặt vẫn không cách nào ức chế nước mắt tràn ra ở khóe mi, để sớm kết thúc nỗi đau đớn này, Đường Trì lại lần nữa thử đưa lưỡi đến giữa hàm răng, đang định một ngụm cắn xuống thật mạnh, một cái bạt tai mãnh liệt làm lần tự sát thứ hai của y thất bại. Môi bị xé rách trước đó lại lần nữa chảy ra máu tươi.

Mở mắt, nuốt xuống cái răng bị đánh vỡ, nhắm nháp máu tươi của chính mình, Đường Trì cố gắng cử động cơ thịt ở khóe môi, làm ra một biểu tình như đang cười, “... có thể... để ta... chết...”

Nói còn chưa dứt lời, một cái bạt tai mãnh liệt đánh lên trên mặt.

Bên tai một trận nổ vang, đầu bị đánh lệch về một bên.

“Khi nào người chết là do trẫm quyết định! Trẫm muốn người chết khi nào tự nhiên sẽ động thủ! Không cần người nhắc nhở! Người nếu như còn dám cố gắng tự sát một lần nữa... Hừ!” Hoàng đế trẻ tuổi trên mặt lộ ra biểu tình tàn nhẫn cực độ.

“Ha ha... Ha ha ha...” Âm thanh giống như tiếng cười từ trong miệng Đường Trì thoát ra. Âm thanh càng cười càng lớn, cười đến lúc sau lại nghe như là tiếng khóc.

“Cười cái gì mà cười! Có cái gì buồn cười! Người đang đắc ý sao? Đắc ý ngủ cùng nữ nhân của trẫm, giết nhi tử của trẫm? Có phải hay không! Không cho phép! Không cho phép!”

Nam nhân như điên loạn chà đạp ca ca ruột thịt của mình, “Vì sao? Nói cho trẫm vì sao? Người không phải thích trẫm sao? Người không phải yêu trẫm sao? Lẽ nào những điều này đều là nói dối? Người ngay từ đầu đã lừa dối trẫm! Vì sao lại tìm hại Trân phi? Vì sao? Trẫm không thỏa mãn người sao? Trẫm như vậy cũng chưa đủ để thỏa mãn người sao?”

“A ” Tiếng kêu thảm thiết không thể ức chế vang vọng bên trong cung điện trống trải.

“Người là của trẫm, Trì, Đường Trì của Trẫm! Nói cho trẫm, người ban đầu đều là nói thật, là do Hà công công thông đồng người khác tới hãm hại người, người không phải đại ca của trẫm, người không có cường bạo Trân phi, nói cho trẫm biết! Trì, nói đi, nói người không phải đại ca của trẫm, nói đi!”

“Trì, Đường Trì, trẫm... cần người, chỉ cần người nói người không phải đại ca của trẫm, người chưa từng làm chuyện gì có lỗi với trẫm, trẫm sẽ tha cho người, chúng ta lại giống như trước, người có chịu không? Có được hay không? Trì, nói đi, chỉ cần người nói... Nói đi!” Tiếng gào thét điên cuồng cùng với tiếng rên rỉ thống khổ vang vọng bên trong cung điện lịch sử trăm năm.

“Thoán Thoán... Giết... ta... đi!” Giọng nói khàn khàn giống như một thanh kiếm sắc bén đâm vào trong tim đương kim hoàng thượng.

“Không được gọi trẫm ! Không được!” Nam nhân hai mắt đỏ ngầu kéo lấy ba thước bạch lăng trên mặt đất, hai tay ra sức siết cổ nam nhân bên dưới.

“Ừ!” Đột nhiên hít thở không thông làm Đường Trì giãy dụa một trận, hai chân đá loạn, nhưng bởi vì chân trái đau đớn, lại càng làm y rơi sâu vào trong thống khổ. Ngón tay kéo lấy lụa trắng ở cổ, rồi buông lỏng.

Co giật mạnh mẽ đột ngột làm nam nhân dâng lên cao trào không cách nào diễn tả. Tay từ từ tăng sức mạnh, mắt mở trừng nhìn thân thể người kia căng cứng cả người co giật, ngón tay cào trên mặt đất vì ma sát quá mức, lưu lại những đường vết tích đỏ hồng trên mặt đất.

Co giật run rẩy của người kia trước khi chết làm Thịnh Lãm đế cảm giác được cao trào chưa từng có trước nay, va chạm dừng lại, yên lặng chôn vào chỗ sâu nhất của cơ thể nam tử, cảm nhận được nhu động co rút của bản thân hằn bản thân y. Dần dần, mặt Trì càng ngày càng tím tái, co giật của thân thể cũng đạt tới cực hạn, chỗ ấy lại càng co chặt, co rút ở hai chân càng ngày càng chậm...

Y sắp chết... Đường Trì của trẫm sắp chết... A... Một trận mãnh liệt sáng khoải từ hạ thân xông đến não tủy...

“Rống ” Một tiếng gào diên cuồng, nam nhân ở sâu trong thân thể Trì xuất ra dòng dịch thể đậm đặc nóng bỏng! Tay nhẹ buông ra, thả rơi lụa trắng siết cổ người kia.

## 26. Chương 26

Lạnh lùng nhìn nam tử khuôn mặt xung huyết cuộn lại ho khan kịch liệt, Thoán khom người nhặt hoàng bào trên mặt đất lên tùy tiện khoác lên người.

“Trẫm thay đổi chủ ý. Thay vì để người chết đơn giản như vậy, không bằng đem người lưu lại làm của riêng của trẫm, để trẫm chơi đùa phát tiết. Vừa có thể nghiêm phạt tội nghiệp không thể tha thứ của người, cũng có thể để trẫm nguôi giận!”

Dùng mũi chân đá đá vào nam tử đầy ắp vết thương đang hấp hối, hắc tàn khóc cười lạnh nói: “Đường Trì, người tuy rằng sống sót, nhưng đừng vọng tưởng lợi dụng người thân phận là huynh trưởng cùng mẹ khác cha với trẫm mà làm bất cứ chuyện gì! Trẫm cũng sẽ không cho người cơ hội! từ nay về sau người không còn là thị trung lang của trẫm, lại càng không cần phải gặp mặt người khác.”

“Thân phận duy nhất của người chỉ là một công cụ \*\*\* mà thôi! Chuyên môn hầu hạ cho trẫm...” Mũi chân vói vào giữa hai chân y, đùa giỡn cái thứ mềm mại kia, cười nhạt rồi biến thành cười nhạo đầy \*\*\* ô.

“Hừ! Nói người \*\*\* đáng người còn đòi cơ không phải \*\*\* tiện! Đây là cái gì? A? Đùa người như vậy, sao người còn không phóng ra!

Hừ! Đại ca, đại ca người qua thực so với mấy nữ nhân kia còn vô sỉ hơn! May mà trẫm không cùng người lớn lên!”

“Nghe đây! Không nên học theo nữ nhân suy nghĩ tìm cái chết, nếu như người không muốn liên lụy đến hương thân phụ lão sư phụ bằng hữu của người! Trẫm cũng không muốn vì người mà giận cá chém thớt đến trên người khác!” Nam nhân cao ngạo nói hết lời mình muốn nói, bỏ lại Đường Trì co quắp nằm trên mặt đất, không quay đầu lại xoay người đi về hướng tẩm điện.

Đường Trì cuộn lại một chỗ ngủ trên sàn đá cung điện lạnh lẽo, trong tiếng ho khan khen khê hỗn loạn vài tiếng nước nở yếu ớt rồi biến thành nghẹn ngào...

Kiều kỵ đô úy thủ lĩnh cấm vệ quân, thị lang trung Đường Trí biến mất, ai cũng không biết y đi nơi nào. Trong cung ngoài cung người người đều suy đoán sự mất tích của y, có người nói Đường đại nhân mang nhiệm vụ bí mật âm thầm điều tra trong thiên hạ; có người nói Đường đại nhân đắc tội hoàng đế hoặc hoàng thái hậu nên bị bí mật xử tử; có người nói Đường đại nhân...

Đường Trì biến mất một tháng, tân thủ lĩnh cấm vệ quân được bổ nhiệm, tân thị trung lang xuất hiện, lời đồn đãi cũng từ từ lắng lại, biến mất. Rất nhanh, ngoại trừ mấy đại thần, rất nhiều người đã xem Đường Trì người này như một nhân vật quá khứ.

Lúc này, nam tử trên người không một mảnh vải ôm đầu cuộn mình trong một góc tẩm cung của hoàng đế, thân thể run rẩy đợi sự hành hạ sắp đến.

Thịnh Lãm đế Hoàng Phủ thoán đứng ở bên người y, nhìn nhìn đồng dụng cụ bày ở bên chân y, cau mày phần nộ quát: “Vì sao không dùng? Người có phải nhất định phải để trẫm gọi thái giám đến giúp người! Đường Trì! Ngẩng đầu lên nhìn trẫm!”

Nam tử được gọi là Đường Trì run rẩy ngẩng đầu lên, khuôn mặt vốn thanh tú thuần hậu như là bị dao róc qua, gầy gò hốc hác. Hai mắt vốn thông tuệ ôn hòa sâu hoắm lộ ra vẻ sợ sệt, thân thể trần trụi hiện rõ những vết roi, chân trái bị bẻ gãy dường như đã lành lại, nhưng ở sâu trong bắp đùi vẫn mơ hồ có thể thấy được vết tích không biết do cái gì tổn thương gây ra.

Một lần lại một lần bị thương tổn, ngược đãi, Đường Trì không chỉ bị phá hủy thân thể, mà tinh thần của y cũng từ từ bị phá hủy. Y hiện tại ngoại trừ suốt ngày lo lắng hãi hùng sự tổn thương ngày càng tàn bạo, thì còn lại chỉ có suốt ngày tự khiển trách lỗi chúa bản thân, cho rằng bản thân hoàn toàn đúng tội, cho rằng tất cả lỗi đều là do y yêu chính đệ đệ ruột thịt của mình.

“Bệ... hạ... cầu ngài...” Dày vò mỗi ngày thay đổi đa dạng làm y đau khổ đến không nói nổi.

Hôm nay, thái giám phụ trách hầu hạ hoàng đế đột nhiên đưa tới những thứ này, cách một tấm màn mỏng nói cho y biết đây là chỉ thị của hoàng đế, để y dùng thử “dụng cụ huấn luyện”, để thuận tiện cho vạn tuế gia sau này có thể bất cứ lúc nào cũng có thể lâm hạnh.

“Trẫm nói một lần cuối cùng! Người dùng hay không dùng?” Quốc sự lộn xộn làm tính nhẫn nại của đường kim thiên tử càng ngày càng kém, nhất là lúc đối mặt với Đường Trì. Rất nhiều lúc, hắn đem những điều không thoải mái vào ban ngày trút giận lên thân thể của người vô tội ở đây, mượn sự chà đạp thân thể y để cân bằng trạng thái tâm lý hàng ngày của hắn. Hay là, hắn mượn nước mắt của Trì để khép lại vết thương trong lòng của bản thân.

Hình dạng của cái vật khủng bố kia, độ thô dài làm cho Đường Trì căn bản không cách nào có thể vươn tay dùng nó, dời ánh mắt, ánh mắt nam tử nhìn hoàng đế lộ ra vẻ mặt cầu xin.

“Được! Người có gan!” Không nói thêm nữa, Thịnh Lãm đế đột nhiên tiên lên phía trước, một tay kéo lấy cánh tay y, đem y ở trong góc lòi ra.

“Ừ... không...” Đường Trì sợ hãi bị đánh một tai ôm lấy đầu, muốn khom thân thể lại, thì bị một đá từ phía sau đập ngã.

Một cái đầu gối đè lên trên lưng y, lập tức hai tay bị xoay ngược về phía sau, các khớp xương bị uốn một cách bất thường làm Đường Trì đau nhức rên rỉ. Xoạt một tiếng, đai lưng như là bị rút ra. Trì cho rằng Thoán sẽ dùng đai lưng quật y, co chặt thân thể.

Đai lưng trói lại hai tay y, Đường Trì đến lúc này mới thực sự bắt đầu sợ hãi, giãi dụa, “Không... cầu ngài. Đừng như vậy... Không!”

“Người đâu!” Hoàng đế hướng bên ngoài hét lớn.

“Không! Không được!” Hiểu được ý tứ của Thoán Đường Trì khàn giọng kêu to. Đừng cho người khác thấy ta! Đừng cho người khác đến phá hư ta! Đừng mà!

“Nô tài có mặt. Tùy hoàng thượng phân phó.” Bên ngoài màn mỏng truyền đến giọng nói của hoạn quan.

“Không! Không được! Không nên đối với ta như vậy! Buông! Buông!”

“Đã muộn!” Thanh âm không mang chút nào cảm giác tình người. “Tiến lên!”

“Nô tài tuân chỉ.”

“Không Thoán Thoán, cầu người, không nên đối với ta như vậy...”

Bốp! Một cái bạt tai trời giáng cắt ngang.

Đường Trì kinh ngạc, giống như lần đầu bị đánh. Cuối đầu nhìn xuống thân thể trần trụi đầy vết đỏ của mình, lại ngẩng đầu nhìn bốn phía, biểu tình nhìn qua có điểm kỳ quái.

“Ai cho phép người gọi trẫm như vậy! Người thật to gan! Người đã quên trẫm đã nói với người như thế nào sao? Người nếu như dám gọi trẫm như vậy một lần nữa, trẫm liền...”

“Hoàng thượng...” Thái giám cúi đầu nhỏ giọng kêu.

“Biến!”

“Vâng.” Thái giám nhanh chóng bỏ chạy ra ngoài.

Không lâu sau, trong tấm cung hoàng đế truyền ra tiếng rống giận cùng với âm thanh thảm thiết cầu xin, trong đó có một âm thanh điên loạn liên tục lặp lại: “Không dám, sẽ không dám nữa, bệ hạ, ngài là bệ hạ, hoàng thượng... không phải Thoán Thoán, không phải...”

Năm thứ ba Thịnh Lãm, ngày hai tháng mười, giờ Hợi, mưa bão cuộn cuộn.

Một thân ảnh trần trụi mở ra cánh cửa của tấm cung hoàng đế, nguyên nhân tối nay là hoàng đế không có ở đây, chỉ có một mình tiểu thái giám hầu hạ cơm nước cho Đường Trì canh ở cửa cung. Thậm chí bọn thị

vị đi tuần xung quanh cũng chưa có, tấm cung hoàng đế cùng bên trong hoa viên không có hoàng đế cũng sẽ không an bài nhân thủ.

Tiểu thái giám lại càng hoảng sợ, không nghĩ tới nam tử suốt ngày trong tấm cung hôm nay lại chạy ra ngoài, chân hần đi được rồi sao?

Chân Đường Trì vẫn còn chưa khôi phục hoàn toàn, hơn nữa công lực còn bị phong lại, dáng vẻ bước đi có vẻ kỳ quái, có chút xiêu xiêu vẹo vẹo, đặc biệt là vẻ mặt rõ ràng có nét quỷ dị nói không ra là gì. Trên người không mặc một cái áo nào, nhưng y dường như không có cảm thấy xấu hổ, thông dong đi ra khỏi cửa cung điện.

“Á... A, a!” Tiểu thái giám điệu bộ lấy tay ra hiệu, muốn y đi vào trong điện lười của hần vào ngày đầu tiên khi hầu hạ Đường Trì đã bị hoàng đế cắt đứt.

Nam tử quay đầu thấy tiểu thái giám, cười khúc khích một chút, rồi tiếp tục đi về phía hoa viên.

Tiểu thái giám vô phương, không thể làm gì khác hơn là đứng ở cạnh cửa, quan sát kỹ hành động của y. Đứng rồi, người này mà cũng sẽ cười sao! Nhưng mà, y cười rất kỳ quái a.

Đứng ở trong cơn mưa xối xả, để mưa xối xả cọ rửa thân thể của chính mình, không có công lực nên thân thể lạnh lẽo giữa gió lớn cùng nhau run run. Nam tử ngẩng đầu, mở rộng đôi tay ngửa đầu nhìn vọng về phía bầu trời đêm đen kịt. Mưa xối xả tiến vào trong mắt y, tiến vào trong miệng y.

Tiểu thái giám sợ y sinh bệnh hoàng đế sẽ trách phạt, không thể làm gì khác hơn mà mạo hiểm mưa gió chạy ra, muốn kéo y trở về. Hần khều khều bờ vai của y, khiến cho nam tử chú ý, điệu bộ muốn y mau chóng vào trong.

Nam tử cúi đầu, nhìn hần, trong hai mắt lộ ra vẻ mê man. Chậm rãi giơ ngón tay lên, chỉ về phía bầu trời xa xa, y thẳng nhiên nói: “Ông trời ở nơi đó, ngài ở nơi đó nhìn muôn dân thiên hạ. Phó thác tất cả cho muôn dân, bao gồm phán định cả tội nghiệt của muôn dân, sự trừng phạt dành cho họ.”

Tiểu thái giám kỳ quái hai mắt nhìn y.

“Người biết không? Muôn dân là do ông trời sáng tạo ra, số phận của muôn dân cũng do ông trời đã sớm an bài, vận mệnh của ta cũng như vậy.”

Rút lại ngón tay, chia chia về phía mình, mê man chuyển thành cảm thụ sâu sắc, “Người nói, vận mệnh của ta nếu ông trời đã sớm an bài, vì sao hắt lại phạt ta? Ta làm sai cái gì? Có lẽ ta làm sai cũng là do ông trời an bài, như vậy vì sao hần phải nghiêm phạt ta?”

Tiểu thái giám trong lòng bắt đầu lo lắng. Y... không sao chứ?

Xoa xoa đầu tiểu thái giám, nam tử bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến rất dịu dàng, “Người biết tội nghiệt của ta không? Người biết ta vì sao đến cả quần áo cũng không mặc sống trong gian phòng đó không? Người biết vì sao ta mỗi ngày lại phải chịu đòn không?”

Tiểu thái giám cái hiểu cái không lắc đầu.

“Ha ha, ta cũng không biết. Ta chỉ biết nguyên nhân ta hàng ngày chịu đòn là bởi vì hần hận ta, ta không thể mặc y phục là bởi vì ta không xứng mặc, mà tất cả chuyện này xảy ra là đều do tội nghiệt của ta. Ta yêu một người không nên yêu.”

Tay chân môi miệng đã tê cứng đến tím tái, nhưng nam tử lại không cảm giác được gì, tiếp tục ung dung nói: “Ta hồi bản thân mình thật lâu thật lâu, hồi chính mình vì sao lại phạm phải cái lỗi không thể tha thứ như vậy, cuối cùng, ta mới nghĩ thông suốt, ta biến thành như vậy đơn giản là do ông trời đang đùa với ta. Ha ha, nếu như ông trời thực sự tồn tại, ta nhất định sẽ giết lão.”

Tiểu thái giám gật đầu, nghĩ thầm bản thân mình biến thành như vậy tám phần mười cũng là do ông trời đang đùa hần.

“Người biết cảm giác yêu một người không?” Thu lại hai tay, cẩn thận nâng lên những hạt mưa đọng ở trong lòng bàn tay, một hớp uống vào miệng, “Ta biết.” Nam tử cười đến rất thần bí.

“Người biết cảm giác thương tâm không?”

Tiểu thái giám lúc này mới phát hiện nam tử có lẽ không phải đang hỏi hắn, mà là đang tự hỏi chính mình.

“Ta cũng biết. Nếu có một ngày, trái tim của người bị lời nói của một người xát muối mà ăn sống, người sẽ biết cái gì là cảm giác thương tâm.” Gió lớn thổi rối loạn mái tóc dài của y, che khuất đi mắt của y, che khuất đi khuôn mặt của y.

“Khi trái tim của người bị người kia ăn sạch, người sẽ biết thế nào là tâm chết.” Nước chảy trên mặt y toàn bộ chỉ là nước mưa sao?

Vừa cười, vừa khóc, nam nhân giơ cánh tay lên, mặt hướng về khoảng trời không, mở miệng, âm thanh thô lương: “Lòng người đã giá, cuộc sống, mọi tình ý đều là nụ cười, đoạn trường không phải là điều khó khăn nhất.”

Giọt mưa nóng bỏng chảy vào trong miệng y, nhỏ giọt trên mặt đất.

“Núi mặc dù cao, mưa gió ngang tàng, vô số tơ tình làm thành trời buộc, người khó khăn một đao vô tình! Hối trời bao giờ linh hồn sẽ tiêu tan, kiếp sau sẽ lại không nối liền áo ha ha ha! Mọi tình ý đều là nụ cười! Đều là nụ cười! Ha ha ha!”

Tiểu thái giám đã lạnh đến không chịu nổi, hàm răng cũng đã run lên, lại lần nữa vươn tay, muốn kéo y trở vào.

Nam tử cầm lấy bàn tay nhỏ bé của hắn, kéo hắn vào trong lòng.

“Hắn từng cho ta hai thứ, ta cũng đưa cho hắn hai thứ tình yêu và tự tôn của ta.”

“... Thoán Thoán, Trì Trì mang người về nhà được không? Người đã lạnh như khối băng a.” Nam tử cật lực ôm chặt tiểu thái giám.

Tiểu thái giám đã từng được hoàng đế cảnh cáo: Không cho phép hắn tiếp cận quá mức với người này. Khi hắn bị y ôm vào trong lòng, dọa hắn ngây người, ngay khi y cố gắng ôm lấy hắn, tiểu thái giám vội vàng giãy ra khỏi cái ôm của y, bộ dạng giống như một con thỏ muốn lẩn trốn.

Nam tử nóng nảy, nhìn hướng tiểu thái giám chạy đi, lo lắng la lên: “Thoán Thoán, người đi đâu? Người không cần ca ca nữa sao? Mau trở lại! Trì Trì mang người về nhà!”

Tiểu thái giám đứng xa xa nhìn y, trong mắt không che giấu được kinh khủng! Người này điên rồi! Người này rất cuộc đã bị hoàng đế bắt điên rồi!

“Thoán Thoán! Người đừng chạy, coi chừng té ngã! Ca ca sẽ tới đón người. Ngoan, nghe lời, ta mang người đến nghe mẹ kể chuyện xưa.” Nam tử lão đảo chạy về hướng tiểu thái giám.

Tiểu thái giám càng ngày càng sợ, xoay người bỏ chạy, thừa dịp mưa to gió lớn đường nhìn nam tử không rõ ràng, cẩn thận trốn vào phía sau thạch trụ, lặng lẽ thăm dò nhìn ra ngoài xem chừng.

Nam tử thân thể trần trụi trong mưa xối xả chạy xung quanh tìm kiếm, liên tục chạy qua chạy lại trong hoa viên, sau một nén nhang, bởi vì chân đau sao? Y rốt cuộc dừng lại bước chân.

Lau đi bọt nước trên khuôn mặt, nam tử thấp giọng nức nở, “Thoán Thoán, người ở nơi nào? Vì sao ta tìm không được người, đi ra đi, với Trì Trì cùng nhau về nhà. Trì Trì... không nhìn thấy được đường đi a...”

Chân cà nhắc, khắp khiêng đi đến bên cạnh bồn hoa ngồi xuống, nhìn thân thể trần trụi của mình cười khúc khích liên tục. Một lát sau, y đột nhiên đưa tay cào bùn trên mặt đất rồi vẽ loạn trên người.

“Trì Trì rất dơ rất bẩn, cho nên Thoán Thoán không thích. Phải tắm sạch, Thoán Thoán sẽ đến đưa Trì Trì về nhà.” Vừa bầu lấy bùn vừa vẽ loạn, nước mưa xối xả rửa sạch sẽ.

Nam tử “tắm” một hồi lâu, phát hiện không hề hiệu quả, nhíu mày, nhìn chăm chăm cánh tay của mình một lúc lâu, phát hiện trên da lưu lại hỗn loạn vết tích sẫm màu do bị những hòn đá trong bùn ma sát, lại lần nữa vui vẻ. cúi đầu tìm những hòn đá nhỏ bén nhọn, cầm về phía mình vạch lên trên người...

Nửa đêm Thịnh Lãm để từ chỗ tẩn phi trở về tẩm cung đang chuẩn bị đẩy cửa đi vào, phát hiện tiểu thái giám trốn ở phía sau thạch trụ đang liên tục run rẩy, theo ngón tay của tiểu thái giám, hắn phát hiện ở trong một góc tối như mực của hoa viên, đang ở giữa cơn mưa xối xả trút xuống, Đường Trì tay phải đang liên tục cắt vạch trên người mình.

## 27. Chương 27

Đường Trì điên rồi! Cộng thêm sốt cao với ngoại thương.

Sau một canh giờ trải qua, Hoàng Phủ Thoán rốt cuộc xác định Đường Trì thật sự xác xác thực thực hóa điên rồi. Không phải là m bộ, không phải giả vờ.

Suốt đêm, mao hiểm mưa to gió lớn, Phong thái y bị bí mật triệu tiến tẩm cung của hoàng đế.

Lúc Phong thái ý thấy Đường Trì đã hóa điên, hòm thuốc trong tay suýt rơi xuống đất, chút nữa là đã bại lộ quan hệ của hắn và Đường Trì.

Hiện giờ, cả hoàng cung, ngoại trừ bản thân hoàng đế, hai người thái giám hầu hạ bên cạnh hắn và Đường Trì, biết người đã từng là Thị trung lang bị giam ở trong tẩm cung hoàng đế, chỉ có một vị thái y Phong Thập.

Những người khác, như là Chu thái hậu, Thục Phi, Trân quý phi cho người âm thầm phía người điều tra thiên lao, đáng tiếc lại bị Thịnh Lãm để hạ nghiêm lệnh, làm các nàng không tìm được bất kỳ tin tức gì về Đường Trì.

Trân quý phi cố lấy gan hỏi hoàng đế xử trí Đường Trì ra sao, xong trả lời cũng chỉ là: Y đã chịu nghiêm phạt mà y phải nhận lãnh. Quan sát sắc mặt hoàng đế, thấy hắn không muốn nhắc tới việc này, liền cũng không dám lại hỏi thêm nữa.

Đường Trì hóa điên xem Úc Vinh cung như nhà, khóc nháo muốn đến bên đó. Thoán cũng không biết là xuất phát từ tâm tư gì, thỉnh thoảng vào ban đêm cũng sẽ dẫn y để đó một chút. Đợi ở bên cạnh y, nhìn y ở trong Úc Vinh cung dạo chơi khắp nơi, ngây ngẩn, chơi đùa, chờ y mệt đến ngủ say, sẽ ôm y quay trở về Vị Ương cung.

Dần dần, Thoán bắt đầu hài lòng với loại quan hệ này, bề ngoài xem ra hắn dường như không chú tâm đến chuyện điên khùng của Đường Trì, như cũ ôm y ngủ, buổi tối lấy y tiết dục, ngược đãi trước kia tuy giảm nhiều, nhưng mỗi khi trong miệng Trì gọi ra cái từ “Thoán Thoán” này, thì vẫn sẽ kích thích hắn tức giận như trước.

Từ từ, Đường Trì hóa điên cũng biết, không thể ở đây trước mặt nam nhân làm hắn rất đau rất đau này nói ra điều cấm kỵ này.

Hoàng đế cũng không vội để thái ý trị liệu cho chứng điên của Đường Trì. Có lẽ với hắn mà nói, Trì hóa điên lúc này mới chân chính tính là thuộc về hắn, sẽ không phản bội, sẽ không lừa dối, sẽ không thương tổn, chỉ là Đường Trì của hắn.

Hoàng đế hài lòng với tình trạng hiện tại, ngoại trừ thời gian lâm triều cùng xử lý quốc sự, còn lại phần lớn thời gian, sẽ luôn lựa chọn trở lại tẩm cung ở cùng với Đường Trì.

Năm thứ ba Thịnh Lãm, ngày mười lăm tháng mười, buổi tối, Vị Ương cung.

Đường Trì ngồi trước cửa sổ, ngây ngốc ngược đầu nhìn vọng vào bầu trời đêm, y đã duy trì tư thế như vậy nửa ngày. Gió đêm lạnh buốt thổi loạn bay mái tóc của y.

Đương kim thiên tử Hoàng Phủ Thoán ngồi trước án thư, phê chỉ thị cho tấu chương mà thủ lĩnh Tả cung quân Tôn Sa Hải đưa lên, chú ý Đường Trì đã duy trì bộ dạng như vậy nửa ngày.

Khép lại tấu chương trong tay, hoàng đế đứng dậy, thuận tay lấy một kiện áo khoán đi đến sau lưng Đường Trì, nâng cách tay y lên giúp y mặc vào, từ phía sau ôm lấy y, vươn hai tay ra phía trước buộc từng gút áo.

Đường Trì quay đầu, ngược đầu nhìn nam nhân phía sau, khuôn mặt thuần hậu thanh tú nở ra một nụ cười, “Cảm ơn.”

Tất cả gút áo được buộc xong, xoa xoa gương mặt của y, lấy tay vuốt lại mái tóc dài của y, Thoán âm thanh chậm rãi nói: “Trời lạnh, sau này không nên ngồi trước cửa sổ lâu như vậy.”

“Ngày mai khi trời nhất định tốt. Người xem, ánh sao trên bầu trời rất rõ ràng, Ngưu Lang cùng Chức Nữ cũng có thể thấy...” Vươn tay chỉ, chỉ vào bầu trời đêm tối như mực không thể thấy được gì.

“Phải? Đứng lên, cùng trầm trở về tẩm cung, tối nay nếu như người nghe lời, ngày mai trầm sẽ mang người quay về.” Thoán vỗ vỗ bờ vai y, ý bảo y đứng lên.

Đường Trì thân thể co rụt lại, hai tay cầm song cửa sổ, “Người biết câu chuyện Ngưu Lang và Chức Nữ không? Người biết trong chuyện ai yêu Ngưu Lang nhất không?”

Thoán nhắm mắt lại, rồi mở ra, trên mặt biểu tình có phần nhẩn nại, “Đường Trì, tối nay người lại muốn kể chuyện xưa cho trầm nghe sao?” Quan sát y, không nhanh không chậm nói: “Trầm tối nay không muốn nghe chuyện xưa, trầm muốn ôm người. Nếu như người không muốn quay về tẩm cung lên giường làm, như vậy trầm cũng sẽ không ngại ở chỗ này làm người. Người nghe hiểu không?”

Đường Trì cũng không biết là nghe hiểu hay không hiểu, ngược nhìn bầu trời đêm tiếp tục nói: “Ta biết... người người đều ao ước tán thưởng tình yêu của Ngưu Lang Chức Nữ, xem bọn họ gặp nhau ở cầu ô thước. Thế nhưng, nhưng không ai để ý đến, có người so với Chức Nữ còn yêu Ngưu Lang nhiều hơn...”

Gút áo vừa buộc lại được tháo ra, không chỉ áo khoác vừa mặc vào, ngay cả áo bên trong cũng bị cởi ra, một bàn tay lạnh lạnh với vào bết rong ngực y.

“Người muốn kể cũng có thể, kể không được ngừng, người dám ngừng lại, trầm tối nay sẽ không cho người sống thoải mái.” Kề sát vào tai y, nam nhân thân là hoàng đế cười đến rất \*\*\* ô, “Đường Trì, phải biết rõ, những chuyện này đều là do người tự tìm... đến, để trầm yêu thương người thật tốt...” Áo khoác bị quăng trên mặt đất.

Đường Trì vẫn ngược nhìn bầu trời đêm như trước, môi mấp máy liên tục, “Hắn từ nhỏ cùng Ngưu Lang lớn lên, cùng nhau ăn, cùng nhau ngủ, Ngưu Lang cũng đối đãi với hắn rất tốt, sẽ không mắng hắn, bình thường cùng hắn tâm sự trò chuyện, cứ như vậy, ngày này sang ngày khác, hắn càng ngày càng thích Ngưu Lang, chờ đến lúc hắn phát hiện tình ý đối với Ngưu Lang, Ngưu Lang đã có Chức Nữ...”

Thân thể Đường Trì bị ôm lấy, quần dài rồi đến quần lót cũng bị cởi xuống, hai chân bị tách ra, bị ép ngồi xuống.

“Ừ...” Hai tay y nắm chặt thành quyền, thân thể không tự chủ được mà căng cứng.

“Hắn... hắn vẫn hy vọng có thể cứ như vậy cùng... Ngưu Lang hai người... cùng nhau sinh sống... Ừ!” Muốn nâng thân thể đứng dậy, nhưng hai vai bị chặn lại, không chỉ không rút ra, mà ngược lại lại càng xuyên vào càng sâu!

Đường Trì thở hổn hển, cố gắng giảm bớt nỗi thống khổ như kim châm, khuôn mặt và cơ thể không thể tiếp tục bảo trì bình tĩnh, “A... Thấy Ngưu Lang cùng Chức Nữ hạnh phúc bên nhau... Hắn, hắn không thể làm gì khác hơn là đem tình ý này thật sâu thật sâu... giấu ở trong lòng... Người biết... biết không, hắn cuối cùng tự nói với bản thân tình ý là... nói là... ư... cái gì...”

Thân thể bị khống chế, cử động phun ra nuốt vào làm y vạn phần thống khổ. Đau đớn kịch liệt, làm y nghĩ rằng mình cứ như thế sẽ bị xé nát!

“Ta biết... hắn nói... hắn lần đầu tiên mở miệng nói là... là, hãy lột da ta, phủ lên trên người, người có thể bay... lên trời để gặp Chức Nữ! Ừ...”

“Người đang nói đến cái con bò già đó sao? Nó chỉ là một con súc sinh mà thôi!”

“... Đúng, hắn là súc sinh... Hắn biết bản thân là súc sinh, biết bản thân không xứng với Ngưu Lang... Biết Ngưu Lang vĩnh viễn sẽ không có khả năng yêu hắn... Cho nên... hắn để người mình yêu được hạnh phúc... Hắn lựa chọn... A a a!”

Đường Trí đau đến nắm lấy tay hắn, dồn dập thở hổn hển, hít vào một ngụm không khí lớn, “Nói cho ta biết... nói cho ta biết... Ngưu Lang khoác da hắn... khi cùng Chức Nữ gặp gỡ, có hay không... nghĩ đến hắn... Nói cho ta biết...”

“Con bò già sống đến cuối cũng chỉ là gia súc, sau khi lột da cũng chỉ là một cái công cụ. Người cho rằng Ngưu lang việc gì phải nghĩ đến một cái công cụ?”

“Công cụ sao? Chỉ là một cái công cụ sao? Ha ha... Vì sao lại đau nhức như thế... Rõ ràng đã chưa từng trải qua... Vì sao còn có thể đau nhức như thế... Ha ha...”

Cười khúc khích rồi chuyển thành cười đau đớn, cười đau đớn rồi chuyển thành cười thảm, nam tử ấn lấy trái tim, vừa cười, vừa vô thanh chảy lệ, mở rộng hai chân ngồi ở trên đùi nam nhân, theo động tác của nam nhân mà nhấp nhô.

Đường Trì càng ngày càng suy nhược, càng ngày càng một câu cũng không nói, đối với đủ loại yêu cầu vô lý của hoàng đế cũng càng ngày càng không chống cự, dường như thân thể này đã không còn phải của y, mặc cho Thoán chà đạp, đại đa số thời gian một ngày, y không hề ngược nhìn bầu trời, mà là yên lặng nhìn nam nhân bên cạnh, si ngốc ngẩn nhìn thật lâu thật lâu.

Buổi tối nam nhân bên người sau khi thỏa mãn đã chìm vào mộng đẹp, y sẽ mở đôi mắt mệt mỏi, liên tục nhìn khuôn mặt ngủ say của hắn.

Năm thứ ba Thịnh Lãm, ngày hai tháng mười một, buổi trưa.

Ngoài cửa phòng vốn của tiền nhiệm Thị lang trung kiêm kiêm đô úy, bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh. Người đến như là không có võ công, bước đi cũng không có nhanh nhẹn như người bình thường, đi một chút thì nghỉ ngơi một chút, giống như đi lại không được tốt. Trông thấy mặc trên người ý đúng là áo gấm hoàng sắc thêu kim long tung bay, chẳng lẽ là đương kim thánh thượng?

Lúc này, hiện tại thánh thượng đang ở ngự thư phòng cùng các quan lại thương nghị quốc sự. Quan viên phụ trách thủ vệ kinh thành dâng lên tấu sớ, nói có thành vệ báo cáo thấy có người tướng mạo giống như người đứng đầu phản quân Dương Hiến ở trong kinh thành, thỉnh cầu chỉ thị thánh thượng có nên điều tra kỹ càng hay không.

Như vậy, người xuất hiện bên ngoài cửa phòng Thị lang trung tiền nhiệm là...

Người đến dừng lại bước chân, ngây ngốc ngơ ngác nhìn cửa phòng hết nửa ngày, sau một lúc lâu, tay mới đẩy cửa đi vào.

Thịnh Lãm để nhìn tấu chương trong tay, theo thói quen ngón tay áp út gõ nhẹ lên trên long án, mở miệng nói: “Nếu như tung tích của Dương Hiến đến nước có thể lọt vào trong mắt của thành vệ tuần tra, đều này chứng tỏ hắn ở kinh thành hoạt động đã không phải một ngày hai ngày.”

“Đỗ Uyên, người tất tốc phái người cùng kinh đô phủ doãn hợp tác, điều tra kỹ càng trong kinh thành một hai tháng nay có xảy ra thay đổi gì kỳ lạ không. Từ công việc phòng thủ, dân tình, lời đồn, từ trong quân ngũ đến tội phạm các phương diện đều phải sà soát cẩn thận một lần! Ngoài ra, thay mặt trăm ban thưởng hậu hỉ cho thành vệ báo cáo.”

“Vâng, thần tuân chỉ.” Đỗ Uyên cúi người lĩnh mệnh.

“Trương Khanh, người ngoài trừ tăng cường thủ vệ trong cung, buổi tối cũng phái người tăng cường phòng vệ kinh thành. Mặt khác, người mang theo ba người thổ mộc sư điều tra các nơi trong kinh thành, nhất là đất đai xung quanh hoàng thành, nhìn xem có địa đạo nào không.”

“Thần tuân chỉ. Bệ hạ, vì sao phái thần điều tra địa đạo?” Tân nhiệm thủ lĩnh cấm vệ quân Trương Lương Thủ không hiểu lý do chuyện đó, thẳng thắn hỏi hoàng đế.

Cười cười, Đỗ Uyên đứng ở một bên trả lời vấn đề của hắn, “Trương đại nhân, người đã quên lần trước lúc hoàng thượng ngự giá thân chinh, vàng bạc của Dương Hiến làm thế nào biết mất sao?”

“A!” Trương Lương Thủ bừng tỉnh đại ngộ, vỗ tay một cái, “Khá lắm Dương Hiến! Ta đã quên hắn còn có thể có chiêu lão thử đào hang này!”

“Hừ! Nếu như để hần đào địa đạo thông đến hoàng thành, đến lúc đó không cần hần chém người, trẫm sẽ trước tiên trị tội người không hoàn thành cương vị công tác!” Thịnh Lãm để nửa đùa giỡn nửa uy hiếp nói.

“Hắc hắc, thần không dám, thần cho dù không ngủ, cũng sẽ đem đất đai xung quanh hoàng thành tất cả đào đến mười bảy mươi tám thước! Thần không bằng Đường đại nhân tử mĩ chu đáo, có thể đem sự tình làm một ách cẩn thận, cho nên không thể làm gì khác hơn là phải làm phiền quan lại cùng bọn thủ hạ huynh đệ...” Xoa xoa mũi, còn muốn tiếp tục nói.

Đột nhiên, Đỗ Uyên nhanh chóng đột nhiên ho khan hai tiếng. Hộ bộ thượng thư Du Phi phụ trách tài chính bên cạnh không để cho Trương Lương Thủ có cơ hội nói tiếp, cầm tấu sớ tiến lên phía trước. Đỗ Uyên lôi kéo Trương Lương Thủ, xin cáo lui ra ngoài.

Trong ngự thư phòng, chỉ còn hai người đương kim thánh thượng cùng hộ bộ thượng thư, đối với tình trạng tài chính hiện nay của Đại Á hoàng triều, thui chi trưng thu thuế đều tiến hành mật đàm.

Nam từ từ trong phòng vốn của Đường Trì đi ra đã tham đổi một thân bố y màu lam, bước khập khiễng tiến về phía Úc Vinh cung. Trên đường, người thấy y đều mở to hai mắt. Thế nhưng không ai dám ngăn cản y.

Đi tới bên trong dãy giả sơn, tìm một gốc tùng, khom người từ phía sau chui vào.

Ngồi ở trong hang động nhỏ trong núi có núi, nam tử lấy vật gì đó ở trong phòng kia mở ra.

Đầu tiên, y lựa chọn một loại dược thảo gì đó, bỏ vào trong miệng chậm rãi nuốt xuống.

Tiếp theo, y mở ra một bức tranh. Tử mĩ sờ vào bức tranh ngoài nghèo không biết vẽ cái gì, thấy năm chữ “Thoán Thoán tặng Đường Trì”, nam tử nở nụ cười. Cười đến thê lương, cười đến đau thương. Một lát, mới vươn ngón tay nhiều lần vuốt lên trên mặt chữ.

Trong một bọc nhỏ khác để một khối ngọc thạch, nam tử lấy ra, như là nhớ lại điều gì, trên mặt lan ra đỏ ửng. Một lát sau, y đem nó đeo lên trên cổ.

Tựa vào vách đá, nhìn chăm chú chữ triện trên bức tranh, nam tử bỗng nhiên làm ra một hành động kỳ quái. Y kéo bức tranh lên, kẻ lại gần môi, hôn lên. Nụ hôn thủy chung tại một chỗ: Thoán Thoán.

“Ha ha... Không nên cười ta, Thoán Thoán.”

Người cho đến bây giờ vẫn không có hôn qua ta, mặc kệ người đã phá hư thân thể của ta bao nhiêu, mặc kệ người trong miệng đã nói ra bao nhiêu thứ, cũng không bằng một lần, người từng dùng môi của mình hôn ta.

Đối với người mà nói, có lẽ ta không đáng để người hôn môi, có lẽ môi của ta cũng như hạ thể của ta giống nhau chỉ có thể dùng để người phát tiết, có lẽ người cho rằng cùng ta hôn môi cũng bẩn giống như nơi đó. Thế nhưng, ta vẫn luôn luôn nhớ người đã từng hôn ta một lần, dù chỉ có một lần cũng tốt. Người cười sao, cười ta giống như một nữ nhân cũng không sao.

“Thoán Thoán, ta không hối hận đi đến bên cạnh người, cũng không hối hận đối với người này sinh tình cảm ngoài tình cảm huynh đệ, người đối với ta như vậy, ta nghĩ ta sẽ hận người, thế nhưng, ta tìm không thấy được hận ý đối với người.”

Bây giờ, ta hiểu được vì sao con bò già không tiếc để người mình yêu thương lột da mình, cũng muốn để hần đi gặp người khác. Nếu như ta biến mất có thể cho người một lần nữa vui vẻ trở lại, nếu như sự kết thúc của ta có thể để người không hề hận ta nữa, ta nguyện ý làm bất cứ chuyện gì.

“Xin lỗi, Thoán Thoán... Ta đã không còn cách nào mà chịu đựng được nữa... Ta không phải người sắt, cũng không phải đầu gỗ, ta chỉ là một người bình thường, một người nam nhân ngu ngốc không cẩn thận yêu đệ đệ của mình...”

Không nên hận ta nữa, không nên khinh bỉ ta nữa, không nên đem ta sỉ nhục cho người khác nhìn, khinh bỉ của người đã là tổn thương lớn nhất đối với ta. Không nên lại một lần nữa vừa bên tai kêu đại ca của người, nhưng lại cười nhạo ta \*\*\* tiện, không nên lại vừa đùa bỡn cơ thể ta, trên mặt lại đều là nụ cười châm chọc.

Không nên éo ta nói yêu người, người lại... một bên đánh đập ta...

“Thoán Thoán, ta đi, vĩnh viễn cũng sẽ không trở về. Ta không biết ta sẽ đến tầng địa ngục thứ mấy, mặc kệ ở nơi nào, ta cũng sẽ nhớ người... Không mong người thường xuyên nhớ đến ta, thỉnh thoảng nửa đêm sẽ quay về trong mộng...”

Đã đến lúc rồi sao? Thoán Thoán có thể hay không đến đây trước khi ta chết liếc mắt nhìn ta? Có lẽ, ta cầu hần, hần sẽ hôn ta một lần cũng không chừng...

Thoán Thoán, xin lỗi, ta điều không phải một người đại ca tốt, không có khả năng chiếu cố người thật tốt, không có khả năng bảo vệ người thật tốt, trong lòng đối với người còn có tình cảm lưu luyến dơ bẩn như vậy, mẫu thân cùng ma ma cũng sẽ phỉ nhổ ta...

Trong địa ngục, sẽ chỉ có một mình ta sao...

Thoán Thoán, nhanh lên một chút, để ta có thể thấy mặt người lần cuối cùng, ta muốn nói với người...

Giờ mùi.

Thịnh Lãm để xử lý xong quốc sự trở về Vị Ương cung, chỉ nhìn thấy tiểu thái giám canh giữa ở cửa tấm cung, không có thấy Đường Trì ở trong tấm cung đợi hần. Hỏi tiểu thái giám, tiểu thám gia điệu bộ nói: Không có thấy Đường Trì đi ra khỏi cửa.

Cửa sổ trong tấm cung vẫn như bình thường mở rộng. Đây là nơi duy nhất Đường Trí hóa điên không thể ra khỏi tấm cung, cũng có thể bày ra bộ dáng ngây ngẩn nhìn bầu trời.

Hôm nay, Thoán trong lòng một lần nữa hạ quyết định, đợi đến khi tìm được Đường Trì, sau đó kiên quyết không cho y lúc một mình một chỗ tiếp xúc với bên ngoài, cho dù y lại cầu xin thế nào cũng tuyệt đối sẽ không nhẹ dạ.

Giờ thân.

Thịnh Lãm để tìm được Đường Trì.

Đường Trì mặt một thân bố y màu lam như lần đầu tiên đến gặp hần, chân trần, trong lòng ôm một bức tranh, trên cổ đeo một khối ngọc lộ ra, cuộn mình an tĩnh nằm trong hang động của tòa giả sơn, đã ngừng hô hấp.

Hần khom người tiến vào bên trong hang động nhỏ hẹp, ở bên cạnh Đường Trì ngồi xuống. Dừng lại ở trên nụ cười chưa đầy bi thương quen thuộc, dừng lại trên nước mắt nơi khóe mi chưa khô, thật lâu.

Bỗng nhiên, Thoán nở nụ cười. Cúi người nằm úp sấp bên tai nam tử, nhẹ giọng nói: “Đường Trì, người muốn ngủ đến khi nào, trẩm đã trở về. Còn không đứng dậy, cẩn thận trẩm sẽ phạt người.” Vừa nói vừa vươn tay phải, dùng ngón tay cái nhẹ nhàng lau đi ướm át nơi khóe mắt.

Đem ngón tay cái dính nước mắt của Đường Trì vào trong miệng, liếm một chút.

“Nước mắt của người rất lạnh, người ở chỗ này ngủ đã rất lâu sao? Người xem, mặt của người đều đã lạnh buốt đến tái xanh. Sao lại lạnh cóng...” Tay rót cuộc đặt ở trên mặt nam tử, trên cổ, rồi trên cánh tay.

Mở rộng cánh tay, đem người ngủ trên mặt đất kéo vào trong lòng. Bàn tay tiến vào trong y phục của y, tới gần nơi trái tim của y, dừng lại.

“Người lựa chọn rời khỏi trẩm sao?” Cười, có một loại cô đơn nói không nên lời.

“Như vậy cũng tốt... Có lẽ như thế này là tốt nhất, có lẽ trẩm đã một mực chờ đến ngày hôm nay, mở mắt trừng trừng nhìn người càng ngày càng suy yếu... Sau đó, trẩm cũng sẽ không cần lo lắng người phản bội, không bao giờ nữa sợ người lừa dối, không bao giờ nữa để ý trái tim... đau nhức. Đường Trì, Đường Trì của trẩm...” Mặt áp mặt, nhẹ nhàng vỗ về hai gò má băng lãnh của y, nam nhân nỉ non.

Bức họa cuộn tròn trong lòng Đường Trí rút ra, rơi trên mặt đất mở ra một nửa.

Thoán nhặt lên cuộn tranh trên mặt đất, ôm nam tử chậm rãi mở ra. Một lát, bức họa cuộn tròn từ từ hiện ra.

“Đêm đó, người uống say như vậy... Ha ha, người như vậy trẩm rất thích... rất thích...”

Trầm thật không ngờ bức vẽ xấu xí người sẽ lại coi trọng như vậy... Vì sao người lại quan tâm bức họa này như vậy? Còn mang theo nó giả bộ cái gì, chết cũng muốn mang theo nó.

Vì sao? Trầm tiện tay tặng cho người một cái gì đó lại thực sự quan trọng với người đến vậy sao? Khối ngọc này, người cũng đeo. Trầm tặng cho người chỉ có hai vật này thôi sao? Trầm tặng cho người... thì ra ít như vậy.

Vuốt ve khối ngọc, nhớ tới lời vàng ý ngọc từng nói với y, nhớ tới lời thề y từng đối với hần mà phát thệ, về mặt hoàng đế toát ra biểu tình kỳ dị.

Hần cúi đầu nhìn về phía nam tử trong lòng, giống như là đang tự hỏi, “Đường Trì, người rốt cuộc vì cái gì mà đến bên cạnh trầm, người... yêu trầm, người biết rõ trầm là đệ đệ ruột thịt của người... còn yêu trầm, là thật sao... Người thực sự yêu trầm, người thực sự đối tốt với trầm, không có mục đích không có giả tạo, cho nên trầm đối với người như vậy, người cũng không rời đi, phải không?”

“Trì, nói cho trầm, tình lại nói cho trầm, nói tình cảm của người đối với trầm không có một tia giả tạo, nói đi... Tỉnh dậy, tỉnh dậy kể chuyện xưa cho trầm nghe, tỉnh dậy... Đừng ngủ nữa...”

Âm thanh khi thì phần nộ, khi thì vui mừng, khi thì bi ai, khi thì cô đơn liên tục từ trong hang động truyền ra. Trong đó, thậm chí còn có hỗn loạn tiếng thở dốc kích tình của nam nhân...

## 28. Chương 28

Trời chưa sáng ngày kế tiếp, Thịnh Lãm đế quần áo không chỉnh tề ôm Đường Trì mặc lam sam đi ra khỏi giả sơn, hướng về phái Vị Ương cung. Cẩm vệ quân tuần tra trên đường thấy hai người, đều lộ ra vẻ mặt kỳ quái, nhưng chỉ hành lễ không dám hỏi nhiều.

Phó úy cẩm vệ quân Nghiêm Khiêm Thành sau khi biết tin tức hôm qua Đường Trì xuất hiện trong cung, vẫn canh giữ ở trong cung không hề ly khai. Khi hần thấy thánh thượng ôm Đường Trì hai chân trần hướng về Vị Ương cung đi, tiến lên muốn hỏi cái gì, hần lại phát hiện có chỗ không bình thường Đường Trì giống như một người đã chết.

Y... đã chết sao... Nghiêm Khiêm Thành dừng lại bước chân, trên mặt lộ ra thần sắc phức tạp, như là thống khổ như là giải thoát.

Ngày ba tháng mười một, ngày bốn tháng mười một, ngày năm tháng mười một, liên tục ba ngày, hoàng đế trẻ tuổi cần vụ triều chính không xuất hiện lâm triều.

Ba ngày sau, đương kim thiên tử hạ thánh chỉ, hậu tán tiền nhiệm thị trung lang kiêm kiêu kỵ đô úy Đường Trì ở Úc Vinh cung. Toàn hoàng cung, cả triều đình đều kinh hãi!

Không để ý đến toàn bộ phản đối của văn võ bá quan, sự phẫn nộ của Chu thái hậu, năm thứ ba thịnh Lãm ngày sáu tháng mười một, Úc Vinh cung bị niêm phong. Cung điện to lớn như thế trở thành lăng mộ của tiền nhiệm thị trung lang bên cạnh hoàng đế, Đường Trì được đặt ở chính điện của Úc Vinh cung. Ngày chín tháng mười một, Đường Trì được hạ táng ở giữa hoa viên Úc Vinh cung. Từ đó, Úc Vinh cung trở thành nhất đại cấm địa của hoàng cung.

Thịnh Lãm đế thay đổi. Mỗi người đều có thể nhìn thấy sự thay đổi rõ ràng của hần. Hần trở nên ít nói kiệm lời, càng trở nên lãnh huyết, trở nên bạo ngược hảo sát, càng trở nên cần vụ triều chính.

Hậu cung càng trở nên hiu quạnh, hoàng đế từ sau khi Đường Trì chết, dường như quên đi hần còn có tần phi cùng hậu cung, chỉ tận sức chăm lo quốc sự. Dồn sức chinh đồn triều cương, quốc pháp, thuế thu, quản thúc quan viên, tăng cường huấn luyện quân đội các nơi, nghiêm nhiên có ý muốn mở rộng quốc thổ.

Vừa mới bắt đầu, người người đều cảm thấy may mắn hoàn thượng cuối cùng cũng đã giải quyết sủng thần Đường Trì mê hoặc, nhưng dần dần, sau khi hoàng thượng trước mắt bá quan văn võ lần thứ hai ra lệnh cho người mãnh liệt đánh chết quan viên hối lộ trái pháp luật, lúc này bọn họ mới cảm thấy thánh thượng hiện này dường như đã mất đi sự kiềm chế. Không ai lại có thể khống chế ngăn cản sự bạo ngược của hần!

Thịnh Lãm đế là một vị hoàng đế trời sinh, người người đều nói Đại Á hoàng triều dưới sự dìu dắt của hần đang tiến vào thời thế hưng thịnh trước nay chưa từng có, tài cán của hần, sách lược của hần, lãnh huyết của hần, vô tình của hần, công chính của hần, đều là điều kiện tốt nhất để trở thành một vị hoàng đế giỏi nhất.

Thế nhưng, hoàng đế như vậy cũng làm cho họ sợ, sợ vô tình của hần, sợ lãnh huyết của hần. Từ từ, có người bắt đầu hồi tưởng lại những ngày còn Đường đại nhân phụ tá bên cạnh hoàng thượng, khi đó, hàong thượng chỉ ít còn làm việc có tình người.

Năm thứ tư Thịnh Lãm, tháng tư.

Đại Á hoàng triều trong nước đã nhìn không ra vết tích của khói lửa chiến tranh bốn năm trước, trải qua ba năm khôi phục, lão bách tính năm đó cầm dao khởi nghĩa hiện giờ đều đã có thể cười ha ha làm ruộng, cày ruộng, mặc dù không giàu, nhưng cũng sống an bình không thiếu ăn thiếu mặc.

Trong nước ngoại trừ nông nghiệp, công nghiệp cùng thương nghiệp cũng phát triển mạnh mẽ, học tử xuất môn du ngoạn thiên hạ càng ngày càng nhiều, đủ loại nhân tài tuôn về kinh thành. Quan viên hàng năm thi khảo tố chất từ từ nâng cao. Bởi vì hiện nay hoàng đế không thiên văn, cũng không coi trọng võ, văn võ cùng sử dụng, làm cho quốc gia có thể dựa theo một phương hướng phát triển ổn định, người có tài năng học vẫn có thể dốc hết sở học của mình.

Sự phát triển như vậy hoàn toàn ngoài dự đoán của mọi người, bọn họ không ngờ tới sau khi Đường Trì chết đi, dĩ nhiên lại sinh ra hiệu quả ngược, hoàng đế không chỉ không có càng thêm thân cận hậu cung, trái lại rời xa. Chặt đứt một cánh tay của hoàng thượng, không chỉ không có làm hần yếu đi, ngược lại còn chọc đến hung tính của hần, làm việc càng ngày càng không lưu tình.

Ban đêm, Thịnh Lãm đế vội vàng hoàn thành quốc sự đi một mình trên con đường nhỏ vắng vẻ trong cung. Phía sau không mang theo một thị vệ nào.

Đi vào Úc Vinh cung mà nửa năm nay hần hầu như mỗi ngày đều tới, đi thẳng hướng về phía giữa hoa viên. Nơi đó, còn một mộ phần hình tròn giống như hoàng lăng độc nhất vô nhị, chỉ là kích thước có phần thu nhỏ lại.

Đẩy ra cửa ngăm, đi vào trong mộ thất, sau khi thấy quan tài bằng đá đặt ở chính giữa, Thoán ngừng bước chân. Nơi đó, an táng Đường Trì của hần.

Lúc mới đầu, hần dùng quan tài thủy tinh để Đường Trì ngủ ở trong đó, đặt vào đó bảo châu chống phân hủy, lại nhờ thái y Phong Thập giúp Đường Trì xử lý phương pháp chống phân hủy tốt nhất, lại không cho thái y động vào thân thể, Phong Thập không thể làm gì khác hơn là dùng được thảo đặt bên trong quan tài.

Thế nhưng, dần dần, thân thể Đường Trì xuất hiện những vết tím đỏ, như là muốn thối rửa.

Thoán không biết nguyên nhân, gọi Phong thái y tới, lúc Phong Thập biết được hoàng thượng dĩ nhiên mỗi đêm đều ngủ ở chỗ nào, biết hần buổi tối làm cái gì, thở dài ba tiếng, nói: Hoàng thượng mỗi ngày đều đem thân thể của Đường Trì tiếp nhận dương khí, dẫn đến âm khí bảo hộ thân thể không bị thối rửa tổn hại, cho dù có bảo châu chống phân hủy cũng sẽ không có công dụng, không đầy bảy ngày, thi thể Đường Trì nhất định sẽ hóa thành một vũng nước.

Thịnh Lãm đế không muốn mở mắt trừng trừng nhìn Đường Trì thối rửa nên không thể làm gì khác hơn là đem quan tài thủy tinh đổi thành quan tài bằng cẩm thạch, cũng đem phong kín. Mặc dù không thể mỗi đêm ngủ ở chỗ này, nhưng mỗi ngày trước khi ngủ sẽ đến xem y. Cùng y trò chuyện, nói về hoài bão của chính mình, chuyện gì muốn làm, cùng với đủ loại kế hoạch.

Mỗi đêm, mỗi đêm, buồn chán nói một mình, cô đơn đối mặt với quan tài đá lạnh lẽo, tưởng niệm đến thân thể ấm áp không thể sờ nữa, khát vọng nhìn thấy Đường Trì càng ngày càng mãnh liệt, ham muốn ôm Đường Trì càng ngày càng mạnh mẽ.

“Trì, trầm rất nhớ ngươi... Tỉnh dậy đi, tỉnh dậy ở bên cạnh trầm, cùng trầm nói, để trầm sờ sờ ngươi...” Nam nhân ghé lên trên quan tài đá, không để ý đến sự lạnh lẽo, vuốt ve.

“Trì, cầu người, tỉnh dậy đi, chỉ cần người tỉnh dậy, trăm cái gì cũng có thể tha thứ cho người... Cho dù người thực sự lừa dối trăm, cho dù người thực sự mang theo mục đích khác đến bên cạnh trăm, trăm cũng sẽ không quan tâm...” Tin tưởng trăm, trăm nhất định sẽ yêu thương người thật tốt...

“Trì, bọn họ đều sợ trăm, bọn họ chỉ xem trăm như hoàng thượng, không ai giống như người quan tâm trăm như vậy, không ai giống như người thực lòng thực dạ đối tốt với trăm, bọn họ đều muốn thứ gì đó trên người trăm, ngồi ở trên triều đình, nhìn nghe a dua nịnh hót, người lừa ta gạt, tranh đấu gay gắt, nơi nơi đều là hàn ý băng lãnh.”

“Không ai có đôi mắt ấm áp giống như người, không ai có bàn tay có thể an ủi trăm như người, bọn họ đều cho rằng trăm rất mạnh, không ai giống như người sẽ cười nói với trăm: Một mỗi, thì cho người dựa vào trong ngực ta. Không ai có mùi mùi hương thơm ngát dễ chịu giống như người, có thể làm trăm yên bình...”

“Trì... Trăm muốn ôm người...” Không biết đã là lần thứ mấy, nam nhân khát vọng nỉ non nói ra tiếng lòng, lẳng lặng khép lại hai mắt, nằm úp lên trên quan tài đá bất động.

Đi ra khỏi Úc Vinh cung, nhĩ thần nam nhân liền thay đổi. Bầu không khí xung quanh đều từ từ chuyển lạnh, khí thế trở nên cường ngạnh, trong nháy mắt biến trở về đương kim thiên tử ngạo mạn nhìn thiên hạ Thịnh Lãm đế.

“Hoàng thượng, hoàng thượng, nô tài khấu kiến hoàng thượng!” Tân thủ lĩnh thái giám Ngô Xương Bảo nhìn thấy hoàng đế liền nhanh chóng quỳ xuống.

“Khởi bẩm hoàng thượng, qua một thành nữa là đến thọ thần của thái hậu thiên tuế, thái hậu thấy hoàng thượng đến này chưa có bất kỳ an bài nào cho tiệc chúc thọ, đặc biệt sai nô tài đến đây. Nếu như hoàng thượng không muốn tổ chức lớn, thái hậu thiên tuế ý chỉ, vào thọ thần sẽ tổ chức ở điện Thái Hòa, ở cung Đồng Khánh, còn thỉnh hoàng thượng bớt chút thời gian giá lâm. Không biết hoàng thượng thánh ý như thế nào?”

Thịnh Lãm đế nhíu mày, thiếu chút nữa đã quên thọ thần của nữ nhân này, cũng không thể để cho bà có cơ hội quở trách, bà muốn làm gì thì để bà làm. Phất phất tay, “Trở về báo với thái hậu, nói trăm vào ngày hôm đó nhất định sẽ đến mừng thọ, về phần an bài tiệc chúc thọ. hãy để thái giám quản sự phụ trách an bài, không nên quá mức phô trương, thêm nữa, công việc kỹ càng nghe theo ý chỉ thái hậu, không cần hỏi lại trăm.”

“Vâng, nô tài tuân chỉ.” Ngô Xương Bảo lui đi, trở về hậu cung truyền lời.

Quyển hạ

## 29. Chương 29

Bên tai mơ hồ truyền đến tiếng kêu quen thuộc, là ai... Sư phụ? Sư phụ!

Đường Trì mở hai mắt.

“Hài tử, người rốt cuộc đã tỉnh lại. Sư phụ rất lo lắng... Tỉnh lại là tốt, tỉnh lại là tốt, hài tử ngốc...” Một bàn tay xương xương ấm áp vuốt đỉnh đầu của hắn, vuốt ve yêu thương.

Đầu đầy hỗn loạn, cảm giác hơi lung lay, đây là đâu? Ta...không chết? Làm sao ta ra khỏi cung? Sư phụ lại còn ở nơi này? Người kia đâu...Nghĩ vẫn đầy bụng mà không biết nên hỏi từ đâu.

Ánh mắt suy yếu nhìn nhìn về phía lão già ngồi trước mặt.

“Không cần nghĩ nhiều, người vừa tỉnh lại, được hiệu còn chưa hết, tạm thời không cần phí sức. Người muốn biết, lúc sau sư phụ sẽ từ từ kể cho người nghe. Ngoan, uống hết thuốc đi.” Lão già gầy gò vẻ mặt hiền từ, ánh mắt bi thương nhìn nam tử thuần hậu, bưng chén thuốc đưa đến miệng của hắn.

Nước thuốc nuốt không thuận, theo khóe miệng chạy xuống. Lấy khăn lau cho hắn, đôi mắt lão già có chút đỏ đỏ.

“Hài tử ngốc... Hài tử ngốc...”

Đường Trì uống thuốc xong cảm thấy buồn ngủ, mang theo nghi vấn rơi sâu vào trong giấc ngủ.

Thuốc do tự tay Tôn Dự Phác được giang hồ xưng thần y thần quỷ , thân thể của Đường Trì dần tốt hơn. Nửa tháng sau, đã có thể tự đứng lên xử lý chuyện của bản thân. Bởi vì được tính ảnh hưởng nên tạm thời không thể phát ra tiếng, từng vì ngủ hai mươi ngày mà làm cho phần tổn thương cũng chậm khôi phục lại.

Ngày hôm đó, lúc sư phụ vừa bưng thuốc vào, Đường Trì đã chập vạt ngồi dậy, trên mặt pha vẻ bất an cùng xấu hổ.

“Sư... phụ...”

“Đã có thể tự ngồi dậy rồi sao? Ân, không tồi! Ha ha, xem ra vẫn là tuổi trẻ tốt, khôi phục còn nhanh hơn sư phụ tưởng. Đây, uống thuốc ngay đi. Tối hôm nay ngươi được phép ăn chút đồ cứng. Yết hầu vừa khép, không được sử dụng quá độ, sư phụ biết ngươi có nhiều điều muốn hỏi, đợi ngươi uống hết thuốc, sư phụ sẽ kể từng cái từng cái cho ngươi nghe.” Tôn Dự Phác kéo một cái ghế đến bên giường ngồi xuống.

Ngón tay xoắn cổ, Đường Trì ừ ừ hỏi han: “Sư phụ... hôm đó... đã... xảy ra chuyện gì?”

Tôn Dự Phác biết hẳn muốn hỏi cái gì, áp trụ tay hẳn, không cho hẳn tra tấn mình nữa, “Ngày chín tháng giêng năm bốn Trịnh Lãm. Ngày hai tháng mười một năm trước ngươi nhắm mắt, ngày chín tháng mười một tiểu hoàng đế đem ngươi mai táng ở Úc Vinh Cung, ngày mười chín tháng mười một sư bá ngươi đem ngươi ra khỏi cung, hôm sau, sư phụ dùng được cho ngươi tỉnh lại, sau đó lập tức đưa ngươi hạ nam Trường Giang.”

“Hai ngày nữa chính là tết Nguyên Tiêu, sư bá ngươi sẽ tới đây, đến lúc đó cả nhà ba người chúng ta sẽ rất náo nhiệt.”

Đường Trì ngẩng đầu, trong mắt chứa chất xấu hổ cùng lúng túng, “Sư... phụ, ngài biết... biết rồi sao?”

Tôn Dự Phác thở dài, ánh mắt không đành lòng nhìn hẳn, “Đều là nghiệt a! Ngươi đó, làm sao lại làm nên chuyện hồ đồ như vậy, ngươi biết rõ hẳn là người thân... Ai! Nghiệt a! Việc này không cần suy nghĩ nữa, ngươi đã chết một lần, chuyện trước kia đơn giản là ngươi đã trải qua, không cần nhắc lại nữa.”

Bưng chén thuốc, cầm thìa được, từng muống từng muống đưa tới bên miệng của đồ nhi, suốt đời lão già Tôn, trên giang hồ xưng thần y Tôn Dự Phác của thần quỷ thủ, đem chuyện Đường Trì làm sao ra khỏi cung kể lại.

“Ngươi giả điên nhiễm bệnh, khiến sư bá ngươi biết được ngươi bị giam trong tấm cung của hoàng đế, cũng khiến hẳn tìm kiếm được thảo có thể tự nhiên tử vong, để tránh hoàng đế đối với cái chết của ngươi khả nghi liên lụy người khác. Sư bá ngươi ngoài miệng đáp ứng, nói muốn giúp ngươi thoát ly khổ ải, trong lòng nào có thể để ngươi ra đi như vậy!”

“Ngươi đó, ngươi không nghĩ cho mình, cũng phải vì lão già sư phụ ta đây mà nghĩ, nếu ngươi... có chuyện gì không hay xảy ra, ta làm sao có thể bỏ qua cho tên tiểu hoàng đế! Cho dù hẳn là... của ngươi.” Thần y cô tịch toát vẻ ôn nhu.

“Sư phụ... Đồ nhi không mặt mũi... gặp ngài. Ta... ta...” Ta cùng đệ đệ của mình ngủ với nhau a! Sư bá không biết quan hệ huynh đệ giữa ta cùng hoàng đế, cho nên ngài mới thông cảm ta, nếu ngài biết a, ngài có...

“Không cần nói, không cần làm phiền muộn tình thần! Bây giờ ngươi tối kỵ phí sức, được thảo kia được tính quá mãnh liệt, sư phụ ngươi cũng lần đầu sử dụng, đối với được tính vẫn chưa nắm hết, không cần tìm nhiều phiền toái cho sư phụ ngươi nữa! Ngươi là cái trứng nhỏ xảo quyệt!”

“Người khác đều bị lừa bởi vẻ ngoài của ngươi, nghĩ ngươi thành thật, hừ hừ, chỉ có lão già sư phụ ngươi mới biết được, ngươi tìm phiền toái gây sự cho người ta cỡ nào! Được rồi được rồi, muốn khóc cũng phải đợi sư phụ chữa khỏi cho ngươi đã!” Lão già làm bộ giận dữ.

“Sư... Phụ...” Mũi Đường Trì ê ẩm, miệng mếu, nước mắt rơi xuống.

“Ngươi a! Đồ ma nhân! Nói ngươi khóc là ngươi khóc thật lên sao!” Nắm lấy tay áo, lau lau cho đồ nhi, mắt già của Tôn Dự Phác cũng phấp phấp.

“Sau này, sư bá người kiếm tất cả y thư, muốn tìm được vật giả chết có thể tự nhiên rơi vào trạng thái tử vong, kết quả ở trong được thư người đưa cho hấn tìm được một vị thuốc, nhưng không biết được tính có chính xác hay không, sư bá người nhờ người tìm được ta.”

“Sau khi ta xác định được tính, cũng tìm được được chuyển cho sư bá người, sư bá người sợ bị tiểu hoàng đế phát hiện, liền đem được vật giấu vào trong phòng lúc đầu người ở, thông báo cho người biết ý tưởng bỏ trốn.”

“Ai, cùng vì người giả điên, hoàng đế mới thả lỏng cảnh giác với người, cho nên mới có cơ hội từ tẩm cung hoàng đế chạy tới nhà lúc đầu người ở để lấy thuốc, người cho rằng ăn chính là độc được, lại không nghĩ rằng đây là sư phụ cùng sư bá người...”

“Hấn... không nghĩ ngờ sao...” Thanh âm đứt quãng, hấn đã ngủ quá dài, thân thể hiển nhiên hao tổn không ít.

Nét mặt già nua của Tôn Dự Phác bỗng nhiên đỏ lên, vẻ mặt tức giận, “Sư bá người tìm lý do nói người hao tổn tinh thần thương tâm cứ thế mà mệnh mất hồn tiêu, muốn sớm hạ táng người, nhưng không biết tên hỗn đần tiểu hoàng đế kia nghĩ thế nào, người đã chết cũng không cho chôn, đem người dùng quan tài thạch anh, cho người ngâm bảo châu chống hủy, nhưng... nhưng... vẫn rất hỗn trướng!”

“Sư bá người sợ thời gian lâu quá, không kịp đem người cứu về, đành phải ở trong quan tài của người cho một ít thảo dược thổi rửa, nói cho hấn biết, cứ như vậy, trong vòng bảy ngày người nhất định sẽ thành bãi xác thối, tiểu hỗn đần kia mới đem người bỏ vào quan tài đá.”

“Lúc sau sư bá người tìm được hài tử Trương gia cầu hấn hỗ trợ, hài tử Trương gia kia cũng nghĩa khí, mạo hiểm liều chết, mượn thân phận hấn là thủ lĩnh cấm vệ quân, đem người lên chuyển ra cung.”

“Sư phụ người liền ở ngoài cung đón người, màn đêm buông xuống liền ngồi thuyền hạ nam Trường Giang. Chuyện cho tới bây giờ, cũng chưa xuất hiện nguy hiểm, tiểu hoàng đế kia sau này đại khái cũng sẽ không mở quan tài của người, cho dù có mở, nhìn thấy dấu vết bãi nước thi thể, nhất định nghĩ người đã...”

Nhắm mắt, Đường Trì cong khóe miệng. Như vậy, với y mà nói, người tên Đường Trì đã chết. Vĩnh viễn biến mất trong cuộc sống của y, vĩnh viễn sẽ không mang lại cho y phức tạp, vĩnh viễn sẽ không ô nhiễm y...

Như vậy thật tốt, như vậy thật tốt, chỉ cần Đường Trì chết rồi thì tốt...

Đường Trì dơ bản, sợ hãi, hèn mọn, đáng thương, ngay cả tôn nghiêm cũng không có rốt cục đã chết. Ta không phải đã được giải thoát sao?

Đôi tay già nua tìm kiếm đôi mắt của hấn, lau khô khóe mắt ẩm ướt của hấn, nhẹ nhàng vỗ về hấn, giống như trước kia, dỗ hấn, “Ngoan nào, ngủ một giấc thật tốt, tỉnh lại cái gì cũng sẽ quên hết, không ai có thể tổn thương người nữa, không ai có thể khi dễ đồ nhi ngoan của ta... Sư phụ sẽ chăm sóc người. Sư phụ sẽ bảo vệ người, ngoan, ngủ đi...”

Đứa gốc, rốt cuộc người chịu bao nhiêu khổ, bao nhiêu tội! Vết thương trên người của người, nỗi đau trong lòng người, tội ác người đeo trên lưng đến khi nào mới biến mất? Năm đó, có lẽ ta không nên đồng ý để người đi vào cung đình hắc ám kia, hài tử như người tại sao có thể...

A! Tôn Dự Phác như đột nhiên nhớ ta cái gì đó.

Phong thư kia! Lão ma đầu trước khi qua đời từng phó thác cho y, nói nếu Đường Trì sau này lớn lên muốn về tìm nhị hoàng tử, thì đem phong thư kia giao cho hấn. Nhưng bởi vì lão ma đầu qua đời đã lâu, Đường Trì cũng thế với lão ma đầu sẽ không về nữa, chính mình nhất thời sơ sẩy lại quên việc này.

Có lẽ, hiện tại nên đem phong thư kia giao cho hấn...

Khi Đường Trì uống thuốc, chậm rãi nhắm mắt lại, hấn biết lần này hấn tỉnh lại, sẽ thấy không còn là Đường Trì yêu đến đau khổ kia nữa.

Tình yêu của hấn dành cho người nọ, tôn nghiêm cũng đặt ở dưới chân người nọ, cuối cùng mạng cũng cho người nọ, hiện tại mạng của hấn là sư bá cùng sư phụ cho hấn, vì bọn họ, hấn sẽ sống thật tốt, dùng quãng đời còn lại hiếu kính hai người.

Nếu quên không được, không sợ chỉ là nhớ hồi ức. Làm cho hết thấy bỏ vào trong hồi ức...

Kể rằng hồn Đường Trì cách hoàng cung, Thịnh Lãm Đế cường chế thống khổ, lúc thiện hạ phương định, lại truyền ra tin tức các nước chung quanh rục rịch.

Ngày bảy tháng tư, lâm triều.

Trần Sâm thượng tấu: Tây Lưu quốc mật thư Nam Hi, muốn liên hợp lực lượng tranh giành mỏ vàng lớn nhất Đại Á ta, thậm chí có ý tranh đoạt quốc thổ.

Quần thần nghe thấy đều kinh sợ, nhất thời nghị luận ồn ào. Có người chủ trương án binh bất động xem thời cuộc, có người chủ trương lập tức thống kích Tây Lưu, để cảnh cáo nước hãn, gây quốc uy ta.

“Tây Lưu tự cao tự đại, từ tám năm trước đã không đem Đại Á để trong mắt, tiên hoàng nhân từ không óc áp dụng hành động báo phục, nhưng bây giờ bọn họ chẳng những không để ý đến hiệp ước trước đây, thậm chí có ý muốn tranh đoạt quốc thổ ta, hành vi như thế là muốn nhả mà nhả không được, nếu không thống kích mà bỏ mặc không hỏi, sau đó, Đại Á ta nói không chừng sẽ thành bữa cơm cho các nước chung quanh!”

“Bệ hạ, thần khẩn cầu bệ hạ hạ thánh chỉ, cho Tây Lưu biết thế nào là lợi hại! Tránh để cho nước khác coi thường Đại Á a.” Trần Sâm bước ra hàng thượng tấu.

“Khoan đã! Bệ hạ, chiến sự này không thể dễ dàng nổi dậy, bây giờ triều phương ta ổn định chưa lâu, nếu gây chiến lúc này, hậu quả của nó...thật không chịu nổi a.”

“Đồ đại nhân, ngài quá lo. Trận này phải đánh, nếu lúc này mà làm rùa đen rút đầu, các bách tính nước khác làm sao nghĩ đến uy nghiêm triều đình? Thần đề nghị điều binh cho Lý tướng quân thủ biên giới phía tây, mà còn chống đỡ phía xâm lược trước đây vì từ tấn công nên quốc.” Hình bộ thượng thư Thường Vạn Chính thượng tấu.

“Nhưng...”

Thịnh Lãm Đế ngồi thẳng phía trên, âm thầm quan sát thần thái mọi người, hơn nữa chú ý đến Chu Sĩ Phú, thấy thời cơ từng bước hoàn thiện, ho nhẹ một tiếng: “Các vị ái khanh.”

Chúng thần im miệng cúi đầu cung kính nghe.

“Như lời các ái khanh nói, trận này không thể không đánh. Chẳng những muốn đánh mà còn phải đánh thật đẹp! Giết gà dọa khỉ. Trận này không thể thua, nếu không hậu quả không cần quả nhân nói đến! Trần Sâm người phụ trách điều hành quân bị, phái ngựa truyền thư mệnh cho Lý tướng quân chuẩn bị công phòng thật tốt, gia tăng thao luyện binh mã.”

“Thần tuân chỉ. Bệ hạ, thần xin thỉnh tấu.”

Tạm dừng một chút, thấy tất cả ánh mắt chúng thần đổ dồn về phía y, lúc này mới nói tiếp: “Thần cho rằng trận chiến này quan trọng vô cùng, vì giương cao quốc uy triều ta, thần khẩn cầu bệ hạ ngự giá thân chinh!” Trần Sâm đổ dầu vào lửa.

“Cái gì! Không được! Bệ hạ thân thể ngàn vàng sao có thể dễ dàng mạo hiểm! Ngự giá thân chinh này trăm triệu lần không được.” Đỗ Uyên khẩn trương.

“Vì sao không được? Nghĩ đến thiên tử ta bốn năm trước ngự giá thân chinh uy phong cỡ nào, khiến phản tặc nghe tin đã sợ mất mật...”

“Nhưng bây giờ quốc sự bận rộn, thiên hạ vừa ổn định, nếu bệ hạ xuất chinh lúc này, một khi...”

“Thần cũng cho rằng ngự giá thân chinh... không thỏa đáng...”

“Thần cũng cho rằng kinh đô không thể không có chúa, huống hồ bệ hạ chưa có con...”

“Cụu thần cho rằng ngự giá thân chinh sẽ có uy triều ta, mà lại chấn động quân tâm.” Chu Sĩ Phú trong đầu thay đổi nháy mắt, thầm nghĩ thời không đợi người, lúc này không động thì đợi khi nào! Một khi tiểu hoàng đế rời kinh, trong kinh không thể sắp đặt người của y, nếu muốn Chu gia phồn thịnh, nếu không làm thì thôi mà khi đã làm thì phải làm tới cùng! Lập tức bước về phía trước, cúi người thượng tấu.

Vừa nghe thừa tướng thượng tấu, một số thân tín Chu gia lập tức phụ họa. Nhất thời, trong điện Đỗ Uyên, Chu Sĩ Phú cầm đầu chia thành hai phái tranh cãi, còn Trần Sâm thỉnh thoảng thêm mắm thêm muối.

“Được rồi được rồi, không cần tranh cãi! Việc này trăm đã định. Thừa tướng nói không sai, trăm ngự giá thân chinh chẳng những biểu lộ uy hùng triều ta, mà còn phần chấn quân tâm, Tây Lưu nhỏ kia nào có thể sợ! Truyền chỉ xuống, lập tức chuẩn bị ba mươi vạn quân trăm sẽ suất lĩnh, đến ngự giá thân chinh!”

Lời Thịnh Lãm Đế vừa ra khỏi miệng, Chu Sĩ Phú trong lòng lập tức đắc ý vô cùng. Dù sao tiểu hoàng đế này tuổi còn nhỏ, chỉ muốn ra oai tỏ anh hùng, hoàn toàn không lo lắng an nguy quốc gia. Hừ! Đi đi, đi càng xa càng tốt, chờ khi người trở về... Ha ha ha!

“Bệ hạ! Xin hãy nghĩ lại!” Đỗ Uyên bước lên khẩn cầu.

“Trăm đã định, người nói cũng vô dụng!” Hoàng Phủ Thoán bày vẻ bảo thủ.

Đỗ Uyên thở dài một tiếng không dám nói nữa.

Đội hộ bộ thượng thư Du Phi báo cáo toàn bộ số liệu kinh tế hậu bị giảm bớt một nửa, các đại thần lo lắng càng thêm lo lắng, người đắc ý thì lại càng đắc ý, cho rằng cơ hội thành công đã sắp đến!

Hết thấy lưu trình bất tri bất giác đã được Thịnh Lãm Đế an bài, ý hướng phương bố trí chậm rãi bước vào. Trừ một số người, ai cũng không biết Thoán dám vào lúc này đặt một cái bẫy ô lòng thiên đại, chỉ vì mê hoặc chút ánh mắt có tâm nhân.

Trải qua một tháng vội vàng chuẩn bị, đầu tháng năm, Thịnh Lãm Đế mang theo đại quân từ từ rời kinh thành đi về phía tây.

Khi hoàng đế rời không lâu, phủ thừa tướng đã có động. Quân của Dương Hiến đột nhiên lại xuất hiện, mà lại ở bên trong kinh thành.

Ba ngày sau, Thục phi trong cung truyền ra là mang thai. Long thai rốt cuộc lại hiện.

Năm ngày sau, phủ doãn kinh đô bị cáo chế, quân quyền trong kinh rơi vào tay thừa tướng.

Bảy ngày sau, quân của Dương Hiến tấn công hoàng cung, bị thừa tướng phái binh tiêu diệt. Khi Dương Hiến chết, hô to: Chu Sĩ Phú người giỏi! Dương Hiến ta chết cũng không tha cho người!

Trong kinh đại loạn. Chúng thần như rắn mất đầu, chỉ có Chu Sĩ Phú như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Mười ngày sau, Chu Sĩ Phú tiến vào chiếm giữ hoàng cung, lấy danh: Bảo hộ thiên tử tương lai, hiện nay trong kinh vô chúa, Chu thị tạm thay mặt triều chính.

Còn Thịnh Lãm Đế trong truyền thuyết kia mang binh đánh biên giới phía tây, nhưng lại ở trong lều phát phơ cách kinh thành không xa, bình tĩnh nhìn kinh thành biến cố.

“Hoàng thượng, ngài đang đợi gì?” Nguyên Khiêm Thành thủ bên cạnh người Thoán tò mò hỏi.

Nhắc chén trà trên bàn, Thịnh Lãm đế cười: “Không vội. Trước hết để cho Chu, Dương hai người chó cắn chó, với tính tình của Chu Sĩ Phú, hẳn tuyệt đối không lưu Dương Hiến, lợi dụng xong sẽ một cước đá văng.”

“Nhưng, trong kinh truyền ra Thục phi nương nương có mang long chủng, nếu có vạn nhất sao sinh được.”

Thịnh Lãm đế nghe vậy cười ha ha. “Long Chủng? Thục phi? Nếu là Đường Trì, nói không chừng trăm có thể tin vài phần. Ha ha ha!”

Trì nếu đầu thai chuyển thế, có thể biến thành nữ tử không? Thoáng ảo tưởng nói. Nghĩ đến bộ dạng Đường Trì trong bị dạng la sam váy lót, không khỏi khoái trá cười to.

Phó thủ lĩnh đô úy kỵ binh dũng mãnh Trương Lương Thủ cùng Nguyên Khiêm Thành nghe hai chữ “Đường Trì”, không hẹn mà gặp sắc mặt biến đổi. Nguyên Khiêm Thành cúi đầu, đợi hần ngừng đầu lên, thì sắc mặt đã trở nên bình tĩnh.

“Trương đại nhân, trời đã tối, hôm nay người nghỉ trước đi. Đến canh ba, người đến thay ta.” Nguyên Khiêm Thành nhỏ giọng nói với Trương Lương Thủ.

Nhìn sắc trời, Trương Lương Thủ cũng không nhún nhường, dù sao ai canh nửa đêm đều như nhau. Lúc này cáo tử rời đi.

Yên lặng quan sát đương kim thiên tử dựa bàn đọc binh thư, chừng sau một chén trà nhỏ, Nguyên Khiêm Thành bỗng nhiên mở miệng nói: “Bệ hạ, người thật sự cho rằng, lúc trước hung thủ hại Trân quý phi là Đường Trì sao?”

“Có ý gì?” Thịnh Lãm đế ngẩng đầu. Không rõ hắn muốn cái gì mà lại đột nhiên nhắc lại việc này.

“Có lẽ thần biết hung thủ thật sự là ai.” Nguyên Khiêm Thành bình tĩnh nói.

“Người nói gì! Lặp lại lần nữa!” Thịnh Lãm đế nhíu mắt.

“Thần nói...” Nguyên Khiêm Thành từng bước đến gần, cúi đầu, như muốn nói thầm.

Thịnh Lãm đế vậy tay, để hắn đi tới gần nói chuyện.

Nguyên Khiêm Thành tới gần bên cạnh người Thoán, cúi người, bàn tay lục trong tay áo, “Theo thần biết, Đường đại nhân bị oan. Ngày ấy, hắn vẫn đợi ở hiệu thuốc làm sao cũng không đi. Đây là thần tận mắt nhìn thấy. Kỳ thật...”

“Kỳ thật gì!”

“...Trên người Đường Trì có mùi thơm ngát độc đáo, rất dễ chịu. Bệ hạ, ngài cũng thích sao?” Bàn tay vừa lật, ánh đao chợt lóe, chủy thủ hướng thẳng tim Thịnh Lãm đế!

Ngài cũng... Chẳng lẽ! Ý nghĩ chợt lóe lên, Thịnh Lãm đế giậm chân, mượn lực, ngay cả ghế cũng trượt qua bên trái, cái trượt đồng thời, một chưởng xuất ra.

Chủy thủ xẹt qua tay trái của Thịnh Lãm đế, để lại một đường máu. Đồng thời, chưởng lực của Thịnh Lãm đế đánh ra cũng trúng ngực của Nguyên Khiêm Thành.

Nguyên Khiêm Thành lui ba bước, nén máu tươi.

Không để cho công phu Nguyên Khiêm Thành nghỉ ngơi, Thịnh Lãm đế phát thêm chưởng nữa.

Nguyên Khiêm Thành đã bị thương nặng không kịp chống đỡ, một chưởng bị đánh trúng. Máu tươi rớt cuộc cũng phun ra. Vừa định rút kiếm, thì một thanh kiếm sắc bén đã ngay cổ họng của hắn.

Nguyên Khiêm Thành ngậm máu mà cười. Lúc trước hắn đã biết cơ hội thành công cực thấp, bất luận thế nào hắn cũng phải chết thì không thể nghi ngờ gì nữa!

“Người là tử sĩ của ai. Chu Sĩ Phú?”

“Đã biết thì cần gì phải hỏi.”

“Kế hoạch của hắn là gì? Giết trẫm, hay ép thiên tử lấy lệnh chư hầu? Mượn danh thai rỗng của Thục phi?” Thoán tổng hợp tin đồn hiện tại trong kinh thành, đoán bảy bảy tám tám.

“Ngài nói không sai. Vốn nghĩ trên chiến trường ám sát ngài, tạo thành giả tạo chết trận. Không ngờ ngày càng đánh càng cao. Nếu để ngày bây giờ trở về kinh, Chu gia nhất định xong đời. Làm sao ngài biết Chu gia nhất định sẽ hành động?” Nguyên Khiêm Thành như không cần sống chết, trên mặt cũng không lo lắng, càng không có ý chữa thương.

“Cho dù bây giờ hắn không động, khi trên chiến trường, chỉ cần người vừa ra tay, trẫm vẫn sẽ biết.”

“Hóa ra ngài sẽ ngự giá thân chinh?”

Thoán không trả lời, hỏi ngược lại: “Vừa rồi người nói Đường Trì không phải hung thủ là có ý gì?” So với người ám sát hắn, hắn càng để ý đến điều này hơn.

Lau máu ở khóe miệng, Nguyên Khiêm Thành cười đến kỳ lạ, “Người như vậy, ta lại để cho hắn đeo nổi oan. Nửa năm nay, chỉ cần là khi ta nhắm mắt lại, có thể thấy hắn vẫn nhìn ta.”

“Nổi oan... Người cường bạo Trân phi, giết chết con của trẫm là người?” Tay của Thoán run lên một chút.

Nguyên Khiêm Thành vẫn nhìn đương kim thiên tử, trong mắt đã nói cho hắn biết đáp án.

Thanh kiếm lệch quỹ đạo, từ từ rơi xuống.

Thoán ngơ nhác, hắn của lúc này, thông môn đại lộ, cho dù là một đứa trẻ cũng có thể dễ dàng đâm hắn một dao trí mạng!

Nguyên Khiêm Thành cũng không mượn cơ này mà công kích lần hai hay chạy trốn. Hắn chỉ bình tĩnh nhìn nam nhân trước mặt, biết đáp án của mình đã làm cho bạo chúa đệ nhất thiên hạ lòng đang chảy máu! Nếu như hắn nói với người, nói chuyện thật này.

Sau một lúc, “Tại sao phải làm như thế?” Vì sao muốn dùng ngữ khí này nhắc tới Đường Tri!

“Nói cho trăm biết vì sao. Nguyên Khiêm Thành! Trăm đối đãi với người không tệ.” Tay trái không khống chế được mà run rẩy, nhắc nhở kẻ địch ở trước mặt, Thoán lặng lẽ đem tay tái giấu trong tay áo. Lập tức thu mềm lòng, nén tức giận lạnh giọng gặng hỏi, hắn phải biết tất cả sự tình từ đầu đến cuối.

“Vì... hai người.” Nguyên Khiêm Thành ngẩng đầu, nhìn thẳng đương kim thiên tử, thật lâu.

“Nói rõ!”

“Lan Độ công chúa, Hiền phi của nàng. Nàng là cô gái tốt, ngài cũng không biết quý trọng. Có lẽ ngài không biết, thần từng ba lần đến nhà, thỉnh cầu Lan Độ quận vương gả công chúa Lan Độ cho thần. Mất thấy lúc quận vương cảm động, ngài lại đem Lan Độ công chúa vào cung.”

“Nếu ngài có thể đối với nàng tốt, làm cho nàng hạnh phúc, thần cũng chỉ sẽ ở bên chúc phúc, tuyệt không ô mận ý. Nhưng, ngài không có.” Nguyên Khiêm Thành xót xa trong lòng.

“Vì nữ nhân? Đây là nguyên nhân người phản bội trăm? Cường bạo phi tử của trăm, giết chết con của trăm thì không nói, vì sao còn muốn cố ý hãm hại Đường Tri người như thân hữu?” Người làm cho cho trăm mất gì, người cũng biết!

“Đây là nguyên nhân thứ hai.” Nguyên Khiêm Thành đột nhiên trầm mặc.

Lúc hắn ngẩng đầu lên, trong mắt toát ra nhu tình, “Hắn... là một người rất tốt. Rất ôn nhu rất thận trọng, luôn nghĩ cho người khác. Thần rõ ràng lớn hơn hắn, nhưng vẫn bị hắn chiếu cố. Ngày cùng hắn làm việc với nhau, thần luôn rất khoái trá rất vui vẻ. Khi thần nghe lời đồn đãi kia, căn bản không tin được! Thậm chí không dám đối mặt chất vấn hắn.”

“Một ngày rồi một ngày, thần thấy ngày đó dần chìm xuống, tim rất đau! Ngày ấy... Khi ngài trước mặt nhiều người như vậy, khi trước mặt thuộc hạ của hắn, đem hắn kéo vào phòng thuốc... Khi đó, thần đã muốn giết ngài.”

Vậy người vì sao không đến giết trăm, lại muốn hãm hại hắn? Đường Tri! Lúc trước người... vì sao không biện giải?

“Không biết khi nào, ta đối với hắn có tình cảm như vậy. Nhưng, trong mắt của hắn chỉ có người. Hắn nói chỉ cần người tin hắn, hắn nguyện ý trả giá tất cả.”

“Hắn thật ngốc phải không? Người căn bản không tin hắn! Nhưng cho dù người tra tấn hắn thành như vậy, hắn cũng không lựa chọn rời khỏi người. Cho nên ta nghĩ, có lẽ để hắn rời khỏi người cách tốt nhất là để người động thủ.”

“Ta muốn cho hắn biết, hoàng đế chí tử của hắn cũng sẽ không tin hắn! Lúc này, vừa lúc Chu thừa tướng tìm gặp ta, vì thế kế hoạch từng chút từng chút triển khai, cuối cùng chủ ý hãm hại Đường Tri vẫn là của ta.”

“Nếu người thật sự tin hắn, người nhất định có thể nhìn thấy rất nhiều lỗ hổng. Nhưng cái gì người cũng không tra, Đường Tri... Người bị chết oan như vậy! A! Ta rốt cuộc cũng làm cho hắn giải thoát rồi.” Nguyên Khiêm Thành cười đến đau khổ.

“Hiện tại, rốt cuộc ta có thể đi nhìn hấn. Với khoan dung của hấn, hấn nhất định sẽ lượng thứ cho nguyên nhân ta làm như vậy. Hấn nhất định sẽ tha thứ cho ta. Ta sẽ đi gặp người... Đường... Trì.” Nói đến chữ “Trì”, miệng của Nguyên Khiêm Thành trào máu tươi, mang theo nụ cười, tự đoạn tâm mạch mà chết.

Bây giờ hấn, mới thật sự giải thoát, cái loại tự tay hại chết hai người đứa trẻ chưa sinh với Đường Trì, với tội ác cường bạo nữ tử vô tội, đã nhanh làm hấn lún xuống. Người như hấn vốn không hợp làm chuyện xấu.

Nhưng bước nhầm một bước, thì từng bước đều là sai, muốn quay đầu lại thì đã quá trễ.

Nhìn chằm chằm Nguyên Khiêm Thành hai mắt dần thất thần, Thoán mở miệng nói: “Người sai rồi. Khi đó trầm tin Đường Trì. Nếu không phải sau một chén trà nhỏ có người nói cho trầm, chuyện hấn là thân huynh trưởng của trầm.”

Đột nhiên! Hai mắt Nguyên Khiêm Thành trợn to. Hấn nghe thấy sao?

Thoán nở nụ cười, cười đến âm hiểm, “Cho dù người có đi gặp hấn, cũng sẽ không có được hấn. Hấn là của trầm, dù chết hay sống! Người cũng biết, hấn biết hấn là huynh trưởng của trầm, còn đem thân xác cùng tinh thần cho trầm!” Trầm sẽ không giao Đường Trì cho bất cứ kẻ nào, cho dù y biến thành quỷ thì cũng là quỷ của trầm! Móng tay đâm thật sâu vào trong da thịt.

Thi thể của Nguyên Khiêm Thành ngã xuống. Hai mắt trợn lên.

Dần dần, biểu tình trên mặt của Thoán thay đổi, hai tay nắm chặt run rẩy càng lợi hại. Trì... ”Keng!” Một tiếng, bảo kiếm rơi xuống đất.

“Đường Trì ” nâng tay ngửa mặt lên trời hét dài, tiếng như đồ quỳên khóc ra máu!

### 30. Chương 30

Trong một ngọn núi nhỏ, một nam tử tóc dài buộc cao, không có ý mà tùy tiện bay xuống, lẳng lặng ngồi bên suối, nhìn lên bầu trời đêm.

Nửa năm, từ khi sư phụ đem mình rời khỏi kinh thành, cũng đã nửa năm trôi qua.

Một lần lại một lần, trong mộng, người nọ tựa hồ ngồi bên gối của mình, lại khóc lóc kể lể gì đó. Ngẫu nhiên, cũng sẽ nhìn thấy thời thơ ấu của hấn, lơ lửng trên thềm đá, không ngừng ngẩng đầu nhìn về phía hoàng cung.

Hấn... có khỏe không? Đè nén trái tim, hoài nghi nó có phải không còn sống. Nếu đã chết, vì sao còn có thể đau như vậy chứ?

Nghe tin tức trong kinh truyền ra, hấn dường như lại ngự giá thân chinh, mà trong kinh lại bị Chu gia nắm trong tay, Thực phi cũng có thai...

Bây giờ mình còn tâm nguyện cuối cùng vẫn chưa làm, bây giờ có lẽ là thời cơ tốt nhất. Chờ giải quyết Chu gia, việc của chính mình cùng hấn cũng đã hoàn toàn được giải quyết. Bất quá, muốn đi ra ngoài, có thể phải gạt sư phụ.

“Trọng Sinh! Trọng Sinh! Là ta a! Cổ Tiểu Mộc! Sư phụ người gọi người giúp ta tìm được ” Một thanh âm thì thì thầm như tiếng thú lờ lững, tiếng suối rì rào trong sơn cốc vang vọng khắp nơi.

Nam tử nghe tiếng cười, quay đầu lại nhìn về phía người tới, “Đã trễ thế này người còn chưa ngủ, đêm hôm khuya khoắc thì tìm được cái gì? Tiêu chảy sao?” Về mặt ban đầu đã bị che dấu hoàn mỹ, cũng không tìm thấy dấu vết.

“Tiểu Sinh ta bị tiêu chảy tuyệt đối sẽ không đi tìm được, trực tiếp đi tới nhà xí! Còn nói ta, người không phải đêm hôm khuya khoắc chui vào trong này, làm sao học người tao nhả nửa đêm câu cá a?” Một đại hán bồng bồng nhảy tới, kéo nam tử thuần hậu ra đường.

“Người gấp cái gì, được rồi được rồi, nhất định ta giúp người tìm, không cần kéo ta chạy, ta lớn tuổi không chịu được dày vò như vậy.” Nam tử kêu sống lại cười nói.

“Hi hi, như thế nào người đi xa một chuyến, trở về chẳng những cải danh, ngay cả tuổi tác cũng tăng lên a! Ta nhớ người chỉ hơn ta hai, ba tuổi? Đại lão gia Trọng Sinh!” Đại hán tử cợt nhả, dường như cùng nam tử hay nói giỡn.

“Người lầm rồi.” Gương mặt Trọng Sinh đoan chính, đứng đắn nói: “Không phải ta đi xa, quay lại lớn tuổi, mà là người mỗi lần người tới tìm ta, tuổi của ta sẽ đảo lộn cả lên.”

“Có ý gì?” Mặt hán tử nhăn như cái bánh bao.

“Lần này người vừa gây tai vạ ai? Nói cho người biết, ta sẽ không giúp người phối độc được, trừ phi dùng để độc người. Đúng rồi, người có nghĩ thử cửu chuyển hoàn hồn đan ta mới luyện không? Ăn vào công lực có thể tăng lên nga.”

Thấy nam tử vô cùng nhàm chán, mỗi ngày chờ ở trong sơn cốc chỉ chế thuốc với chế thuốc. Thật không dễ dàng có cái thử được trên cửa, cũng không thể dễ dàng lưu hán lại được như vậy.

“Ách, tiểu Sinh cũng không được cự tuyệt?” Về mặt hơi sợ của đại hán đường đường.

“Người không phải muốn ta giúp người tìm phối được?” Khương thái công câu cá, nguyên kẻ mắc câu.

“Ôi... Trọng Sinh, vì sao người cứ thích ức hiếp ta vậy!”

“Bởi vì ta thích người a.” Nam tử mặt không đỏ tim không nhảy.

Cuối tháng tư, kinh thành bị đại quân hoàng đế vây quanh. Dân chúng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hôm sau, Thịnh Lãm đế yêu cầu mở cửa thành để cho hán hồi cung, bị Chu Sĩ Phú tìm mật nứt ra cự tuyệt, dù sao đều là chết, càng không có cái long chủng không tồn tại kia làm chỗ dựa, cũng chỉ có thể cố chấp chiến đấu tới cùng.

Hoàng Phủ Thoán hạ lệnh công kích, binh sĩ phái hoàng đế lập tức đầu hàng, binh lính thân tín Chu gia khó khăn chống đỡ, không tới một ngày thì lập tức bị công phá.

Ngay lúc Chu Sĩ Phú chờ rút khỏi hoàng cung, khi chuẩn bị chạy ra kinh thành, bị nhân mã của Đỗ Uyên âm thầm mai phục dẫn đầu vây quanh.

Sau đó, Chu thừa tướng vì khi quân phạm thượng, tội danh ý đồ phản loạn bị sao gia diệt môn, chu di cửu tộc. Chứng cứ vô cùng xác thực, mất tội đồng phát, thế lực Chu gia hoàn toàn bị nhổ tận gốc.

Chu thái hậu vì có công dưỡng dục thánh thượng, miễn tử tội, bị đưa vào lãnh cung. Ba ngày sau, không hiểu sao lại chết trong lãnh cung, được Thịnh Lãm đế bí mật an táng tới bãi tha ma Chu gia.

Thực phi ở thiên lao cắn lưỡi tự sát, thi thể bị tha đi, không biết ở nơi nào.

Trần quý phi bị đuổi về Nam Hi quốc. Lễ giam thân sử Thịnh Lãm đế tự tay viết thư giao cho quốc chủ Nam Hi, trên thư là nguyên nhân công chúa Trần Trân bị trả về.

Quốc chủ Nam Hi sau khi nhận thư, mặc dù mất mặt mất mũi, lại cũng không chỗ phát tiết. Đành phải âm thầm nuốt nỗi buồn bực này, chuẩn bị cùng nước khác tiến hành kế hoạch lấy lại thể diện. Công chúa Trần Trân bị nhốt trong thâm cung, một tháng sau, được làm như lễ vật đưa đến nước láng giềng một cách lặng lẽ.

Tần phi trong cung bị đuổi ra toàn bộ, xuất giá thì xuất giá, phong hàm thì phong hàm, hậu cung trở nên trống không. Chúng thần đều nghĩ hoàng đế chuẩn bị tuyển tần phi lần nữa.

Trong nửa tháng ngắn ngủi, Thịnh Lãm đế đem văn võ bá quan hoàng triều Đại Á chính chu trên dưới lần nữa, mới phong giữ chức thừa tướng quan trọng này. Đỗ Uyên trở thành tân thừa tướng, ban đầu vị trí này lại bổ sung từ người khác. Thân tín của hoàng đế được len vào các quan chức hàng đầu trong triều.

Đến tận đây, vương quyền của hoàng triều mới chính thức rơi toàn bộ vào tay của vị hoàng đế trẻ tuổi.

Đầu tháng năm, Thụ vương cùng Thanh vương được triệu hồi chủ trì triều chính.

“Thần tham kiến hoàng thượng, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Thụ vương cùng Thanh vương nguyên tứ hoàng tử đã phong vương cùng quỳ xuống.

“Hai khanh bình thân. Hai người các người trở về đúng lúc, trăm có một số việc muốn dẫn dò các người. Ban ngồi.”

“Hoàng huynh có việc gì hãy phân phó.” Thư vương cùng Thanh vương cùng nhau ngồi xuống. Thanh vương không mất tính tình tiểu hài tử, ngồi xuống dõi theo hoàng thượng nhị ca không ngừng. Không cách nào, ba, bốn năm không gặp rồi.

Hoàng Phủ Thoán trầm mặc, thói quen dùng ngón áp út gõ gõ mặt bàn, tự hỏi nên nói thế nào.

“Hoàng nhị ca, sắc mặt người thật khó coi! Nghe nói người chém đầu lão hồ ly họ Chu rồi, người mất hứng sao? Các đại thần đều nói người có tâm sự, người có tâm sự gì a?” Thanh vương bị tam ca hấn nông chiều cũng không sợ hoàng đế tức giận, cứ hỏi han thế.

Hoàng Phủ Thoán liếc dè dè của mình một cái, thấy Thư Vương vươn tay nhéo lưng hấn một cái, đau đến nổi lông mày nhăn tít, không khỏi buồn cười, tức thì trái tim ầm ầm cơn đau. Nếu Đường Trì còn sống, hấn không phải cũng sẽ yêu ta như vậy, sợ ta nói lung tung, sợ ta đắc tội với người, một lòng lo lắng cho ta?

“Trăm đang nghĩ sau trăm tuổi...”

Thư vương kinh ngạc, làm sao hoàng huynh còn trẻ, bây giờ lại bắt đầu suy nghĩ chuyện trăm tuổi.

“Trăm muốn hợp táng cùng Đường Trì.”

Thư vương, Thanh vương há hốc miệng.

“Sau khi trăm rời đi, hậu duệ có thể sẽ ngang ngược cản trở, thậm chí phá tan phần mộ hợp táng của trăm cùng Đường Trì. Vì thế, trăm muốn xây lại hoàng lăng, bày cơ quan mê đồ, không cho tiểu nhân tìm được chỗ hợp táng của trăm và Đường Trì, tìm được cũng không cách nào phá nát.”

“Công trình này, trăm đã bí mật tiến hành. Báo cho các người biết, là vì sau khi phần mộ hoàng lăng sửa xong. Điều này nhất định sẽ dẫn tới tố cáo của đại thần trong triều, trăm cần nhận sự đồng ý của các người. Trăm không muốn Đường Trì bất an.”

Về không do dự cùng hiệp thương trên mặt hoàng đế, y nói ra ý tưởng của mình, chỉ chờ hai người gật đầu.

Thư vương cười khổ, người đây không phải buộc người đáp ứng! Nếu bọn ta phủ quyết, người chuẩn bị đem chúng ta hạ phóng đến một nơi xa xăm nào?

Thanh vương gãi gãi đầu, “Hoàng nhị ca, người cùng với Đường đại nhân hợp táng a, ta giúp đỡ! Bất quá, Đường đại nhân là thần tử cũng không phải hoàng hậu, làm sao mới có thể thuyết phục người trong thiên hạ để cho hấn cùng người sau trăm năm hợp táng a? Ồi... Khó!”

“Vậy trăm lập tức phong cho hấn làm hoàng hậu.” Nhẹ nhàng Thoán ném ra một câu như vậy là một câu như vậy, trăm năm sau, Đường Trì quả nhiên với tên hoàng hậu Nhân Thanh cùng Thịnh Lãm để hợp táng ở hoàng lăng Bắc Dã.

Ta biết người sẽ nói như vậy! Thư vương đau đầu. Nhị ca này làm việc luôn không ngừng đến, nhất là sau khi y làm hoàng thượng, thiên hạ lại như bị y sờ mó trong lòng bàn tay, ngoại trừ Đường Trì, có lẽ không có ai có thể bóp méo ý của y được.

“Hoàng huynh, việc này chúng ta cần bàn bạc kỹ hơn. Đợi toàn bộ hoàng lăng tu sửa xong cũng mất vài năm, trong thời gian này, không có cản trở gì để chúng ta nghĩ ra một lý do để người trong thiên hạ đều chấp nhận. Dù sao, Đường Trì cũng là nam thân. Mà... Hoàng hậu...” Thư vương xuất phát từ lập trường hoàng gia, khuyên bảo.

Hoàng Phủ Thoán đứng lên, “Trăm không muốn ủy khuất hấn nữa! Cũng không muốn sau khi hấn chết lại bị người khác đoạt mất!”

Phong hấn làm hoàng hậu, âm ty tuyệt không dám đem hấn phối cùng người khác, cũng sẽ không có trăm bên cạnh mà đầu thai chuyển thế đi tìm hấn. Mặc kệ còn sống hay đã chết, trăm không muốn hấn cùng người khác bên nhau!

Thư vương cùng Thanh vương nhìn nhau, biết việc này đã định, ngay cả bọn họ có phản đối cũng không cách nào nói ra.

Thoán từ ngự thư phòng đi ra, sắc mặt tái nhợt không chút biểu cảm đi đến cung Vị Ương. Đi theo phía sau y là Trương Lương Thủ thủ lĩnh cấm vệ quân phụ trách bảo hộ y nhìn sắc mặt y, lo lắng vạn phần, muốn mở miệng an ủi lại không biết bắt đầu từ đâu.

Y không đi vào tẩm cung của mình, bỏ lại bọn thị vệ mà đi đến Thiên Điện. Đẩy cánh cửa ra, không cho thái giám đi vào, một mình đi vào trong phòng.

Một lúc sau, nam nhân ôm vò rượu nhỏ ngon nhất, mang theo một mùi rượu Quế Hoa, lay lay lắc lắc từ trong phòng bước ra.

Y cũng chưa về tẩm cung của mình, mà hướng cung Úc Vinh đi đến.

Từng ngày từng ngày, quốc sự nặng nề, tịch mịch hư không, không người nào hiểu được bị ai làm cho hoàng đế trẻ tuổi càng ngày càng muốn rời khỏi thiên hạ. Y suốt ngày tìm kiếm dấu vết người nọ lưu lại, ôm di vật của người nọ, trong mộng tìm kiếm thân ảnh của người nọ, vô luận nhìn đến cái gì cũng luôn liên tưởng đến người kia.

Ngồi trong một Thiên Điện của cung Vị Ương, sai người đem tất cả những gì tìm kiếm trước đó. Không vì gì khác, chỉ muốn tìm thân ảnh của người nọ trong đó mà thôi.

Vì sao, vì chính mình lại không có ký ức về hắn? Rõ ràng vừa nhìn thấy hắn đã có cảm giác quen thuộc, rõ ràng đợi bên cạnh hắn sẽ cảm thấy an tâm, chẳng lẽ thơ ấu chính mình thật không có dấu vết của hắn sao?

Vậy hắn vì sao tìm đến? Vì sao muốn đến bên cạnh trẫm? Hắn không phải có ký ức mà trẫm không có, tựa như thơ ấu ấm áp của lão tam cùng tiểu tứ?

Ba người thái giám hầu hạ chia nhau ôm mớ gì đó trải ra trước mặt hoàng đế.

“Hoàng thượng, đây là thư họa.”

“Hoàng thượng, đây là đồ chơi trẻ nhỏ.”

“Hoàng thượng, đây là rượu nhỏ mà ngài lệnh cho nô tài cất trong lầu các.”

“Trẫm lệnh cho người? Khi nào?” Thoán hỏi thái giám trung niên.

“Hoàng thượng có thể không nhớ, nô tài là Tần Bính hầu hạ ngài lúc luyện võ. Sau đó ngài đến bên cạnh Chu thái hậu, nô tài đã bị điều sang phòng khác.” Thái giám trung niên Tần Bính khom người đáp.

“Vậy lúc đó trẫm bao nhiêu tuổi?” Đưa tay nhận lấy rượu gỗ nhỏ.

“Bẩm hoàng thượng, lúc ấy nô tài hầu hạ ngài đến năm tuổi.”

“Năm tuổi?” Thoán ngừng tay, “Vậy người vẫn còn nhớ rõ bên cạnh trẫm có xuất hiện tiểu hài tử cùng tuổi hay không?”

Tần Bính trên mặt xuất hiện do dự, nhìn hai gã thái giám kia, không dám mở miệng.

“Hai người các người lui ra. Không gọi không được vào!”

“Dạ.” Hai thái giám đặt vật trong tay xuống, lặng lẽ lui ra.

“Người nói đi!”

“Dạ, khởi bẩm hoàng thượng, lúc ấy tiên hoàng đã từng cảnh cáo mọi người trong cung, không được nhần đến hài tử... kia trước mặt ngài. Hơn nữa nô tài liên can hầu hạ ngài ban đầu đều bị điều đến chỗ khác...”

“Trẫm muốn nghe trọng điểm!”

“Hoàng thượng bớt giận.” Tần Bính vội vàng quỳ xuống, “Lúc ấy quả thật có một tiểu hài tử thường xuyên tìm đến cùng chơi với ngài. Hình như... Ban đầu Vinh quý phi mang hạ nhân tới, mỗi lần ngài thấy hắn rất vui vẻ, cho dù nô tài có gọi ngài thế nào, thì luôn bỏ kiếm gỗ lập tức chạy tới chỗ hắn.”

Trái tim Hoàng Phủ Thoán đập ngày càng kịch liệt, “Người còn nhớ đứa bé kia tên gì không?”

“Này... Nô tài không biết. Chỉ nhớ rõ ngài hay gọi hần ná ná... Thất Thất hay sao đấy.”

“Thất Thất...” Hần là Đường Trì sao? Là hần sao?

“Người còn biết gì nữa?”

“Thứ cho nô tài chỉ biết như thế. Sau đó, trước một ngày ngài đi đến chỗ của Chu thái hậu, ôm rương gỗ nhỏ này, lệnh cho nô tài cất vào trong lầu các. Ngày ấy, ngài đứng bên cạnh nô tài, nhìn nô tài đem rương gỗ cất đi mới an tâm rời đi. Ngài không nhớ sao?” Tần Bính thử thăm dò.

Hoàng Phủ Thoán không trả lời, cọ cọ tay trên rương gỗ, đoán rằng bên trong giấu bí mật gì mà mình không biết. Phía trên còn có ổ khóa đồng nho nhỏ. Khóa đồng đâu? Ha ha, khóa đồng có lẽ đã sớm bị mình ném chỗ nào rồi.

“Người cũng lui đi.”

Tần Bính tuân mệnh lui ra.

Hoàng Phủ Thoán sờ sờ khóa đồng, rút chủy thủ vận công lực chém xuống. Chặt đứt ổ khóa.

Mang theo chút hưng phấn, chút chờ mong, cũng có chút sợ hãi, từ từ mở rương gỗ.

...

Lệ từ khoeo mắt đương kim thánh thượng rơi xuống.

...

“Thoán Thoán, cho người.” Một con gì đó là lạ bỏ vào tay mình.

“Thất Thất, đây là cái gì a?” Chui chui chui, vùi trong lòng của tiểu ca ca mình thích nhất. Hì hì, Thất Thất ca ca nghe thật hay nga!

“Châu châu.”

“Châu châu? Châu châu là gì?” Không hiểu. Lời của ca ca nói, vì sao Thoán Thoán cũng không hiểu? Nghiêng đầu nhỏ cổ sức nghĩ.

“Ừm... là một loại trùng,”

Trùng? Sẽ cắn người chứ? Cầm lên nhìn, có chút lo lắng. Thoán Thoán không thích trùng trùng rồi!

“Là trùng trùng, Thoán Thoán không thích trùng trùng, thích Thất Thất!”

“Ừ, Trì Trì cũng thích Thoán Thoán, thích nhất!”

Khanh khách, hôn nhẹ, Thoán Thoán thích hôn nhẹ, ta còn muốn! Cọ tới cọ lui, muốn nữa, còn muốn nữa...

“Oa! Ta muốn Thất Thất! Ta muốn Thất Thất! Ta muốn mẫu thân! Oa a ”

...

“Bọn họ không cần ta! Bọn họ là người xấu!”

Không hiểu, không hiểu, ta muốn chơi cùng Thất Thất, ta muốn tìm mẫu thân.

Trong động động không có Thất Thất, không có ai... ô... Oa a! Dáng vẻ nho nhỏ đang cầm hai miếng điểm tâm, đứng ở trong hoa viên thật to khóc lớn. Nương... Thất Thất ca ca...

Thất Thất ca ca, người ở đâu? Thoán Thoán không tìm thấy người... Ô ô...

Tìm từng ngày lại từng ngày, khắp nơi đều không thấy hình bóng của tiểu ca ca, dáng vẻ nho nhỏ đứng cô đơn trong hoàng cung to lớn, xoa xoa đôi mắt khóc thút thít.

Không có, đều không có! Làm sao cũng không có! Thất Thất không cần Thoán Thoán sao... Ô...

...

Gió mùa hè thổi qua cửa sổ thiên điện, vén xiêm áo của thiên tử, thổi tờ giấy trong tay thiên tử nhú mây.

Đèn cung đình không biết khi nào được thắp lên, ngọn đèn ngu hoàn làm nội thất nhìn như mộng ảo.

Một con gò đó bằng tre vàng ố khô khan, thoát nhìn chạm vào sẽ nát đi, lẳng lặng nằm dưới đáy rương gỗ, phía dưới còn cẩn thận lót chiếc khăn tay tơ vàng nhạt. Cách đó có một mảnh, như vật gì đó.

Vật kia hiện ở trong tay hoàng đế.

Kìa như một bức họa, không đúng, nói là tranh dường như có chút không thích hợp, hay là nét bút nghệch ngoạc của tiểu hài tử. Miễn cưỡng nhìn ra bức họa chính là hai bàn tay nho nhỏ nắm tay nhau, bên trái có đề bốn chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: Thoán Thoán Thất Thất. Hai chữ Thoán Thoán viết đến vụn nát, hai chữ Thất Thất lại viết rất ra dáng chữ.

Cả cung điện im ắng, không ai dám quấy rầy đương kim hoàng thượng, tự nhiên, không người nào biết hoàng đế trẻ tuổi đang khóc trong mộng.

Đêm càng đen, có người cố hết sức đi trên đường dùng yên tĩnh, thủ vệ tuần tra ban đêm nhìn y, vội vàng khom người cúi chào. Nhưng người nọ như cái gì cũng không thấy, chỉ hướng đi về phía trước.

Ta muốn thấy hắn, chỉ cần liếc một cái cũng được. Ta muốn nhìn hắn, muốn ôm hắn, muốn, muốn lắm!

Trì, Thất Thất, ta đến đây, ta đến thăm ngươi.

Cung Úc Vinh trước sau yên tĩnh như tờ, không sức sống. Thạch mộ tròn được xây ở giữa hoa viên vẫn như cũ.

Quan tài đã trong mộ thất vẫn lạnh như băng, đèn luôn thắp mà vẫn u ám như vậy, bóng dáng trong quan tài không biết vẫn còn nguyên dạng hay không.

Nam nhân bỏ nhào đến quan tài đá, xuất chưởng! Quan tài đá phát tiếng đá nặng nề, dời đi một chút.

Còn một chút, còn một chút, ta có thể thấy hắn. Trì, Đường Trì của trẫm!

Bỗng nhiên, nam nhân dừng tất cả hoạt động. Y nhớ tới phong thái chữa bệnh cùng lời hắn nói.

Muốn mở quan tài, muốn ôm Đường Trì, nhưng, nếu nhìn thấy thi cốt vô hồn của hắn...

“A... Ha... ha ha ha, Trì, ngươi ở bên trong đúng không, ngươi nhất định ở bên trong, thật xin lỗi, ta không nên quấy rầy giấc ngủ của ngươi, thật xin lỗi... Ngươi ngủ đi, ngủ ngon đi, ta sẽ không ồn ào ngươi...”

Quan tài nặng nề từng chút khép lại, nam nhân dán người lên quan tài, vuốt ve mặt ngoài lạnh như băng của quan tài, thì thào gọi tên người nọ, ánh mắt tràn ngập tơ máu chậm rãi khép lại.

## 31. Chương 31

Thịnh Lãm năm thứ tư, tháng tư, biết được Tây Lưu, Nam Hi hai nước âm thầm qua lại, muốn kéo dài thời gian chia cắt biên giới phía nam Đại Á chiếm mỏ vàng Hà Thai của Thịnh Lãm để, bắt đầu tiến hành phân chia hai nước, chiến tranh tiêu diệt từng bộ phận.

Học tập Nam Hi quốc, Thoán đem công chúa Nam Thanh gả cho nước láng giềng mang nặng thâm thù với Tây Lưu quốc là Đại Uyên, cùng quốc chủ nước đó kí kết mật nghị phân chia Tây Lưu.

Tháng sáu ngày hai mươi mốt, Đại Á hoàng triều lấy cớ Tây Lưu dựa vào cường thế chiếm đoạt mỏ vàng Hà Thai để phát động công kích Tây Lưu. Đồng thời, Đại Uyên cũng đối với Tây Lưu hạ chiến thư. Tây Lưu nhất thời phúc bối thụ địch (trước sau đều có địch), liền khẩn cấp yêu cầu Nam Hi hỗ trợ. Nam Hi chớp lấy cơ hội này, mộng tưởng thời cơ thâm tóm Đại Á đã tới, bỏ mặc Tây Lưu tự thân đem quân gây chiến với Đại Á.

Ngay ngày đầu tiên Nam Hi quốc xuất binh, Đại Á bỗng nhiên thu hồi quân chủ lực công kích Tây Lưu, quay đầu tiến công Nam Hi.

Tháng sáu ngày hai mươi bảy, Thịnh Lãm để lại ngự giá thân chinh, dẫn dắt ba mươi vạn đại quân tiến đánh biên giới Nam Hi.

Trận này trong lịch sử Đại Á gọi là hoàng kim chi chiến (cuộc chiến hoàng kim), chiến dịch sau khi hoàn tất mang lại bước nhảy vọt đáng kể cho kinh tế quân sự Đại Á, hết thủy chỉ trong tám tháng, đều bởi Thịnh Lãm để đích thân đảm nhận cương vị đại soái chỉ huy chiến đấu. Kinh thành thì có Thư vương tọa trấn, Đỗ Uyên phụ tá.

Sau ba tháng tiến hành chiến dịch, Nam Hi quốc hoàn toàn bị công phá. Vào cuối mùa thu tháng chín, Hoàng Phủ Thoán chiếm được Nam Hi, xử tử toàn bộ hoàng tộc Nam Hi, đem toàn bộ trục hệ hoàng tộc lưu đầy ngoại quốc. Để cho Vân Ma tướng quân đóng quân ở Nam Hi, hoàng đế không nán lại lâu, lập tức mang binh đánh Tây Lưu.

Tây Lưu lúc này lưỡng đầu thọ địch, cân nhắc lợi hại, quyết định tạm quy phục Đại Á cường thế, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi dưỡng quân. Thịnh Lãm để hiểu được liên cự tuyệt trên phẩm tiến cống Tây Lưu dâng lên.

Ngay lúc phòng tuyến Tây Lưu tan vỡ dưới sự công kích mạnh mẽ của lưỡng quốc, giờ khắc mà thủ lĩnh Đại Á, Đại Uyên tương hội tại ngoại thành thủ phủ Tây Lưu. Đột nhiên xuất hiện một ám tiễn bắn ra từ trong quân Đại Uyên, mục tiêu nhắm thẳng vào quốc quân Đại Á Hoàng Phủ Thoán!

Sự tình xảy ra đột ngột, Thoán mất thấy tiễn phi gần trước mắt, mặc dù cơ thể phản xạ, tránh được vị trí trái tim, nhưng xui xẻo thay ám tiễn vẫn trúng chỗ hiểm, toàn quân binh đi theo thất kinh lập tức bao vây hộ giá.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Đại Uyên thấy chủ soái đối phương bị trúng tiễn, dồn sức tiến công khiến quân Đại Á không kịp đề phòng!

Quân đội Đại Á vốn vừa trải qua trường kì chinh chiến nên vô cùng mệt mỏi, hơn nữa công phá Tây Lưu không lâu, cho rằng chiến tranh đã chấm dứt nên lơ là, quân liên minh đột nhiên phản công, làm cho quân đội quân đội Đại Á không kịp hình thành trận thế đối kháng, nhất thời cước bộ rối loạn.

Thịnh Lãm để Hoàng Phủ Thoán thấy tình hình như vậy, đẩy quân binh bảo hộ ra, hét lớn một tiếng, đưa tay ra sau hít một hơi thật sâu liền rút mũi tên ở bả vai ra, vận toàn bộ công lực phóng mũi tên về phía quốc chủ quân địch.

Quân chủ Đại Uyên kêu thảm một tiếng liền lập tức ngã xuống, Thoán bắt chấp bả vai trọng thương, rút bảo kiếm tùy thân ra, chỉ huy đội quân hợp thành trận thế công thủ.

Đội quân Đại Á không hổ danh huấn luyện, mặc dù nhất thời bối rối, chứng kiến chủ soái khí thế huy hoàng, thụ thương nhưng vẫn có thể đánh bại quân chủ địch, ngay tức khắc liền phản kích, nháy mắt khôi phục sinh khí, theo các tướng sĩ chỉ huy lập tức ổn định hàng lối, quay đầu phản công Đại Uyên quốc tráo trở.

Đại Uyên quốc mặc dù đã lập hảo sách lược (kế hoạch tốt), nhưng thấy quốc chủ sinh tử không rõ, Đại Á lại đang khôi phục sinh khí, hiểu rõ thời điểm công kích tốt nhất đã qua, tướng quân đại diện quyết định dứt khoát, không mấy may do dự, lập tức bảo hộ quốc chủ rất nhanh lui về đại doanh bên mình.

Thịnh Lãm để cũng không thừa cơ truy kích, thấy quân đội Đại Uyên lui về đại doanh, lúc này cũng phát lệnh thu binh lui về đóng quân trong đại doanh.

Hai quân ở ngoài thành thủ phủ Tây Lưu triển khai trận thế đương đầu.

“Khá lắm Đại Uyên! Con mẹ nó! Dám dõ trò lưu manh này!”

“Con bà nó! Hấn muốn làm gì! Chiếm được một nửa Tây Lưu còn không biết đủ, lại còn muốn nhân cơ hội chiếm luôn hoàng triều Đại Á sao? Ta khinh! Hấn tưởng mọi thứ đều đảo ngược sao! Chờ khi xuất chiến, xem lão tử không đem cổ con cháu Đại Uyên làm đồ nhắm rựa!”

“Đại Uyên này cũng quá mức âm hiểm, may mắn hoàng...”

Không để ý tới những lời chửi rủa, vừa mới tiến vào đại bản doanh, Thịnh Lãm để thần sắc lạnh lùng cõi bỏ mũ giáp, đối với một trong những chủ tướng bên cạnh là Lý tướng quân Lý Uy mà phân phó một câu:

“Sau này quyền chỉ huy tạm chuyển cho người giữ.” Dứt lời, vụt một cái thân mình lập tức ngã xuống mặt đất phía trước.

“Hoàng Thượng!”

“Bệ hạ!” Chúng tướng kinh hãi!

Trương Lương Thủ nhanh tay đỡ được thân thể đang đổ xuống của Thịnh Lãm đế, giương miệng quát gọi.

“Mau! Truyền thái y!”

“Chậm đã!” Lý tướng quân gọi thị vệ lại, “Để mặt tướng đi gọi Những người khác không được tiết lộ tình hình thương thế của Hoàng Thượng, trái lệnh trăm! Trương tướng quân, việc Hoàng Thượng trọng thương thiết nghĩ không thể để lộ cho quân địch, tránh ảnh hưởng quân tâm! Những người khác đều tự lui về tái bố trí phòng ngự doanh trại, cẩn thận quân địch đêm xuống tập kích!”

“Vâng!” Đè nén sự bất an, theo lệnh ly khai.

“Mặt tướng sơ xuất, làm phiền Lý tướng quân!”

Lý Uy gật đầu, nghiêng mình đi khỏi doanh trướng.

Trương Lương Thủ nâng đương kim hoàng thượng dậy, trán mướt mồ hôi thật cẩn thận hướng trong phòng đi đến.

Phong thái y nhanh chóng tiến vào, Trương Lương Thủ braid chiến giáp trên người hoàng đế, áo giáp vừa mới ly khai chỉ thấy một màu đỏ, bả vai Thịnh Lãm đế bị đâm sâu nửa tấc lúc này chỉ thấy toàn máu, máu tươi đang ồ ạt chảy ra, người đã hôn mê bất tỉnh.

Phong thái y thấy tình hình như vậy, không dám chậm trễ, lập tức tiến đến xé áo hoàng đế, nhanh chóng cầm máu kiểm tra thực hư miệng vết thương.

Lý tướng quân hai mắt nắm chặt, Trương Lương Thủ không ngừng lau mồ hôi, hai người khẩn trương vận phân chờ đợi kết quả chẩn đoán bệnh của Phong Thập.

Ông trời phù hộ! Hoàng Thượng ngài nhất định không có việc gì a! Nếu ngài có chuyện gì, vậy... Ta đây cũng chỉ biết lấy cái chết tạ tội! Trương Lương Thủ trong lòng không ngừng khấn Phật, thống hận chính mình lúc ấy như thế nào lại không chú ý đến mũi tên bắn sau lưng.

Sau một canh giờ, Phong thái y thần sắc ngưng trọng thu hồi hòm thuốc.

“Thái y! Hoàng Thượng người...” Lý, Trương hai người trăm miệng một lời hỏi.

Liếc mắt nhìn hai người một cái, rồi lại nhìn về phía giường nơi đương kim thiên tử đang nằm, Phong thái y khe khẽ thở dài, do dự cả ngày rốt cục mở miệng nói: “Hoàng Thượng... sắp chết.”

“Cái gì!” Lý, Trương hai người sửng sốt. Vậy phải làm sao bây giờ? Nếu hoàng thượng có vạn nhất có chuyện gì, Đại Á sau này...

“Tiền có đâm qua da thịt, nếu xử lý thích đáng, cho dù vết thương có nguy hại cỡ nào cũng có phương pháp chữa. Nhưng hiện tại tiền rút ra từ chính giữa bả vai, vết thương đã quá sâu...”

Phong Thập lắc đầu, “Tiền này lại có độc, độc thấm vào huyết, huyết chảy không ngừng, miệng vết thương muốn khép lại e là nan (khó) càng thêm nan. Lão phu hiện giờ cũng chỉ có thể tận lực bảo trì nguyên khí hoàng thượng, vì người mà rửa sạch miệng vết thương, tận lực cầm máu. Phổi chế ra giải được cũng cần thời gian...”

“Vậy... phải làm sao đây!” Trương Lương Thủ hai đầu gối mềm nhũn quỳ rạp xuống đất. Hắn thân là cận thần hầu hạ bên cạnh hoàng đế, hoàng đế trọng thương với hắn mà nói thật sự trách nhiệm không nhẹ. Tự trách không bảo vệ hoàng thượng tốt, lòng nặng trĩu lo âu cho tương lai Đại Á hoàng triều.

Lý tướng quân thẳng nhìn thẳng về hướng Phong thái y đang trầm tư cúi đầu, từng chữ nặng nề nói: “Phong đại phu, chẳng lẽ thật không còn cách nào sao? Chẳng lẽ chúng ta phải trở mắt nhìn Hoàng Thượng... Hiện

giờ lại là lúc chiến tranh cấp bách, chúng ta không thể không có bệ hạ! Ngài chính là tinh thần, dũng khí, uy nghiêm của toàn quân a! ”

Phong thái y mắt nhìn đương kim thiên tử trên giường vì mất máu quá nhiều mà sắc mặt tái nhợt cực độ, tâm tình vô cùng phức tạp. Hoàng Phủ Thoán là Hoàng thượng, được thần tử yêu mến, công tích cùng khả năng trị quốc rất đáng ghi nhận, đây là xét trên mặt công mà nói.

Nhưng về mặt tư, Phong Thập hận không thể cứ như vậy phẩy tay áo bỏ đi. Phải biết rằng, người nam nhân trước mặt này là kẻ đầu sỏ đã đem đứa cháu ông thương yêu dần vật tới nỗi phải nhờ đến cái chết để giải thoát! Nhưng ông thân là đại phu, tuyệt nhiên không thể bởi vì thù hận cá nhân mà khoanh tay đứng nhìn Hoàng thượng lâm vào nguy kịch.

Bất quá vấn đề trước mắt là, với y thuật của ông, có thể cầm máu vết thương, thanh độc, cực lực bảo trì nguyên khí hoàng đế đã là cực hạn. Nếu muốn làm cho hoàng đế cải tử hoàn sinh, e rằng phải viện đến y thuật trời sinh của Tôn sư huynh mới có hi vọng.

Nhưng vấn đề cũng là ở chỗ này, tính tình sư huynh vốn dĩ là cổ quái khó chơi, không thích thú, không quan tâm người khác cho dù ở trước mặt hắn có người bệnh sắp chết, hắn cũng sẽ không đưa tay cứu giúp, ngoại trừ hắn có thu nhận Tiểu Trì nhi làm đồ đệ đã thay đổi không ít, nhưng mà...

Aiz ! Hoàng Thượng, không phải là ta thấy chết không cứu, mà người có năng lực cứu người lại đối với người hận thấu xương, với tính tình hắn mà nói, hắn không hạ thủ lúc gặp người đã là chuyện khó tưởng, muốn hắn ra tay cứu người... Khó a! Hơn nữa muốn đến đây cũng mất chừng một tháng, làm sao có thể đợi lâu như vậy...

“Phong thái y!” Thấy Phong Thập thật lâu chưa hồi đáp, Lý Uy tướng quân gấp đến độ mắt hổ tròn!

Ngắc đầu, Phong thái y vẻ mặt khó xử: “Lão phu chỉ có thể đem hết toàn lực bảo trụ nguyên khí Hoàng Thượng, vì ngài nghĩ cách phối chế thuốc giải độc vật. Chính là vết thương này nếu như không có cách nào khép lại, máu chảy không thể ngừng, lão phu tay không cũng khó lòng xoay chuyển được ý trời! Hiện giờ có thể cứu Hoàng Thượng khỏi hiểm cảnh, đại khái cũng chỉ có thần y dân gian truyền tụng thần quỷ thủ Tôn Dự Phác!”

“Nếu có người này, mặt tướng lập tức phi ngựa thỉnh hắn tới!” Nói xong, liền chuẩn bị gọi người.

“Chậm đã! Lý tướng quân, việc này cũng không phải đơn giản như vậy. Tôn Dự Phác người này tính cách cổ quái, hơn nữa cực độ chán ghét hoàng thất, cứ như vậy mạo muội đi trước, hắn tất sẽ không đến.”

“Giờ chứ ! Nếu thỉnh không được, ta sẽ buộc hắn phải đến!”

Phong thái y cười khổ một tiếng, “Cho dù người nghĩ muốn ép hắn, cũng phải nhìn hắn có nguyện ý cho người ép buộc hay không. Tôn Dự Phác này trừ bỏ y thuật cao siêu, võ công cũng không thua gì giang hồ nhất lưu cao thủ...”

Trương Lương Thủ vốn đang quỳ dưới mặt đất trông coi người thì nghe thấy bốn chữ thần y dân gian, trong đầu nhất thời nhớ ra người từng chữa khỏi cho mẹ hắn, sư đồ Tôn Bình Sinh cực kỳ nổi danh ở thành Kiện Khang.

Hắn mặc dù không biết thần quỷ thủ kia là thần thánh phương nào, nhưng đối với y thuật của sư đồ Tôn Bình Sinh lại cực kỳ tin tưởng. Nếu như đi khẩn cầu Đường đại nhân, khiến Đường đại nhân thỉnh sư phụ y rời núi, nói không chừng Hoàng Thượng người...

Lúc này hắn chẳng còn suy xét việc phải làm sao biện giải chuyện đưa Đường Trì giả chết rời khỏi kinh thành, và Đường Trì liệu có nguyện ý hay không thỉnh sư phụ y đến cứu chữa cho đương kim hoàng thượng sau hết thấy mọi chuyện, hiện tại trong lòng Trương Lương Thủ chỉ có duy nhất ý niệm : sư phụ của Tôn Bình Sinh nhất định có cách cứu Hoàng Thượng!

“Phong đại phu!” Trương Lương Thủ đứng lên gọi Phong Thập.

Phong Thập cùng Lý Uy tướng quân đồng thời nhìn về phía hắn.

“Ngài có thể bảo trì nguyên khí Hoàng Thượng bao lâu?”

Phong Thập trầm ngâm thở dài: “Ước chừng hai mươi ngày, đây là cực hạn! Nếu không cầm được máu, e là số trời đã định.”

Hai mươi ngày! Cẩn rằng một cái, Trương Lương Thủ quyết định liều mạng: “Lý tướng quân! Mạt tướng nhận nhiệm vụ đi thỉnh hãn!”

Thời điểm Thoán mở to mắt, thái giám hầu cận bên người liền gọi thái y tới bắt mạch, uy dục, thay thuốc.

Sau đó, Phong thái y nói chút lời trấn an rồi đi. Đám người Lý tướng quân nghe tin liền chạy tới, khẩn cấp báo cáo tình hình chiến sự, nói Hoàng Thượng cát nhân thiên tướng (được trời phù hộ) sẽ mau khỏi, không dám tiếp tục quấy rầy, rất nhanh liền lui ra.

Nhìn đến khi người đi hết, thoáng chốc không gian trở nên vắng vẻ, trường doanh lạnh lẽo, Thoán nhắm hai mắt lại.

Trì, người ở nơi nào...

“Bệ hạ, hôm nay trời lạnh, cẩn thận đừng để nhiễm hàn khí.” Cùng với ngữ thanh (giọng nói) ôn hòa hiền hậu là một chiếc áo choàng ấm áp phủ lên vai.

Hắn không chuyển đầu mà tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc bàn tay ở đầu vai chuẩn bị rời đi, hắn bất giác vươn tay giữ lại.

“Tối nay trẫm muốn người ở lại đây.”

Nam tử phía sau nửa ngày không đáp, qua một hồi lâu, chỉ cúi đầu trả lời một tiếng “vâng”.

Thoán nở nụ cười, quay đầu lại nhìn về phía sắc mặt có điểm bất an của nam tử kia, cười nói: “Ha hã, người sợ cái gì, trẫm tối nay sẽ không làm gì người. Đường ái khanh của Trẫm nếu hai ngày không tảo triều, nhất định sẽ thành chuyện lớn.”

Nam tử nhẹ nhõm thở ra, vẻ mặt xao động trước nụ cười ấm áp của người, “Đường Trì thần chỉ là nhân vật tiểu tốt, hai ngày không tảo triều làm sao trở thành chuyện lớn được.”

“Uy, một khi đã như vậy, vậy tối nay Trẫm sẽ làm theo ý nguyện của người...”

“Bệ hạ!” Nam tử lộ ra biểu tình không biết đáp sao, “Ngài biết rõ ta nói không phải ý tứ kia.”

“Trẫm sao biết được người nói cái gì... Hắt xì!”

“Ngài xem, nói ngài không nên mặc phong phanh, đứng bên cửa sổ lâu như vậy.” Nam tử nhanh chóng đóng cửa sổ lại, đi đến chỗ bình trà rót một chén trà nóng.

Thoán xoay người ngồi ở trên giường, nhìn y vội vàng chạy đến, đón lấy chén trà nóng từ tay y thuận tiện uống một ngụm, nhất thời nhũn mảy, “Đây là trà gì? Thật đáng!”

“Bệ hạ, đó là dược trà, uống vào có thể bồi bổ cơ thể. Đáng sao? Uống không được sao?” Nam tử với lấy cái bình nhỏ trong ngăn tủ chạy tới.

“Đâu chỉ đáng, quả thực so với độc dược còn khó uống hơn!” Đường kim thiên tử đối với vị đáng thường rất ghét, giơ tay lên liền đem chung trà nhét vào tay nam tử.

“Người tự mình uống đi.”

“Ha hã, bệ hạ, ta lấy thêm chút mật, như vậy sẽ tương đối dễ uống hơn. Uống vào thân thể liền rất nhanh ấm áp trở lại.” Nam tử bỏ một ít mật vào trong dược trà.

Bèn ôm thắt lưng của nam tử, đem hắn kéo tới ngồi xuống bên người, hai tay lạnh lẽo luồn vào trong lòng hắn nóng vì vũ, hô... Thoải mái!

Nam tử trong ngực khi tiếp xúc với ngón tay lạnh lẽo, lạnh co rụt lại, nhưng vẫn không đem y đẩy ra.

“Hoàng thượng, còn nóng uống ngay đi. Người ấm lên rồi đi ngủ sớm một chút, ngày mai ngài còn phải tiếp kiểm sứ giả Đông Thắng quốc, sau giờ Ngọ, ngài... còn phải đi đến chỗ của Trần phi nương nương, cũng không nên nhiễm phong hàn.” Về mặt nam tử có chút chua xót, nhưng rất nhanh giấu đi.

“Đường Trì, càng ngày người càng lão nhủ!” Thoán không kiên nhẫn tiếp nhận chén trà, thử nếm một hơi, may là không khó uống, uống một mạch.

Thấy y uống được trà xong, nam tử ôn hòa nở nụ cười, đứng lên giúp y cởi long bào, cởi giày, buông màn, trải chăn giường. Hầu hạ y nằm xuống, chính mình cũng vén chăn nằm xuống.

Chờ hân nằm xuống, Thoán lập tức kéo hai tay cuộn trong ngực ấm của đối phương.

Nam tử vươn tay ôm cả người y vào lòng, dùng chăn đắp kỹ, ôm lấy y từ từ nhắm mắt.

“Đường Trì.”

“Bệ hạ, chuyện gì?”

“Người nói người là cô nhi, là sự phụ người nuôi lớn người, người một chút không nhớ rõ người trong nhà của người sao?” Ngửi mùi thơm ngát của hân, gối lên ngực của hân, mí mắt thoải mái nhắm lại.

Sau một hồi yên tĩnh, thanh âm ôn hòa hiền hậu đặc biệt của nam tử kia vang lên, “Khi đó ta chỉ có thể nhớ rõ một chuyện. Có một số chuyện cho dù ta muốn quên cũng quên không được, huống chi ta không muốn hân.”

“Ta... Kỳ thật, ta còn một... đệ đệ, sau khi ta rời khỏi hân, thì hân còn rất nhỏ, chỉ có lớn một chút. Hân vừa mới biết đi, chỉ thích đi theo sau lưng ta, thường dọa chết khiếp người lớn.”

“Ha hử, ta rất... thích hân, hân rất giống người, không thích đấng, có đôi khi bị trẻ con lớn nhỏ của nhà khác ăn hiếp, chịu khổ sợ, trở về sẽ nhào vào lòng ta khóc như mưa rào, buổi tối hân chỉ muốn ngủ cùng ta...”

Nam tử bỗng nhiên dừng hồi tưởng, đưa tay vuốt cổ hân có chút run rẩy, Thoán mông lung cảm giác được.

“Hoàng thượng, hoàng thượng...” Thanh âm lạnh lạnh.

“Hoàng thượng, thái y bảo nô tài ba canh giờ kêu ngài uống một lần, đây là dược nước, xin cho nô tài hầu hạ ngài.” Thái giám đi theo nói xong, cẩn thận đệm đầu của hoàng đế cho dễ uống thuốc.

Thoán không tình nguyện mở mắt, mở mắt cố hết sức nói: “Đi gọi... Đường Trì, gọi... đến.”

Thái giám đi theo sững sốt, “Hoàng thượng, Đường đại nhân... Đường đại nhân hân... Cái này, hoàng thượng...”

“...Cút!” Nghiêng đầu.

“Dạ! Nô tài cút đây, cút đây!” Thái giám luôn miệng lui ra, vội vàng đi gọi Phong thái y. Ai, hoàng thượng cũng đã tổn thương đến hồ đồ, còn không chịu uống thuốc, vậy phải làm sao bây giờ!

Trì, người lại bảo dám thái giám đến hầu hạ trăm! Hôm nay người lại chạy ra khỏi cung sao? Trở về nếu người dám uống say khướt, xem trăm có ném người vào hồ nước hay không!

Thời gian trôi đi, sức khỏe của Thịnh Lãm đế cũng càng ngày càng kém, vài ngày đầu còn có lúc mở mắt, sau đó, hỗn loạn, miệng đầy hồ ngôn loạn ngữ.

Phong thái y không dám rời khỏi hoàng đế, ngày đêm chờ trong trướng của hoàng đế, lúc nào cũng chú ý đến biến hóa trên thân của y.

Đường Trì! Trăm hận người! Hận người có biết hay không! Hết lên, rút đai lưng tương ngọc trên người, quất xuống nam tử đã co người!

Vì sao muốn gạt trăm! Vì sao!

Vì sao làm cho trăm tin người, mới để cho trăm biết người lừa trăm! Một đã, hung hăng đá vào bụng đối phương. Nhìn nam tử thống khổ cuộn tròn người, nghe hân phát tiếng rên.

Vứt bỏ đai lưng trong tay, kéo nam tử lên giường. Người không phải muốn cùng ngủ với trăm sao? Người đã biết trăm là gì của người còn muốn ngủ với trăm sao! Được! Như người mong muốn! Nếu người dám khóc một tiếng cho trăm...

Tha ta, Thoán Thoán, tha ta đi! Van cầu người, giết ta đi!

Thoán Thoán, khanh khách, ta tìm được người rồi!

Khanh khách! Không được! Không tính, lần này không tính! Lại đi!

Thoán Thoán, Thoán Thoán, người xem, trên áo choàng của hoàng thượng có thiêu thân...

Phù! Khanh khách! Hai đứa trẻ ở sau hòn non bộ che miệng cười trộm.

Bệ hạ, hôm nay Hoàng lão trình tấu sớ, thần cho rằng có lý...

Bệ hạ, sắc trời không còn sớm, nghỉ ngơi sớm một chút.

Người có biết chuyện Ngưu Lang Chức Nữ không? Người có biết trong chuyện xưa ai yêu Ngưu Lang nhất không?

...Đúng, hần là súc sinh... hần biết mình là súc sinh, biết mình không xứng với Ngưu Lang... Biết Ngưu Lang vĩnh viễn cũng không thể yêu hần...

...Công cụ sao?... Chỉ là một công cụ sao? Ha hã... Vì sao lại đau như vậy... Rõ ràng đã không còn... Vì sao còn có thể đau đớn như vậy... Ha hã...

Tri, Tri, đừng rời khỏi trẫm, đừng rời khỏi ta, van người, đừng đi, trở về đi, trở về bên cạnh ta, cầu người...

Thịnh Lãm để đến mức nguy hiểm nhất, y bắt đầu phát sốt, tích thủy không thể vào.

## 32. Chương 32

Năm tháng trước, Trọng Sinh môn hạ của học y ở Thần Quỷ Thủ, bước lên con đường đến kinh thành.

Vừa ra trước cửa, tưởng là sư phụ đã ngủ nhưng lại ngồi ở cửa cạnh bàn đá chờ hần.

Trọng Sinh muốn giải thích gì đó với sư phụ, đã thấy sư phụ lắc đầu, từ trong ngực lấy ra đồ gì đó đưa cho hần.

“Đây là mặt nạ da người sư phụ làm thần quỷ thủ đã sử dụng khi hành tẩu giang hồ, cho người mượn, có lẽ người sẽ cần dùng đến. Huống hồ với y thuật của người, cho dù chưa có kinh nghiệm như vị sư, nhưng kỹ thuật phối dược luyện đan của người so với sư phụ có hơn chứ không kém. Tin tưởng người sẽ không bỏ nhọ danh hiệu của lão đầu tử ta đây.”

“Đi đi, trên đường cẩn thận. Sư phụ chờ người trở về.” Phân phó vô cùng đơn giản, lại có một loại thâm tình sâu lắng như thế.

Trọng Sinh không hề nói nhiều, tiếp nhận mặt nạ da người, quỳ xuống đất dập đầu ba cái với sư phụ.

Không nghĩ tới đi đi ở ở, do do dự dự một tháng sau, lại nghe Chu gia bị giết, tin tức người nọ lại ngự giá thân chinh. Làm sao bây giờ, lúc đó quay đầu lại không? Hay...

Đấu tranh hồi lâu, kết quả là đấu tranh đến ba tháng, mắt thấy chiến sự đã chấm dứt, hơn nữa \*\*\*g ngực nóng loạn không hiểu, vẫn là nhịn không được, quyết định tạm thời không quay về, chuyển đến thăm dò chiến trường.

Không biết bây giờ y ra sao, bên người có thể có người tri kỷ, có quan tâm đồ ăn chú ý ấm lạnh không, trên chiến trường nguy hiểm như vậy, có bị thương hay không, có nặng không...

Tính toán lộ trình, ước chừng nhanh chạy chậm đuổi cũng cần đến mười lăm ngày mới có thể đến thủ đô Tây Lưu quốc, nhìn trời cũng không còn sớm nữa, Trọng Sinh quyết định tối nay tạm thời nghỉ chân ở thành nhỏ này.

Trương Lương Thủ? Không phải là cận vệ của y sao? Tại sao lại ở chỗ này? Hơn nữa còn vội vàng vàng. Trước ngực hần xuyên chính là...

Trọng Sinh tập trung nhìn lại.

Lệnh cấp tốc! Chẳng lẽ!

Liều lĩnh, hần há miệng kêu: “Trương đại nhân!”

Rời khỏi Thoán bị thương đã mười bốn ngày, Phong thái y cũng duy trì không được mà sắp sứt đầu mẻ trán. Khi y nhìn thấy Trương Lương Thủ mang theo sư huynh Thần quỷ thủ đột nhiên xuất hiện ở doanh trướng, kinh ngạc đến há hốc mồm. Nhưng rất nhanh, ông nhìn ra không đúng. Trì nhi? A, đứa ngốc này! Chẳng lẽ còn muốn ở bên cạnh y sao?

Thoán nửa mê nửa tỉnh cảm thấy có hơi thở quen thuộc bên cạnh, nhàn nhạt, mùi thơm dễ ngủ thoảng qua chóp mũi của y. Thoán ở trong mộng khuôn mặt tràn ngập nụ cười, Trì, đã trở lại.

Quan sát vết thương của người bệnh, nghe Phong thái y nói tình hình đã trị liệu qua, cẩn thận bắt mạch, Trọng Sinh xác định chuyện đầu tiên cần làm là phải đem ngăn miệng vết thương kia rỉ máu nữa.

Từ trong ngực lấy ra một túi nhỏ, mở ra là một vòng dặt gân cừu với một cây kim. Đem châm đặt trên lửa tiêu độc, dùng dương cân tuyến xuyên qua.

Phong thái y nhìn động tác của Trọng Sinh, có một chút khó hiểu nhưng cũng khá rõ vài phần. Không khỏi bội phục sư huynh của ông, cũng chỉ có ông ta mới quái nhân như vậy, mới có thể nhìn ra cách trị liệu to gan như vậy!

Cởi bỏ băng vải của người bị thương, tận lực không nhìn tới mặt của y, tận lực chăm chú vào vết thương, dùng vải sạch lau sạch vết thương, lộ ra vết thương đáng sợ, trái tim nam tử run rẩy.

Mạnh mẽ kiềm chế phần cơ rút đau đớn, ném đi cảm giác phức tạp trong lòng, cường chế chính mình với thân phận đại phu xử trước hoàng đế hơi thở mong manh.

Vẩy thuốc bột tiêu độc cầm máu lên miệng vết thương, để cho thái giám đi theo cùng Trương Lương Thủ đề tay chân của hoàng đế, cầm con dao đã hơi lửa sau khi tiêu độc, cắt đi khối thịt sắp rữa ở đầu vai nam nhân.

Hoàng đế cũng không vì đau đớn mà giãy giụa kịch liệt như tưởng tượng, cơ thể y cong lên, hiển nhiên là y nhẫn nại tự cường, kỳ quái nhất chính là biểu hiện trên mặt y, nhìn kỹ sẽ thấy miệng của y hơi cong lên.

Y đang cười? Vì sao y lại cười? Hay là đau đớn quá mà cơ thịt run rẩy!

Cẩn thận cắt bỏ nơi hư thối, lại dùng thuốc bột cầm máu tiêu độc lần nữa. Trọng Sinh cầm kim chỉ lên chuẩn bị.

Thái giám há hốc miệng, không thể tin được người cũng có thể vá như quần áo.

Mất thấy vết thương được từng chút từng chút may lại, mắt của của Trương Lương Thủ cũng tròn lên. Phong thái y lại không ngừng gặt đầu, tìm cái ghế ngồi xuống. Mấy ngày đêm không ngủ không nghỉ nhìn thấy sau khi sư diệt được sư huynh chân truyền, an tâm để ông có thể buông lỏng.

“Trong cơ thể của hoàng thượng còn thừa độc, bởi vì hần mất máu nhiều quá nên mới làm thân thể quá suy nhược, cho dù đã cho hần ăn thuốc giải, cũng không cách nào giải hết tức khắc. Lão phu vì lo lắng này mới tạo mầm họa sau này cho hoàng thượng, hơn nữa có thể ảnh hưởng đến tu vi công lực.” Thấy Trọng Sinh buột sớ gân cừu lại, Phong thái y ở bên bổ sung.

Trọng Sinh gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết. Để cho thái giám bưng nước ấm tới, lau vết máu chảy ra khi vừa mới khâu lại. Sau khi dùng thuốc lần nữa, dùng băng vải sạch quấn lại cẩn thận.

“...Tôn tiên bối, ngài đi đường tới còn chưa nghỉ ngơi, tiểu tử ta an bài chỗ nghỉ cho ngài.” Trương Lương Thủ nói xong, vừa muốn đi ra để an bài.

Trọng Sinh gọi hần lại, lắc đầu, “Không cần phiền, tình hình hoàng thượng bất cứ lúc nào cũng có chuyển biến, ta ở đây là được rồi. Nhưng ngược lại Trương tướng quân cùng Phong thái y cần phải nghỉ ngơi mới đúng.”

“Đây...” Trương Lương Thủ gãi gãi đầu, quả thật hần rất mệt, nhưng Trọng Sinh cùng mình tới đây, cũng mệt không chịu nổi mới đúng.

Phong thái y đứng lên, cũng không biết ông suy nghĩ gì, nắm lấy tay áo của Trương Lương Thủ kéo đi, “Một khi đã vậy, nơi này kính nhờ Tôn huynh. Lão phu cùng Trương tướng quân cũng không quấy rầy. Nếu có chuyện gì, phải người gọi ta một tiếng là được.” Nói xong, kéo Trương Lương Thủ đi ra ngoài.

Trọng Sinh như có chút không an lòng, nhìn hai người đi ra ngoài cũng không chào.

Đứng lên, đi đến bên người của Thoán, ngồi xuống mép giường. Dừng ở khuôn mặt đầy mồ hôi đã ngàn vạn lần xuất hiện trong mộng của hắn... Y gầy đi rất nhiều.

Nén không được vươn tay vuốt ve gương mặt tái nhợt không chút máu kia, đau đớn vạn phần. Phải làm thế nào mới có thể giúp y bổ sung lượng máu đã mất? Trọng Sinh tự hỏi.

Cái ôm ấm áp quen thuộc như thế, mùi thơm ngát nhàn nhạt an tâm như thế, phần ấm áp kia, phần cảm giác thật kia, đều nói rõ người ôm y không phải hư ảo, không phải tưởng tượng, mà là người nọ thật sự đã trở lại.

Tri, rốt cuộc người đã trở lại sao? Ta... nhớ rất nhớ người, người cũng biết...

Cái gì ấm áp mềm mại dán lên môi của y, khớp hàm được nhẹ nhàng mở ra, một chất lỏng vị tanh nồng đậm chảy vào trong miệng của y, từ yết hầu chảy vào trong cơ thể. Đây là gì...

Mềm mại rời đi, rồi lại tiếp tục dán lên. Một lần lại một lần, lặp đi lặp lại, một lượng dịch vị tan chảy vào trong bụng y.

Dần dần, vùng đan điền ấm lên, kéo theo máu trong cơ thể bắt đầu tuần hoàn, chân khí nóng bỏng truyền lên ngực, cảm giác lạnh như băng dần dần biến mất, thần kinh toàn bộ thân thể tựa hồ được tỉnh lại, hết thấy cơ năng lại bắt đầu vận động lần nữa.

Một ngày, hai ngày, ba ngày, rồi bốn ngày, lúc Thịnh Lãm để mở hai mắt, Trọng Sinh mới thu hồi chủ thủ, băng bó cánh tay giấu trong tay áo. Bây giờ, so với hoàng đế, sắc mặt của hắn càng tái hơn, nhưng có mặt nạ da người che khuất nên không sao thấy được.

“Người là... ai?” Thanh âm khàn khàn vang lên, hoàng đế chất vấn người trước mặt.

Đó là khuôn mặt già nua, trong mắt có lãnh đạm cùng tang thương.

Mở túi nhỏ, lấy ra bình sứ nhỏ màu xanh, trút ra viên thuốc màu đỏ hồng ra, cùng khuôn mặt già nua lên tiếng hỏi đáp: “Lão phu Tôn Dự Phác.” Viên thuốc đưa tới bên miệng của y, “Đây là [Cứu chuyển hoàn hồn đan] do lão phu luyện, người mà ăn vào, sau khi ăn vào công lực tăng mười hai chu thiên, nhưng vẫn bồi bổ nguyên khí cho người không mất máu thân thể hư nhược.”

Tôn Dự Phác? Đường như đã nghe tên này ở đâu đó. Nếu có, người này... người này...

“Phong... thái y đâu?” Hoàng đế khó nhọc hỏi.

“Đang nấu thuốc. Trương tướng quân ở bên ngoài trông chờ.” Thanh âm lạnh lạnh nhàn nhạt không nhân tình.

“Truyền hắn... vào.” Hoàng đế đa nghi hiển nhiên không thể tin lão già trước mắt.

Sau khi Trương Lương Thủ tiến vào, thấy hoàng đế đã tỉnh không khỏi cao hứng kinh hô một tiếng, vội vàng chạy đến bên cạnh hoàng đế giới thiệu Tôn Dự Phác với y, cũng không ngừng tán thưởng y thuật của hắn. Đường nhiên, hắn cũng không ngốc nói với đường kim hoàng thượng người kia là đệ tử của Tôn Dự Phác, Đường Tri từng chết mà chưa chết kia.

Nghe được lão già trước mặt chính là Thần Quỷ Thủ vang danh trên giang hồ, Thịnh Lãm để không khỏi nhiều lần quan sát hắn. Càng nhìn lại càng cảm thấy có chỗ không đúng, nhưng rốt cuộc chỗ nào không đúng, y nhất thời không rõ.

Bàn tay rơ khớp xương lại vươn tới trước mặt y, “Ăn đi.”

Nghe đồn tính tình quái của người này, cùng ngữ khí không lạ lòng của hắn, Thoán đang chuẩn bị đưa tay ra, viên thuốc đã nhét vào trong miệng của y. Thuốc vừa vào miệng đã tan.

Người này làm sao vậy! Hoàng đế tức giận, nhưng cũng không có cách nào.

Tôn Dự Phác đi đến bên hòm thuốc bắt đầu thu xếp, vừa lúc Phong thái y dẫn thái giám bưng thuốc vào, Tôn Dự Phác lập tức nói với Phong Thập:

“Hắn đã không có việc gì, chỉ cần chú ý tĩnh dưỡng nửa tháng. Nơi này không có việc của lão phu, vậy cáo từ ở đây.”

Hắn đeo hòm thuốc đi ra ngoài. Ngay cả suy nghĩ chào hỏi với đương kim hoàng đế cũng không có.

“Tôn... phu tử, người vì trẫm... diệu thủ hồi xuân (bàn tay thần diệu), trẫm...” Thịnh Lãm đế không nghĩ người này lại nhanh rời đi như thế, giẫy giụa ngồi dậy muốn mở miệng giữ lại.

Cũng không cho y có cơ hội nói hết, Tôn Dự Phác cũng không quay đầu lại mà nói: “Hoàng thượng hiện tại độc vừa mới đẩy, độc trong cơ thể còn mới hết, nguyên khí còn chưa phục hồi, không cần nói nhiều. Hãy dưỡng thật tốt long thể của người, bảo trọng. Cáo từ!” Quan tâm sâu sắc bị ngữ khí lạnh lùng che dấu. Nói xong, người đã đi ra khỏi trướng.

Cửa trướng mở ra, một trận gió thổi vào, được hương nồng đậm bị gió thổi đi, theo gió, một mùi thơm ngát nhàn nhạt lướt vào trong trướng.

Người trong trướng không ai chú ý đến mùi thơm lạnh đậm ít ai cảm thấy được, nhưng đó là với người khác. Có một người tựa như bị sét đánh trúng, đông cứng.

Đợi đến lúc y phản ứng, hô to định lao xuống giường, người nọ đã không còn thấy được bóng dáng, thân thể nhiều ngày bị thương cũng không thể sử dụng thoải mái như tưởng tượng, thân thể đã ngã sấp trên giường.

“Nhanh! Nhanh... Đuổi theo... Người nọ! Nhanh!” Tim đau đớn, hy vọng vô tận gần như bao trùm lấy y.

“Hoàng thượng!”

“Bệ hạ!” Mọi người vây quanh lại.

Thoán bắt lấy áo của Phong thái y, hơi thở dồn dập, “Nói! Người nọ... là ai! Người nọ đến... đến là ai! Vì sao... vì sao hắn lại... có mùi của hắn... Nói!”

Trong bụng rõ ràng biết hoàng thượng đang hỏi cái gì nhưng Phong Thập vẫn giả vờ hồ đồ nói: “Hoàng thượng, người nọ là Tôn Dự Phác danh y thiên hạ Thần Quỷ thủ. Chỉ là được mời đến chữa cho hễ thượng. Mùi, mùi gì?”

“Tri... Người nọ... Đường Tri...” Thân thể bệnh lâu đã không thể chịu được tâm tình thay đổi đột ngột như vậy, đã sắp không chống đỡ được.

“Hắn vì sao... lại có mùi thơm... Đường Tri...” Gắng sức, nói ra nghi ngờ trong lòng.

Trong doanh trướng rơi vào trầm mặc, không ai đáp lời.

Thái giám là vì căn bản không biết chuyện gì xảy ra, không biết nên đáp lời làm sao. Trương Lương Thủ biết chuyện gì xảy ra, cũng không dám đáp lời. Phong thái y căn bản không muốn nói.

“Nói ” Thịnh Lãm đế hét lớn.

“Hoàng thượng, hắn chính là...” Trương Lương Thủ nhịn không được, đột nhiên thấy Phong thái y hung hăng trừng mắt với hắn, vội vàng sửa lời: “Thần không dám giấu, kỳ thật... Hắn chính là sư phụ... của Đường đại nhân.”

“Cái gì...” Hoàng đế sững sốt, tay phải vô lực trượt xuống. Không đúng, vậy vì sao hắn...

“Nếu hoàng thượng ngài hỏi làm sao hương vị trên người Tôn Dự Phác lại giống với Đường đại nhân, khu khu,” Phong thái y ho khan một tiếng, tiếp tục nói: “Nghe Trung đại nhân nói, Đường đại nhân từ nhỏ đã ở cùng sư phụ, ăn uống đều giống nhau, mỗi ngày ở cạnh nhau, hương vị trên người họ giống nhau cũng không kỳ quái.”

“Bệ hạ, hiện tại thân thể của ngài không nên để kích động mệt nhọc, có chuyện gì hãy đợi thân thể ngài tốt lên rồi nói. Hơn nữa, bây giờ chiến trường căng thẳng...”

Hóa ra, Tôn Dự Phác là sư phụ của hắn. Ha ha, ông trời ơi, người thật tàn nhẫn! Lại đánh vỡ hy vọng của ta, người đang trừng phạt ta sao!

Tôn bình sinh Tôn Dự Phác, trăm đã nói trên đời này sao có nhiều thần y như vậy. Trách không được hắn lại lãnh đạm đối với trăm, nếu hắn biết ái đồ (học trò cưng) của hắn chết trong tay trăm, đại khái đừng nói khám bệnh, hạ độc còn được nữa mà. Nếu hắn trực tiếp độc chết trăm cũng...

“Truyền... Lý tướng quân!”

Mà hiện tại, trăm là hoàng thượng, thiên tử hoàng triều Đại Á.

Trong quân đồn đãi hoàng đế bệ doanh tư sách rút cuộc lại hạ lệnh, lệnh lòng người đại chấn. Rất nhanh, đối đầu với quốc trưởng Đại Uyên một tháng rút cuộc tuyên bố chấm dứt, chiến tranh lần nữa lại bắt đầu.

Ban ngày hoàng đế bày mưu tính kế suy nghĩ thượng sách tấn công, buổi tối đêm dài người lặng, nghi ngờ của y lại càng trở nên càng sâu.

Trong mộng, vậy thật là mộng sao? Thân thể ẩm áp kia, hơi thở quen thuộc kia, mùi thơm không cách nào quên được, những cái vuốt ve ôn nhu kia, vầng ngực rắn chắc, còn mấy ngày kia chất lỏng rót vào miệng của y, mỗi điều đều khắc sâu trong đầu của y.

Khi mình điên cuồng, đã bao nhiêu lần cắt phá da thịt của người nọ hút máu của hắn! Mùi kia thật giống.

Nghe Phong thái y nói vì vết thương quá lớn, hơn nữa ám tiễn có độc, đến nỗi mất nhiều máu, thân thể suy nhược. Mà không thể ba, bốn ngày ngắn ngủi có thể bù lại được? Thần dược gì có thể có tác dụng như vậy! Nếu người nó thật sự là Tôn Dự Phác, hắn sẽ vì ta là hung thủ giết đồ đệ, chiết máu mình cứu ta sao!

Còn bóng dáng rời đi kia, tấm lưng kia làm sao có thể quên được!

Người là gì?

Tri, là người...

Thịnh Lãm để lại xuất hiện ở trên chiến trường, cơ hồ mỗi người đều nhìn ra ý chí sống còn tràn ngập trong y! Mạnh mẽ này, dâng trào này làm cho từng quân sĩ đều không nén khỏi xúc động trong lòng. Hoàng đế sinh khí bộc phát như vậy, hoàng đế lẫm liệt uy nghi như vậy, Đại Á lo gì mà không thịnh không mạnh!

Thịnh Lãm ngày năm tháng hai, trận chiến kéo dài đến tháng tám, chiến tranh xoay vòng ba nước rút cuộc với cục diện Đại Á toàn thắng chấm dứt. Nguyên nam Đại Á, biên giới tây quốc của Nam Hi, Tây Lưu, Đại Uyên bị Thịnh Lãm để đánh tan công chiếm, bản đồ của Đại Á lại mở rộng.

Ngày mười bảy tháng ba, Thịnh Lãm để mang binh chiến thắng trở về kinh.

Chuyện đầu tiên sau khi quay về, thiên tử tuổi trẻ cũng không phải tế tổ tiên cũng không phải an ủi phong thưởng, dĩ nhiên là chạy đến Úc Vinh cung mở quan tài xác nhận!

Ngoại trừ Phong Thập, một đám thái y của thái y viện vây quanh bên quan tài đá, đợi kiểm nghiệm xác chết.

Quan tài đá bị hoàng đế tự tay đẩy ra, người trong quan tài bị đóng chặt gần hai năm lại sắp xuất hiện.

Trong quan tài chỉ có bộ y sức hình người, trong quan tài hình như có chút nước khô, chợt nhớ, quả thật rất giống vì nguyên nhân nào đó hóa thành thi thủy chỉ để lại y phục.

Thịnh Lãm để đã học được lãnh tính đầu tiên phát hiện không đúng bức họa với ngọc thạch kia cũng không ở trong quan tài! Chẳng lẽ chúng nó cũng tan sao!

Hy vọng dần dần nảy lên trong lòng hoàng đế, khoái trá bắt đầu tràn ngập tâm linh của y.

Ra lệnh một tiếng, các thái y nhanh chóng xác nhận nước khô trong quan tài kia rút cuộc là gì.

Qua nửa ngày, các thái y cho ra kết luận đồng thời nói: Nước kia chỉ là dấu vết của nước thuốc bình thường, nước thuốc đen đặc ở trên tảng đá sau khi khô cũng như thế.

Hoàng đế nở nụ cười, cười vừa vui vẻ vừa giảo hoạt. Còn có chút tức giận như thế?

Ba ngày sau, thủ lĩnh cấm vệ quân Trương Lương Thủ cùng thái y Phong Thập từng người bị gọi lên, không biết tại sao, hai người lại đồng thời bị hạ lệnh cấm túc.

Nửa tháng qua đi rất nhanh, Đại Á sau chiến tranh dần dần ổn định, đời sống hoàng triều dưới ảnh hưởng của cuộc chiến này, cũng tiến vào thời kỳ tung bay sôi nổi. Hóa ra các quốc gia chung quang nhìn tình hình cũng phải sử giả đến, tiến hành tỏ vẻ hữu hảo.

Bản đồ Đại Á khuếch trương lớn nhất từ khi lập nước đến nay, dưới thiết huyết lãnh đạo của Thịnh Lãm để một hoàng triều hùng mạnh, gây địa vị chí chí tôn của đại quốc đệ nhất đại lục trăm năm sau!

Đầu tháng tư, không biết là không phải vì chiến tranh mang đến, hay là hậu hoạn nước Hoàng Hà, biên giới hoàng triều nổi lên đại hình ôn dịch đáng sợ.

Sau khi Thịnh Lãm để biết tin, lúc này bố trí y cục miễn phí ở các nơi, chuyển lệnh ở mọi nơi phát vật tư cứu viện. Chuyện tìm Đường Trì đành phải tạm thời quên đi.

Nhưng ôn dịch chẳng những không bị chặn, ngược lại bắt đầu lan tràn đến phía nam. Người chết vì dịch bệnh càng ngày càng nhiều, cùng với ôn dịch, nạn đói cũng đến cùng lúc.

“Bệ hạ, thần có việc bẩm báo.” Thủ lĩnh tả cung quân Tôn Sa Hải ngoài cửa cầu kiến.

“Vào đây.”

“Bệ hạ, ngài bảo thần điều tra chuyện, hiện giờ có chút manh mối.”

“Sao? Nhanh nhanh nói đi!” Thoán phát tay sai người ban ngồi.

“Tạ ơn bệ hạ.” Tôn Sa Hải tạ ơn ngồi xuống, thanh thanh cổ họng, nói: “Nghe đồn vùng phía bắc Giang Nam, xuất hiện một vị thần y. Thần y thần kỳ này mặc dù y thuật như thần, tuổi cũng không lớn, mà lại còn là người đánh xe ngựa của người ta.”

“Người đánh xe? Trẫm khi nào lệnh người tìm người đánh xe!” Thịnh Lãm để thất vọng nói.

Cười ha hả, “Bệ hạ, người đừng nóng vội, cứ nghe thần nói hết, Thần y đánh xe này gọi là Trọng Sinh, tướng mạo thuần hậu dáng người thon dài, thích mặc bố y lam. Thần từng tìm đến người bệnh được hần chữa trị, cho hần xem bức họa của Đường đại nhân, người bệnh kia nói...”

“Nói cái gì! Nói mau!” Thoán nhìn không được lộ thân thể.

“Khụ, nói ngoại trừ ăn mặc bên ngoài, còn lại thì như một mẹ sinh ra.” Tôn Sa Hải không còn treo hứng thú hoàng thượng, nói ra đáp án.

Thoán nhìn hần, không lên tiếng. Nửa ngày, cũng không thấy y phản ứng gì.

“Ách, bệ hạ? Bệ hạ!”

“Triệu Thư vương yết kiến!” Thịnh Lãm để bỗng nhiên mở miệng, hướng cửa quát.

### 33. Chương 33

Nói phân hai phía, lại nói về Trọng Sinh sau khi rời khỏi Hoàng Phủ Thoán, đi theo hữu nhân rèn luyện giang hồ.

Mà nay, Trọng Sinh vì bằng hữu, đang tạm thời làm người đánh xe đuổi theo đại mỹ nhân! Bởi vì đại mỹ nhân có ý muốn chạy để cho tên gốc nào đó đuổi theo, Trọng Sinh vì giúp bạn không tiếc cả mạng sống, tự nhiên cũng sẽ không nghĩ đến sự khổ cực làm đánh xe truy đuổi, chạy khắp nơi không mục đích.

Hần vừa làm người đánh xe, trên đường thấy người bệnh thương cũng thuận tay cứu chữa. Trong thời gian ngắn, cũng tạo nên một chút tên tuổi.

Đánh xe là đánh xe, người theo đuổi cũng là người nổi danh trong chốn giang hồ hiện giờ, hương xe của chiếc xe chở mỹ nhân này muốn bắt biến nổi danh cũng là khó nói a.

Người sợ nổi tiếng heo sợ béo, phiền toái tìm đến trên người kẻ đánh xe Trọng Sinh.

Có người nhận được tin tức, bắt đầu hướng phía này tìm kiếm ai bảo Trọng Sinh dùng tướng mạo vốn có của hắn mà trà trộn trong giang hồ!

Hắn nghĩ người khác đều cho rằng hắn đã chết, cho rằng bất luận kẻ nào cũng sẽ không để ý một nhân vật nhỏ nhoi như vậy, cho nên lá gan mới lớn thế, chủ yếu hắn cảm thấy y thuật của mình không thành thực, không dám mang mặt nạ của sư phụ mà phá hủy tên tuổi của sư phụ. Lại không nghĩ rằng, cách làm như vậy mang đến cho hắn phiền toái lớn ảnh hưởng cả đời!

Đồng thời, Trọng Sinh cũng từ trong miệng thằng ngốc Cổ Tiểu Mộc đuổi theo mỹ nhân Mạc Mạc mà biết, đương kim thiên tử đang cải trang vi hành, hơn nữa hình như cũng đang ở gần đây!

Hắn vội vội vàng vàng hoảng loạn rời đi, sợ hãi cùng người nọ chạm mặt. Bất kể như thế nào, hắn cũng không muốn cùng người nọ đối mặt với nhau. Nếu lại thấy sự hèn mọn hiện trong mắt người nọ, hắn sợ chính mình ngay cả năng lực sống tiếp cũng mất!

Cưỡi ngựa chạy băng băng một thời gian, Trọng Sinh giữ chặt cương.

Mình làm sao vậy, làm sao vừa nghe đến tên người nọ lại bối rối như vậy? Cho dù y xuất kinh, cũng không nhất định là vì ta? Nói không chừng y chỉ điều tra dân tình mà thôi. Y lại không biết mình còn sống. Hay là lúc đó lộ chân tướng?

Càng nghĩ càng rối, rõ ràng đã bỏ qua việc này, không thêm nghĩ đến y nữa. Nhưng thật ra phía bắc đại dịch hoành hành, sư phụ hình như đã đến đó, sao không nhân cơ hội này mà mở mang kiến thức, cứu tính mạng người giảm tội nghiệp của mình, cũng tránh uống phí một lần được sống lại.

Quyết định như vậy đi, tức khắc, Trọng Sinh quay đầu ngựa hướng phía bắc mà đi.

Làng quê Gia Hưng.

Một trận chạy loạn, chạy đến trấn này khi đã chạng vạng, trông thấy sắc tối, Trọng Sinh xuống ngựa quyết định tối nay tạm nghỉ trọ tại đây. Trấn nhỏ này, thân là hoàng đế cửu ngũ chí tôn hắn là sẽ không đến tận nơi này mà điều tra nghe ngóng dân tình?

“Bác này, chào bác, thật xin lỗi, tại hạ muốn hỏi một chút, gần đây có khách \*\*\* nào không vậy?” Trọng Sinh hướng tới một ông lão đi ngang lễ phép hỏi.

“Ôi chào! Tiểu huynh đệ ngươi lần đầu tiên lên đây sao? Nơi này chỉ có duy nhất một khách \*\*\* ngay ngã tư góc chợ, này, cái cổng được đặt bên cạnh cái tiệm cũ kỹ kia.”

“Tiệm này chính là tiệm duy nhất nổi danh Gia Hưng chúng ta, bánh ú của nhà hắn ăn được lắm a! Tối nay tiểu huynh đệ nhất định phải mua hai cái ném thử nha, ha ha, nếu không, thì cũng như chưa tới làng chúng ta!” Ông lão rất nhiệt tình, vừa thấy đã biết là người rất yêu quê nhà.

“Tạ ơn bác, tại hạ nhất định sẽ ném thử!” Hai tay ôm quyền, Trọng Sinh cười cảm tạ với ông lão. Dắt ngựa đi tới khách \*\*\*.

Vừa qua tiệm bánh ú nổi danh, ngửi được một mùi thật đặc biệt, không khỏi ngẩng đầu nhìn bảng hiệu: Tiệm bánh ú Ngũ Phương Trai.

Hoàng Phủ Thoán từ nhỏ đến nay, đại khái vẫn là lần đầu một mình đi dạo lung tung, mạnh bạo ngay cả một tỳ tù cũng không mang.

Người nhìn y một thân tơ lụa gấm vóc, thắt lưng đeo ngọc bội long phượng, trên khăn vuông khảm một viên ngọc lớn, chân mang giày da hươu đế mềm, ngựa bên người là long câu, yên ngựa là nạm ngọc viên vàng, tay nải nhẹ nhàng, xem ra ngoại trừ ngân phiếu thì cái gì cũng không bỏ vào, bộ dáng lại phong hoa tuyệt đại, xem ra là tay trói già không chặt, giống như trên trán có khắc “Ta có nhiều tiền, ta rất yêu đuổi, mời đến cướp đi.” Trong mắt một bang cường đạo thổ phỉ nhìn thấy có thể không hân hoan sao?

Cho nên, Thịnh Lãm để cải trang vi hành thiên hạ mục tiêu chủ yếu là tìm kiếm Đường Trì, nhân tiện cũng quét sạch không ít giang hồ bại hoại, thổ phỉ chiếm núi, thậm chí còn kết liễu không ít hảo sắc.

Giữa trưa đi ngang qua Gia Hưng, nghe nữ chủ quán xinh đẹp nói cho y biết bánh ú Ngũ Phương Trai tương đối nổi danh, vừa vặn Tôn Sa Hải cho y biết tin tức Đường Trì có thể ở tại vùng này, hoàng đế mê thức ăn dân gian lập tức một hướng mà đi.

Bây giờ, giờ phút này, y đang ngồi trong phòng ghé dành cho khách quý của \*\*\*, nhắm nháp nhân bánh ú nổi danh, nhớ tới Đường Trì bảo bối.

Sau khi ta tìm được hắn, phải thế nào mới có thể để cho hắn nhận ta lần nữa không? Hay trực tiếp đem hắn ép về cung? Hay là quấy rầy kiên quyết? Hay là mặt dày theo đuổi hắn? Hay là lập...

Nếu hắn không muốn gặp ta thì phải làm sao? Ngô... Cẩn bánh ú, Hoàng Phủ Thoán chìm vào trầm tư.

“Ôi mẹ của ta a! Ôi bà nội của ta a! Đau chết ta rồi!”

“Tránh ra tránh ra! Tìm chủ quán tính sổ đến đây! Đây là bánh ú gì! Ăn vào chết người! Các hương thân cũng không nên mắc mưu mua bánh ú của nhà bọn họ, ăn sẽ chết người!”

“Ôi Đau chết được!”

“Sao lại thế này? Đã xảy ra chuyện gì?”

Ngoài trừ khách nhân đang ăn trong \*\*\* ra, còn có hương thân xếp hàng đứng ngoài cửa xem náo nhiệt, làm cho cửa tiệm chật như nêm cối. Người phía sau không biết chuyện gì đã xảy ra, liều mạng chen lấn lên trước xem náo nhiệt.

Hoàng Phủ Thoán ngồi ở chỗ khách quý trong \*\*\* ngạc nhiên thò đầu ra cửa nhìn, đây là dân gian gọi là lừa đảo sao? Thú vị thật! Đường kim thánh thượng xòe quạt nhún chân, chuẩn bị... uống trà ăn bánh xem náo nhiệt!

“Này, đây không phải Lí Nhị Cầu em vợ của huyện thái gia sao? Vậy nằm trên cửa kia chính là... đại ca của hắn? Sao lại thế này, Ngũ Phương Trai làm sao đắc tội với đã khuyến?” Có người nhận ra kẻ gây náo động, thỏ thẻ nói với người bên cạnh.

“Đúng là! Lần này Ngũ Phương Trai cần phải ngăn đại huyết rồi, nghe nói Lí Nhị Cầu hai ngày trước vừa mới bị thua một khoản tiền lớn, đang đi khắp nơi kiếm oan đại đầu (tiền oan uống) mà! Ai! Ngũ Phương Trai cây to đón gió, lần này được rồi, bị chó điên cắn, không chết cũng bị lột da!”

Thấy mọi người chỉ chỉ trỏ trỏ với mình, Lí Đại Cầu nằm trên ván cửa càng kêu hăng say, “Ôi đau chết ta rồi! Mẹ của ta ôi ”

“Người nói đi! Rốt cuộc người có bồi thường hay không! Không bồi thương bọn ta kiện lên quan!” Lí Nhị Cầu kêu la, uy hiếp chủ quán.

Lên quan, một khi đã kiện lên quan, ta không bồi thường khuynh gia bại sản mới lạ! Kẻ nào mà không biết hai tên chó hoang các người, ý vào di thái thái (vợ lẽ) cứng chiều của huyện thái gia, khắp nơi làm xằng làm bậy! Chủ \*\*\* có khổ cũng nói không nên lời, gấp đến độ sắp khóc.

Bên này, Trọng Sinh vừa nhận phòng, sau khi lau sơ qua, kiểm tra bạc trong túi đi tới tiệm bánh ú bên cạnh, chưa tới cửa đã bị tiếng la náo nhiệt dọa.

“Huynh đài, xin hỏi có chuyện gì vậy?” Trọng Sinh tò mò hỏi vị thanh niên phía sau.

“Ai? Chuyện gì? Nghe nói có người ăn bánh ú mà bệnh, bây giờ khiêng người bệnh đến tìm tận cửa !” Tiểu tử trẻ tuổi có chút “cười trên sự đau khổ của người khác”.

“Khiêng người bệnh tìm tới tận cửa? Sao không sớm tìm lang trung chữa trị, nếu chậm trễ thì nguy cấp.” Thật là hồ nháo! Trọng Sinh vừa nghe có người sinh bệnh, kỳ quái là đối phương làm sao không chạy đi chữa trị, trong lòng vì người bệnh mà lo lắng.

“Người là người nơi khác đến? Chỗ chúng tôi nhỏ, lang trung đều được mời đến trong huyện thành, trước khi chết phải tìm bồi thường thỏa đáng đã!” Tiểu tử tùy tiện nói, dù sao đau ở trên người của kẻ khác, với hắn chả liên quan gì.

“Này!” Lắc đầu, Trọng Sinh hô hét với đám người phía trước: “Thật xin lỗi, xin cho qua nào. Để cho tại hạ vào xem.”

“Chen chúc gì chứ!” Có người quay đầu lại chửi.

“Tại hạ là lang trung phương xa, nghe nói nơi này có người bệnh, xin cho tại hạ vào xem, cũng không nên chậm trễ.” Trọng Sinh ôn hòa đáp lại.

“Á! Lang trung đến rồi! Lang trung đến rồi! Mau nhường đường, để cho lang trung đi vào!” Vừa nghe lang trung đến, đám hương thân vây xem nhanh chóng nhường đường.

Lang trung? Lí Nhị Cầu đang tức giận phát hỏa cùng chủ tiệm vẽ mặt cầu xin cùng nhau quay đầu.

Chủ tiệm trong lòng có chút vừa vui vừa lo. Vui là lang trung đến, có thể vì hấn tẩy đi vết nhơ lớn có vấn đề trong bánh ú nhà hấn. Lo là cho dù lang trung đến, nếu là đồng bọn của Lí Nhị Cầu, vấn đề kia không phải càng muốn trừ người sao? Ai, tổ tông của ta! Người ở trên trời có linh thường phù hộ cho con cháu của người đi!

Khách nhân trong tiệm nghe lang trung đến, cảm thấy náo nhiệt mà lén nhìn, mỗi người hứng thú ngược lên. Thịnh Lãm để nhìn náo nhiệt như nhìn món ngon cũng không nén đưa mắt hứng cửa. Không biết lang trung này có phải cũng là người thông đồng hay không?

Lang trung rút cuộc từ trong đám người vây quanh, đi vào khách đường.

“Chủ quán, xin cho tại hạ khám cho người bệnh.” Liền ôm quyền, người tới nói.

“Răng rắc” một tiếng, chén trà trong tay Thịnh Lãm để đột nhiên vỡ nát! Cả người như bị điểm huyết đạo, nhìn chằm chằm vào người khách áo lam dáng gầy gầy thuần hậu thanh tú giữa khách đường.

Đường...

Đường Trì còn sống đang đứng trước mắt của y!

Tuy rằng biết hấn còn sống trên cõi đời này, nhưng chính mắt nhìn thấy cái chết của hấn, chính hai tay này đem hấn đặt vào quan tài, bây giờ người này cứ rõ rõ ràng ràng đứng trước mặt như vậy, nhất thời, Thoán hoài nghi mình có phải vì tưởng nhớ quá mà sinh ra ảo giác.

“Này! Người muốn làm gì?” Lí Nhị Cầu duỗi tay muốn đẩy Trọng Sinh ra.

“Tại hạ muốn trị liệu cho vị huynh đệ kia. Cứ để như thế, sẽ tai nạn chết người.” Trọng Sinh nhíp bước hơi dôi, né cái đẩy của đối phương. Thuận thế ngồi xổm xuống, ngón tay đặt lên mạch tượng của người bệnh.

“Ai biết người là lang trung giang hồ từ đâu đến! Cút ngay!” Lí Nhị Cầu phát cáu sợ hãi bị vạch trần, bao quanh Trọng Sinh.

“Lang trung chết tiệt!” Lí Nhị Cầu đương nhiên không thể để Trọng Sinh vạch trần bọn họ dưới mắt nhiều người như vậy, một quyền muốn giảo huấn hấn.

Một chiếc phiến đàn hương bỗng nhiên xuất hiện trên vai hấn, khê gõ vài cái.

“Vị nhân huynh này, có lang trung giúp huynh đệ người chữa bệnh, người chẳng những không cảm kích, làm sao lại còn muốn ngăn cản? Hay không phải huynh đệ này của người căn bản không có bệnh?” Thanh âm lãnh lãnh thanh thanh mang chút châm chọc.

Trọng Sinh ngồi xổm trên đất cơ hồ hoài nghi lỗi tai của mình. Thanh âm này như thế nào...

Không! Không thể nào! Trái tim đập mạnh, hấn kinh hoàng nhanh chóng đứng lên.

Lí Đại Cầu nằm trên ván đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết hơn cả hồi nãy: “A tay của lão tử đau quá a!”

Nghe tiếng kêu thảm thiết, Trọng Sinh mới từ trong tim đập mạnh và loạn nhịp kịp phản ứng. Vội vàng buông ba ngón bắt mạch ra, chỉ thấy đầu ngón tay tím đỏ xuất hiện trên mạch tượng của Lí Đại Cầu.

Hít sâu một hơi, ở trong lòng kêu ba lần tên hiện tại. Trọng Sinh nắm chặt tay trái trong tay áo, chậm rãi trên mặt đất đứng lên, sắc mặt trấn định đối với mọi người nói: “Vị huynh đệ kia không có gì lo ngại. Xem ra chỉ là hiểu lầm.”

“Hiểu lầm cái gì! Đồ lang băm! Có loại...”

“Bốp!” Tiếng tát thật mạnh vang lên, Lí Nhị Cầu bị đánh đến thất tha thất thiếu lùi ba bước, bụm mặt “phì” một tiếng phun ra một chiếc răng nanh, “Ngươi! Ngươi... Lá gan của ngươi lớn thật! Dám đánh đại gia nhà ngươi ta...”

“Bốp!” Lại một cái tát, đánh cho Lí Nhị Cầu ói cả mặt.

“Các huynh đệ, các ngươi! Đem hai người này áp đến huyện nha cho ta!”

Không đợi đám người xung quanh, Thịnh Lãm để đã phi thường mất kiên nhẫn vươn chân, đem vài tên đập xuống đất. Dưới sức chân cũng làm cho bọn họ chao đảo một lát không đứng dậy được.

Xoè quạt vừa khép lại, nhanh chân bước, há miệng kêu: “Đường...” Tới đến bên người nọ, mới phát hiện mình thật khẩn trương như vậy, ngay cả tên cũng gọi không xong.

Trọng Sinh như là vừa mới chú ý đến nam tử tuyệt thế vô song trước mắt khó xưng, xoay người mỉm cười với Hoàng Phủ Thoán, ôm quyền nói: “Đa tạ vị nhân huynh tương trợ, nơi này nếu không có người bệnh, cũng không có việc của tại hạ. Xin thứ cho tại hạ thất lễ, xin cáo từ.” Trong lòng thầm niệm mấy lần lời nói, thật vất vả mới làm được mà không vấp, coi như là nói lưu loát đi.

Thoán sững sốt, không ngờ Đường Trì lại cười với y, hờn vì nụ cười của hắn mà bị câu dẫn. Nụ cười của hắn mình đã bao lâu rồi không thấy? Một năm? Một năm rưỡi? Hay lâu hơn?

Nhìn người nọ sắp đi, hắn vừa mới xoay người, lập tức vội vàng kéo tay áo của hắn, giữ chặt mà lại không biết nên nói cái gì, ấp úng nửa ngày, mới lắp ba lắp bắp nói: “Ách... Đường... Trì, ngươi... Ta có vài lời nói với ngươi. Chúng ta tìm chỗ yên tĩnh được không?”

Trọng Sinh hơi nhíu mày, “Vị huynh đài hắn là nhận sai người? Tại hạ là Trọng Sinh, cũng không phải là Trì gì đó. Có thể buông tay áo của tại hạ ra được không?” Trái tim hồi hộp nhảy loạn. Giấu tay trái run rẩy nắm chặt trong tay áo, cổ sức khắc chế chính mình chạy trốn như vậy.

Thoán sững sốt. Nhận lầm người? Làm sao có thể? Trì vì sao không để ý đến ta? Hắn... Chẳng lẽ còn giận ta? Hay là...

“Ngươi nói tên ngươi là gì?”

“Tại hạ là Trọng Sinh.”

“Trọng Sinh... Ngươi là Trọng Sinh nào?” Nói còn chưa xong, tay đã bị Trọng Sinh hất ra.

“Vị huynh đài này, chủ tiệm hình như có chuyện nói với ngươi. Tại hạ không quấy rầy.” Nói xong, lập tức cất bước bình tĩnh đi ra ngoài.

Thịnh Lãm để quýnh lên, định nhắc chân theo sau, thì trước mặt có người “phịch” quỳ xuống.

“Ngài! Vị khách quan này, đại thiếu gia, ngài cũng có thể cứ đi như vậy chứ! Ngài nhất định... Ngũ Phương Trai chúng tôi cũng tan tành luôn! Hai tên nhị ca này chính là phía sau có chỗ dựa của huyện thái gia a!”

“Vị đại thiếu gia này, ngài nhất định phải cứu Ngũ Phương Trai chúng tôi a!” Từ một thân ăn mặc của Hoàng Phủ Thoán có thể nhìn ra người này không phú thì quý, chủ tiệm buôn bán nhiều năm tự nhiên mặt nhìn cũng lợi hại. Thăm nghĩ người này một thân đáng vẻ, nói không chừng là vương tôn công tử nhà ai, nếu có y là chỗ dựa cho mình, huyện thái gia kia cũng không thể quá tuyệt tình chứ?

Mọi người vây xem ngoài cửa cũng nghị luận đều nói: “Ái nha, lần này Ngũ Phương Trai đại nạn rồi! Chẳng những không đem người lừa được, còn đem người đả thương không thể đánh, cái này... Ai!”

Trong lòng Thoán gấp muốn chết, tâm tư của y không muốn quản những chuyện này, huyện thái gia gì đó đến lúc truyền lệnh Tôn Sa Hải phế bỏ hắn là được. Hiện tại với y mà nói, đuổi theo Trọng Sinh biến mất trong đám đông mới là chuyện ưu tiên!

“Trẫm... Ta sẽ trở lại.” Thoán nghĩ thoát khỏi lời kéo của chủ tiệm.

“Đại thiếu gia! Người đánh người cũng không thể đi như thế được!” Tiếng gia đình chủ tiệm kêu gào. Hậu quả đánh em vợ của huyện thái gia, cũng không phải là y vừa giúp tiểu dân là có thể gánh vác như vậy.

Toàn bộ con cùng con dâu của chủ tiệm chạy ra, cùng ngăn đường đi của Thoán, không cho y rời đi.

Dân chúng cũng bắt đầu chỉ trích, cho rằng công tử bột điển trai này đánh người rồi chạy, để lại hậu quả rồi rầm cho chủ tiệm xử lý.

Thoán nghiêng răng phẩy tay áo, từ trong răng nanh phát ra vài từ: “Đi! Đi huyện nha!” Chuyện này không giải quyết, y cũng không có biện pháp thoát thân.

Một cái ra hiệu, lệnh cho người bảo hộ âm thầm đuổi theo Trọng Sinh, hoàng đế vừa mới xoay đầu, mắt lộ hung dữ nhìn mấy người nằm dưới đất!

Một đám lão bách tính vây lấy Thoán, người của Ngũ Phương Trai dùng ván khiêng Lí Nhị Cầu đến huyện nha.

### 34. Chương 34

Trọng Sinh vội vàng trở về khách \*\*\*, vội vàng thu thập tay nải, bỏ ngân lượng lại trên bàn, thừa lúc cười ngựa rời khỏi khách \*\*\*.

Chạy như điên, cũng không biết chạy tới đâu. Màn đêm buông xuống, chung quanh tối đen.

Mò mẫm, Trọng Sinh theo đường nhỏ lên núi. Hắn phải tránh đường lớn, tránh cơ hội cùng người nọ chạm mặt. Sợ hãi bại lộ, ngay cả lửa cũng không dám đánh, lợi dụng ánh sáng mong manh trên trời kia mà mò mẫm trên đường nhỏ trên núi.

Thoán y nhìn thấy ta! Y nhìn thấy ta! Làm sao bây giờ? Làm sao đây? Y nói muốn tìm ta nói chuyện, hắn muốn nói với ta chuyện gì? Là tìm chỗ không người để nhục mạ ta sao? Hay là muốn bắt ta trở về?

Trong đầu của Trọng Sinh nhét đầy đủ loại nghi ngờ, tất cả hỗn loạn.

Tại sao y lại cải trang vi hành? Có phải y phát hiện ta không chết? Cho nên y đi diệt khẩu? Y không muốn người trong thiên hạ biết có một huynh trưởng như ta phải không? Y thấy ta giả chết, có thể tức giận ta giấu diếm hắn hay không, cho nên muốn bắt ta trở về...

Trọng Sinh lưng phát lạnh, rung mình một cái!

Dẫn ngựa đi vào sườn núi tránh gió, cầm hành lý tùy tiện vào một góc. Bỏ một ít bột ngựa xà trùng, tối nay, hắn ở trong này qua đêm.

Ngồi trên hành lý, trong trong ngực lấy ra mặt nạ da người sư phụ ban tặng, cẩn thận đeo vào. Lại lấy một chút phấn trắng vung lên tóc. Mở túi, lấy một gói giấy dầu, đem thứ gì đó trong bao giấy dầu thoa lên cổ tay. Lập tức, hai tay nhẵn nhéo gầy gò xuất hiện trước mắt.

Sau khi chuẩn bị hết thảy, lúc này, Trọng Sinh mới cẩn thận vào góc, ôm lấy thân mình.

Tối này, có phải vừa thấy đã mơ những điều đó rồi hay không...

Ác mộng đáng sợ, bi thảm...

Thoán, cho ta một khoảng trời tồn tại đi, ta thề, ta tuyệt đối sẽ không quấy rầy người, sẽ không để lộ quan hệ giữa ta và người!

Tha ta một mạng, cầu người!

Thoán ở trong bóng đêm lao đi. Giải quyết huyện thái gia cùng đám người Lí Nhị Cầu cầm chân hắn là tội không thể tha, bỏ lại lão bách tính đập đầu với hắn, miệng hô vạn tuế về mặt sùng bái, lập tức dựa theo tin tức của Tả cung quân cho hắn, một đường không ngừng mà đuổi theo người nọ.

Đây là ngọn núi nhỏ vô danh, dân bản xứ gọi nó sườn núi thả trâu. Triền núi phía nam rất bằng phẳng, cây xanh phong phú thích hợp thả trâu. Phía sau bên trái có chút dốc đứng, mấy chỗ gập ghềnh uốn lượn.

Dưới ánh sao, nhìn chân núi đối diện tương ứng với hình dáng Tả cung quân, khe vung roi ngựa, tới gần hẳn.

“Vất vả, hẳn ở chỗ nào?” Miễn cho đối phương tham bái, Thoán hạ giọng đơn giản hỏi rõ.

“Bẩm bệ hạ, người đang ở chỗ trũng sau lưng núi.” Khom người nói, nam tử thân mặt đồ bình dân vươn tay chỉ vị trí đại khái.

Thoán gật đầu, ý bảo đối phương có thể rời đi. Xoay người xuống ngựa, vuốt vuốt đầu ngựa yêu, buông dây cương để nó chờ ở dưới chân núi, một mình theo đường núi leo lên.

Đường Trì, ta không hiểu người. Bây giờ trong lòng người đang nghĩ gì, ta một chút cũng không thể hiểu. Ta hiểu chính là người của quá khứ, mà không lại Trọng Sinh hiện tại. Người để cho ta cảm thấy xa lạ, cũng cho ta nếm tư vị nôn nóng.

Nếu ta không biết người là đại ca của ta, ta có thể sẽ đem người làm như một danh thần tử đặc biệt vĩnh viễn giữ bên người, ngày ta vào hoàng lăng cũng là ngày người tắt thở. Ta không cần các hậu phi làm bạn, chỉ cần người ở bên ta là được rồi.

Khi ta biết người là ai, sau khi người rời khỏi ta, nếu ta không có nhớ lại hồi ức ngày trước, có lẽ người sẽ trở thành vết thương vĩnh viễn trong lòng ta, ta sẽ đem người vùi vào chỗ sâu nhất, rồi lại làm hoàng đế của ta, mang theo lạnh lùng cười nhạt nhìn xuống thế nhân! Có lẽ đến chết ta cũng sẽ không biết chuyện gì ở trong tối không oán trách...

Mãi đến khi người rời ta đi, đến hôm nay ta biết tất cả, ta mới thấy nội tâm chính mình yếu ớt, nghĩ đến tình cảm của ta và người là gì.

Vì sao dưới sự bảo vệ tầng tầng trọng giáp, người vẫn có thể tiến vào phần yếu đuối nhất của ta. Vì sao chỉ có ở trước mặt người, ta mới cảm thấy chính mình là không phải hoàng đế mà là Hoàng Phủ Thoán. Vì sao chỉ có cùng mới trải qua đêm đông mới thấy ấm áp như vậy...

Trì, nếu ta không chứng minh lòng của mình, biển rộng trời hẹp, ta sẽ nói rõ cho người. Nhưng, đã muộn. Ta sẽ không buông người nữa, tuyệt không! Ta muốn người! Trừ người ra thì ai ta cũng không muốn! Chẳng sợ đối địch cả thiên hạ! Người cũng biết, đến này Hoàng Phủ Thoán ta muốn cái gì, còn chưa từng không chiếm được!

Rốt cục lại nhìn thấy người nọ.

Tư thế cuộn tròn ôm lấy thân kia, khiến cho trong lòng Thoán lại bị cái gì xẹt quá ta lại tổn thương người như thế!

Là ánh sáng tạo thành ảo giác sao, vì sao tóc của hắn thoát nhìn như có ngân quang chớp?

Thối đóm lửa con lên, đến gần người nọ, lúc này mới phát hiện tay lộ ra bên ngoài là hai tay như của người già. Nhưng, mùi hương cơ thể nhân nhạ này...

Thoán cười khở một tiếng, Đường Trì a Đường Trì, người vì tránh ta, lại không tiếc dịch dung, người thật sự không muốn gặp ta như vậy sao.

Trái tim kịch liệt co rút, như bị ai đó dùng kim đâm vào.

Trọng Sinh giật mình, mơ mơ hồ hồ cảm thấy rất thoải mái cũng rất ấm áp. Tầm ván sau lưng rắn chắc ấm áp cảm thấy dâng lên thậm chí có chút co giãn.

Ngô... Đã bao lâu rồi chưa có ngủ an ổn thoải mái như vậy, đêm qua dường như ngay cả ác mộng cũng không thấy, nhưng thật ra Thoán Thoán mới trước đây lại chạy đến, quần quanh hắn gọi Thất Thất, hôn hắn đến cả mặt đều là nước miếng.

Khóe môi cong lên, Trọng Sinh đang ngủ mở nụ cười.

Sờ sờ gối, vẫn còn muốn ngủ thêm chút nữa.

Hả? Đây là... cái gì? Gối gỗ? Không giống a. Gối gỗ... giường... Đêm qua ta ngủ ở trong khách \*\*\* sao? Có dân này...

Trọng Sinh bỗng mở mắt ra, quay đầu nhìn trước sau.

Nam nhân bị hấn làm thành ván giường đang nhìn hấn cười, cười thật ôn nhu, cùng rất mịn hoặc, hương vị sáng sớm có chút câu dẫn.

“Sớm. Ngủ ngon không?”

“...”

“Ta thấy người đêm qua lạnh đến phát run, nhìn bên người người cũng không có gì sưởi ấm, vì thế tự tiện làm chủ ôm người ngủ một đêm. Mặc kệ nói thế nào, nhìn ân nhân của mình chịu lạnh, như thế nào cũng không thể nào nói nổi a, người nói có phải hay không, Tôn tiền bối.” Khuôn mặt tươi cười của nam nhân không phải sáng rõ bình thường!

“...”

“Tôn tiền bối, vạt áo của ngài mở rộng, ta giúp ngài chỉnh lại.” Hắc, ta không cần phải tố cáo hấn biết lần sau bôi dịch dịch dung, tốt nhất bôi cả dưới cổ nhỉ?

“... Buông.”

“Cái gì?”

“Người buông cho ta, để cho ta đứng lên! Người muốn ôm lão già như ta đến khi nào!” Hấn thật sự nhận thức ta là sự phụ sao? Hay là đang cố ý đùa giỡn ta? Hấn nơi nơi tìm ta rốt cuộc vì sao? Ta nên làm gì bây giờ...

“A, thất lễ. Ôm thoải mái, nhất thời quên mất. Ha hả, Tôn tiền bối đại nhân đại lượng, hy vọng không cần để trong lòng.”

Nói thật, Trì giả lão già thật sự rất giống! Y không thường xuyên cùng sự phụ y đi làm tạp kỹ chứ?

Thoán cảm thấy Đường Trì thật thú vị như vậy, trong mắt lộ vẻ hoảng loạn bất an, thần thái lại cố gắng cô độc cuồng phóng, ngay cả giọng điệu lời nói cũng thật mắc cười. Cùng người đêm qua gặp ác mộng khóc nức nở, khiến cho hấn đau lòng đến thất chặt như là hai người.

Đường Trì khác biệt khiến cho hấn cảm thấy mới mẻ cũng thấy tò mò, Trì hóa ra chính là như vậy sao?

Lúc nam nhân ở sau lưng buông tay, Trọng Sinh đã xoay người đứng lên, lập tức cầm lấy tay nải phóng lên lưng ngựa, ngay cả chào hỏi cũng không lên tiếng mà chuẩn bị dẫn ngựa rời đi.

“Tôn tiền bối! Kỳ thật lần này trăm... ta xuất kinh là vì tìm người. Vốn định an bài thuộc hạ mời người vào cung, nhưng vì không để người khác sinh nghi, ta lấy danh ngầm điều tra thiên hạ mà tự mình đi tìm.”

“Thương thế lần trước, không biết vì nguyên nhân gì tựa hồ để lại bệnh khó chữa. Sau khi về kinh, chẳng những nội khí không điều được khi ngực có buồn bực, thậm chí chợt xuất hiện ho ra máu. Hơn nữa, ta còn thường xuyên thấy ảo giác, hôm qua còn đem một người xa lạ nhận thức thành Đường Trì đã sớm qua đời.” Thoán đứng lên, đem lí do thoái thác từ hôm qua đã suy nghĩ từng cái nói ra.

“Ho ra máu...” Trọng Sinh dừng lại, quay đầu nhìn sắc mặt.

“Người trong thiên hạ đều biết, trăm không có người thừa kế. Nếu làm cho một số người tâm hoài bất quỷ (có dụng tâm riêng) biết trăm... ta tình hình sức khỏe trước mắt, nhất định sẽ có chút hành động bất lương. Vì tránh nguy cơ như thế, ta mới quyết định xuất kinh tìm người.”

Chuyện trong triều tạm thời ném cho Dũ tiểu tử, hấn cùng lão Tứ nhiều năm bên ngoài du sơn ngoạn thủy, cũng nên làm phiền bọn họ một chút chứ! Đường kim thiên tử không lương tâm mà suy nghĩ Thư vương cùng Thanh vương bên ngoài nhiều năm vì hoàng triều vất vả trăm bề xây dựng kinh tế mạch nguyên!

Là thật sao... Hắc xuất cung không phải tìm ta, mà là tìm sư phụ. Đúng vậy, hắc không có lý do gì biết ta vẫn còn sống, hơn nữa sư bá cùng Trương huynh đệ cũng không có truyền lời ra, nói vậy hắc nói thật. Hơn nữa hắc cũng nói, hôm qua rất có thể chính hắc nhìn thấy ảo giác...

Suy nghĩ như vậy, Trọng Sinh nhất thời trấn định lại. Hắc không biết ta là ai, hiện tại hắc đem ta thành sư phụ. Không sao, sẽ không có vấn đề gì.

Vừa trấn định, lo lắng cũng theo đó mà đến, thương thế lần này không phải đã khỏi hắc sao, khí huyết không thông, ngực muộn phiền thậm chí ho ra máu, chẳng lẽ viên “cửu chuyển hoàn hồi đan” kia có vấn đề? Nhưng tiểu Mộc ăn vào cũng không có gì mà, hơn nữa công lực còn tăng lên không ít. Có phải vấn đề thể chất hay không, hay là ở chỗ nào khác...

Trọng Sinh lại khôi phục thần sắc, lập tức đưa mắt lo lắng cùng quan tâm, nhìn đến trong lòng Thoán nóng lên, mũi cay cay... Vẫn là Trì đối với ta tốt nhất!

“Nếu lão phu đã trị cho người một lần, tự nhiên sẽ trị cho người hết mới thôi. Tìm một nơi yên tĩnh, để lão phu khám chữa bệnh kỹ càng cho người.” Trọng Sinh quyết định sắm vai cai Tôn Dự Phác kia, vì Thoán phải trị cho hết mới thôi.

“Đa tạ Tôn tiên bối. Cách đây không có một hành cung của ta...”

“Không đi hành cung của người! Lão phu chữa cho người không chữa cho hoàng đế, phía trước có một trấn nhỏ, tên là Tây Đường, trấn nhỏ vùng sông nước rất yên tĩnh, người dân cũng chất phác, là nơi thích hợp chữa thương dưỡng bệnh. Đi!”

Trọng Sinh cự tuyệt hành cung, y không muốn nhìn thấy bất cứ cái gì liên quan đến hành cung nữa.

“Đã như thế, làm phiền tiên bối.”

Trong lòng nam nhân đắc ý cười. Chỉ cần người không đuổi ta đi, ta còn cách khiến người trở lại vòng tay của ta! Ta cũng không tin người thật sự có thể bỏ được ta! Đường Trì a Đường Trì, mặc kệ người là Trọng Sinh hay là ai, người vĩnh viễn đều là của Hoàng Phủ Thoán ta đây!

Thoán vừa mới bắt đầu đã thấy gương mặt già nua kia làm thế nào cũng không thoái mái, nhưng càng về sau càng quen, lại bắt đầu tưởng tượng bộ dạng lúc về già của hai người.

Nghĩ đến hai người về già rảnh rỗi nắm tay nhau đi du ngoạn sơn thủy, đợi đến lúc râu dài không đi được nữa, thì khoan chân ngồi ở ngự hoa viên đánh cờ thưởng trà, chiều tà ngồi bên nhau nhớ lại quá khứ, khi đó, bị thương qua đi có lẽ cũng sẽ nhạt nhòa theo thời gian, lúc nhắc đến thì cười nói, nghe một chút oán giận của Trì, vì hắc mà đám lưng, ghé vào tai hắc lải nhải cần nhần một ít chuyện nước, chuyện nhà, chuyện thiên hạ...

Nụ cười hạnh phúc nhàn nhạt tràn đầy trên khuôn mặt hắc, nhập thần mà nhìn người bên cạnh bất mạch nhìn sắc. Ha hắc, có hắc ở bên, ta hắc là sẽ trở thành hoàng đế trường thọ hiếm có.

Trọng Sinh ngẩng đầu.

“Người muốn nhìn chăm chăm lão phu đến khi nào!” Bỏ cổ tay của hắc ra, cố gắng lơ là nụ cười động lòng người của hắc, “Mạch tượng của người quả thật hỗn loạn, ngay cả lão phu cũng bắt không được chuẩn xác, sau khi người hồi cung không nghĩ ngợi cẩn thận? Từng ném qua đan dược kỳ quái nào không?”

Thoán lắc đầu, “Phong thái y từng nói ta là vì tâm bệnh mới tạo thành khí huyết tiểu thuận, nhưng hắc cũng không dám xác định.” Dù sao Phong Thập được chính mình nêu lên, tính trước hắc cũng không thần thông đến mức đâm chọc lời nói dối của mình!

“Tâm bệnh?”

Người thì có tâm bệnh gì, là bởi diệt Nam Hi quốc, cảm thấy có lỗi với Trần quý phi của người sao? Trong Sinh đối với ý niệm trong đầu của mình chấn động, nắm chặt hai tay khắc chế tình cảm đang dao động của mình.

Thoán nhìn mặt bên của y, thầm nghĩ y gây đi rất nhiều, “Tâm bệnh của ta là đồ nhi của người, người ngay cả một tiếng có ngày gặp lại cũng chưa nói đã rời đi. Mỗi ngày mỗi đêm ta đều nghĩ đến hắc, nhìn đến kẻ

nào cũng đều nghĩ đến hần, nhớ đến những chuyện ta từng đối với hần, nghĩ đến ủy khuất hần từng chịu, nghĩ đến thâm tình hần đối với ta không hề oán than!”

“Câm mồm!”

“Nhớ đến nụ cười của hần, nhớ đến dòng lệ hần rơi vì ta, nhớ đến thân thể nóng bỏng của hần, dần dần đem dài làm ta đơn côi gối chiếc! Ta nhớ, người đã biết hần chết như thế nào... Người hận ta không...”

Ta...

Hận sao? Thật sự không hận sao? Người thật sự không oán không hận? Như vậy vì sao người phải rời khỏi hần, vì sao muốn tìm cái chết, chẳng lẽ người chưa từng nghĩ tới khiến cho hần nếm thử mùi vị hối hận sao? Hần dùng ô ngôn uế ngữ nhục mạ người, hần vì Trần phi mà trừng phạt người, lúc hần không tin người, người ngoại trừ đau lòng tâm khổ, thật không có sinh ra hận ý sao?

Đường Trì, người cần gì dối trá, có lẽ lúc người yêu hần, đã hận hần sâu đậm, chính là người không muốn thừa nhận mà thôi!

“Trì được một tay lão phu nuôi lớn, nói không hận người thì là nói dối. Nhưng trị liệu là trị liệu, người không cần lo lắng nhiều như vậy! Lão phu nếu muốn hại người, thì đã phục thuốc là có thể cho người quy thiên!” Ra vẻ lạnh lùng đáp lại vài câu, đứng dậy, Trọng Sinh đi ra ngoài khoang thuyền.

“Người đi đâu vậy? Ta cũng đi!”

Thoán bất chấp giả bệnh, vội vàng bò dậy đuổi theo. Ai, nếu người hận ta thì tốt, chỉ sợ người đối với ta chỉ còn lại tình cảm huyết thống, ngỗ...

Ta cũng không muốn người làm đại ca của ta!

Trong đầu nam nhân chỉ nghĩ đến về sau cùng Trì vui vẻ vu sơn vân vũ, trong đầu căn bản không đem Đường Trì là đại ca!

Chui ra ngoài khoang thuyền, theo thêm đá của bờ biển đi lên đường, quay đầu lại đáp: “Người không cần theo, lão phu đi mua một ít đồ ăn, sẵn phối ít được. Quay lại đi.”

Như không nghe thấy, Thoán theo sát cùng đi lên bờ.

Hai người đi đến Tây Đường này đã hai ngày, nơi này không có khách \*\*\* nên tìm nhà dân tá túc. Kết quả bởi vì nữ nhân nhà dân tìm đến phòng bọn họ quá mức thường xuyên, không còn cách, ngày thứ hai đành phải đi thuê chiếc thuyền.

Nhìn đến Hoàng Phủ Thoán đi bên cạnh, Trọng Sinh thầm nghĩ người này ra đường phải hóa trang dịch dung là tốt nhất, khiến cho đi tới chỗ nào người ta cũng quay đầu lại nhìn, đi ngang nữ tử già trẻ đều đỏ mặt, mắt gợn sóng. Người này cố tình không quan tâm, một thân ăn mặc hoa quý phong tư, hoàn toàn không dấu được dáng điệu của vương tôn quý tộc. Khiến cho hần là người đóng giả lão già đi bên cạnh thật là vất vả!

“Cái trấn nhỏ này thật sự là yên tĩnh, có phải người đã từng đi qua nơi này?”

Thoán rất vui vẻ rất ngạc nhiên quan sát trấn nhỏ vùng sông nước này. Tình thú Giang Nam nước chảy ngâm nga, mái chèo tiếng ca, hàng cỏ lau phất phơ, khiến cho y luôn ở phương Bắc cảm nhận được một cảm giác thoát tục thanh linh.

“Ừ, đã tới cùng tiểu Mộc.” Trọng Sinh đang tìm vị trí của hiệu thuốc trong trí nhớ, không nghĩ nhiều chỉ thuận mà trả lời.

“Tiểu Mộc? Hần là ai vậy?”

Làm sao ta chưa từng nghe qua tên của người này? Cẩn thận nghĩ lại, dường như Đường Trì cũng không kể cho ta nghe quá khứ của y, bằng hữu của y. Mình muốn biết, thì người khác sẽ nói cho hần biết. Hừ! Có trời mới biết người còn giấu ta chuyện gì! Về sau không yêu cầu người moi ra hết thì không được!

Trọng Sinh dừng bước, ngẫm nghĩ lại tiếp tục đi về phía trước, “Con của bạn thân lão phu.” Nói cho y biết cũng không sao.

“Ồ, vậy hần cũng biết Đường Trì đồ nhi của ngươi sao? Bọn họ rất thân sao?”

Nhớ tới Cổ Tiểu Mộc thích giả ngây giả ngô gạt người, Trọng Sinh nhin không được nở nụ cười.

“Bọn họ là bạn tốt từ nhỏ cùng lớn lên, Tiểu Mộc ở trước mặt người khác tinh như quỷ, ở trước mặt lão... Trì mà kinh ngạc. Mỗi lần hai người gặp mặt, đã nghĩ làm sao gây sự, hãm hại các vị trưởng bối uống các loại được. Ha ha, ngẫm lại có lẽ Trì vì có hần làm bạn, mới không còn tịch mịch.”

Nhớ năm đó, chính mình phối được cho Tiểu Mộc uống cũng không ít, có thời gian còn hại hần mỗi ngày bị tiêu chảy, ha ha!

Nhìn biểu tình của Trọng Sinh, sắc mặt của Thoán thoáng chốc đen lại, trái tim không thoải mái vo thành một cục. Về phần nguyên nhân, hần không muốn tìm hiểu!

“Phía trước là hiệu thuốc, lão phu đi xem có thuốc bổ gì không, đối diện có quán cơm nhỏ, tuy nhỏ nhưng ăn cũng rất ngon, là Tiểu Mộc tham ăn kia tìm được, cho nên tin tưởng không đến nỗi là người ăn không vô. Ngươi ở đó chờ ta, ta đi một chút.” Chỉ chỉ quán cơm, Trọng Sinh giới thiệu xong thì chuẩn bị đi tới hiệu thuốc.

Thoán liếc vài lần quán cơm nhỏ, cảm thấy vừa cũ vừa nát nhìn không thích! Đang muốn nói không muốn đi...

“Ừ?”

Trọng Sinh dừng bước, hương xe đồ trước cửa quán cơm nhìn thật quen mắt? Chẳng lẽ là bọn Tiểu Mộc? Tính toán lộ trình, cảm thấy cũng có thể, dựa theo kế hoạch của bọn họ hai ngày nay cũng nên đi đến nơi này.

“Làm sao vậy?” Thoán khó hiểu.

“Có thể bọn người Tiểu Mộc đã đến đây. Quên đi, hôm nay chúng ta đổi chỗ ăn cơm. Đi, đi hiệu thuốc trước.”

Trọng Sinh không muốn để cho bọn Tiểu Mộc nhìn thấy hần cùng hoàng đế ở cùng nhau, cũng sợ Tiểu Mộc lộ bộ mặt thật của hần.

“Từ từ! Nếu bạn tốt của Đường Trì có ở đây, sao không đi chào hỏi. Phối được không vội, dù sao ngươi cũng là đại thần y, ta cũng không chết nhanh như vậy, đi, trước hết để trầm thấy qua kia thần thánh phương nào!”

Thoán vươn tay kéo tay áo của Trọng Sinh, không để cho hần có cơ hội phản kháng, kéo hần về phía quán cơm. Hừ! Tiểu Mộc Tiểu Mộc, ngươi thích hần như vậy sao? Tức chết trầm sao!

Nghĩ thầm nếu lúc này cự tuyệt quá, nói không chừng sẽ khiến cho Thoán sinh lòng nghi ngờ, không thể, Trọng Sinh đành phải để y lôi đến quán cơm có thể có bọn Tiểu Mộc. Ông trời phù hộ, hy vọng Tiểu Mộc không có ở đó hoặc nhận không ra hần. Hần hiển nhiên đã quen trầm dậm thản nhiên từng nhìn qua mẫu mặt của hần.

Tiến vào trong quán cơm chợt nghe một tiếng kêu “A!”, rất nhanh chợt nghe có người nói: “Trời! Lại đây tuần tú lang! Nam tử của Tây Đường bọn ta muốn cưới lão bà cũng thật khó!”

Hai người ngồi bên trong quán cơm chiếm cả một bàn ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài.

## 35. Chương 35

“Tôn lão đầu?” Cổ Tiểu Mộc hoài nghi mắt của mình, hần không phải nghe nói Hoàng Hà ngập lụt xuất hiện ôn dịch, đã chạy đi chữa trị cho dân chúng sao? Làm thế nào xuất hiện ở phía nam? Hơn nữa vóc dáng này... làm sao lại là người năm, sáu mươi tuổi?

Đại nam nhân ngồi bên cạnh liếc mắt một cái, “Người ngu ngốc a! Đó là Trọng Sinh cũng nhìn không ra?” Nam tử cực kỳ tuần tú xinh đẹp lạnh lùng mà nói trào phúng.

“Ta... bây giờ không phải đã nhìn ra sao, Mạc lão đại, người ta biết người thông minh rồi, không cần lúc này nhắc nhở người ta như vậy.” Đại hán lực lượng chớp chớp mắt, nói nũng nịu.

Ghe tởm mà đá hấn một cước, “Nếu người còn dám làm bộ ẻo lả, ta sẽ dùng huyết hồn thiến người.”

Tiểu Mộc lập tức dùng hai tay bảo vệ nơi đó ngồi nghiêm chỉnh.

“Này! Tên kia là ai?”

“Ai? Công tử bột xinh đẹp kia? Không biết? Nhưng ta có thể đoán được. Này! Đến đây ngồi, còn chỗ trống này. Tiền bối, đã lâu không gặp! Ha ha!”

Mắt thấy Trọng Sinh cúi đầu bộ dạng không nhận ra gã, nghĩ thầm hán từng đe dọa dụ dỗ gã uống nhiều được như vậy, tuy rằng cũng nhờ đó công lực tăng không ít, nhưng thù này không báo thì đợi đến khi nào?

“Khụ khụ, Tiểu Mộc hóa ra là người a. Người đang bận với bằng hữu, lão phu cũng không quấy rầy người.” Trọng Sinh còn tránh đi.

Mạc Nhiên mất lạnh từ trên nhìn xuống đánh giá ánh mắt chứa âm độc kia, nam tử tuấn mỹ tựa như đối với bọn họ không có hảo ý, trong lòng sinh ra cảm giác, với người này nảy lên định ý không hiểu.

“Từ từ! Nếu huynh đài này hảo khách như vậy, cung kính không bằng tuân mệnh, Tôn tiền bối, ta thấy chúng ta cùng hai vị huynh đài này uống một chén đi.” Thoán mặc kệ Trọng Sinh có đáp ứng hay không, đi qua kéo ghế ngồi xuống.

Trong lòng Trọng Sinh sôi ruột, nhưng lại nghĩ không ra cách, đành phải ngồi xuống trước rồi nói sau.

Bốn người đánh giá lẫn nhau. Nói tỉ mỉ thì, là ba người trẻ tuổi liếc mắt nhau, còn lại một lão già nghiêm túc cẩn thận chuyên chú nguyên cứu thực đơn dán trên tường.

Điểm chủ ở sau quầy nhìn xung quanh, không biết nên hay không nên đến tiếp đón một tiếng, nhưng bầu không khí kia... Thật đáng sợ! Cái trừng mắt của mỹ nam tuyệt thế quả nhiên quyết đoán bất phàm!

Nhìn tới nhìn lui, dường như chỉ có lão già kia thoát nhìn có thể nói chuyện được. Điểm chủ xách ấm trà mang theo bộ mặt tươi cười đi tới.

Trọng Sinh quay đầu lại, không may gặp ngay Cổ Tiểu Mộc đang cười không hảo ý về phía hán, trong lòng nhất thời bất ổn.

Nơi này, người duy nhất biết hán Tôn Dự Phác chính là Trọng Sinh, mà Trọng Sinh lại là Đường Trì, chính là vị trước mặt – bạn còn thơ ấu – mới đây bị hán lừa uống không ít “đường thủy”. Tiểu Mộc gã... sẽ không tính trả thù phía sau chứ?

“Trọng Sinh, người kia là ai?” Mọi người cùng nhau nhìn về phía người lên tiếng – Bách Lý Mạc Nhiên.

Mặc dù ba người đang ngồi mỗi người đều biết Tôn Dự Phác trước mặt chính là Trọng Sinh, nhưng Tiểu Mộc còn đang suy nghĩ thời cơ tốt nhất mà chờ cơ hội muốn Trọng Sinh kinh ngạc, còn Hoàng Phủ Thoán thì sợ một lớp giấy bị đâm thủng, Đường Trì từ nay sẽ trốn mất bóng, cho nên mới thoái mái khi Mạc Nhiên hỏi câu này, tính cả Trọng Sinh, người cả bàn tức khắc ngẩn ngơ.

“Khụ, lão phu Tôn Dự Phác, Bách Lý hiền chất không nhớ sao? Về phần vị này...”

Không đợi Trọng Sinh nói xong, Mạc Nhiên hừ lạnh ngắt lời hán.

“Ta không biết người giấu giếm cái gì, ta không quên Tôn tiền bối, nhưng thật ra người quên chúng ta từng cùng ăn cùng ngủ một tháng sao? Trên người người có điểm đặc thù nào còn sợ ta nhìn không ra? Đừng nói người bỏ cái mặt nạ da người kia trong bao quần áo, nhưng trong hầu bao ở trong ngực người giấu những gì, ta đều nhất thanh nhị sở!”

Trọng Sinh người này cho ta cảm giác luôn luôn tự nhiên hào phóng lòng dạ rộng lượng, làm sao hôm nay lại có vẻ giấu đầu lòi đuôi như thế, không có khí khái nam tử hán chút nào? Tiểu Mộc ngày ấy nhắc tới tiểu hoàng đế gì đó thì giống nhau, một dạng thất kinh! Nghĩ tới tiểu hoàng đế, trong đầu Mạc Nhiên như lóe gì đó, nhất thời càng thêm chú ý đến nhân vật quý tộc vương tôn đối diện.

Lần này Mạc Nhiên lời vừa khỏi miệng, Trọng Sinh không biết có gì bất ổn, nhưng bị chọc thủng lời nói dối nên có chút đỏ mặt tía tai, nhưng ngoài ra phản ứng của hai vị không bình thường.

Mặt của Hoàng Phủ Thoán đã đen đến không thể đen hơn nữa! Thanh tú tuyệt mỹ thậm chí có chút vẻ quyến rũ của Mạc Nhiên, trong mắt y càng nhìn càng giống hồ ly tinh, nghĩ đến hần nhất định dựa vào tướng mạo này hấp dẫn Đường Trì, sát ý bắt đầu bốc lên.

Lại dưới nhìn chăm chú của người ngồi bên cạnh đến nỗi tai biến thành màu đỏ, nghĩ là hần đang thẹn thùng, đủ loại ảo tưởng cảm chế đồng thời hiện trong đầu, một dòng cảm xúc vừa chua xót vừa đau khổ chậm rãi từ lòng bàn chân lên đầu, loại cảm giác xa lạ này như trái tim bị người ta cứ vặn xoắn rách bươm, làm cho đường kim thiên tử vẫn cao cao tại thượng lần đầu tiên cắn chặt khớp hàm!

Đường Trì! Người làm sao có thể! Nam nhân ở trong lòng điên cuồng hét lớn.

Nhìn thấy vẻ mặt Thoán không chút che dấu ánh mắt đỏ kị cùng có thể giết người, lại thấy bộ dạng Trọng Sinh khấn trương hỗn loạn, thông minh như Mạc Nhiên đã nghĩ ra cái gì.

Gãi gãi đầu, Cổ Tiểu Mộc cách ăn mặc tổ loan tú tài đang chuẩn bị lên tiếng kháng nghị với Mạc Nhiên, chợt nghe

“Chuyện đến nước này giấu giếm cũng vô nghĩa, chính xác, tại hạ chính là Trọng Sinh, cũng không phải thần quỹ thủ Tôm Dư Phác. Tại hạ cũng vô mạo ý của sư phụ hàng đầu, chỉ là có mấy người đem tại hạ làm nhân vật đã từng chết đi, để tránh hiểu lầm, lúc này mới mượn mẫu mặt của sư phụ.”

“Bạch Lý huynh, làm người chê cười.” Ngắc đầu, Trọng Sinh trấn định tinh thần sau đó bóc mặt nạ ra hồi đáp.

Thấy Trọng Sinh bóc mặt nạ, thoáng biết hần cùng hoàng đế từng phát sinh chuyện gì, Tiểu Mộc bỏ qua vui đùa, cùng Mạc Nhiên nhìn nhau.

“Úc? Người đã chết? Là ai?”

Mạc Nhiên vẫy \*\*\* chủ đứng xem tình thế ở bên, để cho gã châm trà thêm nước, thuận tiện đưa vào món ăn đặc biệt.

“Ta biết.” Cổ Tiểu Mộc đột nhiên quát to một tiếng, cười hì hì xen vào nói: “là đệ tử thứ nhất của Tôn lão đầu, tên là Đường Trì. Bề ngoài rất giống Trọng Sinh.”

Tuy rằng chuyện cách một năm, nhưng hiện giờ ở miệng người khác nghe cái tên Đường Trì, Trọng Sinh vẫn nhận không được lung lay một chút. Nhìn thoáng quá Cổ Tiểu Mộc, cảm kích hần giúp mình nói dối, lại lo lắng hần muốn đùa dai. Hiện tại, hần lại càng không muốn quay đầu nhìn nam nhân bên cạnh.

“Là đệ tử của Tôn tiên bối? Vậy hần chết như thế nào? Với y thuật của Tôn tiên bối có bệnh nào mà chữa không hết?”

Mạc Nhiên rất ngạc nhiên. Cái người gọi là Đường Trì kia dường như đối với hai người đối diện kia có ảnh hưởng rất lớn, ba người bọn họ có phải từng phát sinh chuyện gì hay không?

“Ta cũng không rõ lắm... Oa! Mạc Mạc người không cần trừng ta, chuyện này người rõ nhất có lẽ ngoại trừ những người liên quan, ta nghĩ chỉ sợ thật sự là không có mấy người biết được. Nếu không phải cha mẹ ta thích khoét chuyện riêng tư của danh nhân, thì ta còn không biết từng có chuyện như vậy xảy ra đó.”

Tiểu Mộc cầm lấy chén trà vừa được rót vào để nhuận nhuận cổ họng, nhìn sắc mặt của Trọng Sinh, cẩn thận lo lắng tiếp tục nói: “Nghe nói sau khi Đường Trì học thành rời núi, đến làm môn hạ của nhị hoàng tử, với học thức cùng võ công này giúp đỡ nhị hoàng tử trở thành hoàng đế hiện nay, sau đó lấy nhân phẩm giành được tín nhiệm của thánh thượng trở thành thân tín.”

“Nhưng ba năm sau Thịnh Lãm, đột nhiên truyền ra lời đồn hần lấy sắc dụ người, nói hần chính là nam sủng của hoàng đế.”

Một tiếng ho, mọi người đều quay lại nhìn Trọng Sinh, nhìn thấy hần đang tay chân luống cuống nâng chén trà trên bàn lên, vén tay áo lau nước trà đổ trên bàn.

Mạc Nhiên cùng Thoán đồng thời đưa tay giữ chặt tay trái phải của hần, đang há miệng kêu \*\*\* chủ. Phát hiện mục đích giống nhau. Nhưng ánh mắt của Thoán độc ác hơn nhiều! May mắn nghe tiếng nên chú ý tới tình hình bên này, đã cầm lấy khăn lau chạy tới.

Chờ bàn được thu dọn sạch sẽ, Tiểu Mộc hướng tay \*\*\* chủ giấu một nén bạc, ý bảo gã không có việc gì không cần tới. Điềm chủ ánh chừng phân lượng bạc nhất thời cười mở rộng mắt, nói lời cảm tạ rồi quay lại quây.

“Sau đó?”

“Sau đó, đột nhiên hần biết mất, không lâu truyền ra tin tức cái chết của hần. Về phần nguyên nhân cái chết, có người kể lại là không biết hần phạm vào sai lầm lớn gì mà xúc phạm long uy, bị Thịnh Lãm đế nhốt vào thâm cung, chịu đựng tra tấn, tự sát thân vong.”

“Cũng có người nói hần được hoàng đế ban cái chết. Mặc kệ người chết như thế nào, nhưng người kỳ quái nhất chính là hành vi sau đó của hoàng đế, hần chẳng những bắt chấp sai trái đem Đường Trì an táng ở hoàng cung nào đó, nửa năm sau lại giải tán tất cả phi tần trong hậu cung, đến nay cũng không thấy hần có một lần có ý niệm tuyển phi.”

Tiểu Mộc vừa nói vừa chú ý quan sát thần sắc của hai người đối diện, thầm nghĩ Đường Trì về sau bỗng nhiên cải danh thành Trọng Sinh, hơn nữa lại trốn tránh hoàng đế như vậy, mặc kệ lời đồn có thật hay không, biến hóa của hần cùng nhân vật trước mặt thì chắc tám phần mười chính là đương kim thánh thượng có liên quan. Cũng không biết ai nợ ai.

“Nói cách khác cái chết của Đường Trì cùng hoàng đế tiểu nhân có quan hệ bất li khai đúng không! Hừ! Làm quan làm hoàng đế quả nhiên không có thứ tốt! Đường Trì này làm sao ngu ngốc đến mức chạy đến giúp sài lang tranh giành thiên hạ, chẳng lẽ hần không nghe qua câu ăn cháo đá bát sao? Nam sủng... Làm đến tình cảnh này, đáng sao?”

Mạc Nhiên nhìn Trọng Sinh nói ta lời này. Hần đã từ những câu của Tiểu Mộc, đoán ra nam tử thuần hậu ngay thẳng trước mặt, hình như có tâm sự vô hạn, rất có thể Trọng Sinh chính là Đường Trì từng là nam sủng của hoàng đế!

“Vì sao không đáng, vì hần... nếu không phải vì hiểu lầm, hiện tại hai người bọn họ hần là hạnh phúc hơn bất cứ ai!”

Thoán cũng nhìn Trọng Sinh phản bác lại. Từ lúc bắt đầu, Thoán vẫn cứ nhìn chằm chằm thần sắc hoảng hốt của Trọng Sinh, trong mắt lóe lên tia cực kỳ phức tạp. Đau lòng, chua xót, phẫn nộ, tham lam, khát cầu đan xen vào nhau.

“Ha! Hiểu lầm? Người đã chết thì hối hận có ít gì! Làm sao, ngại chết một người không đủ sao, còn muốn thêm vài người nữa? Đây! Người là ai? Hãy xưng tên ra đi!” Nghiêng mắt liếc Hoàng Phủ Thoán, Mạc Nhiên vô lễ hỏi.

Vồ vồ cái mũi, Tiểu Mộc cười a a nói: “Lão đại, vậy còn muốn hỏi gì không. Trọng Sinh không phải nói có người đem hần thành Đường Trì đã chết, hơn nữa vị trước mặt chúng ta này... Chắc chắn, y phục là được thêu bởi cung...”

“Tiểu Mộc!” Trọng Sinh há miệng gọi lại.

“Thân phận của hần quả nhiên nếu ngươi suy nghĩ không sai. Nhưng mục đích ra cung của hần cùng suy nghĩ của ngươi hoàn toàn không giống. Hần là bởi thân có bệnh, lúc này mới bí mật ra cung tìm sự phụ giúp hần trị liệu. Ngươi không cần suy đoán lung tung.” Vì không làm cho hoài nghi càng nhiều, Trọng Sinh vội vàng nhỏ giọng nói rõ mục đích Thoán ra cung.

“Một khi đã vậy, ngươi để hần đi tìm Tôn tiên bói là được! Trọng Sinh, ngươi cùng chúng ta ăn cơm rồi đi!”

Mạc Nhiên quả quyết hạ quyết định. Hần càng ngày càng không thích đương kim hoàng đế kia, ánh mắt người nọ nhìn Trọng Sinh ngoại trừ chiếm đoạt ra, hần nhìn không thấy một tia bao dung cùng ôn nhu dành cho tình nhân. Trọng Sinh đi theo người như vậy làm sao có hạnh phúc?

“Nhưng... Sự phụ hiện ở nơi nào? Bệnh của hần nếu không kịp trị liệu...” Trọng Sinh mâu thuẫn dị thường.

“Người không cần lo lắng, Tôn tiền bối ở không xa nơi này. Sáu ngày đi thiên lý mã có thể đuổi tới Đại quốc thủ. Người này thân là nhân vật đệ nhất Đại Á, cách bảo mệnh đều không thể so được với ta và người!”

“Trọng Sinh, người muốn cùng hần làm rồi đến khi nào? Chớ quên, trong mắt của hần, nói không chừng hần vẫn coi người như người đã chết kia! Trừ phi... Người muốn làm cái người chết kia!”

Người đã là Trọng Sinh, cần gì phải nắm chặt không buông! Không cần lễ mễ nữa! Mạc Nhiên dùng ánh mắt giận dữ khiển trách Trọng Sinh.

Bách Lý huynh, nếu ta có cái trí tuệ giải quyết dứt khoát của người thì tốt rồi! Nhưng... muốn ta cứ như vậy mà bỏ mặc y, ta... Trọng Sinh nhìn Mạc Nhiên, trong mắt toát lên sự chua xót cùng xin lỗi. Ta biết ta đến chết cũng không cách nào nhẫn tâm với y, có thể hoàn toàn quên y.

Hai người mi mục đưa tình, một tia cũng không lọt qua trong mắt hai vị kia.

Cổ Tiểu Mộc nhìn buồn cười, cảm thấy bảo bối Mạc Mạc của hần quả nhiên mặt lạnh nhưng đầy nhiệt tâm, miệng nói dữ, trong lòng lại đều rất lo lắng. Mà Trọng Sinh mặt ngoài một hướng bên trong thành thật cùng hần tương xứng, lại thấy tiểu hoàng đế lập tức trở nên bẽ tắc có vẻ yếu đuối, một chút siêu nhiên ngày thường cũng nhìn không ra.

Xem qua xem lại vẻ mặt của đại nhân vật đối diện, cười thầm hai tiếng, quỷ niệm trong đầu nảy lên, Cổ Tiểu Mộc kêu lên: “Được! Ta đồng ý! Việc này sẽ không lo trên đường thương phong cảm mạo, ha ha!”

Lông mày Cổ Tiểu Mộc vì cười mà cong xuống. Hần chờ xem phát uy của đương kim hoàng đế, lúng túng của Trọng Sinh chờ tiết mục trình diễn.

“Ta không đồng ý!” Rốt cuộc Thoán nhin không được mới lên tiếng. Đứng lên nắm lấy tay của Trọng Sinh, nói lớn: “Theo ta đi!”

Mạc Nhiên vừa mới cùng Trọng Sinh im lặng trao đổi đều ở trong mắt y, như thế nào như thế nào đều như liếc mắt đưa tình! Giận dữ trong mắt kẻ dụ dỗ kia là có ý gì? Xin lỗi trong mắt Trọng Sinh là vì điều gì? Bởi vì phải trị liệu cho ta mà không thể làm bạn với hần sao?

Còn cái tên Cổ Tiểu Mộc kia! Rốt cuộc hần có chủ ý gì? Vì sao nhìn Đường Trì cười nham hiểm như vậy! Đường Trì cũng vậy! Vì sao nhìn hần mà không nhìn ta!

“Chậm đã! Người người muốn tìm là thần quỷ thủ, cần gì phải lôi kéo Trọng Sinh không buông! Ta có thể nói cho người biết Đại quốc thủ ở nơi nào, Trọng Sinh đi theo chúng ta.”

Mạc Nhiên đứng lên đồng thời cũng đưa tay vào ngực. Người cho là làm hoàng đế thì giỏi lắm sao? Nói chuyện với Trọng Sinh cũng lộ vẻ ra lệnh! Người không xứng dẫn hần đi!

“Không! Ta muốn hần... trị liệu cho ta. Đường... Trọng Sinh, chúng ta đi!” Thoán sắp khắc chế không được dục vọng giết người của mình. Nếu không phải lo lắng đến Đường Trì, trước mặt hai người kia có lẽ sớm đã bị y truyền sát thủ ra phân thân rồi!

Nhìn Mạc Nhiên đưa tay vào ngực, Trọng Sinh chấn động! Hần biết đây cho thấy dấu hiệu tức giận của huyết hồn đại danh đỉnh đỉnh trên giang hồ.

Tuy rằng võ công Thoán không kém, nhưng nào chịu được công kích của huyết hồn danh xưng ma đầu! Luận quyền thế Thoán là người đệ nhất không sai, nhưng luận võ công, Huyết hồn Bách Lý Mạc Nhiên nếu nói mình là đệ nhị thiên hạ, vậy vị trí đệ nhất kia tuyệt đối bỏ trống. Cổ Tiểu Mộc tiêu dao thư sinh tuyệt đối không dám cùng hần tranh.

“Bách Lý huynh! Người nói cho ta biết sự phụ nơi nào, ta đây dẫn hần đến tìm, tìm được ta sẽ đem hần phó thác cho sự phụ. Như vậy cũng có thể bảo vệ hần có biến cố thân thể ở trên đường thì có người khám chữa bệnh. Nếu không, thân là thầy thuốc, ta cũng không yên tâm về hần.”

Trọng Sinh vùng ra khỏi thiết cô của Thoán, ôm quyền với Mạc Nhiên.

Thầy thuốc ư? Người lo lắng cho ta, đơn giản là người bệnh của người? Hoàng Phủ Thoán tức giận đến cắn chặt răng thép!

Mạc Nhiên còn muốn nói gì đó, Tiểu Mộc âm thầm kéo tay hắn lại. Miệng cười không đổi nói với Trọng Sinh: “Sư phụ người hiện đang ở bờ sông Hoàng Hà. Nơi đó vì lụt nạn, tuy rằng nước đã rút, nhưng lại bỗng nhiên bị ôn dịch. Quan phủ phát ngân lượng cứu tế căn bản là không đủ mời lương y trị liệu, hơn nữa thầy thuốc cũng sợ bị lây bệnh...”

Hắn lắc đầu, “Nếu không phải chúng ta có chuyện quan trọng trong người, chắc chắn đến giúp Tôn bá một tay. Người đi tìm hắn thì cũng phải cẩn thận, sớm rời đi cho lành.”

Sau khi nói lời cảm tạ, Trọng Sinh cũng không nhiều lời mà lưu lại, nói tiếng bảo trọng, xoay người đi ra ngoài. Quán cơm này mặc dù không lớn, khách nhân cũng có 11, 12 người, nếu còn tiếp tục nữa, ngày mai còn không biết còn xuất hiện chuyện nhảm nào nữa.

“Trọng Sinh, người nghỉ ở đâu?” Đạp Tiểu Mộc đang giữ chặt một cái, Mạc Nhiên đột nhiên hỏi.

“Bảo Kí thuyền ốc của Lang Bằng hà đạo.” Trọng Sinh quay đầu lại đáp.

“Buổi chiều ta đến tìm người, có việc hỏi người.” Nhìn sắc trời, Mạc Nhiên biết lúc này đã sắp qua đêm.

### 36. Chương 36

Chuyển tới hiệu thuốc tìm ra dược thảo, đi ra ven đường quán nhỏ tùy tiện mua đồ ăn, Trọng Sinh không nói một tiếng suốt đoạn đường đi.

Hoàng Phủ Thoán đi theo hắn ở phía sau, biểu cảm âm u không biết đang suy nghĩ cái gì, cũng không nói điều gì.

Hai người một trước một sau, một đường trầm mặc không nói trở về thuyền ốc thuê.

Lúc này, sắc trời đã tối.

Tiến vào khoang, đốt sáng ngọn đèn. Rửa qua mặt mũi, Trọng Sinh đem đồ ăn vừa mua đặt ở trên bàn, rót hai chén trà. Cầm lấy bánh màn thầu gấp một ít đồ ăn, thuận tay đưa cho nam nhân ngồi đối diện. Lập tức tự mình cũng cầm một phần như thế, cứ thế mà ăn uống.

Nhìn màn thầu trong tay, lại nhìn Trọng Sinh yên lặng không nói, Thoán có một bụng câu hỏi muốn vọt ra miệng. Lại không biết bắt đầu từ đâu, nhất thời ngẩn ngơ.

“Nếu ăn không quen, người ra ngoài tìm gia tửu lâu ăn no bụng, bỏ cái này xuống là được rồi.” Thanh âm bình tĩnh.

Thoán quyết định trước tiên lấp đầy bụng. Cầm lấy bánh màn thầu trong tay đưa đến miệng, a ô cắn một hơi.

Trọng Sinh thấy hắn chỉ lo nhai màn thầu, lại giúp hắn rót chút nước trà, đẩy đến trước mặt hắn.

Thoán nhin không được, “Người vẫn thích chiếu cố ta như vậy.” Nói xong, mới cảm thấy có chỗ nào không ổn.

Nhưng Trọng Sinh cái gì cũng chưa nói, chỉ yên lặng nhai nuốt màn thầu.

Thoán cũng không nói nữa, cũng chỉ cắn cắn màn thầu. Màn thầu rất ngọt, ngọt tận đáy lòng, có chút ê ẩm.

Trong miệng hắn nhai màn thầu, ánh mắt lại nhìn chằm chằm nam tử đối diện. Đường Trì thoát nhìn tựa hồ không giống lúc trước, có cảm giác trở nên càng tiêu sái, càng tự tại, nguyên do nhìn người mình yêu dưới ánh đèn sao, ánh nhu hòa kia làm cho Trì có vẻ rất trên người.

Môi dày, răng trắng nõn, đầu lưỡi ngẫu nhiên liếm liếm môi, rõ ràng là đang ăn cái gì, thoát nhìn lại \*\*\* dật như vậy. Ngay cả hầu kết trượt lên xuống kia cũng làm cho người ta muốn cắn một cái. Nghĩ đến chính mình từng tùy ý thưởng thức toàn bộ người này...

Thoán nâng chén trà lên “ực ực” một hơi uống sạch.

Muốn nói chuyện cùng y, muốn hỏi y một năm qua làm những gì, thật muốn biết y cùng hai người kia rốt cuộc có quan hệ gì, thật muốn muốn biết y có còn để ý, thích mình nữa không...

Thoán đem miếng cuối cùng bỏ vào miệng nhai nhai nuốt nuốt, nhìn nhìn Trọng Sinh, lại nhìn màn thầu trong giấy dầu, thử thăm dò cầm một cái đưa đến trước mặt Trọng Sinh.

“Ta muốn thịt nhiều một chút, không cần cái đồ đồ kia.”

Trọng Sinh cũng sốt một chút, nhưng rất nhanh tiếp nhận màn thầu, xé mở, hướng đến đĩa rau. “Ăn cà rốt nhiều một chút mới có lợi có thân thể.” Cố ý gấp không ít sợi cà rốt đỏ đỏ, đưa cho hắn.

Thoán có chút vui vui, nhưng có chút mất hứng, mở màn thầu gấp từng miếng từng miếng cà rốt ra, lúc này mới cắn một miếng.

Hóa ra y vẫn nhớ ta thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì, nhưng hiện tại... biết rõ ta không thích trò này.... Hứ!

Ăn xong, lại cố ý cầm màn thầu đưa tới trước mặt Trọng Sinh, nói: “Chỉ cần xá xíu cùng sốt thịt bò.”

“Khách quan, theo quy củ của \*\*\* kèm theo dưa cải mới được.”

“Phốc!” Thoán không nghĩ tới Đường Trì sẽ nói một câu như vậy, nhin không được bật cười, theo chủ đề mà nói: “Không cần dưa cải! Ta chỉ ăn cái ta thích.”

“Người không ăn làm sao biết có thích hay không? Có lẽ so với dưa cải thì người ăn nhiều thịt cá hơn, với lại rau củ cũng tốt cho sức khỏe.”

Trọng Sinh vừa gấp rau cho hắn, vừa không nghĩ nhiều chỉ thuận miệng nói. Hiện tại, trong đầu y đều là muốn đem bệnh khó chữa của Thoán hảo hảo trị hết, ý tưởng càng sớm cho hắn rời đi càng tốt.

Y không phải không lưu ý đến ánh mắt quan sát y của Thoán, tuy rằng y lo lắng tình hình thân thể hắn, nhưng y cũng dị thường sợ hãi chính mình lần thứ hai làm đối tượng tiết dục của đương kim thiên tử, bị hắn giày xéo không ra hình người! Những ngày kia quả thật y rất sợ.

Trọng Sinh híp mắt không dám cùng hắn mắt đối mắt, khoe miệng Thoán cong lên có ý vị khác: “Người nói không sai! Có nhiều thứ quả thật không nếm không biết, tựa như lúc trước từng thưởng thức kỳ trân, tâm lý vừa mới bắt đầu quả thật rất ngon, cũng không nghĩ đến sau này ta sẽ ham mê y như vậy, thế cho nên một năm không có y bên cạnh, hầu như ta không được thỏa mãn chân chính. Ta nhớ y.”

Vừa mới dứt lời, một màn thầu gấp đầy thức ăn đưa đến trước mặt hắn. “Này! Như người muốn.”

Cầm lấy khăn bố lau lau tay, Trọng Sinh đứng dậy, “Ta ăn no, người từ từ dùng.” Nói xong, đi tới gian phòng ngủ của mình bên trong khoang thuyền.

Ai! Đường Trì của trăm quả nhiên không giống trước kia, mới hai câu nói cũng có thể chọc giận hắn, trước kia y sẽ đỏ mặt khi nghe ta nói, để cho ta ôm!

“Trọng Sinh, chờ ta đi tìm người giúp ta bắt mạch.” Nhớ tới đêm nay nam tử yêu mị Mạc Nhiên kia từng gặp qua, Thoán không muốn cho bọn hắn có cơ hội bên nhau, vội vàng kêu một tiếng hướng về phía bóng dáng của Trọng Sinh, Trọng Sinh ngay cả đầu cũng lười quay, chui vào trong khoang thuyền.

Tiến vào không gian che khuất, “Phù...” Một tiếng thở dài từ giữa bọn họ phun ra. Vừa rồi y không phải không muốn hưởng ứng, mà là y căn bản không cách nào hưởng ứng!

Thoán chỉ nói mấy câu ngắn ngủi, khiến cho y nhớ lại đoạn thời gian ở trong cung kia. Chính mình từng không biết bao nhiêu lần quỳ gối bên chân hắn đau khổ cầu xin, từng bao nhiêu lần mở thân thể của chính mình để mặc hắn tùy ý chà đạp đùa giỡn, hiện giờ trong miệng y lại nghe đến lời muốn của hắn, lại sao khiến y kiềm chế!

Nghĩ đến một lát nữa Mạc Nhiên có thể đến đây, thừa dịp thời gian trống muốn tìm chút chuyện làm, nhưng tâm tình hiện tại cũng làm cho y không tinh tâm được mà đọc sách phổ được, nghĩ nghĩ, Trọng Sinh đẩy cánh cửa khoang thuyền gần đuôi thuyền.

Người rảnh rỗi cơm nước xong không chuyện để làm ở trong khoang thuyền ngồi không yên, quyết định đi xem Đường Trì đang làm gì, tiện thể bồi dưỡng tình cảm, Đường Trì của hiện tại đối với hắn thật sự rất lạnh nhạt, không cùng hắn nói chuyện, không cùng hắn luyện công, lại càng sẽ không ngủ chung giường với hắn.

Người mình yêu ngay ở bên cạnh, nhưng không thể chạm vào, không thể sờ, không thể cùng hắn tâm sự, khiến cho hắn luôn mạnh mẽ cũng không khỏi sinh ra tâm tình nôn nóng bất an khổ sở.

Tình huống như vậy còn tiếp tục, ngay cả chính hắn cũng khó bảo toàn hắn có thể nổi điên phát cuồng hay không! Cô đơn tịch mịch của đêm khuya, khát vọng cùng tưởng niệm ôn nhu, đã đem trái tim sắt đá của hắn ăn mòn đến vỡ vụn!

Đường Trì... Trì của ta a!

Đường Trì không có trong khoang thuyền. Thoán ngây ngẩn cả người!

Y đi lúc nào? Y cứ như vậy mà đi, cũng như lúc trước ngay cả một lời không nói đã bỏ ta lại một mình? Người! Người muốn bỏ ta một mình mấy lần thì mới vừa lòng!

Ta phải làm sao bây giờ, để người có thể nguyện ý trở lại bên cạnh ta? Không cần ngay cả một cơ hội cũng không cho ta!

Thoán đang muốn lên bờ để người của Tả Cung Quân đi tra nơi Đường Trì rơi xuống, bỗng nhiên hắn nghe thấy có tiếng nước từ đuôi thuyền.

Ánh mắt của Thoán hạ xuống trên cửa khoang thuyền gần đuôi thuyền, tiếp đó hắn cũng thấy Đường Trì đặt hành lý ở góc. A! Không nghĩ tới ta cũng có lúc sẽ không nhìn thấy trước mắt. Ha ha... Ha ha ha!

Y đang làm gì nhỉ, để trẻ thế này...Đuôi thuyền có gì hay để chơi sao?

Lặng lẽ đi về hướng đuôi thuyền hé cánh cửa...Thoán nhìn thấy, Đường Trì đang dùng nước sông tẩy người.

Trời đã tối hoàn toàn. Ngoại trừ chiếc đèn \*\*\*g treo trên cột buồm đuôi thuyền, cũng chỉ trông xa xa thuyền có điểm điểm đốm đốm hào quang của đèn \*\*\*g. A, còn ánh sáng phản chiếu trong suốt trong lòng sông, dưới bầu trời đầy sao chớp sáng, chớp sáng.

Ngọn đèn mờ lung tại quần đơn của nam tử, hình thành một vầng sáng trên thân thể trần trụi sáng loáng rần rần. Giọt nước chưa lau từ tấm lưng vững chắc chậm rãi từ trên trượt xuống, rồi biến mất bên thắt lưng.

Nam tử cúi thấp người xoắn ống quần lên, đem chân đưa vào trong nước tẩy trừ, đứng lên, lấy khăn bố ướt vắt khô, vói khăn vào trong lưng quần. Quần chợt trượt xuống một chút, loáng thoáng có thể nhìn thấy rãnh đùi nho nhỏ rất vĩnh viễn chen lẫn.

Thoán có phản ứng. Hiện tại hắn hận không thể biến thành cái khăn trong tay nam tử, giúp y lau chà mỗi góc thân thể. Tưởng tượng chính mình cầm khăn luồn vào trong quần nam tử, giúp y lau xoa nắn nửa người dưới của y, rửa trước rồi lại lau phía sau, khăn bố ở giữa khe nhỏ lau lau chà chà...

Về sau, trăm phải mỗi ngày giúp y tẩy trừ thân thể! Từng chút từng chút, tỉ mỉ, nhất là...

“Trọng Sinh ” Tiếng gọi trên bờ truyền đến không lớn không nhỏ.

“A, Bách Lý huynh, người đến rồi. Mau vào đây! Ta phải đi thay quần áo, các người chờ một lát.”

Trọng Sinh nghe tiếng gọi, xoay người vẫy tay với Bách Lý Mặc Nhiên đang đứng trên bờ, ý bảo hắn lên thuyền đi.

Thân thuyền ngay cả lắc còn chưa lắc, một bóng người mảnh khảnh phiêu dật đã xuất hiện ở đầu thuyền.

Mặc Nhiên không chút khách khí trực tiếp chui vào khoang thuyền. Vừa ngẩng đầu đã thấy có người đang nghiêm mặt trừng hắn, ánh mắt kia nếu có nhiều độc thì có bấy nhiêu độc! Còn mang theo một chút hừng hực hay cái gì đại loại thế.

“Ta vừa rồi hỏi thăm qua người, nghe đồn người tựa hồ là một hoàng đế không tệ, ngoài trừ có chút thủ đoạn độc ác, trị pháp quá mức nghiêm khắc ra. Ngốc tử kia cũng nói người không ít lời hay. Cho nên, bây giờ người vẫn còn có thể đứng ở đây như vậy.”

“Nhưng nếu để cho ta biết người đối với Trọng Sinh có một tia ý niệm tà môn ma đạo... Hừ! Người sẽ biết huyết hồn đích tâm của ta, tuyệt không kém thua người – hoàng đế thiện lương bức chết nam sủng tâm phúc bao nhiêu đâu!” Mạc Nhiên không cam yếu thế mà trừng mắt lại.

Vừa rồi nhìn thấy một màn như thế đối với Hoàng Phủ Thoán cảm dục đã lâu mà nói thật sự kích thích quá lớn, hỏa tinh ở trong bụng đã cháy đến khiến máu hần sôi sục. Thế cho nên hần nghe lời uy hiếp như vậy, lại không nổi trận lôi đình, chỉ hừ lạnh vài tiếng xem như biểu đạt phản đối ý kiến.

Trời mới biết hần phải khắc chế chính mình để áp đảo dục vọng đối với Đường Trì có bao nhiêu khó khăn!

“Bách Lý huynh, thật ngại, để cho người đợi. Mời ngồi.” Trọng Sinh thay quần áo đi ra, vừa chào hỏi Mạc Nhiên, vừa châm trà chỉ chỗ cho hần.

“Không cần gấp. Ta tìm người muốn hỏi người một số chuyện, có chỗ nào kín đáo không? Hoặc chúng ta lên bờ một chút đi?” Mạc Nhiên ngăn Trọng Sinh châm trà.

“Ồ? Là chuyện quan trọng gì? Đi, đi vào khoang thảo luận.” Trọng Sinh đưa tay kéo cánh cửa.

Thoán tự nhiên xoay người đi theo phía sau Trọng Sinh.

“Từ từ! Ta và người nói chuyện không thể để người thứ ba nghe được. Để [người bệnh] của người, ở ngoài chờ!” Mạc Nhiên liếc xéo Thoán một cái.

“Không được! Thân thể ta không thoải mái, lúc nào cũng có thể phát tác, ta muốn ở bên cạnh hần mới yên tâm!”

Thoán tìm lý do không để cho hai người bọn họ ở cùng một chỗ. Chung quy hần cảm thấy nam nhân yêu mị này cùng Đường Trì có quan hệ không đơn giản! Nghĩ đến kẻ cũng có thể nhìn thấy bộ dáng xích thân lửa thể của Đường Trì, có thể hưởng thụ thân mình của người nọ... Thoán cố gắng nói với mình chỉ là tưởng tượng mà thôi!

Trọng Sinh lộ vẻ khó xử.

Huyết hồn Bách Lý không chút nhượng bộ, “Kể nghe bí mật của ta phải chết!”

Biết Mạc Nhiên có huyết hải thâm thù trong người, nghĩ đến hần có thể đến trao đổi với mình có thể là chuyện này, không muốn để người khác biết cũng là chuyện bình thường. Trọng Sinh đành phải quay đầu, cùng Thoán thương lượng: “Như vậy đi, người ở bên ngoài chờ một lát, nếu bệnh tình gia tăng hoặc xuất hiện hiện tượng ho ra máu, người lập tức gõ cửa tìm ta. Như vậy được không?”

Nhìn thấy vẻ mặt của Trọng Sinh vô cùng khó xử, không muốn khiến cho ấn tượng của chính mình trở nên tệ hơn nên Thoán đành phải bắt buộc nhượng bộ, dù sao mình cũng ở bên ngoài, cho rằng kẻ dụ dỗ kia cũng không dám làm chuyện vượt quá giới.

Đợi hai người đi vào khoang, Thoán không muốn quay về khoang phòng của mình, rót chén nước, ngồi ở khoang chính.

Thanh âm bên trong mơ hồ nghe không rõ, hai người dường như cố ý đè thấp giọng của mình xuống để nói chuyện. Nếu vận vận công lực kỹ lưỡng nghe, cũng chỉ nghe chứ được chữ mất.

“...Rất đau... Lớn... Làm...” Khá mơ hồ là của kẻ dụ dỗ kia.

“...Trơn... Như vậy... Sẽ tương đối không đau... Sau đó...” Rõ ràng hơn chính là giọng của Trọng Sinh.

“...Không... chịu nổi...”

“...Hảo... Ôn nhu như vậy... Cần thận một chút.”

Trên trán Thoán nổi gân xanh, đặt chén trà xuống, cẩn thận lại gần cửa khoang. Chuẩn bị một đá xông vào!

Sau khi Mạc Nhiên cùng Trọng Sinh vào khoang ngồi xuống, Mạc Nhiên từ từ nói đến chuyện chính.

“Khụ, ta thắng thần nói với ngươi. Ngươi cũng biết quan hệ của ta với Tiểu Mộc, ta đây cũng không giấu ngươi cái gì. Lần này tới tìm ngươi, muốn ngươi phối phương thuốc. Hôm nay trước mặt ngốc tử kia, ta khó mà nói rõ, đành phải hẹn với ngươi.”

Trọng Sinh cười cười minh bạch. “Phương thuốc gì?” Tìm tứ bảo thư phòng, liền chuẩn bị động bút.

“Cái loại không đau ấy, tuy nói không phải lần nào cũng đau, nhưng cái đại ngốc này cùng đáng người của tương xứng mắc ở trên người, nhiều lúc làm đều làm ta đau đến thiếu chút nữa muốn cho hắn một đao!”

Mặt của Mạc Nhiên có chút đỏ, cái này hiếm thấy a! Thật muốn cho Cố Tiểu Mộc xem.

“Ha ha, có phải phối phương của dược vật bơi trơn không? Ừm, quả thật như vậy sẽ bớt đau, về sau ta sẽ giúp ngươi tìm dược thảo tốt hơn. Bây giờ ngươi tạm thời phối chút dược trong hiệu thuốc, để người ta làm thành dược cao dùng lọ nhỏ đựng có lẽ tốt hơn.”

“Đã làm phiền ngươi. Không như vậy, ta căn bản chịu không nổi cái đại ngốc kia!” Về mặt Mạc Nhiên có chút tức giận cũng có chút ngọt ngào.

“Loại chuyện này quen là được. Hơn nữa Tiểu Mộc đối với ngươi ôn nhu như vậy, ngươi chỉ cần nói rõ cho hắn, đại khái hắn sẽ càng cẩn thận một tí.” Trọng Sinh thử dùng lập trường thầy thuốc để thuyết minh tình huống này.

“Không đề cập tới ta. Trọng Sinh không tính nói chuyện của người ta sao?” Mạc Nhiên đột nhiên chuyển đề tài sang Trọng Sinh.

“Ta?”

“Ừa, kiếp trước của ngươi.”

“Kiếp trước của ta sao...” Trọng Sinh cười khổ nói. Trầm mặc hồi lâu, “Ta đã không muốn nhớ lại.”

“Vậy, nói cho ta biết chuyện của Đường Trì.” Mạc Nhiên thu hồi phương thuốc, thản nhiên nói một câu: “Có một số chuyện không thích hợp cho một người giấu kín.”

“Ta không muốn giấu ngươi, chỉ sợ nói ra sẽ bận tai của ngươi. Ha hả...”

Trọng Sinh nhìn chằm chằm ngọn đèn dầu, như tìm kiếm cái gì ở một nơi nào đó.

“Đó là một chuyện rất lâu trước kia.” Cầm tờ giấy trên bàn đặt vào trong tay gấp lại, gấp thành một khối nho nhỏ, lại từ từ mở ra.

“...Ở trong lòng Đường Trì luôn có một trân bảo, đệ đệ của hắn. Bọn họ từ nhỏ đã bị tách ra, hắn nghe tiểu đệ có nguy hiểm lập tức muốn đi giúp y.”

“Nhưng hắn không ngờ tới, đệ đệ của y đã hoàn toàn quên y, mà còn thống hận y cùng mẫu thân. Vì thế y che dấu hết thảy ở bên cạnh tiểu đệ, dùng tất cả năng lực của mình trợ giúp hắn, bảo vệ hắn.”

“Dần dần, tình cảm của y đối với đệ mình không biết từ lúc nào đã thay đổi, đệ y phát hiện y có dự cảm không thể cho ai biết, ôm trong lòng treu đùa muốn y. Y rất thống khổ, muốn rời đi nhưng lại không thể buông. Y không dám xa rời cầu đệ có tình cảm như thế với y, rồi lại trong ôn nhu ngẫu nhiên cứ lún sâu thêm.”

“Y biết đệ có thể thiếp sủng ái, chỉ là y cứ bạt mạng tìm lý do để mình ở bên cạnh đệ. Y nghe lời đồn đãi, cảm giác người khác chỉ chỉ trỏ trỏ y, y biết mình trong mắt người khác thậm chí trong mắt đệ có bao nhiêu vô sỉ, ti tiện.”

“Y buộc chính mình không nghe, không nhìn, không hỏi, y nghĩ đến đệ của y chí ít cũng có một chút tình cảm cùng tín nhiệm với y, vì một tia hy vọng này, y quyết định bảo hộ hắn đến cùng.”

“Nhưng, sự thật chứng minh suy nghĩ của y thật buồn cười!”

Tờ giấy trong tay đã bị hắn gấp thành hình dạng gì kỳ quái, nhìn, không rõ ý vị mà cười hai tiếng, nắm trong tay bóp nát.

“Rốt cuộc đệ cũng biết thân phận thật sự của y, hơn nữa sủng thê bị hại, nghĩ đến y mang theo âm mưu đến đây... Y bị đệ phế võ công giam giữ, mỗi ngày mỗi đêm trừng phạt tra tấn khiến cho y như con chó quỳ xuống bên chân của đệ, thừa nhận mình có bao nhiêu ti tiện, xấu xa, âm độc, \*\*\* đáng đáng xấu hổ!”

Tờ giấy nắm trong tay lại bị hấn mở ra vuốt thẳng, từ tốn như tâm tình bình tĩnh của mình.

“Mỗi người đều có một cực hạn, vượt qua cực hạn kia ai cũng sẽ sụp đổ, Đường Trì cũng không ngoại lệ. Mỗi một ngày, y ôm theo hai thứ nhu tình mà đệ đã tặng cho y, lựa chọn cuối cùng là giải thoát.”

Tờ giấy trong tay đã trở nên mềm mỏng, đem tờ giấy tới ngọn đèn dầu châm, Trọng Sinh nở nụ cười.

Phủ tay, đem bụi tẩn đi, nhìn tro tàn bay, “Xen đi, đây là chuyện của Đường Trì. Điển hình đem mình thành ti tiện không thể sống!”

Tim của Thoán rất đau rất đau, là loại đau đớn như bị bóp nát.

Câu nói nghe rất rõ ràng, từ ngữ lại đả thương người còn hơn đao kiếm. Hắn thật không ngờ từ trong miệng Đường Trì nghe được quá khứ lại làm hắn đau như thế này! Ngữ điệu bình tĩnh kia, cách nói như đang kể chuyện xưa kia, sự khinh bỉ bản thân giữa những hàng chữ kia...

Thoán chậm rãi ngồi trên boong thuyền, lời nói cách ván cửa như trước vẫn truyền đến tai của hắn.

“Bản thân Đường Trì tất nhiên đáng hận, còn huynh đệ kia lại đáng chết!” Đôi mày thanh tú nhướng lên, mắt lộ sát ý.

Lắc đầu, Trọng Sinh cười thật ôn hòa, “Chuyện đã qua lâu rồi, Đường Trì cũng đã chết, hết thấy đã như mây khói. Chỉ mong kiếp sau y không còn rơi vào vũng bùn tình cảm này nữa là tốt rồi.”

“Người cho rằng y sẽ không?”

Mạc Nhiên khẽ liếc ra ngoài cửa, hiển nhiên không tin hắn có thể nhảy ra khỏi vũng bùn này.

“Sẽ không. Tuy nói Đường Trì không hận đệ của y, nhưng tra tấn lần này cũng khiến cho y mất hết tình yêu đối với hắn. Nếu hôm nay y còn sống, cũng chỉ là sự quan tâm và lo lắng của huynh đệ ruột mà thôi, không hề có khác.”

Trọng Sinh nói cho Mạc Nhiên như vậy, cũng như tự nói với mình. Y không ngờ Thoán ở bên ngoài cũng nghe thấy được.

“Người là nói, cho dù đệ kia hối hận, chạy đến trước mặt Đường Trì còn sống đau khổ cầu xin y trở về, Đường Trì cũng tuyệt đối không cảm động mà ngoan ngoãn cùng hắn trở về, đúng không?” Với công lực của Mạc Nhiên, đã sớm nhận ra ngoài cửa có người.

“Không có yêu thì không có cảm động, chỉ là không dứt bỏ được tình huynh đệ mà thôi.” Trọng Sinh nắm chặt tay trái.

Mạc Nhiên lại chuyển đề tài, đột nhiên hỏi: “Sau khi tìm được Tôn tiền bối, người định làm như thế nào?”

“Người là nói... đem hắn phó thác cho sư phụ, thỉnh sư phụ trị liệu cho hắn. Sau đó, ta sẽ rời đi.” Trọng Sinh quyết định.

“Nếu hắn lợi dụng lực lượng của hắn tìm người thì sao? Căn bản hắn không để người đi, người làm sao?”

“Ta là Trọng Sinh, không phải Đường Trì. Ta sẽ làm cho hắn hiểu điều này!”

“Ta thấy khó! Ánh mắt người nọ nhìn người... Hừ!”

Mạc Nhiên nhìn Trọng Sinh nửa ngày, bỗng nhiên nhướn miệng cười, đứng lên trên chóc hắn: “Có lẽ cách tốt nhất làm cho hắn chết tâm, chính là người nhanh nhanh lấy một vị nương tử!”

“Nương tử? Ha há! Người nói không tôi, có lẽ ta cũng phải lo lắng một chút, cho dù không cho chính mình, cũng khiến cho sư phụ hưởng thụ lạc thú tôn tử đây nhà, coi như hiếu kính với lão nhân gia. Nhiều năm như vậy, ông thật sự đã lo lắng cho đồ đệ dốt nát này nhiều lắm...”

Trọng Sinh lại nghĩ đến mà thương sư phụ của y, không khỏi lo lắng cho tương lai.

Một tiếng thổi còi réo rất bỗng nhiên vang lên, nghe thanh tâm tựa hồ cách nơi này không xa. Mạc Nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt bình tĩnh.

“Tử nhân kia! Chờ một lát cũng chờ không được! Nửa đêm thổi thập khẩu tiêu! Ôn ào chết được!”

“Ha ha! Bách Lý huynh, ta thấy ngươi vẫn là đừng là cho Tiểu Mộc chờ lâu quá, tránh cho hần... ha hần...” Trọng Sinh buông tâm sự của mình trên chọc Mạc Nhiên.

“Hừ! Để cho đầu đất kia chờ đi!” Miệng Mạc Nhiên thì nói dữ dằn vậy, người đã hướng cánh cửa khoang thuyền đi tới.

Trọng Sinh đi qua giúp hần giữ cửa, cảm thấy không phải không có hâm mộ tình thâm tương dung của ba người này.

Ngoài cửa một người đứng.

Đang nhìn hai người sánh vai vui cười mở cửa, thần thái người nọ vốn dĩ cực kỳ phức tạp. lại đau xót, khiến cho hần tựa hồ yếu ớt hơn bình thường. Mà khi hần nhìn Mạc Nhiên hướng hần cười lạnh, lập tức che dấu biểu cảm, thẳng người, khôi phục vẻ lẫm liệt vốn có.

Mạc Nhiên cười lạnh nhìn nam nhân ngoài cửa, quay đầu, cố ý nói lớn với Trọng Sinh: “Nếu ngươi có ý đó, ta sẽ cùng ngốc tử kia lưu ý, tử nhân kia biết không ít tiểu thư khuê các, tiểu gia bích ngọc xinh đẹp, nếu ngươi đối với nữ tử không có hứng thú...”

Y cười mỉa, tới gần Trọng Sinh, vươn tay lên mặt nhéo một cái, ôm chỗ y, ghé vào tai y khe khẽ nói một câu: “Ta mặc kệ người nọ thân phận như thế nào, nếu để cho ta biết hần tổn thương đến người, ta chắc chắn lấy đầu của hần! Đó cũng là ý của Tiểu Mộc.”

Thối lui, buông ra lại nói: “Hiểu chưa? Ta cùng Tiểu Mộc sẽ chờ!” Trước khi đi, còn đá lông nheo một cái. Huyết hồn Bách Lý từ đầu đến cuối, cũng không đem đường kim hoàng đế đang bốc hỏa bỏ vào trong mắt.

Trọng Sinh đỡ khóc đỡ cười nhìn Mạc Nhiên rời khỏi thuyền, thàn than không hổ là người mà Cổ Tiểu Mộc nhìn trúng, huyết hồn lạnh lùng chẳng những tính tình trung nhân, mà ngay cả thủ đoạn kỳ quái không kém.

Chờ Mạc Nhiên đi xa, lúc này Trọng Sinh mới xoay người nhìn về phía Thoán còn đứng ở cửa khoang thuyền, hỏi: “Sắc mặt ngươi không tốt, có phải lại bắt đầu phát tác? Đến đây, ta bắt mạch giúp cho.” Dọn dẹp bàn, đưa tay ý bảo Thoán ngồi xuống trước mặt.

Thoán đi tới nhưng không ngồi xuống, nhìn chằm chằm vào y.

“Ngươi muốn cưới vợ sao?” Một khí thể gió thổi mưa giông trước cơn bão.

### 37. Chương 37

Trọng Sinh ngẩng đầu, không nghĩ tới cuộc nói chuyện của mình và Mạc Nhiên bị người này nghe được, cười nhạt: “Ta đã 24, cũng sắp 25, người đến tuổi này còn chưa thành thân vốn cũng rất ít. Hơn nữa sự phụ ta cũng đã lớn tuổi, ta muốn cho ông ấy lúc còn sống hưởng được niềm vui thiên luân. Muốn lấy vợ cũng không kỳ quái phải không?”

“Ta đây làm sao bây giờ.” Trên mặt nam nhân mang sự tức giận mà cũng có nỗi bất an.

“Ngươi?”

Trọng Sinh không rõ, “Ngươi thân là cửu ngũ chí tôn, hậu cung tam cung lục viện mặc ngươi yêu thương, muốn lấy bao nhiêu phi cũng không phải chuyện khó. Cần gì phải hỏi ta làm sao bây giờ?”

“Ta không cần các nàng! Ta chỉ muốn...”

“Ngươi chỉ cần quyền thế của hoàng đế, ta biết, ta hiểu được, nhưng nếu ngươi muốn chấp chưởng thiên hạ lâu dài, cố tặt trên người vẫn là sớm trị liệu hết.”

Trọng Sinh lấy ra dụng cụ khám chuẩn, đặt lên bàn: “Ta nhớ rõ người nói người xuất cung là vì trị liệu khí huyết không thuận, bệnh hay ho ra máu, như thế nào, hiện tại không cần ta giúp người khám và chữa bệnh sao? Nếu không cần, người tự đi tìm sự phụ của ta, thứ ta không thể bồi phụng!”

Thoán không nói gì mà chỉ nhìn hần, trong mắt có đau đớn có hy vọng cũng có bi ai.

“Mời ngồi.”

Đợi hồi lâu, thấy Thoán không muốn ngồi xuống, Trọng Sinh lại bắt đầu thu dọn trên bàn.

“Nếu tối nay người không muốn khám, vậy đi nghỉ sớm đi. Ta cũng mệt mỏi.”

Thoán vẫn như cũ bất động không nói.

Tay thu dọn dụng cụ khám chắn ngừng một chút, sau một hồi mới nói: “Mời người đi ra ngoài. Ta muốn nghỉ ngơi.”

“Ta phải làm thế nào, người mới bằng lòng quay về hả Đường Trì?” Nam nhan rốt cuộc cũng hỏi.

“Ta mệt, mời người ra ngoài.” Thanh ngữ thản nhiên.

“Cho tới bây giờ người chưa từng mời ta ra ngoài. Trước kia không có, về sau cũng sẽ không có.”

Trọng Sinh đứng lên lùi về sau. Hít một hơi sau rồi nói: “Ta không phải Đường Trì. Nếu người làm gì với ta, cho dù người là đương kim thiên tử, ta cũng sẽ không để người sống yên ổn. Người muốn ném thử độc được ta phối chế?”

Lắc đầu, Thoán nở nụ cười.

“Người sẽ không hạ độc với ta. Nếu người hạ thủ được, cũng sẽ không đợi đến hôm nay.”

Khoang thuyền rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ cần đi tới hai, ba bước có thể dán sát vào người kia.

Trọng Sinh lại từng bước lùi về sau.

“Đó là Đường Trì, không phải ra. Đường Trì cảm thấy có lỗi với người, hần nợ người, cho nên hần mới có thể chịu được hết thảy. Nhưng ta không như vậy, ta không nợ người bất cứ thứ gì.”

“A, người sai rồi, người chẳng những nợ ta, mà còn nợ rất nhiều.”

Ngón tay thon dài xoa nhẹ hai gò má của hần, nhẹ nhàng chạm đến.

Trọng Sinh chịu không nổi cảm xúc này, quay đầu đi.

Bàn tay thuận thế trượt đến cổ của y, vỗ về chơi đùa hầu kết của y. Ngay sau đó bàn tay ra sức, đầu của hai người tựa vào nhau.

Thoán khẽ lắc tai y, dùng môi âu yếm vành tai của y, ma xát qua lại.

“Về sau không nên để cho ta nhìn người cùng người khác thân cận như thế, bởi vì ta không biết mình sẽ làm ra chuyện gì. Lòng dạ rất hẹp hòi, không chấp nhận được đồ của ta bị người khác xâm chiếm, người của ta, tuy đồ của ta rất nhiều, nhưng người của ta lại chỉ có một mình người.”

Trọng Sinh rốt cuộc chịu không nổi, đưa tay đẩy ra. Bàn tay bị nắm lại, thân thể càng kề sát hơn.

“Hoàng Phủ Thoán! Ta cảnh cáo người lần cuối, buông!”

“Ha ha, người muốn hạ độc với ta sao? Vậy người hạ đi, dựa vào tính tình của người, trên người mà mang theo độc mới là lạ. Cho dù người muốn hại người cùng lắm là dùng mê dược. Hắc, người sẽ không quên, người từng luyện chế bao nhiêu dược vật tị độc thanh thần (ngừa độc lọc tinh thần) cho ta chứ?”

Thoán dùng răng nanh kéo vạt áo của y, hé miệng khẽ gặm cắn xương quai xanh của y, thỉnh thoảng lại liếm đầu vai.

“Ta nói, ta không phải là Đường Trì người từng biết đến. Ta, là, Trọng, Sinh!”

Trọng Sinh không hề giãy giụa, động động tay trái.

Cho đến khi Trọng Sinh bị chế trụ huyết nhuộm ma, bị nam nhân đặt lên ván giường gỗ, bị cởi sạch quần áo, y vẫn không rõ, vì sao độc được làm người ta tạm thời mất công lực mà hấn phóng ra mất tác dụng. Mà đáp án này mãi thật lâu về sau, vào một ngày rảnh rỗi hai người cãi nhau ôn lại chuyện xưa, mới trong vô tình bị vạch trần.

“Người là Đường Trì cũng được, là Trọng Sinh cũng được, với ta mà nói chỉ cần người là được.”

Nam nhân bắt đầu ngang ngược nói không để ý, tay bắt đầu quen đường sờ loạn khắp nơi.

“Hoàn Phủ Thoán! Đừng để ta hận người!” Trọng Sinh nôn nóng.

Ngực kề sát ngực, hai tay Thoán ôm mặt hấn, nhìn vào ánh mắt của y, “Ta tình nguyện để người hận ta, cũng không muốn người nhìn ta như người xa lạ.”

“Thật không? Giày vò ta để trả thù? Ha ha...” Trọng Sinh biết cho dù có giấy giụa thế nào cũng vô dụng, cười trong tuyệt vọng, chậm rãi nhắm mắt lại mặt không hề nhìn người nọ.

Thần sắc thống khổ hiện lên trên khuôn mặt của nam nhân, cách môi mỏng mím thành một đường.

“Nếu... hiện tại ta thỉnh cầu sự tha thứ của người, liệu có còn kịp nữa hay không?”

Thanh âm khe khẽ, chỉ vang lên bên tai của Trọng Sinh.

Không có chút phản ứng.

“Nếu, nếu... Ta thề sau này sẽ đối xử thật tốt với người, ngoại trừ người ra... không bao giờ muốn bắt cứ ai khác, người có nguyện ý trở về bên cạnh ta không?”

Giọng nói lấp bắp, dè dặt. Lời nói như vậy thân là cửu ngũ chí tôn hấn đây là lần đầu tiên nói, ngay cả một chút khéo léo cũng không có.

Vẫn trầm mặc.

“Chỉ cần người trở về... Người muốn cái gì ta cũng có thể cho người. Vô luận là địa vị, quyền lực, hay là...”

Nam nhân nói thật sự vất vả, nhưng hấn ngoại trừ biết cách hấp dẫn người ra, hấn thật sự không biết nên làm như thế nào, mới có thể đảm động đến vẻ mặt không thay đổi của người dưới thân.

“Trì... Ta thật sự... rất nhớ người! Hai năm, người rời bỏ ta đã gần hai năm! Hai năm nay, trong hai năm này...” Thoán ưỡn phần eo, nắm chặt tay để chứng minh y rất cuộc có bao nhiêu mong nhớ y.

Sắc mặt Trọng Sinh nháy mắt trở nên tái nhợt, khi hấn cảm giác được bàn tay của nam nhân tiến vào trong nội y của y, răng nanh cắn chặt không kiềm chế bắt đầu khẽ run.

Quần áo che đầy thân thể từng cái từng cái rời đi, thân thể dần dần lộ ra, tim của Trọng Sinh cũng theo đó không ngừng trầm xuống. Chuyện y sợ hãi nhất rốt cuộc cũng sắp xảy ra sao?

Bàn tay hơi lạnh đã lâu ở trên thân thể trần trụi của y trượt lên xuống, vuốt ve vài lần từ đầu đến chân, sờ lại sờ. Thân thể nóng bỏng của nam nhân lần thứ hai dán lên, ôm chặt lấy y, quấn chặt lấy tay chân y.

“Trì... Không nên hận ta...” Tiếng thì thào than thở.

“Nếu... Ta cầu người, người sẽ buông tha cho ta đúng không...” Thanh âm tựa như phát ra từ khe răng.

Nghe vậy, nam nhân dừng động tác, chỉ kinh ngạc nhìn y, khóe môi mỏng bắt đầu xệ xuống, chân mày cau lại, miệng liên tiếp phun ra thở dốc nặng trĩu.

“Ngay cả cơ hội sửa chữa ta cũng không có sao?”

“Chỗ này của ta rất rất đau... Người sờ xem, là chỗ này.”

Thoán kéo tay của nam tử đến gần trái tim của mình.

“Đây không phải là đau lòng sao? Tổ về thương tâm ta? Ha, ai thương tâm ta... Thật buồn cười đúng không? Chân long thiên tử Đại Á giết huynh đoạt vị, giết mẹ hấn công thần, không nói tình cảm, lãnh khốc bạo ngược trong truyền thuyết lại cũng sẽ thương tâm...”

Khuôn mặt điểm lệ vô song của Thoán trở nên vặn vẹo, hai mắt một màn màu đỏ – là bi thương hay là khổ sở?

“Trì, không cần cự tuyệt ta, không nên đối với ta như vậy... Đừng hận ta... Được không? Người hận ta đã nhiều lắm, mà người thật sự yêu ta chỉ có mình người...” Thoán co rút lại, đem mặt vùi vào ngực của nam tử.

“Trì, hay nghe ta nói chuyện được chứ? Thật lâu lắm rồi ta không nói chuyện với người khác.”

Ngón tay thon dài trượt đến nơi bí mật nhất, cẩn thận thăm dò. Đầu thì gối lại trên ngực hắn, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve phần eo của hắn.

Như lầm bầm, Thoán nhỏ giọng kể lể: “Người còn nhớ không? Vào một đêm kia lần đầu tiên người ôm ra đi vào giấc ngủ, ta ngủ rất ngon...”

“Hết thấy của người ta đều nhớ rõ. Lúc lần đầu tiên người đến bên cạnh ta, ta nghĩ người là địch nhân phái tới. Lúc người ngăn ám tiễn cho ta, lần đầu tiên ta biết thế nào là cảm động.”

“Ta thích người ôm ta đi vào giấc ngủ, thích người chuẩn bị hết thấy cho ta, thích người ở bên cạnh cùng ta nói chuyện phiếm, ta rất tịch mịch, vẫn rất tịch mịch.”

Thoán nắm lấy tay y, nhẹ nhàng hôn lên lòng bàn tay của y, đem tay đặt lên mặt của mình, nhắm mắt lại, cảm thụ được phần ấm áp đau khổ này.

“Ta cũng có chuyện kể cho người nghe được không? Đó là câu chuyện của tiểu hài tử dốt nát...”

“Một hài tử sinh ra trong một gia tộc rất lớn, người của gia tộc rất lạnh lùng, đối với nó cũng không thân mật, nhưng thời thơ ấu của nó vẫn rất vui vẻ hoạt bát, bởi vì nó có mẫu thân thương yêu nó, cùng tiểu ca ca nó thích nhất ở bên cạnh. Có chuyện gì không vui, chỉ cần chui vào trong lòng tiểu ca ca thương yêu nó nhất, cưng chiều nó nhất tựa hồ hết thấy đều có thể bù đắp được.”

“Nó phi thường phi thường yêu thương tiểu ca ca của nó, rất không muốn rời xa hắn. Nhưng vào một ngày, mẹ của nó cùng tiểu ca ca đột nhiên biết mất không còn thấy bóng dáng, từ đó, nó từ thiên đường rơi xuống địa ngục.”

Mí mắt khép lại của Trọng Sinh bắt đầu rung động, môi hơi mở ra rồi khép lại. Thân thể này bị cảm giác quen thuộc đánh úp tới.

“Trong gia tộc lạnh lùng như địa ngục kia, có người muốn lợi dụng nó, có người hận nó, có người ghen ghét nó, có người ám hại nó, có người sợ nó, duy nhất không có ai thương nó. Không có bóng dáng tiểu ca ca tốt với nó, thương nó, cưng chiều nó, khổ sở thương thế của nó, ôm nó vào lòng khi bị người ta khi dễ.”

Mí mắt Trọng Sinh rung động càng nhanh hơn, như đang khắc chế cái gì. Y đang khắc chế cảm giác không thoải mái của dị vật trong cơ thể mang tới, hay là...

“Khi đến một ngày đứa trẻ rất cuộc hiếu được tiểu ca ca của nó vĩnh viễn lãng quên nó, nó phát sốt rất cao, thiếu chút nữa chết đi. Đến sau, đứa trẻ dần dần thay đổi, vì không để cho chính mình bị tổn thương, nó đem toàn bộ ký ức tốt đẹp giấu đi, lựa chọn quên hết thấy.”

“Để tự bảo vệ, để tiếp tục sống sót, hắn khi bốn tuổi bắt đầu học được cách nhìn sắc mặt người, năm tuổi bắt đầu biết lợi dụng người khác bảo vệ mình, hiểu được thức ăn chưa kiểm qua tuyệt không cho vào miệng, sáu tuổi bắt đầu cầm lấy kiếm đi vào giấc ngủ.”

Thoán hơi thở dồn dập, ngón tay vô cùng cẩn thận từng chút từng chút tiến vào...

“Người biết hắn làm sao học được cách bơi lội không? Hắn bị người đẩy xuống hồ nước hai lần, lần đầu tiên được người khác cứu, lần thứ hai thì tự bản thân hắn bò lên trên bờ. Khi mười hai tuổi, phụ thân của hắn ban cho hắn một cơ thiếp, nặng so với hắn lớn hơn bốn tuổi, về ngoài xem ra dịu dàng quan tâm, đoan trang nhẹ nhàng, ta nghĩ làm điểm tâm cũng khá vừa miệng.”

“Tuy rằng như vậy, tiểu hài tử bị bệnh đa nghi trầm trọng vẫn không tin tưởng nàng như trước, bất kể là nàng bưng món gì đến cũng luôn luôn kiểm xong rồi mới động đũa, nàng ở bên cạnh tiểu hài tử chờ đợi nửa năm, một ngày kia trong nửa năm đó tiểu hài tử đột nhiên sốt cao, trong mơ hồ ăn cháo do nàng nấu...”

Nơi nhỏ hẹp chật khít đã lâu không tiến vào gắt gao bao lấy ngón tay hần, làm hần cũng không thể khai mở dễ dàng.

“Sau khi tiểu hài tử được cứu tỉnh, nữ tử kia đã tự sát thân vong. Qua điều tra mới biết được, nàng nguyên lai là tử sĩ do đại ca của tiểu hài tử phái tới.”

“Chuyện như vậy không ngừng phát sinh chỉ một lần, đủ loại sát thủ ở bên người tiểu hài tử xuất hiện, chỉ đơn giản là vì hần có địa vị cùng năng lực có thể kế thừa chức vị thủ lĩnh gia tộc. Khi mới chín tuổi, tiểu hài tử bắt đầu lét lút bồi dưỡng thế lực của chính mình.”

“Bởi vì hần khi đó đã hiểu rõ, chỉ có đoạt được quyền lực và thế lực, mới thật sự có thể tự bảo vệ chính mình. Khi đó, mục tiêu của hần ngoại trừ đỉnh cao quyền lực thì không có gì khác. Cuộc sống cứ như vậy, từ từ làm hần quên đi cách làm sao để tin tưởng một người, làm sao để yêu một người... Cho đến khi hần tự tay hủy đi người duy nhất yêu hần.”

Một cách chân thành thành kính, nam nhân khom người hôn lên trái tim của người bên dưới.

Trọng Sinh thở hổn hển, miệng mở rộng, muốn kêu lên cái gì, nhưng rồi lại kiềm chế nhẫn xuống. Nước mắt sinh ra từ khóe mắt y rơi xuống.

Từ trái tim đến cổ rồi đến hai gò má, dùng đầu lưỡi gạt đi những bọt nước trong suốt, dùng môi giúp y lau khô khóe mắt, Thoán liều mạng khắc chế dục vọng điên cuồng của bản thân, dốc hết sự cẩn thận mà hần có thể, ngón tay nhẹ nhàng trừu động, mồ hôi hột từ thái dương hần toát ra, rơi lên trên ngực Trọng Sinh.

“... Vào lúc tiểu hài tử đang lớn lên cần sự hỗ trợ nhiều nhất, một nam tử thuần hậu xuất hiện ở bên người hần, bảo hộ hần, giúp đỡ hần, vì hần tận tâm tận lực, phụ tá hần leo lên trên đỉnh quyền lực, để hần từ nay về sau ở nơi đứng vững không ngã. Từ từ, tiểu hài tử trưởng thành trong lúc bất tri bất giác càng ngày càng không muốn rời xa người này...”

“Nhưng càng không muốn xa rời lại càng yêu thích, hần càng không dám tin tưởng người này. Hần không tin trên đời này sẽ có người không hề có mục đích mà sẽ đối tốt với một người. Hần một bên hưởng thụ sự ôn nhu của nam tử này mang đến cho hần, một bên đợi người này lộ ra mục đích chân chính.”

“Ngày kia, trong lúc vô ý hần biết được tình ý của người kia đối với hần, hần không chỉ không cảm thấy ghê tởm, ngược lại cảm thấy thỏa mãn không hiểu được, cho rằng đã tìm được lý do tại sao người kia đối tốt với hần, để có thể vĩnh viễn lưu lại người kia, để có thể tiếp nhận càng nhiều ấm áp từ người kia mang đến cho hần, hần ép buộc chính mình, cũng là lần đầu tiên bắt đầu thật sự muốn tin tưởng một người.”

A Thoán hiếp lại đôi mắt, hần lại một lần nữa có thể ném được sự tuyệt diệu khi con người kia mãnh liệt co rút.

“Thế nhưng, sau đó lại xảy ra nhiều chuyện, làm hần vốn mắc bệnh đa nghi nghiêm trọng lại bắt đầu hoài nghi người kia, trong lòng hần cho rằng người kia là tử sĩ do địch nhân phái tới, để đạt được mục đích không tiếc hiến dâng thân thể, bao gồm cả chuyện tình cảm của người kia mà vô tình biết được, hần cũng cho rằng là người kia cùng với cơ thiếp của hần thiết kế một cái bẫy, bởi vì tất cả thức sự quá mức vừa vặn.”

“Vì vậy, hần bắt đầu trắc nghiệm người kia, khi đó, hần vẫn còn không biết vì sao bản thân lại coi trọng một người thuộc hạ như vậy, chờ đến sau khi hần phát hiện ảnh hưởng của người này đối với hần, hần nhiều lần muốn giết chết người này, nhưng cho dù thế nào cũng không thể hạ thủ được.”

“Đừng nói nữa!”

Một tiếng gào vang lên. Lập tức “Oe!” một đồng đồ dơ tuông ra liên tục. Không ngăn được cảm giác buồn nôn đang không ngừng dâng lên, làm Trọng Sinh ói đến nỗi dịch vị cũng đều ói ra!

“Trì! Người làm sao! Người không sao chứ?” Thoán kinh hoàng sợ hãi, trở mình rời khỏi trên người Trọng Sinh, lấy y phục trên mặt đất của mình lau cho y.

“Cởi ra huyết đạo của ta... Cởi ra ” Khàn giọng gào to, Trọng Sinh lúc này đã không còn chú ý đến bất cứ điều gì.

Trái tim thành thịch thịch đập nhanh liên hồi, thấy biểu tình Trọng Sinh giống như sắp sụp đổ, Thoán lúc này mới đưa tay cởi bỏ huyết đạo phong bế y.

Thân thể vừa cử động được, Trọng sinh lập tức từ trên giường bật dậy, bắt lấy quần áo trên mặt đất lung tung mặt lên trên người.

“Trì... ta...” Thoán vươn tay muốn an ủi y.

Khoang thuyền bấp bênh, Trọng Sinh thúi lui từng bước, thở hỗn hển, mặt không một chút máu nói: “Nếu như... ngươi không muốn giết chết ta lần nữa, ta van ngươi đừng có tìm ta nữa! Xem như là ta cầu ngươi! Ta nợ ngươi, tiền sinh đều đã trả lại cho ngươi.”

“Còn lại đời này... Ngươi hay để ta giống như thế này tiếp tục sống... nếu như ngươi thực sự đối với ta còn có chút tình!” Thanh âm vừa biến mất, Trọng Sinh lập tức giật mở cửa khoang thuyền, lao đảo xông ra ngoài.

“Trì! Đường Trì! Ngươi đi đâu?” Nắm lấy ngoại bào, bất chấp mặt trên đã dính bẩn, Thoán lập tức đuổi theo.

“Đừng lại đây!”

Trọng Sinh đứng ở đầu thuyền vừa giống như cầu xin vừa giống như khóc lóc thê thảm, đau đớn trên mặt làm người khác phải nhức mắt nhói lòng!

“Đừng lại đây... Đúng, ta là Đường Trì, ta là cái kẻ không biết xấu hổ, là tên Đường Trì cam tâm tình nguyện để đệ đệ của mình chà đạp sỉ nhục! Ta... biết, biết ngươi đang tức giận, bởi vì ta lại lừa gạt ngươi!”

“Lần này ngươi lại nghĩ tới phương pháp mới nào để dần vặt? Ngươi nói ngươi sẽ đối tốt với ta? Ha ha ha... Ngươi muốn đối với ta tốt như thế nào? Ngươi nhớ tới quá khứ chứ? Nhớ tới cái tên ca ca chết tiết mà ngươi vứt trong thâm cung chứ? Ngươi chuẩn bị thế nào để trả thù hấn? Làm hấn lần nữa yêu ngươi, sau đó ngươi sẽ lại tự tay đem hấn hủy diệt lần nữa?”

“Không cần bệ hạ ngại phải động thủ, chỉ cần ngài phân phó một tiếng, tiện huynh lập tức liền đen cái mạng này cho ngài! Sau khi ta chết, thì phiền ngài đem thi thể ta cho chó ăn.”

“Trì! Đừng nói như vậy! Ta không muốn bức ngươi, cũng không muốn trả thù ngươi, ta thực sự chỉ là...” Muốn thật sự yêu thương ngươi thật nhiều!

Những lời này còn chưa kịp ra khỏi miệng, chợt nghe Trọng Sinh nói: “Cho dù ngươi nhớ lại quá khứ, hiểu rõ ta đối với ngươi chưa từng có giả dối, càng chưa từng có ý định làm hại ngươi. Thì đây cũng chỉ là ngươi không muốn xa rời người ca ca trong quá khứ trước mặt này mà thôi. Ngươi cũng không có yêu ta, ta so với người khác hiểu rõ điều này nhất.”

“Cho nên, đừng lại đi tìm ta, đi mà sống ái phi tần của ngươi, sắc phong một vị hoàng hậu mà thương yêu nàng thật tốt, không nên tổn thương nàng...”

“Đi mà để Đại Á hoàng triều của ngươi thêm một người thừa kế, ngươi làm hoàng đế của ngươi, ta làm thầy thuốc giang hồ của ta, ta sẽ không nói cho bất kỳ ai quan hệ của ta và ngươi, cũng tuyệt không làm hoen ố vinh quang của ngươi. Nhớ kỹ, ngày mà ngươi lại xuất hiện ở bên cạnh ta, cũng là lúc ta rời khỏi trần thế. Thịnh bảo trọng!”

Ôm quyền, nam tử cúi chào.

“Chờ một chút!”

Nội tâm hoảng loạn thành một đồng, Hoàng Phủ Thoán hoàn toàn không biết làm sao để ứng phó với tình huống này đột nhiên gọi lại Trọng Sinh, cấp tốc chạy vào trong khoang thuyền, tay cầm ra một túi hành trang.

“Đây, hành lý của ngươi.”

Trọng Sinh không nói gì cầm lấy, xoay người đi lên trên bờ.

“Lúc ta yêu ngươi, cũng không biết ngươi là ca ca của ta, cũng như khi đó ta cũng không biết bản thân đã yêu ngươi như vậy.”

Trọng Sinh không hề dừng lại bước chân, cũng không quay đầu lại biến mất trong bóng đêm. Đơn độc lưu lại Thoán chỉ choàng một kiện ngoại sam, một mình đứng ở đầu thuyền mờ mịt...

### 38. Chương 38

Cuối tháng bảy, Trọng sinh tới Lạc Dương. Thấy đại dịch hoành hành khắp nơi, làm người chết không người nhặt xác nằm ngổn ngang trên đường, mười nhà thì hết chín nhà trống, người không chết thì bỏ đi, toàn bộ thành Lạc Dương không một tia sinh khí, giống như thành trì sau cuộc chiến.

Sư phụ đầu, lão nhân gia không có việc gì chứ? Nếu như ta đến sớm hơn một chút... Trọng Sinh không đành lòng nhìn cảnh dân chúng hoang tàn, trong lòng tràn ngập tự trách.

Thành Lạc Dương có một thần y tới, phàm là người đã được người đó cứu trị, mặc dù không phải diệu thủ hồi xuân, nhưng ít nhất cũng có cơ hội kéo được hơi tàn. Bởi vì ôn dịch, đại phu của thành Lạc Dương không chết thì cũng bỏ đi sạch trơn, khó có được một vị đại phu nhất thời đều được mọi người xem như hi vọng.

Sau đó, không cần Trọng Sinh đi tìm người bệnh, người có thể động có thể đi dúi nhau, kiêng lấy người nhà bạn thân của mình đưa đến cửa.

Trọng Sinh thấy tình hình ấy, liền lập tức ở trên quảng trường trên đường cái phía đông một cái lều lớn, mỗi ngày cùng người bệnh với bệnh tật chống đỡ. Ba ngày sau, ngoại trừ thành Lạc Dương, những thành trấn nhỏ ở phụ cận Lạc Dương người dân nhiễm bệnh nghe được tin tức cũng từ từ kéo nhau tuôn về đường lớn phía đông của Lạc Dương.

Chưa tới sáu ngày, lượng lớn được liệu Trọng Sinh mua trên đường đã nhanh chóng cạn kiệt, hơn nữa không có người phụ giúp làm y không thể nghiên cứu chế tạo được thuốc đặc hiệu, chỉ có thể dựa theo một ít được liệu theo tương truyền từ xưa có thể trị được ôn dịch để chống đỡ bệnh tình. Rất nhanh, Trọng Sinh cũng có cảm giác vô lực.

Mùa đông lạnh giá, xoa xoa những hạt mồ hôi trên trán, Trọng Sinh đứng dậy, đối với đứa trẻ nằm ở trước mặt y ôn nhu cười cười, nói: “Ta đi lấy một chút nước đến, con có đói bụng không?”

Đứa trẻ trên mặt đều là hồng đậu yết ớt gập đầu, sờ sờ cái bụng nhỏ của mình. Từ khi nó được vị đại thúc hàng xóm ở quê đưa đến nơi này, toàn bộ cơm canh của nó đều do vị đại phu này chuẩn bị cho hẳn.

Không riêng gì nó, những người bệnh không có người nhà bà con cũng hiện tại đều ngủ tạm thời ở trong cái lều lớn này, đợi đại phu chữa trị cho bọn họ, cung cấp cơm canh.

Ôn dịch không chỉ cướp đi sinh mệnh của mọi người, cũng cướp đi sức lao động của bọn họ, ruộng đồng không có người canh tác đương nhiên không thể thu hoạch, ngoại trừ ôn dịch, nạn đói cũng trở thành một trong những vấn đề lớn nhất hiện tại.

Trọng Sinh hạ người xuống ngồi xổm, xoa xoa cái đầu bé nhỏ của nó, ôn nhu cười nói: “Ngoan, để cho thúc đi nấu cháo, có chút nước, uống không?”

Đứa bé gập đầu, được Trọng Sinh ôm lấy, đỡ đầu nó tựa vào vai mình, đưa nước trong gáo đúc vào trong miệng nó.

Mụn thủy đậu trên đầu đứa bé bị vỡ, chảy ra một chút dịch mủ, nhưng rất nhanh đã bị gió xuyên qua cửa thổi khô. Đứa bé cảm thấy ngứa, đưa tay gãi trán. Dịch mủ khô cứng trở thành vụn bột bay đi.

Trọng Sinh thấy nó gãi, vội vã nhượng người ngăn cản nó, “Ngoan, không được gãi quá, nếu như không muốn trở thành đại ma tử như mọi người nói.”

Tiểu hài tử bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn. “Thức ời, rất ngứa.”

“Con mỗi lần đều nói như vậy.” Trọng Sinh cười cười nhéo nhéo cái mũi nhỏ của nó, quần nó vào trong chăn, “Thức đi nấu cháo, con phải ngoan ngoan nha.”

Trọng Sinh nhấc lên tám mảnh củ, đi vào nhà sau đơn sơ. Mắt nhìn thức ăn mà hân đã dốc hết toàn lực mua đến chỉ còn lại có một bao bột, khe khẽ thở dài, tay luồn vào trong bao bột teo tóp, lấy ra mấy củ khoai lang, cắt ra thành những khối nhỏ, chuẩn bị nấu cháo khoai lang.

Sau khi nấu xong cháo khoai lang loãng nhừ, Trọng Sinh bưng bình nước lên uống vài hớp, chùi chùi miệng rồi bưng nồi lớn ra ngoài cửa.

Bên đây.

“Bệ hạ! Theo mệnh lệnh của ngài, hiện các thành châu lớn đang gom góp được lương thảo được liệu, gửi đến hai phủ Lạc Dương, Khai Phong.” Tôn Sa Hải cúi người bẩm báo.

“Còn cần bao nhiêu thời gian?”

“Nhanh nhất hai mươi ngày.”

“Hai mươi ngày... hoàn toàn không kịp!”

“Bệ hạ, đây đã là tốc độ nhanh nhất.”

“Trẫm biết... Sa Hải, trẫm lệnh cho người đi điều tra phú hộ Chu Huyền đã có tin tức gì chưa?”

“Dạ. Theo thần điều tra, hai nhà phú hộ đó đóng cửa không quan tâm, xem mạng người như cỏ rác, không những không mở kho cứu tế cũng không tính mở nơi phát cháo, mà cả hai nhà phú hộ này đều nhà người hùng hậu, trữ lương dồi dào. Vì phòng dân chịu nạn cướp lương, hai nhà phú hộ này thậm chí còn mời nhiều hộ vệ phòng thủ.”

“Hừ! Trong vòng ba ngày, trẫm muốn thấu đường cái phía đông chất đầy lương thực được liệu! Trong vòng ba ngày!” Thịnh Lãm đế dựng thẳng ba ngón tay ở trước mặt Tả cung quân hươu qua hươu lại.

“Thỉnh bệ hạ an tâm. Thần đã biết phải làm như thế nào.” Tôn Sa Hải lĩnh ý, cúi người tuân mệnh.

“Chuyện bảo Thư Vương cử đại phu giỏi đến đừng quên! Nếu không được, thì bảo hân đưa thái y trong cung đến! Còn có, chuyện lệnh thái y nghiên cứu điều chế được liệu cũng phải song song tiến hành!”

“Dạ. Thỉnh bệ hạ yên tâm, khẩu dụ của bệ hạ đã hỏa tốc truyền đến truyền đình. Tin tưởng không lâu sau sẽ có tin tức.”

Ngay lúc Tôn Sa Hải xoay người rời đi, Thịnh Lãm đế đột nhiên phân phó một câu: “Lúc đưa lương thảo đến đường cái phía đông, đừng để hân biết là do ai đưa tới.”

“Thần tuân chỉ.”

Đứng ở trong phòng dành cho khách quý ở hậu viện mà phủ doãn thành Lạc Dương đã chuẩn bị cho hân, đương kim hoàng thượng hai tay chấp ở phía sau, yên lặng đứng ở trước cửa sổ nhìn về hướng đông thành Lạc Dương.

Vào buổi khuya hai ngày sau, bên ngoài lều lớn ở đường cái phía đông thành Lạc Dương đột nhiên xuất hiện một đám hắc y nhân hành động cấp tốc, mỗi người đều vác trên vai một bao bột to lớn căng phồng, bọn họ im lặng mà nhanh chóng chất thành đống trước cánh cửa bằng rơm cỏ, thời gian thoáng qua đã chất thành một toà núi nói nhỏ.

Xong việc, cũng giống như lúc đến, im lặng không một tiếng động ẩn vào trong bóng đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trọng Sinh nghe tin tức chạy ra cửa, chỉ thấy mọi người đang vui sướng điên cuồng vây quanh các bao bột la to, thậm chí còn có người gào khóc. Bao bột bị xé, bên trong xuất ra đủ loại thức ăn có thể bảo quản lâu, có khoai tây, có khoai lang, có ngô... Thậm chí còn có các loại gạo trắng mà hiện tại không thể nhìn thấy.

Mọi người đều đang suy đoán xem là ai đưa than đến sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, trong đó có người quỳ xuống đất tạ ơn trời, cho rằng đây là do quỷ thần trợ giúp.

Chỉ có một mình Trọng Sinh ngơ ngác đứng ở trước tòa núi thức ăn nhỏ, suy nghĩ trong lòng trăm chuyện vạn xoay.

Khom lưng, nhặt lên một củ khoai tây. Trong chớp mắt lúc cúi người, Trọng Sinh giơ tay áo lên lau mặt không để lại dấu vết. Thứ gì đó không nên chảy ra bị xóa đi, nhưng cái loại cảm giác êm ả chua xót khó có thể dùng lời nói rõ này lại từng chút dâng lên, cho đến khi trong trái tim trong lòng ngực y không thể giả vờ không biết loại cảm giác này nữa.

Y biết.

Y biết trên đời này có thể thần không biết quỷ không hay, trong một thời gian ngắn có thể làm được tất cả mọi việc này chỉ có một người!

Hắn ở chỗ này sao...

Hắn vì sao lại đến nơi này...

Hắn sao lại có thể... sao lại có thể...

Ngoại trừ bên ngoài Lạc Dương, Khai Phong, Hàm Dương, Thanh Châu một vùng to lớn cũng lần lượt bị nhiễm ôn dịch, làm cho bách tính bỏ nhà chạy về phía nam, rất nhanh, phía nam cũng truyền đến tin tức bị nhiễm ôn dịch.

Hoàng triều Đại Á rơi vào tình trạng cực kỳ khủng hoảng, lời đồn các dạng các loại bắt đầu lan ra, có người nói hoàng thất vô đạo làm trời cao nổi giận, đến nỗi khiến cho hoàng thất vô tử thiên hạ đại dịch, có người lại nói trời đưa thần tướng xuống trần để khảo nghiệm, cũng có người nói long mạch không thịnh vượng để tà khí làm khổ thiên hạ bách tính.

Thịnh Lãm đế ngồi ở Lạc Dương, liên tục thu được văn kiện khẩn cấp từ kinh thành, nói là không biết xử lý tình trạng hiện tại như thế nào, thỉnh cầu chỉ thị của hoàng thượng.

Nhìn bìa bìa văn kiện khẩn cấp trước mắt, mắt thấy lỗ hồng ở Lạc Dương thậm chí còn chưa kịp vùi lấp, những binh sĩ do mình mang đến cũng có nhiều người bị nhiễm bệnh, hoàng triều Đại Á đại để thứ mười bảy Hoàng Phủ Thoán cho dù là anh hùng tuyệt thế, cũng không nhận được có chút cảm giác nóng lòng nặng nề.

Buông tẩu chương, Thoán đỡ lấy trán.

Tri, trầm muốn gặp người...

Bam đêm, sau khi tối sâu người tĩnh, Hoàng Phủ Thoán lại giống như hàng ngày lặng lẽ thay đổi y phục, hướng đến đường cái phía đông thành Lạc Dương.

Dọc đường miên man suy nghĩ, bất tri bất giác đã đi tới bên cửa sổ nhà người nọ.

Đã trễ thế này, y chắc là đã ngủ rồi.

Mùa hè, để thông gió, cửa sổ để mở, loáng thoáng có thể thấy được tình hình bên trong. Thoán thăm dò tình trạng bên trong.

Mỗi ngày mỗi ngày, giống như kẻ trộm, chỉ vì để liếc y một chút. Nhìn y một ngày so với một ngày lại gầy hơn, nhìn y một ngày so với một ngày lại vất vả hơn, nhìn y một ngày so với một ngày lại suy nhược hơn, nhưng hắn cũng chỉ có thể nhìn! Cắn chặt hàm răng, bấu chặt ngón tay, cơ thể căng cứng nhìn.

Hắn Hoàng Phủ Thoán bao giờ lại trở nên ti tiện như vậy?

Chỉ vì y, cũng chỉ có y!

Tri, Thất của ta a. Là người dạy cho ta cảm giác được yêu và yêu một người, cũng là người mang đến cho ta đau lòng và bị thương chưa từng có bao giờ. Ta vẫn luôn cho rằng bản thân là một người không biết đau lòng, thế nhưng...

A? Y làm sao vậy?

Thân ảnh trên giường giãy dụa khó khăn chống đỡ nửa người lên, đưa tay lấy bình nước trên chiếc bàn nhỏ. Tri...

“Rằm!”

“Đường Trì!”

Thoán đã không thể lo được chuyện Đường Trí có muốn thấy mặt hắn hay không, một thân đánh võ song cửa sổ vọt vào.

Trọng Sinh trong lúc mơ màng, cảm thấy bên người tựa hồ có ai đang mass chửi, rống giận, có ai đang ôm y chặt chẽ vào trong lòng, liên tục vỗ về y, còn có lẩm nhẩm thì thầm, một lần lại một lần.

“Trì, Đường Trì, Thất Thất...”

Trọng Sinh cảm thấy mình đã trải qua một giấc mộng rất dài, trong mộng hoảng để đối với hắn rống giận bỗng nhiên biến thành một Thoán Thoán nhỏ bé trước đây thích quần quít lấy y, lôi kéo tay y đến chỗ trời đất nhỏ bé bí mật của bọn họ, cuốn lại trong lòng y cọ qua cọ lại.

Mở mắt ra, giống như cảnh tượng đã từng quen thuộc là Trọng Sinh có chút ngây người.

“Người tỉnh? Có khát không? Có muốn uống nước hay không? Người chờ một chút, ta giúp người rót nước.” Bàn tay lành lạnh rời khỏi trán y, và giọng nói giống như trong mộng quanh quẩn bên tai y.

Trọng Sinh nghiêng đầu, nhìn nam tử đang luống cuống tay chân ở bên bàn rót trà.

Nước trà bùng tới, nam tử vươn tay, “Đến rồi, ta đỡ người ngồi dậy, để ta dứt người.” Nói xong, tay đã duỗi đến sau cổ y.

Nhắm mắt lại, Trọng Sinh nghiêng đầu, “Thỉnh đi ra ngoài. Sau khi rời khỏi đây lập tức dùng hoàng tửu lau người, nước nóng lau ba lần, y phục trên người toàn bộ đốt cháy, đem phòng này cách ly.” Sau khi giản lược căn dặn, Trọng Sinh lập tức đóng miệng lại.

Nam tử giống như không nghe thấy lời căn dặn của y, vẫn ôm y như trước, để y tựa vào trong lòng mình, đem chén trà đưa đến bên miệng y. “Chờ uống nước xong, ta sai đại phu vào xem cho người.”

“Không cần, tại hạ là đại...”

Nước trà ấm vừa phải tiến vào bên trong miệng y. Đáy lòng mặc dù không muốn uống, thế nhưng cổ họng khô hốc tự nhiên vẫn khao khát sự mát lạnh của những giọt nước.

“Người thân là vua một nước, sao có thể gặp nguy hiểm! Người đến đây lúc nào? Nếu như người vạn nhất có chuyện gì, tại hạ làm sao đối mặt với thiên hạ bách tính!” Trọng Sinh thật vất vả nuốt toàn bộ nước trà xuống, hơi giận dữ nói.

“Đường Trì, người hôm nay khí sắc không tệ, biết đâu sẽ không quá bệnh nặng cũng không chừng. Người chờ một chút, ta gọi thái y đi theo tới. Người đâu!”

Trọng Sinh nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói một câu: “Bệ hạ, thỉnh buông thảo dân.”

“Đường Trì, ta dứt người ăn, người có thích cháo ngân nhĩ không? Ta sai người bỏ chút mật ong.” Nam nhân ngồi ở bên mép giường, cười hì hì nhìn y.

“Trì, đừng xấu hổ mà, đều là nam nhân, có cái gì phải xấu hổ, lại đây, ta giúp người.” Ngoài miệng thì nói rất dễ nghe, nhưng trên mặt vừa nhìn là thấy hắn có mang ý xấu. Nào có người cười vẽ mặt như vậy chứ!

“Trì, cùng ta nói chuyện đi, ta... rất cô đơn.” Khuôn mặt man mác đậm buồn bã. Làm Trọng Sinh không cách nào quen được, cũng không đành lòng cự tuyệt.

“Trì, từ sau khi người rời ta đi, ta rất trống rỗng, giống như ở nơi nào đó bị thiếu đi một phần, ở đây cũng rất đau nhức... người sờ xem.” Thấy vẽ mặt Đường Trì không đành lòng, nam nhân giống như tìm được cửa để đột phá, mỗi ngày luôn luôn có một khoảng thời gian đột nhiên trở nên đa sầu đa cảm.

“Trì, ta đã đưa theo sự phân phó của người, ở các nơi thiết lập y cục, tiền chẩn bệnh do triều đình phụ trách. Mặt khác cũng lệnh cho các nơi xây dựng Thi Nhân đường (nhà tình thương), thu dưỡng các cô nhi không cha không mẹ, lo cho các người bị nhiễm ôn dịch không có khả năng tự sinh hoạt nuôi sống bản thân. Rồi

lệnh cho các huyện nha thấy thi thể thì chôn cất, đồ vật của người bệnh chết thì thêu ngay tại chỗ, cũng tận lực để người bệnh cách ly chữa trị.”

“Được rồi, ngày hôm nay có tin tức nói, sư phụ người Tôn Dự Phác đang ở Khai Phong hành nghề y. Ta đã cho người đưa tin qua đó.”

“Trì, đây là thuốc người... Đây không phải... độc được chứ?”

Người đang lo lắng cái gì, sợ ta lần nữa lại tìm chết sao? Không nên dùng cái biểu tình như vậy nhìn ta, vì sao vẻ mặt này của người lại làm cho lòng ta đau nhói?

Một ngày lại qua một ngày, thân thể Trọng Sinh từ từ chuyển biến tốt lên, có chút bệnh trạng ban đầu làm cho thái y lo lắng tất cả cũng không còn xuất hiện, tốc độ hồi phục tốt đẹp thậm chí làm người ta không thể tưởng tượng y từng bị nhiễm ôn dịch.

Trong khoảng thời gian này, tất cả mọi việc xung quanh Trọng Sinh, đều do đương kim hoàng thượng một mình đảm nhiệm mọi việc, một chút cũng không cho người khác nhúng tay.

So với việc chẩn động y và Thoán cùng ăn cùng ở, Trọng Sinh càng lưu ý đến việc phát bệnh của bản thân y từ đầu đến cuối. Có lẽ là do y đã quá nhập tâm nghiên cứu nguyên nhân, Thoán ở ngay tại bên người ngược lại y không hề có thể cảm giác được gì.

Vừa mới bắt đầu còn rất đặc ý Đường Trì rốt cuộc cũng trở lại trong vòng tay hắt, Thoán cho rằng bản thân cuối cùng cũng cảm động được y, nhưng từ từ phát hiện hình như chuyện không phải như vậy, Đường Trì của hắt dường như quên mất sự tồn tại của hắt.

“Đường Trì, người đi đâu?” Thoán vừa lúc đẩy cửa đi vào.

Sau khi thu thập thứ cuối cùng buộc thảo dược bỏ vào bên trong hòm thuốc, Trọng Sinh trả lời: “Tạ ơn bệ hạ đã vì thảo dân thu thập nhiều loại dược thảo tốt, để kiểm chứng lại phán đoán của thảo dân, thảo dân phải trở lại đường lớn ở phía đông. Đại ân không thể nào cảm tạ hết được, thảo dân phải cáo từ.” Liền ôm quyền, lưng vác hòm thuốc lên chuẩn bị rời đi.

Thoán hữu ý lại vô ý mở miệng ngăn lại, “Người cần kiểm chứng cái gì, muốn gặp ai, nói cho ta biết, ta giúp người cho gọi người đến. Người hiện tại thân thể vẫn còn chưa hoàn toàn khỏe lại, không thể mệt nhọc, hãy lưu lại tịnh dưỡng cho tốt.”

“Người xem, đây là tổ yến ta hôm qua đặc biệt sai người đến Cách huyện làm cho người, vừa mới chưng xong, ném thử xem khẩu vị thế nào. Nếu không hợp khẩu vị, ta sai người làm lại lần nữa mang đến.” Nam nhân toát ra một chút biểu tình lấy lòng.

Dừng lại bước chân, nhìn sang nam nhân đang bưng chén cháo tổ yến vẫn còn nóng đến bốc khói, một lát, Trọng Sinh trên mặt toát ra biểu tình xót xa tự giễu, “Cần gì phải như vậy.”

“Cái gì?”

“Ta nói người cần gì phải như vậy.” Trọng Sinh hít sâu một hơi, ưỡn ngực đi tới trước mặt Thoát. Từ lúc gặp lại tới nay, là lần đầu tiên mắt đối mắt nhìn thẳng đối phương.

“Người muốn biết tiếng nói trong lòng ta chứ?” Nói ra thôi, đem tất cả toàn bộ nói ra, hoàn tất mọi chuyện cũng cắt đứt một cách sạch sẽ.

“Người nói.” Biểu tình nam nhân thay đổi, thân thể dựa vào cánh cửa cũng từ từ đứng thẳng.

“Đúng, ta thừa nhận ta dù cách nào để che giấu, cũng không cách nào thoát khỏi chuyện ta thực sự là Đường Trì. Mà người cũng như vậy, cho dù người hiện tại thoát nhìn có bao nhiêu hòa ái ôn nhu, nhưng người vẫn là Thịnh Lãm đế như trước, là vị hoàng đế Đại Á không dễ tin tưởng người khác, thống hận người khác phản bội và lừa dối, nắm giữ càn khôn, lòng dạ thâm sâu!”

“Ta hiểu người, sợ rằng so với chính bản thân người còn hiểu người hơn. Hoàng Phủ Thoán, người vĩnh viễn không thể nào đơn giản tha thứ cho một người đã từng lừa dối người.” Tay trái Trọng Sinh nắm chặt một chút.

“Xác thực, ta thống hận người khác lừa dối, thế nhưng...”

“Người nghe ta nói hết lời đã.” Ánh mắt Trọng Sinh vô cùng phức tạp, giống như đau nhói lại giống như bị thương, “Người thích nắm tất cả trong tay, nếu có chuyện gì thoát ra ngoài tầm tay người, người không phải sẽ tìm mọi biện pháp để đem nó thu về nắm giữ, thì sẽ hủy diệt nó. Người đối với tình cảm của ta, cũng giống như người muốn cái loại này.”

“Đối với người mà nói, ta cũng không phải là người yêu của người, lại càng không phải là huynh đệ của người, chỉ bất quá là một trong những đồ vật của bản thân mà thôi. Người để tay lên ngực tự hỏi, nếu như lúc đầu ta thực sự rời đi nhân thế, người khi biết chân tướng sẽ hối hận bao lâu? Một năm hay hai năm? Đừng quên, người từng chờ mong cái chết của ta.”

Đúng vậy, không sai, ta xác thực đã từng chờ mong người chết, bởi vì ta nghĩ chỉ có như vậy người mới chính thức hoàn toàn thuộc về ta.

Thế nhưng hiện tại không giống như vậy, ta đã biết tất cả, ta đã mất đi người một lần, ta không muốn lại mất đi người lần nữa. Cái loại tư bị này ta đã chịu đủ rồi! Người có biết ta những đoạn ngày này muốn người bao nhiêu? Ta muốn người, muốn chạm vào người ôm lấy người cùng người nói chuyện, muốn người đến nỗi ta sắp điên rồi!

“Người hiện tại chấp nhất đối với ta, chỉ là do lòng tự trọng cao ngạo quá nhiều mà thôi. Bởi vì ta tự sát, bởi vì ta lén rời khỏi người, điều không phải do người muốn, càng không phải do người tức giận ném ta trước, cho nên sau khi người biết tin tức ta chưa chết, lòng tự trọng của người bị tổn thương, không ngờ đến đồ vật mà người đang đùa bỡn lại có thể mượn chết thoát ra khỏi nắm giữ của người!”

Không phải, không phải như vậy! Ta không phải bởi vì lòng tự trọng bị tổn thương!

“Người nói người đã biết chân tướng, người nói người có hối hận, người nói người muốn bù đắp cho ta, người muốn ta trở lại với người. Thế nhưng, người thực sự mong muốn ta trở lại với người sao?”

“Hoàng Phủ Thoán, người thân là một người có dã tâm, có hoài bão, muốn trở thành thiên tử đại đế nổi danh trong lịch sử, người thực sự sẽ cho phép ta một người huynh trưởng cùng mẹ khác cha không thể để thế nhân biết được ở trong hậu cung sao! Ngài có thể dễ dàng để cho thế nhân biết được sự tồn tại của ta sao!”

Đúng rồi, Trì sau khi theo ta trở về, ta phải làm sao lưu lại y? Cho y địa vị như thế nào mới thích hợp? Phải như thế nào để ngăn chặn miệng của mọi người? Phong cho y làm hoàng hậu sao? Cho dù đánh chết y y cũng sẽ không đồng ý.

“Có lẽ người muốn ta âm thầm trở thành người tình của người, che giấu thân phận trực tiếp hầu hạ giường chiếu cho người, cho đến khi nào người phiền chán mới thôi?”

“Hoàng Phủ Thoán, bệ hạ, nếu như ta thực sự theo người hồi cung, bị kịch mà Đường Trì đã từng trải qua chắc chắn ở một ngày nào đó sẽ tái hiện! Nếu như người bất chấp thế nào cũng muốn ta trở lại, như vậy, ta nghĩ người hẳn là còn nhớ kỹ ngày đó ta ở trên thuyền đã nói cái gì với người chứ.”

Nhớ kỹ, ngày mà người lại xuất hiện ở bên cạnh ta, cũng là lúc ta rời khỏi trần thế!

Trầm mặc trôi chảy ở khoảng không trong căn phòng.

Thoán hiển nhiên đã quên trong tay mình còn đang bưng chén cháo tổ yến khó có thể nhìn thấy ở nơi bị nạn này, trong lòng mặc dù nghĩ Trọng Sinh nói chút không đúng, thế nhưng trong nhất thời, lại không có cách nào tìm ra lời nói thích hợp để phản bác.

“Nếu như bệ hạ tạm thời không muốn mạng của tại hạ, như vậy thỉnh cho bệ hạ cơ hội báo đáp sinh mạng của bản thân. Tại hạ không muốn uống phí lần nữa có thể trở lại thế gian, cũng không muốn khi chết chỉ có... Bệ hạ, xin nhường đường.”

Sau khi vái chào, trên mặt Trọng Sinh toát ra biểu tình kiên quyết.

Thoán kinh ngạc, nhìn Trọng Sinh trước mắt như thể không còn nhận ra y. Khuôn mặt hoàn mỹ dần dần xuất hiện vết nứt, mặc dù mờ nhạt nhưng cũng đủ làm đau xót chấn động tâm hồn từng chút từng chút để

ép.

Ánh mắt Đường Trì rơi trên chén cháo tổ yến đã mất đi độ ấm, nhẩn rồi lại nhẩn, nhưng vẫn nhẩn không được nói: “Bệ hạ, ngài thay vì tốn hao thời gian tiếp tục với một người vô giá trị, không bằng lo lắng một chút cho thiên hạ bách tính thật tốt, bọn họ đều là con dân của ngài! Giống như thứ này, lúc này lại phải người dùng ngựa cấp tốc đưa tới trong đêm, hao tài tổn của, ngài muốn bắt chước theo vị hoàng đế ngu ngốc ngày xưa sao?”

Ngư ngốc? Ta chỉ là muốn người có thể vui vẻ...

Cái chén sứ nhỏ nhỏ đột nhiên trở nên nặng ngàn cân, di chuyển bước chân đi đến trước bàn, cẩn thận đặt xuống chén cháo tổ yến không ai muốn, tâm trạng liên tục chuyển biến, khi quay đầu lại, Thoán đã trở thành Thịnh Lãm đế.

“Người muốn đi đến đường lớn phía đông? Có cần ta phái người tiễn người?”

Căn cứ theo việc bản thân phát bệnh từ lúc đầu cho đến lúc cuối, Trọng Sinh bạo dạng suy đoán nguyên nhân, cũng đã trải qua các suy đoán cùng ném thử, nghĩ ra một phương pháp có khả năng phòng ngừa ôn dịch.

Lúc gần đi, Trọng Sinh hướng Thoán mượn một ngàn binh sĩ. Trước khi phái bọn họ đến đường cái phía đông, Đường Trì bảo bọn họ chia nhau tập hợp lại ở các phòng, lấy y phục của người vừa mới nhiễm ôn dịch đặt ở trong \*\*\*g hấp đun cách thủy, một canh giờ sau, lúc này mới để cho cả đội rời khỏi phòng của bọn họ đến đường lớn phía đông nơi tập trung các người bệnh nhiễm ôn dịch.

Trở lại đường lớn phía đông, các người bệnh, dân chạy nạn thấy y không có việc gì, không khỏi vui vẻ phi thường, người lớn trẻ nhỏ vây xung quanh y hỏi này hỏi kia.

Sau khi cùng mọi người tán gẫu việc thường ngày, Trọng Sinh ho khan hai tiếng, ý bảo mọi người an tĩnh lại.

“Các hương thân, tại hạ có việc muốn nhờ các vị, những người tự nguyện xin mời đến nhà tranh của tại hạ ở lúc đầu, chuyện muốn nhờ là như thế này...”

## 39. Chương 39

Rời khỏi Thoán trở lại đường cái phía đông, thời gian thoáng qua đã ba ngày.

Khuya ngày hôm ấy, Trọng Sinh đang loay quanh ở trong phòng người bệnh, sau khi cầm ống trúc nhỏ thu thập gì đó, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng cười.

“Trọng Sinh, đã lâu không gặp.”

Giọng nói này?

“Mạc Nhiên!” Trọng Sinh ngay tại chỗ kêu to, vội vò xoay người về phía phát ra tiếng nói nhìn lại, “Là người! Thật là người! Sao người lại tới đây? Tiểu Mộc đâu? Nhanh, đến đây ngồi. Thật ngại, nơi ở đơn sơ, cũng không có nước trà chiêu đãi.” Thấy bạn bè lâu ngày không gặp, Trọng Sinh có loại vui vẻ nói không nên lời.

“Phương bác xảy ra chuyện lớn như vậy, người cho rằng tên ngốc Cổ Tiểu Mộc có thể ngồi yên? Chuyện vẫn chưa giải quyết xong, hần liền đòi sống đòi chết kiên quyết bắt ta mang hần tới!”

Theo giọng nói lãnh đạm rõ ràng, một thân ảnh xuất hiện ở cánh cửa. Đang lúc ngọn đèn trong phòng chiếu lên trên mặt đối phương, oa! Một mỹ nhân a! Tuy bên trái khóe mắt có một vết sẹo nhàn nhạt phá đi một chút cảm giác hài hòa, thế nhưng cái này cũng không có tổn hại làm giảm đi vẻ mỹ lệ của đối phương, ngược lại trừ đi một ít khí âm nhu của bản thân, mà tăng thêm một phần sắc đẹp tà ma.

Bách Lý Mạc Nhiên, trên giang hồ cao thủ tà đạo đại danh鼎鼎 Huyết Hồn. Cũng là Đường Trì từng đảm nhiệm làm xa phu cho bọn họ, sau này vì sợ tiết lộ thân phận mà phải tách khỏi một trong số những người bạn hữu ít ỏi này.

“Người vừa nãy đang làm gì?” Mạc Nhiên vừa bước vào liền nhíu mày. Không giải thích được Trọng Sinh vì sao vẫn còn phải đặc biệt đi lo mấy cái mụn nhọt đậu mùa của mấy người bệnh này chứ.

“A, người nói cái này. Ha ha, ta đang thu thập dịch mủ trong mấy cái mụn đậu mùa của người bệnh.”

Mạc Nhiên lộ ra biểu tình không thể giải thích được.

“Cái này hả, ngày sau sẽ tự biết. Không ngờ các người lại cố ý chạy tới nơi đại dịch đang hoành hành này, xin cho tại hạ thay mặt bách tính phương bắc tạ ơn!” Trọng Sinh đặt ống trúc nhỏ xuống, nghiêm chỉnh lại nét mặt, thì lễ lại từ đầu nói.

“Người làm cái gì vậy! Muốn tạ ơn người đi mà tạ ơn cái tên nghèo kiết xác Cổ Tiểu Mộc! Ta Huyết Ma lúc nào lại có thời gian rảnh rỗi chạy đến cứu người! Nếu như không phải hần nói ở đây có náo nhiệt để xem, ta cũng sẽ không đến!” Hừ lạnh một tiếng, Mạc Nhiên tránh đi thì lễ của đối phương.

Biết người bạn trước mặt này nói chuyện rất ác khẩu, nhưng thực sự lại là người mặt lạnh tim nóng, Trọng Sinh cũng không nói gì thêm, chỉ cười mời hần ngồi, trêu đùa nói: “Tiểu Mộc đâu? Hần sao lại chịu rời khỏi người?”

Bữa mỗi một cái, Mạc Nhiên cự kỳ khó chịu nói: “Cái tên chết tiệt kia! Nói cái gì phải đi làm một cái giao dịch, chuẩn bị cho dân chúng một chút lễ gặp mặt, bỏ lại một câu nói liền chuồn mất không thấy bóng người, cho tới bây giờ vẫn không thấy hần quay lại. Hừ! Chờ hần trở về, xem ta không một cước đá chết hần!”

“Ha ha! Cái địa phương nghèo nàn này, hần muốn chạy đi đâu mà tìm giao dịch? Nha môn phủ doãn Lạc Dương sao?”

Vốn chỉ là lời nói đùa, đột nhiên lại nhớ đến ai hiện giờ đang ở nơi đó, Trọng Sinh ngậm ngẫn cả người. Nếu như Tiểu Mộc thực sự chạy đi tìm giao dịch với đương kim hoàng thượng, chuyện này phải làm sao mới được?

Không ngoài lo lắng của Trọng Sinh, Cổ Tiểu Mộc không sợ trời không sợ đất chỉ sợ thiên hạ sống quá yên bình, thừa dịp đêm tối, dựa vào một thân tuyệt thế võ nghệ, lặng lẽ lên vào phủ nha Lạc Dương nơi đương kim thánh thượng đang trú ngụ.

“... Đây là văn kiện khẩn cấp từ kinh thành truyền đến của Thư vương, thỉnh bệ hạ xem qua.” Tôn Sa Hải dâng lên tấu chương.

Gật đầu, Thoán ý bảo thái giám tùy thân đem tấu chương tiếp nhận, “Trẫm sẽ phê duyệt ngay, ngay mai dùng khoái mã truyền trở về kinh. Sa Hải, đã khổ cực nhiều ngày, sớm một chút lui xuống dưới nghỉ ngơi đi.”

“Đa tạ bệ hạ quan tâm, vi thần hổ thẹn. Bệ hạ...” Tôn Sa Hải do dự một chút không biết có nên nói hay không.

“Nói.”

“Chuyện kia... Đông Thắng quốc lần trước yêu cầu chuyện liên hôn, công chúa nước bên kia đã đến kinh đô.”

“Lệnh Thư vương tạm thời để nàng ở lại quý khách quán khoản đãi, chuyện liên hôn đợi trẫm sau khi quay về kinh đô sẽ bàn bạc thêm. Nếu không còn chuyện gì thì lui xuống đi.” Phất phất tay, sắc mặt Thoán xuất hiện một tia mệt mỏi hiếm thấy.

Muốn xoay người xin cáo lui, nhưng Tôn Sa Hải ngừng lại một chút, lần thứ hai chấp tay khải tấu nói: “Bệ hạ, thần có một câu không biết có nên nói hay không.”

“Nói. Trẫm miễn tội cho người.” Lật một quyển tấu chương, Thoán ngẩng đầu nhìn về phía thần tử của mình.

“Tạ ơn bệ hạ, xin thứ cho thần lớn mật nói thẳng. Bệ hạ đăng cơ tới nay đã gần năm năm, hiện giờ đã là qua nửa năm thứ năm Thịnh Lâm, thế nhưng bệ hạ đến nay vẫn chưa lập hoàng hậu, hậu cung cũng không thấy long duyên tử tự. Tính luôn văn võ bá quan bao gồm cả thần cùng thiên hạ bách tính, đều lo lắng.”

Tôn Sa Hải trộm nhìn sắc mặt của Thịnh Lãm đế, thấy hắn không có phản ứng không hài lòng, càng thêm bạo gan nói: “Vi thần tuy rằng vẫn không rõ bệ hạ vì sao vẫn một mình đối Đường đại nhân nhớ mãi không quên, nhưng Đường đại nhân hiện giờ không chỉ thay tên đổi họ, mà bệ hạ nhiều lần triệu về cũng không nguyện quay về kinh. Việc đã đến nước này, bệ hạ sao không nhân cơ hội dao bén chém đứt dây rối, trọng chỉnh hậu cung, tân tuyển tần phi, cùng Đường đại nhân cắt đứt sạch sẽ?”

Tôn Sa Hải thật sự là không rõ, đường đường thiên tử vì sao phải như vậy để tâm đến một nam tử dung mạo cũng bình thường, cùng với việc chơi đùa sủng ái không thấy có gì hay ho, hơn nữa đã lưu ý từ bốn năm trước, khi bệ hạ lệnh hắn âm thầm điều tra Đường Trì. Lẽ nào bệ hạ hắn thực sự.

“Sa Hải, ngươi biết trăm vì sao phong ngươi làm Tả Cung quân thủ lĩnh, lần này xuất cung cũng chỉ mang theo một mình ngươi?”

Biết thần tử của hắn không thể trả lời, Thoán mở tấu chương vừa phê duyệt vừa nói: “Bởi vì ngươi không nhiều lời, cũng không giống đám cổ hủ cự thần.”

Tôn Sa Hải trong lòng kinh hãi, tóc gáy dựng thẳng, bỗng nhiên phản tỉnh lại lập trường của mình là vì cái gì, vội vàng chấp tay nói: “Vi thần sợ hãi, vi thần lỡ lời, thỉnh bệ hạ thứ tội.” Thảm rồi! Khoảng thời gian này đã quen nhìn thấy nét mặt tươi cười của hoàng đế, đã không cẩn thận quên đi bản tính của ngài!

Phát phát tay, ý bảo hắn có thể lui ra. Lúc Tôn Sa Hải lui xuống rồi đi, Thịnh Lãm đế cũng không ngăn đầu lên nhàn nhạt nói: “Quan hệ của Đường Trì và trăm, trăm muốn cắt cũng cắt không được. Huống chi trăm cũng không muốn cùng hắn cắt đứt, chuyện này về sau không được nhắc lại.”

Liên tục gật đầu, không dám nói nhiều thêm, thậm chí không dám suy nghĩ cái câu “muốn cắt cũng cắt không được” kia của hoàng đế rốt cuộc là có bao nhiêu ý tứ, lúc rời khỏi phòng, Tôn Sa Hải phát thệ bắt hân mình sau này chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là được rồi. Về phần chuyện tình cảm của hoàng đế, vẫn nên là giao cho mấy lão nhân gia tự mình lo lắng.

Thay xong y phục, thổi tắt ngọn đèn dầu, mở cửa sổ phía sau, nhẹ nhàng nhún người nhảy ra. Tránh đi thị vệ gác đêm và quan binh, nhanh chóng đã đến góc tường ở phía sau hậu viện phủ nha, một cái nhảy lên đã ra ngoài phủ nha. Động tác liên tiếp rất nhanh, thành thạo, rõ ràng hắn không phải lần đầu tiên làm chuyện này.

Mà động tác liên tiếp của hoàng đế tự nhiên cũng rơi vào trong ánh mắt của người đến đây tìm một cái giao dịch trên thực tế chính là Cố Tiểu Mộc đến xem nào nhiệt, cười thầm một cái, cũng không vạch trần, len lén theo đuôi phía sau.

“Mạc Nhiên, tuy nói ngươi võ công cao cường, nhưng vẫn cẩn thận mới tốt. Ta thấy ngươi nên rời đường lớn phía đông đến quán trọ sạch sẽ ở đường lớn phía tây...” Vặn vặn ngón tay, Trọng Sinh vệ sinh thân thể sạch sẽ xong chuẩn bị đi ngủ.

“Thế nào, sợ ta đá ngươi xuống giường phải không? Tối nay ta ngủ chung với ngươi chỗ này!” Mạc Nhiên khoanh tay trước ngực, ngồi ở trên giường Trọng Sinh không chịu rời đi.

Trọng Sinh gãi gãi đầu, cười khúc khích nói: “Vậy Tiểu Mộc tìm đến, hắn ngủ ở chỗ nào?”

“Để hắn ngủ ở ngoài đường lớn là được rồi!” Hừ, thì ra là lão đại Huyết Hồn đang hờn giận với người nào đó.

“Nhưng mà, nhưng mà...” Trọng Sinh trong lòng lại thầm cảm thấy không ổn, tuy nói bản thân đường đường chính chính, thế nhưng Tiểu Mộc lại đây nếu hiểu lầm làm sao bây giờ? Ghen của người kia so với nam tử trước mắt cũng không ít hơn a!

“Này! Trọng Sinh! Nam nhân lớn rồi làm cái gì mà lè mè như thế! Bằng hữu cùng nhau ngủ trò chuyện vốn là bình thường, hay là ngươi không xem ta là bằng hữu?” Mạc Nhiên tính khí nóng nảy phát cáu nói.

“Ha ha! Nói cũng phải. Bằng hữu cùng nhau ngủ trò chuyện vốn là bình thường. Là do ta suy nghĩ quá nhiều. Mạc Nhiên, nếu như ngươi không chê tại hạ giường chiếu đơn sơ, mời!” Làm một cái động tác tay mời, Trọng Sinh cười đem chăn trải ra.

Thoán thay y phục dạ hành, một đường thi triển khinh công đi tới đường lớn phía đông. Không dám quá mức tới gần căn nhà tranh kia, theo thói quen tìm mái hiên của một ngôi nhà hoang đổ nát xoay người đến đó. Từ nơi đó nhìn lại, vừa lúc có thể thấy được cửa sổ phòng của đại phu Trọng Sinh ở phía đối diện.

Trong lòng cảm kích hiện giờ là mùa hè, để thông gió, Đường Trì vẫn luôn để cửa sổ mở rộng. Điều này thuận lợi cho hắn mỗi đêm đến đây rình coi... Ô, không, là đến vấn an.

Làm sao bây giờ, ai kêu bản thân lo lắng y, nhớ thương y, nhất định muốn gặp y! Nguyên lai cổ nhân vẫn nói một ngày không gặp hư cách ba thu, quả thật là có chuyện như vậy.

Trì a Trì, từ sau ngày ấy người rời đi, ta đã kỹ càng suy nghĩ thật tốt những lời người nói, cũng nghiêm túc thu xếp nhận thức cảm giác đối với người trong tim ta, thậm chí suy nghĩ vẽ ra tương lai của chúng ta.

Tha thứ ta, ta vẫn không có cách nào buông tha người, ta đã thử tưởng tượng sau đó một ngày không có người... Xin lỗi, Trì, cho dù sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào, ta cũng phải để người trở lại bên người ta!

Quả thực, ta rất ích kỷ, dù người không muốn trở lại bên cạnh ta, ta vẫn sẽ nghĩ mọi biện pháp đưa người mang về. Chờ trận ôn dịch này chấm dứt, cũng là bắt đầu kiếp này của người và ta. Ta cũng không tin, người có thể chống lại ôn nhu của ta cả đời!

Hử? Đó là ai? Gần như không thể tin được hai mắt của mình, Thoán cũng không quan tâm có bị phát hiện hay không, từ trên mái hiên lộ ra hơn phân nửa thân người tập trung nhìn vào trong phòng Đường Trì.

Bọn họ đang làm cái gì? Ngồi ở trên giường Đường Trì chính là... Trên trán Thoát lộ ra gân xanh rõ ràng.

Tên dụ đồ đáng chết! Trầm ngay từ đầu phải giết hắn mới đúng! Chết tiệt!

Tuy rằng nghe không được đối phương hai người đang nói cái gì, nhưng Đường Trì ở trước mặt hắn sẽ không lộ ra biểu tình khoái trá, từ lúc y xốc chân lên ra cử chỉ mời đối phương, xem như ngu ngốc cũng hiểu rõ quan hệ hai người tuyệt không đơn giản!

Tích ứ dục vọng nhiều ngày, mãnh liệt ghen tỵ, cảm giác phẫn nộ bị người phản bội, còn có một cổ ghen tuông không biết cảm thụ như thế nào xông thẳng lên mũi hợp lại cùng một chỗ, chậm rãi tụ tập xung quanh tiểu phúc, dần dần biến thành liệt hỏa hùng hực xông thẳng lên não!

“A, xem ta! thiếu chút nữa đã quên, chúng ta ở phủ Khai Phong gặp được Tôn tiên bối, hắn nhờ ta chuyển lời cho người, hắn có thể đã tìm được phương thuốc để trị ôn dịch lần này.” Cởi hài vớ, Mạc Nhiên ném xuống ngoại y, tiến vào một bên giường.

“Thực sự sao! Thật tốt quá! Đây là tin tức tốt lành rất lớn! Phương thuốc sư phụ có đưa cho người mang đến không?” Trọng Sinh hưng phấn nói.

“Ở chỗ tên nghèo kiệt xác! Hình như còn có một phong thờ, ngày mai người đi đòi hắn.” Đánh một cái ngáp, Mạc Nhiên vỗ vỗ khoảng trống bên cạnh trên giường, lười biếng nói: “Nằm xuống đi, sẵn kể cho ta nghe khoảng thời gian này người đã làm gì. Còn ống trúc nhỏ kia đừng làm gì.”

“Thất lễ.” Trọng Sinh cười cười, tiện tay cởi ngoại y, xếp lại ngay ngắn, đặt ở trên ghế, lúc này mới nghiêng người nằm xuống.

“Mấy ngày này hử, ha ha, thật ra thì cũng xảy ra không ít chuyện...” Trọng Sinh ngửa đầu nhìn lên nóc nhà, ngực có chút đau nhức cũng có chút xót xa, vờ vờ mũi, phát hiện bản thân mình lại có loại xúc động muốn khóc.

Đường Trì! Người đứng lên cho ta!

Nam nhân khéo mắt như muốn nứt ra, đôi mắt đầy tơ máu!

Đường Trì cự tuyệt, Đường Trì lạnh lùng, Đường Trì đối với người khác mỉm cười, mời người khác cùng trên giường ngủ chung chuyện thực sự làm hắn tỉnh ngộ tình cảm của chính mình, dục vọng độc chiếm đối với Đường Trì mạnh đến nỗi không thể nào mạnh hơn nữa của hoàng đế trước mắt một mảnh huyết hồng, lửa xông đến não, bất cứ cái gì cũng không còn thể nào lo lắng được nữa, điên cuồng hét lên một tiếng, không đếm xỉa mọi thứ, một chưởng đánh nứt ngói nhà dưới thân, giống như bay vọt người bay ra!

“Đợi chút! Đây!”

Cổ Tiểu Mộc đang xem trò cười đến thỏa mãn một tiếng kêu chậm đi một chút đã không kịp ngăn cản, không thể làm gì khác hơn là vận công phóng về căn phòng cách năm mươi thước ở phía đối diện.

“Ai!” Mạc Nhiên tai thính mắt tinh liền phản ứng ngay, lý ngư quấy đuôi xoay người bật dậy, tay tiến vào trong ngực.

Trọng Sinh cũng phát giác được, nhưng sau khi nghe thanh âm gào rống đau đớn, sững sờ ở tại chỗ.

Rầm một tiếng, song cửa bị đánh vỡ, hai thân ảnh cao to thon dài lần lượt nhảy vào phòng.

“Trẫm muốn giết người! Đồ yêu nhân! Trẫm lần trước nên phải giết người!”

Thân ảnh hai mắt đỏ đậm ở phía trước, vẻ mặt ngoan lệ, sau khi vọt vào một chưởng hướng về phía Mạc Nhiên vừa mới nhảy xuống sàng.

“Hừ! Kẻ điên muốn chết!” Liếc mắt thấy rõ người vừa đến là ai, liền cũng không quản thân phận thế nào, Bách Lý Mạc Nhiên hừ lạnh một tiếng, vận khởi tám phần công lực một chưởng đánh tới.

“Mạc Mạc! Dừng tay!”

“Mạc Nhiên! Dừng!”

Mắt thấy không kịp ngăn cản, Trọng Sinh hầu như cái gì cũng không hề nghĩ ngợi, dùng hết toàn lực nhào về phía người đến!

“Trọng Sinh!” Mắt thấy một thân ảnh bay lên xuất hiện ở trước mắt mình, mở hai tay ra toàn thân bảo vệ đối thủ, dù cho là Huyết Hồn tuyệt đỉnh cao thủ cũng không kìm được kêu lên một tiếng. Cứng rắn đến chưởng lực chuyển hướng sang bên.

“Ầm ầm” một tiếng, nhà tranh sụp phân nửa.

Tất cả yên tĩnh lại.

Trong nháy mắt qua đi, chợt nghe: “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Động đất? Trời sập?” Một trán tiếng hô kinh hoàng, bách tính trên đường cái phía đông bị đánh thức hơn phân nửa. Thăm dò thì thấy nhà tranh của đại phu bọn họ bị sập, lập tức có người hướng bên này chạy tới.

“Mạc Mạc, người làm sao cử động một chút liền... Ai!” Cổ Tiểu Mộc khẩn trương kéo lên Mạc Nhiên vẻ mặt đang khó chịu, bắt đầu dĩ than thở.

Bên này, nam nhân vừa rồi vẫn còn điên cuồng Hoàng Phủ Thoán hiện giờ lại ngây ra như phỗng, chỉ ngây ngốc nhìn nam nhân đang dùng đôi tay kiên cố ôm chặt hắn, nam tử lấy toàn thân bảo vệ hắn.

Dè dặt cẩn thận, hầu như không thể tin được, Thoán mở miệng, muốn gọi người nam nhân liều mạng cũng phải bảo vệ hắn.

Đột nhiên, Trọng Sinh buông lỏng ra hai tay, lùi lại ba bước, ai cũng không nhìn, không kêu một tiếng kịch liệt chạy ra bên ngoài nhà tranh.

“Đường Trì!” Trong nháy mắt, Hoàng Phủ Thoán liền gọi một tiếng sau đó đuổi theo.

Còn lại hai người đã bị quên lãng, nhìn bóng lưng bọn họ ở phía xa ngây người.

“Đây! Đồ chết tiệt! Hắn sao lại chạy đến đây! Dám không nói cho ta biết, ta xem người là... Hừ hừ hừ!” Mạc Nhiên nhấc chân, một cước đá tới.

“Ao ao! Đau! Mạc Mạc a, trước hết ở đâu, chúng ta phải suy nghĩ một chút làm sao hướng người dân giải thích chuyện căn nhà này đột nhiên sập mới được.”

Tặng một cái ánh mắt khinh khinh, đánh một cái ngáp, “Giao cho người. Ta đi ngủ. Nhớ kỹ, không cho phép người rảnh rỗi đến gần trong vòng năm mươi thước!” Giọng nói vừa dứt, Mạc Nhiên đã xoay đầu ngã lên trên giường.

Lưu lại Cổ Tiểu Mộc đau khổ cười cười vất óc, không tình nguyện đón chào người dân không rõ sự tình.

## 40. Chương 40

Một người ở phía trước liều mạng chạy không nhìn đường đi, một người ở phía sau dốc sức đuổi theo không lên tiếng, nhanh chóng chạy ra khỏi thành, chạy đến thảo nguyên ở ngoài thành.

Là do công lực của hai người khác nhau, cũng có thể do người phía trước trong lòng hoảng loạn không có định hướng đi rõ ràng, khoách cách giữa hai người trong im lặng từ từ rút ngắn, chớp mắt đã sắp đuổi kịp.

Loạng choạng, không thấy rõ mặt đất, thoảng cái Trọng Sinh bị những nhánh cỏ rễ cây dài trên mặt đất vướng vào người, mắt thấy sắp bị bỏ nhào về phía trước, mũi chân trái ra sức, lưng uốn về phía sau cố gắng đứng thẳng người mình. Nhưng đột nhiên! Từ phía sau một lực mạnh bổ tới, không đợi y đứng thẳng lại thân mình, eo đã bị một người ôm chặt lấy, theo cú va đập, cả hai người chồng lên nhau ngã lên trên bãi cỏ.

Trọng Sinh trong nháy mắt cơ thể tiếp xúc với bãi cỏ, miễn cưỡng xoay người cho một chưởng mạnh mẽ đẩy về phía sau. Người đè ở phía trên nhất thời không chịu được đau nhức, hai tay nơi lỏng rồi tách ra.

Nhân cơ hội này, Trọng Sinh dùng quả đấm chống lại nửa người trên của đối phương, cố gắng xoay chuyển thân thể mình, đồng thời để giầy khỏi sự ôm ấp, hai chân cũng không hề yếu kém, một cước đá ra, như muốn đá văng hai chân ở nửa người dưới của đối phương ra.

Mắt thấy người trong lòng giầy khỏi ôm ấp của mình, cũng bất chấp tất cả, nam nhân ở phía trên gắt gao xiết lại đôi tay rắn chắc của mình, chặt chẽ ôm người bên dưới không buông. Không riêng gì cánh tay, ngay cả hai chân cũng vùng vẫy với nhau, kẹp lấy đối phương không cho hấn chạy trốn.

Rõ ràng muốn nhanh chóng thoát ra, nhưng không ngờ ngược lại càng bị quăn chặt, Trọng Sinh nhất thời đầu óc mê muội, bất kể là tam thất nhị thập gì -, cũng không cần biết là chiêu võ công gì, chỉ dùng duy nhất hai tay còn tự do đâm lên trên lưng đối phương.

Mắt thấy đối phương cố nén đau đớn không nói một câu, cũng không chịu buông ra, càng làm lửa bốc lên trong lòng, một tay đập lên lưng đối phương, một tay quờ quạng nắm lấy tóc của đối phương, muốn buộc hấn ngừng đầu hoặc buông hai tay ra.

Cắn chặt hàm răng, từ lúc bắt đầu sự chống trả kịch liệt, Thoán liều mạng ôm lấy người bên dưới không chịu buông tay. Không chỉ như thế, hấn còn dùng miệng của hấn, răng của hấn liên tục cắn xé xiêm y của người bên dưới, quần áo mỏng manh mùa hè không chịu được lực mạnh như vậy bị xé rách, không tới một lúc, bờ ngực trơn nhẵn rắn chắc của Trọng Sinh đã phơi bày ra.

Trọng Sinh nóng nảy, liều mạng giầy dựa thất lưng, hai chân đá động, muốn đánh đối phương văng ra. Nhưng càng giầy dựa, y phục bị xé càng lợi hại, nhanh chóng, ngay cả đai lưng trong lúc giầy dựa cũng lỏng ra.

Con người đỏ rực, trong mắt nam nhân toàn bộ chỉ có thể thấy ở trước mắt. Giống như là liều lĩnh, cúi đầu, hé miệng, dùng môi, dùng lưỡi, dùng hàm răng, liếm mút, cắn nhay da thịt trần trụi của nam tử ở bên dưới. Tham lam, mãnh liệt, đã hoàn toàn không thể khống chế!

“A ” Gầm lên giận dữ, Trọng Sinh cảnh giác được thân thể mình bị xâm phạm liền giống như điên rồi, hai tay liều mạng cào cấu đối phương.

Y phục dạ hành màu đen bị xé rách, tấm lưng rắn chắc phơi ra bị cào cấu, đánh đập hấn ra vết màu. Thế nhưng nam nhân ở trên người không chỉ không hề suy suyển, ngược lại càng thêm siết chặt gặm cắn thân thể y, giống như đang trả thù lại hành vi của y, dùng hàm răng gặm lấy đầu nhũ của y mà nhây cắn không ngừng!

Trọng Sinh tức giận đến phát cuồng, không còn lý trí, mở miệng, cúi đầu, hung hăng cắn một ngụm lên lỗ tai nam nhân! Mùi màu tanh lưu vào trong miệng, chưa đủ! Còn chưa đủ! Uất ức ngày xưa mãnh liệt kiềm nén, cảm hận ngút trời lấp biển đều tuông trào!

Đều là người! Đều là người! Nếu như không phải là người, ta sao lại rơi xuống đến cái tình cảnh này! Ta nhẫn, ta nhượng, ta trốn người người cũng không chịu buông tha ta! Người còn muốn như thế nào nữa Ta để người đùa bỡn ta! Ta để người sỉ nhục ta! Ta để người oan uổng ta! Ta cắn chết người! Ta cắn chết người đồ chết tiệt!

Buông ra cái lỗ tai, thấy được cái gì mở miệng cắn được liền cắn! Cái gì cũng không quan tâm, cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không cách nào hiện lên trong đầu.

Hai đại nam nhân siết lấy nhau cùng một chỗ, quấn thành một khối lăn qua lăn lại trên cỏ. Cũng không giống như đang đánh nhau, lại càng không giống võ lâm cao thủ đang so chiêu, giống như là một đôi ngoan đồng, cũng giống như là một đôi dã thú, không có mắng chửi, càng không có lời nói, chỉ có tiếng thở dốc ồ ồ, một vài thanh âm gầm rống và tiếng đánh đấm.

Rõ ràng có tay, rõ ràng có chân, nhưng hai người tựa hồ đều đã quên hết, chỉ biết dùng tứ chi kiềm chế đối phương, còn lại công kích đều dựa vào cái miệng đang mở ra.

Trên mặt hai người đều toát ra tình cảm phức tạp cực kỳ mãnh liệt, giống một đôi cừu địch, lại càng giống hai ấu thú đang đấu tranh nội bộ. Rõ ràng là người trưởng thành, nhưng lại toát ra biểu tình bướng bỉnh hục hặc giống như đứa trẻ, cứ tràn trẻ như vậy, cứ như thế không hề che giấu thêm nữa.

Không biết đã qua bao lâu, khuôn mặt của hai người càng sát lại gần nhau. Tiếng thở dốc ồ ồ của nhau trực tiếp đi vào trong tai của đối phương. Oán giận của Trọng Sinh, uất ức của Trọng Sinh, còn có cái gì đó không nói nên lời, cả hận ý không nói được toàn bộ đều bùng nổ ngay lúc này! Cắn một phát hung hăng xuống, cái gì đó mềm mềm ở trong miệng y té ra, mùi vị quen thuộc trong nháy mắt tràn ngập trong khoang miệng của y.

Thoán đau đến nổi thân thể run lên, mãnh liệt hung hãn, cũng cắn một phát trở lại.

Chờ đến khi hai người ý thức được đang cắn cái gì, nhưng kỳ lạ là không ai nguyện ý chủ động buông ra, chỉ là giằng co.

Hành động trước tiên chính là Thoán, hấn bạo gan không những rút ra mà lại tiếng vào, đem đầu lưỡi duỗi vào trong miệng đối phương, thăm dò, đụng chạm vào vật mềm mại của đối phương. Uyển chuyển quấn lấy, nhẹ nhàng mút vào một chút, chất lỏng thơm ngọt tiến vào trong cổ họng.

Thân mật như thế này, dường như một cảm giác tốc độ kỳ diệu hấp dẫn lấy hấn. Bất chấp đối phương có cắn đứt đầu lưỡi hấn hay không, lần này, hấn càng thêm can quấy, lại lần thứ hai thử thâm nhập.

Trọng Sinh cứng đờ. Cảm nhận được thứ trơn mềm đang ở trong miệng y chơi đùa, khiêu khích, dần dần, nhân thân y thay đổi. Từ hỗn loạn trở nên rõ ràng, từ rõ ràng lại trở nên mê man, cuối cùng ngay cả mê man cũng biến mất, toát ra cuối cùng lại là dụng vọng thật sâu... cũng là nam nhân, dục vọng bị đè ép quá cực độ!

Cánh tay từng chút từng chút giơ lên, chậm rãi tiến lại gần hai bên sườn mặt người nọ, nhẹ nhàng ôm lấy. Đột nhiên! Trọng Sinh nâng đầu, càng đưa chính mình nhập vào trong miệng của đối phương, quấn lấy, mút vào, ôm lấy đầu của Thoán, chuyển thủ thành công, tham lam lại giống như si cuồng hưởng thụ nụ hôn mang mùi máu tanh này!

Vẫn luôn cảm dục quá lâu, nam nhân cho dù bất kỳ là ai cho đến lúc này cũng không thể chịu nổi khiêu khích như vậy, vốn đã trải qua lửa nóng mãnh liệt, rồi lại càng như tưới thêm dầu, một tay kéo lấy cổ đối phương, gấn bó không muốn tách ra khỏi người đối phương, một tay vội vã không nhả nài cỡi y phục ở dưới thân của đối phương.

Trọng Sinh đang chìm đắm trong nụ hôn, một lúc sau mới phát giác đối phương muốn làm cái gì. Tâm tình vừa mới được trấn an lại bốc lên, tức giận một tay đẩy đầu đối phương ra, xoay người muốn bỏ chạy.

Thế nhưng, Thoán như cung đã trên dây phải bắn sao có thể dễ y dễ dàng chạy trốn, hai chân móc lại, gạc Trọng Sinh đang bỏ chạy trượt nhào, một chân chen vào giữa hai chân đối phương, một tay đè lấy eo đối phương, một tay xoa bờ ngực của y, cúi đầu, càng muốn hôn lên đôi môi của đối phương, hấn dường như hôn đến phát ngiên!

Trọng Sinh đương nhiên không muốn, giơ tay đánh. Hai người lăn nữa lại quấn lấy nhau thành một đôi.

Trong lúc giằng co, từng kiện y phục rời khỏi thân thể, búi tóc hai bên cũng toàn bộ xỏa ra, rồi tung trên vai, quấn lấy thành một khối, gỡ không ra, cắt không đứt.

Lúc bình mình, Trọng Sinh về tới đường lớn phía đông. Thấy được nhà tranh bị phá hết phân nửa của mình, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Lắc đầu, muốn quên ánh mắt vắng lặng tuyệt vọng đau đớn đến cực điểm của người nọ khi mình rời đi. Người nọ khóc, chính bản thân y cũng không biết làm sao...

Không biết làm sao, nhớ đến Thoán Thoán khi còn bé. Khi đó, hấn cũng giống như thế này nhìn về phía cửa cung khóc sao...

Ôm lấy trái tim, cảm giác được nó đau nhói đến kịch liệt. Ngửa đầu nhìn trời rồi lại nhìn đất, nói với bản thân mình không có làm sai. Như vậy đối với hai người, nhất là đối với Thoán, đây là phương pháp giải quyết tốt nhất.

Y giậm giậm chân, thềm mắng chính mình một tiếng “Chết tiệt!”. Nếu đã cực kỳ quyết tâm thì cần gì còn nghĩ nhiều như vậy! Đừng nghĩ đến chuyện này nữa, hiện tại việc duy nhất người muốn làm, cũng là việc duy nhất có thể làm là trị cho tốt bệnh dịch này cho bách tính! Đây là sứ mạng duy nhất người cấp cho chính mình!

“Tiểu Mộc? Người đã thức dậy rồi à... Chào buổi sáng.” Phục hồi lại tinh thần, mới phát hiện dưới mái hiên đã có một người sớm đứng ngoài cửa, giống như đã quan sát y một hồi lâu, Trọng Sinh xấu hổ cười cười, không tự kiềm chế kéo kéo lại ngoại y có chút rách nát trên người.

“Chào buổi sáng a, người tối hôm qua đi thật sản khoái, tội nghiệp cho ta bị cái tên ma đầu Mạc Mạc hành hạ đến gần chết! Nói đến còn không phải do người rước đến cái họa này! Hừ hừ!” Mắt Cổ Tiểu Mộc thâm quần, vẻ mặt oán hận.

“Được rồi, đây là phương thuốc và thư sớ phụ người nhờ ta giao cho người.” Cổ Tiểu Mộc đưa thư tín cho Đường Trì, xong liền nhắc chân đi.

“Ồ? Người phải đi ra ngoài sao?” Đường Trì đi ngang qua bên cạnh Tiểu Mộc, thuận miệng hỏi.

“Ừ, đi ra ngoài một chút. Thuận tiện gặp ‘lão bằng hữu.’” Cổ Tiểu Mộc híp lại mắt, nhìn từ trên xuống dưới người bạn từ thời niên thiếu của mình, vẻ mặt đầy ý xấu như muốn hãm hại y.

“A, trên đường cẩn thận. Đừng rước lấy phiền phức.” Đường Trì bị hấn nhìn như vậy làm cả người sợ hãi, vội vã bước nhanh vào trong nhà.

“Phiền phức? Hắc hắc, ta sẽ không tự rước lấy phiền phức vào mình, ta chỉ rước cho người một chút phiền phức mang về mà thôi. Chờ xem, người anh em tốt của ta!”

Hừ, ai kêu người tối hôm qua nợ anh em chứ! Nếu huynh đệ ta đây đã ôm phải một cái phiền phức bên người, ăn không ngon ngủ cũng không yên, thì cũng không thể để thân hữu như người lại không cùng chịu nạn, cả đời để người nhàn rồi như thế, người nói có được hay không?

Cổ Tiểu Mộc cười cực kỳ gian tà, vai run run chạy ra ngoài. Xem ra hấn dự định rước một đại phiền toái suốt đời mang về cho Đường Trì.

Đường Trì đặt phương thuốc ở một bên, bên dưới là phong thư hết sức tao nhã tinh tế. Phong thư này dường như đã trải qua nhiều năm tháng, nhưng chất liệu giấy hoa quý vẫn bảo tồn nguyên dạng.

Miệng phong thư bị dán kín. Đường Trì trong lòng khó hiểu, bút tích thanh tú ở trên mặt không giống là chữ của sớ phụ, vừa suy nghĩ xem ai viết thư cho y, vừa mở phong thư ra.

...

Bức thư từ tay rơi xuống.

Thật lâu, Đường Trì quỳ rạp xuống đất, che mặt khóc ròng.

“... Trì nhi, sau khi sinh con, ta nhiều năm không hoài thai. Năm đó hoàng thượng để bảo trì ta, để củng cố địa vị của ta trong hoàng cung, hấn tìm một người con gái có dung mạo giống ta... Sau ta mới biết được người con gái này sau khi sinh liền chết ở trong lãnh cung, mà...”

“Tuy không phải do ý nguyện của ta mà ra, nhưng ta cũng không thể phủ nhận, ta thông qua tay của hoàng thượng cướp đi đứa con của nàng, nàng vốn có thể hạnh phúc... Trừ nhi, không cần phải đau lòng, có lẽ đây đều là báo ứng...”

Tháng chín năm thứ năm Thịnh Lãm.

Thịnh Lãm để đổi thiên hạ chiếu, bộc trực thành khẩn tự nhận lấy sai lầm của mình, làm thiên hạ đại dịch hoành hành, hưởng thiên hạ bách tính tạ tội. Cũng ra lệnh bắt buộc bá quan văn võ, cả lẫn vương hầu toàn bộ đều cắt giảm cuộc sống ăn chơi phóng túng, nhịn ăn kiêng mặc, hỗ trợ cho bách tính bị dịch bệnh khổ.

Hắn đồng thời cũng ban chiếu, lấy danh nghĩa quan phủ ở tại các thành trấn thành lập thi nhân đường, phí chữa bệnh do quan phủ toàn bộ chịu trách nhiệm, cô nhi cũng có quan phủ đứng ra tổ chức nuôi nấng giáo dục, lệnh cho thi nhân đường cung cấp cháo mỗi ngày, cho đến khi dịch bệnh qua đi.

Hoàng đế ra lệnh ấy, đã trấn an rất lớn tâm trạng đang hoảng loạn của thiên hạ bách tính, quan phủ các nơi cũng không ý lại trông chờ, cùng người dân tổ chức quan dân cùng nhau chống chọi đại nạn ôn dịch lần này.

Cuối tháng chín, Thịnh Lãm để ở thành Lạc Dương mở đàn tế thiên, chuẩn bị thay dân hướng trời thỉnh cầu, cầu dịch bệnh biến mất, yên vui trở về nhân gian.

Trọng Sinh cũng chen lẫn trong dân chúng, ánh mắt phức tạp nhìn Hoàng Phủ Thoán đã nửa tháng không gặp đứng ở trên đài tế thiên. Thoán, nếu như ta sớm hiểu rõ ngươi... Ta có thể hay không thống khổ giống như bây giờ?

Một chút cười khổ, biết đó là vấn đề vĩnh viễn không có đáp án.

Tập trung nhìn lại, lúc này mới hoảng sợ khi phát hiện hắn dĩ nhiên trong nửa tháng ngăn ngừa lại gầy gò đi! Thần sắc trên mặt cũng không có sự kiêu ngạo cùng tàn nhẫn ngày xưa. Ngược lại thấp thoáng nhiều ít bóng dáng quạnh hiu và cô độc.

Lần này ta và sư phụ phân nhau nghiên cứu điều chế được phương thuốc phòng ngừa và chữa trị, có thể làm cho hắn sau này thống trị giang sơn thuận lợi rất nhiều. Chỉ cần hắn hướng thiên ạt công khai phương pháp dự phòng và phương thuốc chữa trị, lòng tin của hắn làm đế vương cũng sẽ lần nữa khôi phục, địa vị thống trị cũng sẽ củng cố.

Quay đầu lại thấy hai người Tiểu Mộc cũng đã có mặt, không khỏi đối bọn họ gật đầu mỉm cười. Năm nầy trước, nếu không phải Tiểu Mộc xung phong tình nguyện giúp y đem phương thuốc cùng phương pháp phòng ngừa đưa cho Thoán, y thật sự là không biết nhờ ai khác tốt hơn.

Theo tiếng trống trang nghiêm, Thịnh Lãm để tay nâng bảo kiếm lên ngang ngực, sắc mặt bình tĩnh tập trung đi từng bước hướng về đỉnh cao nhất ở trên đài tế thiên. Theo sau hắn là đạo sĩ thừa lệnh vui tay cầm đồ dùng tế thiên, cùng thủ vệ hai bên.

Trước sân đài cách đỉnh tế thiên cao nhất một đoạn, thừa lệnh hoàng đế đạo sĩ cùng thị vệ dừng lại cước bộ. Tiếp phía trên, không phải nơi bọn họ có thể bước đến.

Đó là địa phương chỉ có thiên tử mới có thể chạm tới trời! Hỏa đàn bốn phía ở trên nơi tối cao, hỏa diễm hừng hực, chiếu sáng xung quanh bầu trời vẫn còn chưa sáng. Cũng rọi sáng đôi mắt của trời cao, để ngài có thể thấy được rõ ràng thỉnh cầu của nhi tử của ngài.

Nghi thức tế thiên, thông thường ở đỉnh núi Ngũ Nhạc hay ở trong hoàng cung kinh thành mới có thể cử hành.

Lần này tuy là ngoại lệ, nhưng sự trang nghiêm cùng nghiêm túc của nghi thức cũng không chút nào giảm đi. Mặc dù không có đội ngũ văn võ bá quan thượng triều, nhưng hàng vạn dân chúng cùng khổ, cùng năm vạn binh sĩ trấn thủ bốn phía, càng làm nổi bật ý nghĩa trọng đại và uy nghiêm của buổi lễ tế thiên này!

Không chỉ như thế, trừ bên ngoài nơi này, hiện Thư vương ở kinh thành cũng đang cùng văn võ bá quan đứng trên tường thành, cùng dân chúng trong kinh thành đồng bộ tế thiên! Thư vương trong tay có chiếu

thư do Thịnh Lãm để đích thân soạn viết, tại lúc mặt trời mọc, cùng Thịnh Lãm để cùng nhau tuyên đọc nội dung trong chiếu thư, thỉnh cầu trời cao.

Không chỉ thành Lạc Dương, bách tính cùng quan võ bá quan Trung Châu có thể tới toàn bộ đều tới. Quan nhân mặc quan bào chỉnh tề nhất, cùng thủ hạ đoan đoan chính chính quỳ gối dưới đài tế thiên. Một vạn trong năm vạn binh sĩ tay cầm cây đuốc, xếp hàng chỉnh tề phân bố ở bốn phía, đợi ánh sáng mặt trời mọc lên.

Mà hàng ngàn hàng vạn bách tính già trẻ xen nhau đứng ở giữa các hàng ngũ binh sĩ, đồng loạt ngẩng đầu nhìn nhất cử nhất động của hoàng đế ở trên đài tế thiên.

Hoàng Phủ Thoán cầm bảo kiếm hướng mặt về phía đông, ánh mắt thâm trầm biểu tình trang nghiêm đồng thời băng lãnh, đôi môi mỏng khép thành một đường thẳng tắp, hiện rõ ý chí của hắn lúc này kiên định bao nhiêu, không có bất luận kẻ nào có thể thay đổi được chuyện hắn sắp làm!

Bầu trời phía đông xuất hiện màu đỏ sậm lơ mờ, dần dần chuyển sáng màu đỏ rõ ràng, ngay khi thái dương đỏ hồng tỏa ra tia nắng, soảng một tiếng, bảo kiếm tước ra khỏi vỏ, thẳng hướng về cửu thiên.

Một người quỳ xuống, hai người quỳ xuống, rồi hàng nghìn hàng vạn dân chúng như sóng triều đồng loạt hạ thân người.

Lời thỉnh cầu trời cao trầm dày mà rõ ràng từ trong miệng thiên tử lạnh lạnh, thanh âm mặc dù không vang dội, vạn dân vạn quân xung quanh đều nghe rõ từng chữ. Thái dương đỏ hồng từ từ mọc lên, lấy sinh lực phồn thịnh mạnh mẽ đem bóng tối đẩy về phía sau bầu trời.

Sau lời thỉnh cầu trời cao thiêng liêng, Hoàng Phủ Thoán dừng lại một chút, “Ta Hoàng Phủ Thoán, thẹn đối với mệnh trời đã giao, để thiên hạ bách tính gặp nỗi khổ dịch bệnh, làm bách tính phương bắc chịu cảnh phiêu dạt khắp nơi, cửa nát nhà tan, thê ly tử tán, xác chết hàng vạn. Trọng trách đại tội này, ta nguyện một thân gánh chịu!”

Mọi người đều kinh sợ, đặc biệt Trọng Sinh lòng lại càng nóng như lửa đốt. Hoàng Phủ Thoán, người điên rồi sao? Lại ngay loại giờ khắc thần thánh này... ngẩng đầu ba thước có thần linh, mà người là đương kim thiên tử, dẫn theo dân chúng thỉnh nguyện, lại trực tiếp tố cáo hành vi phạm tội, lẽ nào người muốn bị thiên lôi đánh chết sao! Huống hồ ta không phải đã nhờ Tiểu Mộc nói cho người phương thuốc chữa trị và dự phòng rồi sao?

“Ta làm thiên hạ bách tính tổn thương ngàn vạn sinh mạng, phụ sự phó thác của thượng thiên, vì vậy, gánh lấy tội này, ta và tử tự vĩnh viễn không gặp!”

Cái gì! Mọi người ngẩng đầu. Lời trọng thệ này, hoàng thượng...

“Hoàng Phủ huyết mạch thiên tử trọng sinh, đối trời bày tỏ! Sau trăm năm, trời ký thác thiên tử cô tâm cô mệnh!”

Khá lắm Hoàng Phủ Thoán, chính mình tương lai không tử tự kế thừa đế vị, nhưng không muốn thiên hạ có người có ý mượn cơ hội làm loạn, mượn danh nghĩa của trời, vẫn xác định hắn là hoàng đế trong tương lai.

Thương cảm cho bách tính ngu muội, đời sau thấy Hoàng Phủ Thoán suốt đời quả nhiên không có tử tự, hơn nữa thỉnh nguyện ban đầu trở thành sự thật, cho rằng hắn quả thật là chân mệnh thiên tử, liền nhận định một mạch Hoàng Phủ là con cháu long mạch trời giáng xuống.

Sau khi tiếng kinh hô dưới đài truyền lên ổn định, đạo sĩ cùng thị vệ bảo hộ cho hỏa đàn, đột nhiên tay cầm phân trần cùng bảo kiếm thành hình tam giác quỳ gối xuống. Hình thành trạng thái phụng bái thiên tử.

Từ tiếng hô lớn rõ ràng: “Thượng thiên, xin nghe thỉnh cầu của trăm!”

Giơ lên cao bảo kiếm nghiêng về một phía, tay trái của Thoán đặt lên mũi kiếm! Thái dương đỏ hồng chuyển thành màu đỏ tươi xán lạn chói mắt, như bào hiệu cho điều gì.

“Đại Á hoàng triều hầu như từng triều đại đều xuất hiện đại dịch, mỗi lần xảy ra, thiên hạ bách tính chết bệnh vô số, nhưng đến nay vẫn không có biện pháp chữa trị phòng ngừa hữu hiệu. Trăm mặc dù hiểu rõ

đây là trời cao đưa ra khảo nghiệm cho thần dân của người, thế nhưng, làm thiên tử của quốc gia này, trẫm không thể nhìn thiên hạ bách tính sống trong cảnh bệnh dịch mà không cứu!”

“Thượng thiên! Trẫm tại đây dùng máu mình tế lên! Thỉnh chỉ thị tiên y ở phương nào    thỉnh đưa đến phương thuốc trị liệu dự phòng ”

Một nhát kiếm, máu đỏ tiên diễm từ cổ tay trái phún ra!

“A!”

Trọng Sinh giật bắn người. Chỉ thấy máu tươi đỏ thẫm theo cánh tay giơ cao trượt rơi xuống, nhiễm ướt tay áo mình hoàng, rồi đến cửu long bào lấp lánh.

“Hoàng thượng ”

Quan viên cùng quân nhân bên dưới đài tế, cùng kêu lên bi thiết. Có người cảm xúc dâng trào đã cay cay mũi, đỏ hai mắt.

Trong lòng thất lại, đây là chuyện gì! Trọng Sinh ngạc nhiên. Ta rõ ràng đã nhờ Tiểu Mộc đưa phương thuốc rồi mà! Hắn sao lại...

Cổ Tiểu Mộc! Đường Trì bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Tiểu Mộc nhìn hoàng đế trên đài tế trời cười ha hả, cũng chỉ có hắn cùng Mạc Nhiên như hạc đứng giữa rừng người, ở trên ngọn mà vươn thẳng.

Tiểu Mộc cảm giác được có người nhìn hắn, nhìn thấy Trọng Sinh, cười hắc hắc, chen qua đi về phía bên đó.

“Thượng thiên, nếu như người nhận định trẫm là chân mệnh thiên tử, thì xin hãy nghe thỉnh cầu của trẫm, để tiên y đi đến đài tế thiên, đến bên người trẫm, cùng trẫm cùng thiên hạ bách tính đang ở trong cảnh dầu sôi lửa bỏng! Nếu không... thì hãy mặc trẫm đến khi cạn máu!”

Giọng điệu của thiên tử như là uy hiếp, hắn dùng sinh mạng của bản thân đang uy hiếp ông trời hay người nào đó, cũng chỉ có chính hắn biết.

Trọng Sinh vừa nhìn chằm chằm Thoán ở trên đài tế thiên, vừa thấp giọng oán hận hỏi tên to xác vừa đến gần y, “Ta hỏi ngươi, phương thuốc cùng với biện pháp dự phòng người có nói cho hắn chưa!”

Bởi vì quá gấp gáp, hắn đều không nhận thấy được ba người bọn họ đứng giữa một đám người đáng quý gối lại rõ ràng đến thế nào.

“Ồ?” Tiểu Mộc giả bộ như không biết, “A, người nói cái kia à. Trọng Sinh, người lần này phải cảm tạ ta thế nào đây? Ha ha.”

“Ngươi nói cái gì?” Cảm tạ?

“Đúng a! Được rồi, chuyện này của ngươi tuy rằng ta không hiểu nhiều lắm, nhưng cũng biết một ít. Phải biết rằng, trên đời này vốn không có bức tường nào mà gió không lọt qua. Nghĩ đến tên nhóc hoàng đế năm đó đối xử với ngươi như vậy, hiện giờ lại còn năm lần bảy lượt tìm ngươi gây phiền phức, hừ! Cái loại người không có lương tâm này không để cho hắn ném một ít trả thù, hắn e rằng sẽ vĩnh viễn không biết tính. Hắc hắc, cho nên a, ngươi nhờ ta đưa phương thuốc ta vốn vẫn chưa mang qua.”

“Mạc Nhiên cũng tán thành ta làm như vậy nha! Để hắn chết là được rồi! Ngươi xem, không phải hắn hiện giờ đang chịu tội sao? Ha ha!”

Đại nam nhân cười híp hai mắt, vỗ vỗ vai Trọng Sinh, miệng cảm thán sáng khoái mình cuối cùng đã giúp bạn thân báo thù.

“Đúng vậy, dứt khoát để hắn cứ cạn máu như vậy mà chết! Dù sao cái nhà Hoàng Phủ vẫn còn có huynh đệ khác.” Mạc Nhiên tàn nhẫn.

Đường Trì sững sốt, sau đó liền nổi giận, “Ngươi! Cổ Tiểu Mộc! Ngươi cho dù là muốn trả thù hắn, cũng phải vì thiên hạ bách tính mà suy nghĩ chứ! Trễ đi mấy ngày làm bỏ lỡ đi bao nhiêu sinh mạng bá tánh, ngươi! Ngươi thực sự là hồ đồ!”

Nóng ruột trong lòng, đau nhức trong lòng, thật là vì bá tánh thiên hạ sao?

Gãi gãi đầu, Cổ Tiểu Mộc cà lơ phất phơ nói: “Yên tâm, đáng chết thì sẽ phải chết, không đáng chết cũng sẽ không sớm đi gặp Diêm vương. Muốn triệt để giáo huấn tên nhóc hoàng đế này, cơ hội tốt như vậy cũng không nhiều.”

“Hừ! Ta muốn nhìn xem tên nhóc hoàng đế này còn có thể gắng gượng đến khi nào! Ta không tin nếu như không có đại phu trị được dịch bệnh xuất hiện, hẳn thực sự sẽ để máu cứ chảy như thế!” Mạc Nhiên khoanh tay lại trước ngực, chuẩn bị cùng Tiểu Mộc xem kịch vui.

“Tiểu Mộc, Mạc Nhiên, các người! Ai!” Gấp đến độ giậm chân, nhưng Trọng Sinh cũng không muốn cứ như vậy nhào tới, ở trước mặt vạ người thừa nhận y là cái vị “tiên y”. Huống chi y hiện tại sợ gặp người nọ sợ muốn chết.

Thái dương càng ngày càng chói mắt, chiếu lên trên thanh kiếm phản xạ đến trong mắt Thoán. Hơi mở hai mắt, ánh mắt không tự chủ được nhìn xuống. Tìm một cái liền thấy! Ở dưới tể đàn đứng cũng chỉ có ba người bọn họ.

Xa xa, không thể nhìn thấy rõ biểu tình trên mặt của người kia, nhưng thấy y không có chút nào ý định muốn lên trên đài, Thịnh Lãm đế trên mặt cũng không kim được lộ ra một tia buồn bã vô cơ.

Đường Trì, ta tuy rằng vẫn không rõ ràng ta đối với người rốt cuộc là loại cảm tình gì, nhưng ta biết tình yêu mà ta đối với người so với loại tình yêu kia còn khắc cốt, sâu sắc hơn nhiều!

Từ lúc hiểu biết, ta chưa bao giờ yêu một người nào, cũng không biết làm sao yêu một người, đau một người. Cũng chưa từng có người giống như người không hề có mục đích gì, không hề giữ lại gì cả mà đem cảm tình đặt ở một mình trên người ta. Ta từng mất đi người, cái loại tư vị này ta không muốn chịu thêm lần thứ hai!

Trì, tha thứ cho ta phải dùng loại phương pháp này để có được người, bởi vì ta đã không kiên trì nổi nữa.

Ta không phải người có tính tình tốt, người biết mà. Nếu những ngày như thế này cứ tiếp tục, ta nghĩ, ta rất có thể sẽ để cho những người cho dù liên quan hay không liên đến người, gặp phải tai họa so với ôn dịch lần này còn đáng sợ hơn! Mà ta lại không muốn thấy bộ dáng người hận ta, cho nên ta chỉ có thể làm như thế...

Trì, đến đây đi, đi đến bên cạnh ta.

“Thần y, người ở nơi nào! Hãy nghe thỉnh cầu của chúng ta! Cứu giúp chúng ta!”

Trong dân chúng đang quỳ đột nhiên truyền ra tiếng thét thê lương, có người giơ hai tay lên cao nhìn trời hô lớn. Một người hô, ngàn người hô, một tiếng lại lớn hơn một tiếng, một trận lại lớn hơn một trận, nhất thời, bác tính đang thỉnh cầu đều hướng mặt về phía đài tể thiên ngẩng đầu. Xem ra, dụng ý thứ hai của hàng động Hoàng Phủ Thoán thu mua dân tâm đã làm được.

“Thượng thiên! Thỉnh người hãy đưa hần ban cho trẫm! Trẫm nguyện ý cùng hần cùng hưởng giang sơn này!” Một trận choáng váng, Thoán dưới chân lão đảo một cái.

“Hoàng thượng!”

“Bệ hạ!”

## 41. Chương 41

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết:

Thấy được lương y Đường Trì, được trời ủy thác, lấy thân thử nghiệm nghiên cứu điều chế ra thuật nhân đậu, giải cứu nghìn nghìn vạn vạn sinh mệnh con dân Đại Á, vì Đại Á ta ngày sau hưng thịnh bất phạm kiến hạ kỳ công. Trẫm cảm ơn ân đức của người, được thượng thiên chỉ thị, có người tương trợ Đại Á tất thịnh, chứng thực lời thề của Trẫm, thiên hạ cùng người cộng hưởng. Đặc tứ Đường Trì làm Tể Lãm vương, lấy đây tỏ lòng tôn kính với thượng thiên. Khâm thử.

Đây là chiếu thư Thư vương tuyên đọc với thiên hạ vào ngày tiếp theo sau khi tế thiên.

Cho đến khi Đường Trì biết được nội dung của chiếu thư, theo thời gian mà suy tính, thì đoán được tất cả đúng là một màn khổ nhục kế mà Thoán với Tiểu Mộc hợp mưu diễn ra!

“Cười cái gì mà cười! Người với Cổ Tiểu Mộc ra kế sách thật hay! Nếu như không phải tên to xác kia nhanh chân, hừ!” Đường Trì quay mặt qua, không muốn nhìn cái khuôn mặt trương vẻ đắc ý này.

“Hắc hắc, ta không cười, ta chỉ rất cao hứng mà thôi!” Tay xoa xoa hai gò má của nam tử thuần hậu, Thoán ha ha cười.

“Người!” Muốn giáo huấn hần, thế nhưng nhìn hần bộ dạng suy yếu vô lực, cũng thực sự không hạ thủ được.

Cái tên tàn nhẫn này quả nhiên cả mạng cũng không cần! Ngày ấy, bản thân vốn tưởng đã rất quyết tâm, cũng không tin hần thực sự để mặc máu chảy đến hết. Kết quả hần...

Thấy được một tia đau lòng kia, Hoàng Phủ Thoán lúc này giảo hoạt như rắn đã trên cây, giống như vẫn chưa ngồi vững, thân thể suy yếu, thừa cơ ngã vào trong lòng Đường Trì.

“Hoàng Phủ Thoán! Người đứng lên cho ta!” Đường Trì vừa gấp vừa giận.

“Ta ngồi dậy không nổi, đầu rất choáng, thân thể suy yếu, ca, người ôm ta.”

Dụi dụi mắt, hai tay Thoán vòng qua ôm lấy Đường Trì, bắt chước bộ dáng trẻ con ở trong lòng y đem đầu cọ qua cọ lại.

Thân thể run lên, “Không được gọi... ca.” Không ngờ tới Thoán sẽ gọi y như vậy, Đường Trì đẩy đẩy hần. Y tạm thời vẫn không cách nào quen với loại thân mật này.

“Vậy Trì Trì?”

“Không được!”

“Tử đồng? Nương tử?” Tử Đồng chính là cách gọi cưng của hoàng đế đối với hoàng hậu.

“Hoàng Phủ Thoán! Người không nên được một tắc lại lần một thước! Ta mặc dù phát thệ đồng ý sau này suốt đời ở lại bên cạnh người phụ tá, nhưng cũng không có nghĩa là ta... ta...”

Ngày ấy hần ở trên đài tế thiên buộc y vì Đại Á hưng vong phát ra trọng thệ, đáp ứng suốt đời không rời khỏi hần. Còn tìm lấy một mớ viện cớ, nói cái gì tiên y không thể bỏ mặc thiên hạ bách tính không lo, ở lại bên cạnh hoàng đế cống hiến sức lực vì người trong thiên hạ mà suy nghĩ, y nếu lúc đó rời đi, đó là do hần để đức không cao, không thể lưu lại tiên y, không đồng ý, thì không trị thương, còn cố ý dùng tay trái chảy máu lôi kéo y không buông!

Y cũng không biết thì ra Hoàng Phủ Thoán còn có một mặt vô lại như vậy, hết lần này đến lần khác làm dân chúng bên dưới bị bộ dạng hoàng đế nhân từ của hần lừa gạt, cùng kêu lên khẩn cầu, làm y tiến thoái lưỡng nan, phải nhìn trời phát hạ trọng thệ không bỏ không rời.

“Này cũng không được, kia cũng không được, ta lại không muốn chỉ gọi người Đường Trì, có phải muốn ta ở trên giường cũng phải gọi người Tề Lãm vương hay không?”

“Người không có nghe ta nói hử? Ta nói ta mặc dù đồng ý ở lại bên cạnh người, nhưng không có nghĩa là ta phải hầu hạ bệ hạ trên giường!” Tức giận hần cứ ở bên cạnh nói chuyện không đâu, liều mạng đẩy thân hần ra bên ngoài.

“Ta nghe rồi. Chuyện người nói ta sao lại có thể không nghe? Bất quá chúng ta hiện tại là đang thảo luận vấn đề xưng hô của chúng ta sau này. Về phần người có đồng ý hầu hạ ta trên giường hay không thì không phải vấn đề.”

Thoán ngả người, nằm giữa trong lòng Đường Trì, biếng nhác cười cười, “Người không muốn hầu hạ ta, thì đến lượt ta hầu hạ người cho tốt, để người thư thái thoải mái.”

“Hoàng Phủ Thoán!”

Đường Trì hiện tại mới phát hiện cái gì là đàn gảy tai trâu, vốn đã không phải đối thủ của hắn, hôm nay... Ngẫm lại bản thân mai sau bộ dáng của y bị luân hãm trong nhu tình, nhịn không được rùng mình một cái.

“Ai, người trước kia đều gọi là Thoán Thoán, hiện tại không phải Hoàng Phủ Thoán thì là bệ hạ, thực sự càng ngày càng không đáng yêu.”

Nhìn Đường Trì tức giận đẩy mình ra, Thoán cố ý dùng cánh tay bó đầy băng vải ngăn lại.

“Cái gì... đáng yêu cái gì! Ta trước kia gọi người như vậy, là bởi vì... bởi vì...” Đường Trì bất tri bất giác dừng động tác lại, cầm lấy cánh tay trái bị thương kia, sợ hấn dùng lực quá mức sau này sẽ để lại di chứng gì đó.

“Bởi vì người lúc đó yêu ta, hiện tại không yêu. Không sao cả, ta sẽ làm người lần nữa yêu ta. Quyết định xong, sau này gọi người là Thất Thất cũng được rồi.”

Sợ Đường Trì bác bỏ, Thoán nhanh chóng nói thêm: “Nếu như người không muốn, ta sẽ gọi người Trì Trì, gọi người bảo bối tâm can, gọi người Tử Đồng, người chọn đi! Thất.”

“...”

Đường Trì quyết định chờ sau khi về kinh đợi hấn thương thế máu hồi phục, phải cùng hấn bảo trì khoảng cách cho tốt.

Quân là quân, thần là thần, y cũng sẽ không vì một câu cùng hưởng thiên hạ của Thoán, liền thực sự cho rằng bản thân cùng hấn quyền lợi địa vị ngang nhau. Về phần tình cảm đối với Thoán, y sẽ đem giấu sâu trong đáy lòng, sẽ không để nó lại gây sóng gió.

Thoán tuy nói suốt đời sẽ không có nhi tử, nhưng cũng không có nghĩa là hấn sẽ không lại nạp tân phi. Sớm muộn có một ngày, sẽ có một nữ nhân thay thế vị trí của y trong lòng hấn.

Mà y, khi đó ngay cả là huynh của hấn cũng không phải.

Trong khoảng thời gian này y luôn luôn lo lắng có nên hay không nên nói cho hấn chuyện này, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không nói nên lời, nói ra chỉ sợ người kia liền không có điều gì phải cố kỵ tuy rằng hấn hiện tại không có gì cố kỵ, nhưng vẫn để cho hấn một điểm cố kỵ cũng được rồi.

Y thừa nhận, y vẫn không thể tin được Thoán đối với y một tấm chân tình, bởi vì đau thương ngày xưa, cũng không phải dễ dàng chữa lành và quên đi như vậy.

Đường Trì trở về, vị trí của Đường Trì sau này là ở bên cạnh hoàng đế, tất cả vương gia quan lại trong lòng đều hiểu rõ. Trước mặt vị nam tử thanh tú thuần hậu, lập hạ kỳ công vô thượng, bề ngoài là mang tước vị tối cao của Đại Á hoàng triều Tề Lãm vương, nhưng kỳ thực ngầm hiểu là nhân vật số hai của hoàng triều này hoàng hậu của bọn họ!

Hoàng đế của bọn họ vẫn chấp nhất, thậm chí mượn lực của trời để cầu được chí ái!

Ngẫm lại xem, ban đầu Thịnh Lãm đế liền bấp chấp làm ra một điều vô cùng khinh suất, bạo gan ở hoàng cung thâm uyển vì Đường Trì chết giả mà tu kiến lăng mộ, hôm nay Đường Trì sống lại, hấn chỉ phong cho y một cái vương vị, không có cử hành đạo điển thành hôn phong hậu, đã xem như là cố kỵ năng lực thừa nhận của thiên hạ bách tính rồi.

Chỉ là các vị bá quan không nghĩ tới, trăm năm sau, Thịnh Lãm đế lưu lại di chiếu, phong Tề Lãm vương làm Nhân Thánh hoàng hậu, cùng Đường Trì trước sau đều tay trong tay, tại Bắc Dã hoàng lăng đời đời kiếp kiếp, đồng khâm đồng huyệt làm bạn vĩnh hằng.

Sau khi quay về kinh, Thoán mượn cớ tỉnh dưỡng, qua nửa tháng bận rộn, cuối cùng cũng đem quốc sự chất đống nhanh chóng xử lý xong.

Từ ngự thư phòng đi ra, liền gọi thái giám một tiếng cũng không, liền một mạch phóng về phía thái y phòng. Đường Trì à Đường Trì, người tránh ta nửa tháng, trốn cũng đủ rồi ha!

“Đường Trì, trẫm có quốc sự cùng người thương lượng, đi.” Mặc kệ ánh mắt của người khác, sau khi ho khan hai tiếng làm cho Đường Trì chú ý, thuận miệng tìm một lý do, liền kéo y đi ra ngoài.

“Quốc sự? Quốc sự gì? Bệ hạ, xin chờ một chút. Thần còn có việc chưa có làm xong...” Đường Tri ở trước mặt mọi người cũng không tiện trừng mắt hấn, không thể làm gì khác hơn là nói lời dịu dàng cự tuyệt.

“Chuyện còn lại ngày mai làm tiếp cũng được. Chuyện trăm muốn tìm người thương lượng chính là đại sự trọng yếu hàng đầu, nhanh!”

Bị giọng nói vội vàng gấp gáp của Thoán dọa sợ, cho rằng thực sự chuyện rất lớn, Đường Tri cũng không cự tuyệt tiếp nữa, theo hấn đi ra ngoài.

Phong Thập đặt được thảo xuống, nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, lắc đầu, buông một tiếng thở dài: Nghiệt a, đều là nghiệt. Tri nhi, lần này mong người có thể nắm được hạnh phúc của chính mình.

Tới bên ngoài Vị Ương cung, Đường Tri liền không muốn lại đi vào, nơi này đối với hấn mà nói cũng giống như nơi quỷ quái trong ác mộng.

“Bệ hạ, có chuyện gì thỉnh đến ngự thư phòng nói.”

Thoán nhìn nhìn bên trong cung, lại nhìn nhìn Đường Tri, trong lòng có phần hiểu rõ y đang cố kỵ điều gì, ngốc nghếch cười một tiếng, “Thật, ta nghĩ tới nghĩ lui, lý do mà người không muốn tin ta, đơn giản là vì ta đã từng đối với người làm một số chuyện tàn nhẫn. Kỳ thực người trong lòng vẫn thích ta như trước phải không?”

Đường Tri không trả lời, cho tới ngày hôm nay, y cũng không vực dậy nổi khí lực để đi oán hấn, hận hấn nữa. Trong khoảng thời gian ở chung này cũng làm nhạt đi sợ hãi ngày xưa để lại.

Nếu có một người mỗi ngày buổi tối chạy vào phòng của người cứ liên tục cố gắng kể chuyện xưa cho người nghe, cho đến khi người ngủ, sợ rằng cho dù là ai hận cũng không thể, sợ cũng không xong.

Khóe miệng Đường Tri lộ ra một tia tiếu ý, nghĩ đến Thoán đồng thời dùng biểu tình sống động như thật, với bộ dạng dựa vào đầu giường dùng chuyện xưa “giỡn” y ngủ, y liền nhin không được mà buồn cười.

Không biết từ khi nào, con người kiệt ngạo này lại học được cách làm cái loại chuyện dịu dàng thế này.

“Người nhắm mắt lại, ta dẫn người đi vào, có được không?”

Đường Tri có chút thở dài, nhìn vẻ mặt khát vọng chờ đợi của hấn cũng không nhẫn tâm cự tuyệt hấn, liền nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Đi tới cửa, Đường Tri dừng bước chân. Thoán khó hiểu nhìn về phía y.

“Đợi lát nữa, ta có việc nói với người.” Nói xong, tiếp tục bước vào Vị Ương cung.

Đường Tri lúc này cũng không biết bản thân y có không đành lòng lần đầu tiên, tự nhiên còn có thể có lần thứ hai, sau đó là lần thứ ba, đợi cho đến lúc y lần nữa bị lúng sâu không thể tự kiềm chế.

Ngoại trừ đương sự hai người, ai cũng không biết đêm đó ở Vị Ương cung đã xảy ra chuyện gì. Bất quá, sau này nghe công công hầu hạ hoàng thượng kể lại, ngày tiếp theo, hoàng đế hiếm khi lại không xử lý công vụ, ở bên cạnh Tề Lãm vương trong Vị Ương cung hết một ngày.

Ngày ấy, khí sắc của hoàng thượng nhìn rất tốt, thậm chí có chút hăng hái công thêm đặc ý thỏa mãn? Ngoại trừ ngày đó ngài dường như không có đi lại nhiều bên ngoài. Mà Tề Lãm vương lại mỉm cười nhìn hoàng đế như vậy, nét mặt lộ ra biểu tình yêu thương cưng chiều nồng đậm. Đặc biệt là Tề Lãm vương giống như là buông xuống được vật nặng ở trên vai, vẻ mặt nhu hòa như lần đầu tiên gặp gỡ.

Năm thứ năm Thịnh Lãm, ngày hai tháng mười một. Hoàng đế đã lâu không xuất hiện lại thượng triều, Đường Tri cũng bị cường chế kéo theo cùng Thoán tiến vào kim loan bảo điện.

Khi đặt bước đầu tiên vào bảo điện nguy nga lộng lẫy rộng lớn, Đường Tri liền phát hiện được sự khác thường. Ở vị trí đặt long ỷ, vốn là độc nhất một cái long ỷ bỗng nhiên biến thành hai cái.

A, không đúng, điêu khắc trên đó không phải rồng, mà là một kỳ lân cao quý có cánh.

Đây là chuyện gì? Đường Trì dùng ánh mắt hỏi Thoán. Thoán ở trong mặt lộ ra ý cười, bỗng nhiên nắm lấy tay trái của y, không để cho y có cơ hội giãy dụa, ngẩng đầu đường đường đi về phía đôi bảo y đặt song song.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế Tề Lãm vương thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế ”

Văn vô bá quan, bao gồm Thư vương cùng vương tộc toàn bộ quỳ xuống hô to.

Năm mươi năm sau, bảo y điêu khắc thánh kỳ lân cũng vẫn đi đôi với linh y của cử ngũ chí tôn, đứng sừng sững ở bên trong kim loan bảo điện, cho đến cái ngày Thoán làm hoàng đế đến chán, nắm tay Đường Trì cùng nhau ngao du thiên hạ.

Lúc sau công chúa của Đông Thắng quốc được Thịnh Lãm để ban cho Thư vương làm phi, con cháu về sau của Thư vương vì tư chất tương đối cao, được Thoán chọn làm người kế thừa sau này.

Phiên ngoại: Tình yêu của Hoàng Phủ Thoán

Chớp mắt, trở về bên cạnh Thoán đã gần một năm, Đường Trì cũng dần quen với thân phận mới của mình, cũng quen với cuộc sống chỉ có hai người trong cung cùng Thoán, chính là còn một việc vô luận như thế nào hắn vẫn không thể làm quen được.

Không phải hắn già mồm cái cổ, cũng không phải hắn không muốn cùng Thoán da thịt thân cận, thật sự là người nọ tính dục quả thực khiến kẻ khác không thể chịu nổi!

Huống chi hoàng cung to như vậy, người nọ chỉ thấy hứng thú với mình hắn, nghĩ cũng có thể hiểu được hắn phải vất vả nai lưng ra gánh vác đến mức nào!

“Thất, ngoan, nhẫn thêm một lát nữa thôi, một chút nữa là xong rồi... Ân...” Một bên hôn môi an ủi người dưới thân đang khê cau mày, trên khuôn mặt hiện lên từng hạt mồ hôi, hắn một bên ở trên lưng lại dùng thêm lực, mong đạt thêm càng nhiều cao trào.

“Mau... Nhanh lên...” Chịu không nổi một phen công kích như vậy của hắn, Đường Trì run rẩy thanh âm cầu xin nói.

“Mau hảo! Ta mau!”

Nam nhân thực vui vẻ, bởi vì sợ người trong lòng không chịu nổi, cho nên mỗi khi làm tình hắn đều cố hết sức kiềm chế. Không nghĩ tới Thất Thất nhà hắn thế nhưng lại chính miệng bảo hắn nhanh lên, này còn không phải ý bảo hắn cần liều mạng cố gắng hơn nữa sao!

Bắt lấy hai chân ái nhân, ra sức bài khai, giam sang hai bên, làm nửa người dưới của y hiện ra rõ ràng, cái mông tròn vểnh hẳn chắc đang dán tại địa phương tối trọng yếu của mình, nơi hắn ra sức dùng lực vào. Hít sâu một hơi, hơi hơi rút ra, ngay khi cảm thấy người dưới thân thả lỏng, một tiếng điên cuồng hét lên, đột nhiên sắp hạ!

“A ——” Đường Trì kêu thảm thiết một tiếng, ngay cả nói cũng nói không được.

Ta ra sức! Ta liều mạng! Không cho ngươi vừa khóc vừa kêu không được! Thế nào đã vừa lòng chưa! Thuận tiện trào, cắn, khăng, nhu, ninh, dục phần thân trên của y. Miệng hàm chứa nhũ đầu hết liếm rồi lại cắn, một tay giam lấy hai chân y, tay còn lại chuyển xuống nhu lộn phân thân vốn đang ngẩng cao đầu.

“Oa! Hoàng Phủ... Thoán! Ngươi cho ta...”

“Thất, Thất của ta, ngươi thật hảo! Thái hảo!”

“Ồ...”

“Thất thất, ca, ca, ta yêu ngươi, hảo yêu ngươi! Ta không thể không có ngươi! A! Thất, nương tử của ta!”

Sau, chỉ cần nhớ tới đêm đó, Đường Trì liền giận đến phát run, “Ngươi... Ngươi này... Ta kêu ngươi nhanh chấm dứt, ai cho ngươi nhanh hơn! Tức chết ta !” Giơ lên gối đầu, đập!

“Hắc hắc, Thắt, đừng như vậy mà, loại thời điểm đó người cứ luôn miệng kêu mau, nhanh lên, ta đương nhiên tưởng người chê ta làm không đủ, ai lại nghĩ đến mau này lại có nghĩa khác chứ.” Hắc ôm lấy gối đầu, hướng về phía ái nhân hì hì cười không ngừng.

Đêm đó chiếm được tiện nghi thật là lớn, nhớ tới vẫn còn muốn chảy nước miếng, lần sau không biết khi nào mới có thể điên cuồng một phen như thế nữa.

“Người!” Đường Trì vốn thuận hậu sao có thể là đối thủ của tên giả hoạt kia, người nửa ngày, cũng không biết phải phản bác hãn như thế nào. “Về sau không được vào thời điểm đó gọi ta là ca, trong lòng người chẳng lẽ không có chút kiêng kỵ nào sao”.

Kiên kỵ cái gì chứ, ai bảo mỗi lần gọi người như vậy, cái miệng nhỏ nhắn bên dưới của người lại co rút mạnh như thế, làm cho ta mất cả hồn. Ta sao có thể tiếc một tiếng ca đó chứ.

Trong lòng mặc dù nghĩ vậy nhưng ngoài miệng vẫn biết không được nói ra, hãn mặt mang tươi cười kể lể: “Thắt, người nếu đã không muốn ta gọi như vậy, sau này ta sẽ chú ý. Chính là có đôi khi vong tình, tìm lòng không đậu hô lên, người cũng đâu có vẻ gì tức giận, ai kêu người yêu ta như vậy a.

“Đến, sắc trời không còn sớm, tối nay vẫn là sớm nghỉ ngơi một chút đi.” Vừa nói xong, người đã muốn bò lên trên giường.

“Tối nay ta muốn ngủ một mình, người xuống dưới mà ngủ!”

Đường Trì trừng hãn, hiện tại y một chút cũng không sợ hãn, bởi vì cái đêm chỉ có hai người đó, y rất cuộc cũng mình bạch tình cảm Thoán dành cho mình đã đến mức độ nào, nếu một kẻ thiên chi kiêu tử còn có thể vứt bỏ tự tôn, không tiếc... Như vậy hãn còn có cái gì không thể tin tưởng được đây.

Có tự tin, có yêu, ngay cả ngữ khí cũng trở nên cường ngạnh. Vậy mà Hoàng Phủ Thoán lại thích bộ dạng này của hãn, thích y hung hãn, rống hãn, ngoài ra còn dựa vào hãn.

“Thắt Thắt, ta là hoàng đế a, tốt xấu người cũng cho ta chút mặt mũi, không cần sinh khí được không, ta thề đêm nay sẽ để người ngủ ngon giấc còn không được sao”. Trước khi ngủ vận động một phen, bảo đảm ngủ ngon hơn, ta cũng không lừa người nga. Ma thủ trườn a trườn, chạm vào lưng y, nhẹ nhàng bao phủ lấy.

“Thật sự?” Đường Trì không mấy tin tưởng, một năm qua bài học kinh nghiệm kiểu này thật sự nhiều lắm.

“Thật sự. Ta thề! Đúng rồi, người còn chưa nói cho ta biết lúc đó người giả chết xuất cung như thế nào, mau nói đi, ta nhất định sẽ không gây phiền toái cho Trương Lương Thủ và Phong Thập đầu.”

Sau khi chứng thực tội danh, cùng lắm là tìm vài người lén trừng trị bọn họ một chút thôi. Nam nhân cảm giác sâu sắc bản thân càng ngày càng khoan hồng độ lượng, cảm thấy được gần gũi với Đường Trì rồi, ngay cả hãn cũng trở nên có điểm thuận hậu.

“Người biết như vậy là được rồi”. Đường Trì nở nụ cười, Thoán thật đúng là không chịu hết hy vọng, mấy chuyện này cứ hỏi mãi không thôi.

“Được rồi, lên trên ngồi đi, ta với người từ từ nói...”

“Thắt, người thật tốt!” Nam nhân vui vẻ hắc hắc cười, trong mắt lại lóe ra dục vọng.

“Úc, đúng rồi, ta còn muốn hỏi người, công phu của người sao lại có thể khôi phục vậy?”

Đường Trì, ái nhân của ta, từ khi sinh ra đến nay, người chính là sinh mệnh của ta, quá khứ đã như vậy, hiện tại, tương lai cũng thế. Ta đã quen hưởng thụ ôn nhu, quan tâm của người, người cũng biết bản thân đã muốn nuông chiều ta đến hư rồi, trừ người ra, không ai có thể làm ta thỏa mãn, cũng không có người nào giống như người, khiến cho ta mất đi tự giác làm hoàng đế.

Bởi vì có người, ta mới cảm thấy được bản thân mình là người khoái hoạt thỏa mãn đến vậy, mà không phải đứng ở nơi cao xử bất thắng hàn làm một cô gia quả nhân.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-nhan-da-hoi-luu-le>